

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதோமாதுஜாயகம் ஸ்ரீமத்வரவாமுநியேகம்:

ஸ்ரீமத்வரவாமுநீந்தர க்ரந்தமாலை யில்

ஸ்ரீ வ ச ந பூ ஷ ண வ்யாக் க யா ன ம்

த னி ய ன் க ட்

ஸ்ரீசைலேச தயாபாந்ரம் நிபக்த்யாதி குணூர்ணவம்
பதிந்த்ர ப்ரவணம்வந்தே தமவஜாமாதாம் முகிம்,
ஸக்தியிகாத ஸமாநம்பாம் ஸதயாமுந மத்யமாம்,
அஸ்மதாசார்ய பர்பந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்,
யோகித்யமச்புத பதாமபுஜ புகமருகம்
வ்யாமோஹதஸ் ததிதரணி த்ருணயமேகே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தவயகஸித்தோ
ராமாதுஜஸயசரணௌ சரணமப்ரபத்யே,
மாதாபிதாபுஷதயஸ தஸயாஸிபூநிஸ
ஸர்வம் யதேவ லிபமேக மதவ்யாகாம,
ஆத்யஸ்ய கருபாதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததவக்ரிபுகளம் ப்ரணமாமிமூர்த்ரே,
பூதம்ஸாச்ச மஹநாஹவய பட்டஸாத
ஸ்ரீபகதிஸார குஸசேகர போகிவாஹாந்,
பகநாக்கிரேணு பரகால பதிந்த்ரயிச்சரம்
ஸ்ரீமத் பராக்ருசமுகிம் ப்ரணதோஸ்மிதித்யம்.

ஈஸ்யார்த்த ஸைப்ரதாயபரம்பரையிடு ஒட்டுத் தனியன்கள்

கோகருகும் குருபிஸ்ஸஹபூர்ணை கூரகுனோத்தம தாஸமுதாரம்,
ஸ்ரீசைபத்யபிராமவரோசௌ நிப்ரசயம் வரயோகிமீடே,
கோகாசார்யாயகுரவே கருஷ்ணபாதஸயஸாலகவே,
ஸமஸாரபோகி ஸகதஷ்ட ஜீவஜீவாதவேகம்,
கோகாசார்ய கருபாபாந்ரம் கௌண்டிக்ய குஸபூஷணம்,
ஸமஸ்தாந்மகுணகாலம் வகதேகூரகுனோத்தமம்,
ஊம்ஸ்ரீசைஸாதாய குக்திககரஜம்மேகே,
ப்ரஸாதஸப்த பரமப்ராப்ய கைக்கர்யசாலிகே,

மோகாசாய்யநாமபொது ஈஜுநம்மாதிதாததம்,
 ஜஞாநவராகவஜுநம் வாதேனெய்யவரமரும,
 ஸ்ரீ ஜீந்வாகததீதாந மமமசேஷாநத்ரமிதம்,
 ஸாதரகுருவாகருநாதேநித ஜஞாநமதிரம் கவியே

ஸ்ரீவாழ்வுகந்தங்கே டீய நல்க்கல்

புருஷகாரவயபவசு ஸாதகஸப கௌரவம்
 தததிரீகருத்பம் அஸப ஸத்ருபஸைவம்,
 ஹரிதயாமஹதமே குரோருபாயதாசு யே
 வசபுஷணைவதஜ்ஜு ஜகத்ருமதமசாயே
 ஸாதகாவிதத்ரமிட ஸமனகருதருப வேத
 ஸாதார்தத ஸங்காஹ மஹாதஸ வாகவஜுநம்,
 ஸ்வஜ்ஞகோகருவிர்மித மார்பிபாகயம்
 வாதேனதா வசபுஷண நிவயசாஸத்ரம்.

அருணடோர்க்கண்ட வகுண்டப்ரீயானும் கண்டபுஷணம்,
 குருணஜகதாமுகதம் வயாபதமவசபுஷணம்.

பேறுதருகிகருமவன தன பெருமை யாறுபெறுவானமுதையவன,
 உறுகுருகவப்பதுவக கொளவநிலையிய குளிர்த வகுந்தான,
 மாறினபுகழகத்ருகின் வண்மயொடெனம் வசன பூடணமநிலை,
 தேறிடமககருன முழைப்பிதையவன கழகன சேரெனமனனே.

நிருமாமகனதன சீரகுளேறறமுத நிருமாத்நிருஷு சேர்வழினைமமபும
 அவ்வழி யொழுகதன வநீதநிலை புனமைபும மெய்வழிபுனநிய

[மிக்கோர்பெருமைபும]

ஆரணமவனவ ரமருகனனே நிலையபும ஸாதனனருந்தரு மைருகீதிபும
 சோநியானருன துயமாகருகின் பாதமாமகா பணிபவ்தனமைபும
 நிதிலவானவர் தேவதுயிர்க்கு வேதயினநி மெருகருமபுகழபும
 மனவியகின்பமு மாகதிபுகருகு வென துயினைபெறு மினபொருடனநிலைபும
 அஸசகிலவேத மதனுனநீததைபும வசனபூடண வழியாகருகிய
 மறைவவர்க்காமணி வணபுகழமுழைப்பி திறையவனெனநீகா நேருககாரியன
 தேனமகாசசேஷு கிதைதசெயலவா மாகிதத்தினபமதெய்தி வாழ்பவரே.

மோகாசாய்யகருதே மோகநிதே வசபுஷணை,
 தத்வார்த்த தர்மினோலோகே தகவிஷ்டாசச ஸாதாகபா
 ஜகநாசாய்யகருதே ஸ்ரீமத்வசபுஷணை,
 தத்வஜ்ஞாநகரு தகவிஷ்டாடாம தேஹிதாத யதிகந்த மே.

கினைமோகாசாய்ய நிருஷுகனே சரணம்

ஜீவந் நிருஷுகனே சரணம்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமத வரவாமூர்த்த கார்த்தமாஸிநி
ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்ஞ்யாநாவதாரிகை

ஸகலவேத ஸங்கரஹமான திருமஹாதேவ, பததரயததாஹம் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிற ஆகாரதரயமும் ஸர்வாதம் ஸாதாரணமாகையானே, உயதர்ஷயப்ரதம ஜாயே புராணாஃ என்கிற விதயஸாலிரீகனோபாதி, சதத ஸதவமான பரமபததநிலே வித்யாஸங்குதிதஜ்ஞாநாய்க்கொண்டே, கிரந்தர பகவததுபவஜுதித கிரதிரயாகந்த தருப்தராகிருகைகைரு யோகயகை புண்டாமிருகைசெய்தேயும், அகாநிமாயயா ஸுப்தாஃ என்கிறபடியே திகைதகைத தாருவஹ்விவத் துர்வினோதரிருணதாத்ய யாகாதி பகவத்யாயாநிரோஹித ஸவப்ரகாசராய, அகாதயவித்யாஸங்குதிதாந்த புண்யபுண்ய கர்மாதுருணமாக ஸுர ஸா திர்யக ஸதாவர யோகிகனதோஹம் மாநிமாநிப் பக பிறப்பும பிறகு, பிறக்க பிறந்த ஜனமங்கன தோஹம் தேஹாத் மசிமாசும, ஸவாதகதர்யமும், அஃய சேஷதவமுமாநிற ப்ருழிகளிலே விழுந்து, தத்தததுருண ஸாதய ஸாதகங்களிலே மண்டி, உபாதாஹப்பத்தி கீங்குமவிததந்தை யேறிட்டுக்கொண்டு, ப்ராப்தசேஷியாய் பரமப்ராப்ய ப்ராபகபூதஞ்ஞவனபககல் அத்யந்தவிழுதராய், கர்ப்ப ஜகம பரமய யெகாவ வார்த்தக மரண கரகங்கனாநிற அவஸ்தாஸந்தகத்திலே கிரந்தரவிதத விவித கிரவதிக தகைகளை வதுபவிததத நிமிதிரவிஸஸமஸாரி சேதாரிலே, ஆரேஹம் கிண்கரு, ஜாயமாககாம பகவத கடாசு விசேஷத்தானே ரஜஸதமஸ்ஸுக்கன தநிமடித்து, ஸத்வம் தநியெடுத்து, மேகாசு ருசிபுண்டாஹமும், ததவ ஹித புருஷார்த்ததங்களை உளளபடி அறிசதே உஜ்ஜீ விக்கவேண்டுகையாலும், அதவ தனநித சாஸ்த்ர முகத்தானே அறியப்பார்க்கு மனவில, சாஸ்த்ரங்களை தநியான வேதமானது அகாதர ஸவ வேதாஃ என்கிற படியே அகந்தமாய், ஸவார்த்தவிஸ்பத்தித ஸர்வகாசா ப்ரத்யய க்யாயாதி ஸாபே கதமாமிருகையானே அப்பமதிகருக்கு அககாஹித்த அர்த்தசிச்சயமபண்ணாவிரத ஸவாலும், அகந்த வேதபாசராய ஸ்வயோகமஹித ஸாக்ஷாத்கருத பராவர தத்வ விபாகரான வ்யாஸாதி பரமர்ஷிகனானே, ப்ராணீதங்கனாய் வேதோபப்ரீமஹணம் கனான ஸங்குதிதிறாஸபுராணககளிஹம் ஸாராஸாரவிவேக சதார்க்கொழிய தாத்பர்யாம்சம் தெரியாமையாலும், அதவபோகன்றிகிலே ஸமஸாரி சேதனோஜ் ஜீவகாமஞ்ஞ ஸர்வேசவரன, தான ஆசார்யரூப் வெளிப்படுத்தின ஸகல வேத ஸாதமான தஹஸயதரயமும் அதிஸகரஹதயா அதிகடார்த்தங்கனாகை யாலும், பகவதாகஸ்யிக கடாசுவிசேஷத்தானே, மயர்வறமநிஸமருணப் பெற்று ஸகலவேத சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களைபும் காதனாமகமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த பரான்குச பரகாசாதிகனான ஆழவாக்கனருயிச்செய்த த்ராவிடவேத ததங்கோபாய் கங்கனான திவ்யப்ரபந்தங்கனும் அனவிவிகனாக் அர்த்ததர்சம பண்ணப் போகாமையாலும், ருசிபிறந்த சேதாரிமுத்துபோம்படி கிருகையானே ஆழ்வாருடைய கிரீஹே துக் கடாசுஸந்த திவ்ய ஜ்ஞாநரான காதமுனிகன தெரடகமாக ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தராய் ஸகல சாஸ்த்ர கிபுணராய் பரமதயானுக்கனான பூர்வாசார்யர்கள் அந்த வேதாநிகளினர்த்தங்களை ஸகந்தாஹித்த மந்தமதிகனாகும் ஸுக்ரஹமஸம்படி ப்ராபநிகரித்து ரூபதேசித்தம போகந்தார்கள். அப்படியே ஸம்ஸாரிசேதன ரிமுவு ஸஹிகை ஸாட்டாத பரம க்ருதபயானே ததுஜ்ஜீவகார்த்தமாகத் தாலும் பஸ்ப்ரபந்தகை

எருளிச்செய்த பிள்ளையோகார்ப்பீ, ஆர்ப்பரம்பர ப்ரபந்தகரணவீத் தங்கலித் அவர்கள் தாமரை கொளவாநிலைத்தானே தமையமாக அபுதெரித்தப் போத்தையைய அருமை பெருமைகளிப்பற்ற இதனரு முன்பு தாமும் ப்ரகாசிப்பி யாம உட்கிடிகொண்ட போத்தையுள்ள அர்த்தவிசேஷமாக கொணர்த்ததாயும், பின்புள்ளரு மிழக்கொணாறுதெனநிற தமமுடைய கருவாநிலைத்தனரு மேலே, பெருமானும் ஸம்பந்திதே நிருவுளையா வருளுகையானே, ஸ்ரீ லாசபூஷணமாதிரி இப்ப்ரபந்தமுடே வெளிவிட்டருளுமெர்.

முனபே போருளானப் பெருமான் தமமுடைய கிர்பேறாத கருவியானே மனற்பாக்கத்திதே இருப்பாரொரு ஸயியாவா விசேஷ உட்கூடப் பண்ணியருளி, தஞ்சையிருப்பன சில வர்த்த விசேஷங்களைத் தாமையவ்ரு ஸம்பந்தமுடே வருளிச் செயது, கீர்போய இரண்டாற்றுதரும் ஸ்ரீமே வர்த்தியும், இன்ன முகவிலவர்த்தமாக கொணர விசையாக ஸாயகே சொகுமிருமொன்று நிருவுளையாவருளுகையானே, அவரினவேவந்த பெரியபெருமானு தெளித்தாகொண்டே, தமரு முன்பு அங்கருளிச் செய்வர்த்தங்களைப்பா அகலியாதபடி அதுகாநித்தாகொண்டே, கர்த்தவானதொரு ரோகினிதே வர்த்தியாதிரகாசேயிதே, தமமுடைய ஸ்ரீபாதத்தாக காதரகாரான முதலினளும் தாமமாக பிள்ளை ஒரு வான அந்த கோகினிதே யாத்ருசிகமாவெழுத் தருளி அவகிட மேகாதமாதிருகையானே தமையார்த்தங்களை அவர்களுக்கருளிச் செயதுகொண் டெழுத்தருளியிராதிதே, அமை, தமருப் போருளானப்பெருமா னருளிச்செய்த வர்த்தவிசேஷமாக விருகையானே அவர் போரவித்தராய உவனி லினதும் புறப்பட்டியந்த பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திதே கியூத்த, அவரோ கீரெனன, ஆவதெனது பிள்ளைகேட்டருள, போருளானப் பெருமான் தமகிலவர்த்தங்களை ப்ரகாசித்தருளினபடியுமாயும், இததோத்திதே போரகிடருளினபடியுமாயும், இன்னமுகையகே விசையாக சொகுமிருமொன்று நிருவுளையாவருளிச்செய்தபடியுமாயும் கிண னப்பருசெய்யக கேட்டு கிஷும் ஹருஷ்டராய அவகாபுமியாதித்தருள, அவரும குதகைரு அந்தரகாராயவர்த்திசெனலினிதே, பெருமான் அவகரு ஸம்பந்திதே இவவர்த்தகை மறத்தபோகாதபடி இவகைதெருப்ரபந்தகைகாக கொணருே மொன்று கீர்பிளாகரு சொகுமொன்று நிருவுளையாக, அவரிப்படி பெருமான் நிருவுளையாவருளிருமொன்று கிணனப்பரு செய், ஆருக அப்படி செய்வா மொன்று நிருவுளையபற்றி அகத்தாயிப்பாதகிடருளிருமொன்று ப்ரவித்தமிதே. தந்தப்ரகாரான பூஷணத்தாகு தந்தபூஷணமொன்று போரகாப்போரே, பூர்வ ஸாயர்களுகைய லாசப்ரகாராய அதுகாதாதகைகைரு ஓளஜஜ்ஞகையகையாமிருக கையானே இதனரு லாசபூஷணமொன்று நிருவாயாதித்த.

இப்ப்ரபந்தத்தித் வெதார்த்த மறுநிலிதேதும் என்று தொடங்கி அந்தர வேயது முதலுடதும் என்னுமனாக, வக்பயவாணுத்தமிர்னயக ப்ரகாரான கிர்பேசம் பன்னுதே தாமையானே ப்ரபாநேரபோத்ததம். இதிறாணாரோஷ்டமம் என்று தொடங்கி ப்ரபத்தப்படுதேசம் பண்ணிதது கிலகைகாக என்னுமனும் ஸபராத தேதருகைய ஸ்வபராதங்களைப்பா ஸ்வேசகாரினை ஸதரிப்பித்த தகரிப்பிகையே ஸ்வருவான புருஷகாரகையபலும், அந்த புருஷகாரமும் கிலகையாப்படியான உபாய

கவையும சொத்துமெனது. «ப்ரபத்திக்கு என்று தொடங்கி» «சகாந்தியப்பதேஷ்டம்» என்றும் அது விஷயப்பாவரணமுப் ப்ரபத்திவிதிகைய தேசகாலாதி விபர பாவம், விஷயவிபரம், ஆராய விசேஷம், இத்தக ளாதகங்களில் வரும்வதும், இதினையெழுபாக்கென குதலானவற்றைச் சொச் சொலி ப்ரபத்தம்மனே உபாய மென்று ளாதிக்கையானே பூர்வோகதேதாபாயசேஷமாகையான உபாயப் ப்ரகாரம், இதில் «ப்ரபத்தி கருப்பாணமவனே» என்றும் அது ப்ரதா ப்ரமேயம்; மேல் ப்ரதாஸ்கென, «உபாயத்தகரு» என்று தொடங்கி «உபேயவிசேஷிக்ருமாவிக்ருகும்» என்றும் அது, இவ்வுபாயத்தகருவென்று உபேயத்தைப் பெறுவா னெருசேதா தகரு உபாயோபேயாதிகா ப்ரதாஸ பேஷிதகவியும், உபாயாந்தர தயாக நேரதகவியும், மற்றும் த்யாஜ்யோபாயதேயககா புறவவந்ததும் விசேதரேன சொகருகையானே அதிகாரிவிஷ்டாகாமகு சொகருமெனது. «தானூரிதேபதேசம் பன்னாமபேதா» என்று தொடங்கி «உடப்பு ரூபகாரணம்குதியும் உடகவெணும்» என்றும் அது, ஹிதேபதேசமவத்தில சங்காஸ்ய பாரதத்தீயாதிகான ளாதா சாய் கருகும், ஸகெஷ்ய கருகும், ததபய் பரிமாற்றம், தீமன்கெடுத்த ளவாசாய்விஷயத்தில சிஷ்ய ரூபகா ஸங்குதி காம இவந்ததா சொகருகையானே, வித்தேதாபாயவிஷ்டகான அதிகாரிவிதிகைய ளவாசாய் பாதவீத்தக காமகு சொகருமெனது. «ஸவதேஷாதுஸந்தாம பபிந்நம்» என்று தொடங்கி «விவீத்தக ஜ்ஞாஸமபநேதா» என்றும் அது, இவவதிகாரிகு அதிவிஷயம் தொடங்கி ப்ரபத்தி பமயான கருகவீயப்பீத்தயா வுண்டான பேதாருககெனாம நேரதயாய, ஸவகீமபவிவீத்தகமான பகவத் விநேரதா கருபப் பாவத் சொகருமெனது. «ஸவதத்தீய உபாயகாத் தான பறதினயோதிநே» என்று தொடங்கி, மேலென கும் விசகவேதிகப் வேதத்தி துட்பொருளான சாமபீவவிஷ்டகைய வெளரிதாச சொகருமெனது. «வேதார்த்தமறுதிவிஷயம்» என்று தொடங்கி இவ்வீத்தத்தினை தீயகடகையானே, இப்பரபதத்தில சாமப் ப்ரகான ப்ரதிபாத்தமனவீத்தம் வேததாத்தீயமெனதுமிடம் ஸப்பாதிபம்ம. ஸ்ரீகேதகரு சாமகோகவிபானே மிதே இப்பரபதத்தகரு சாமப் ப்ரகானம், அகரு, ளாத்யோபாயக்கிள புபதேசித் தகருவென்றுபோந்து, ஸ்வஸ்வதத்தீய பீதகானவதுகரு அவறகதத்தீய விததேதாபாயம் ளாப்பப்பட்டது. இவரு, விததேதாபாயத்தகா சொகலிககென்று போந்து, ஸ்வஸவததத்தீயததகருகினவதுகரு ப்ரதயவீயத்தகத் தானி சாம பீயம் ளாப்பப்பட்டது. ஆக இப்படி ஆதப் ப்ரகானமாய், ஆதீத்தப் ப்ரதிபாதகா விக்ருகும்.

ஒன்பத ப்ரகரணமாகப், ஒன்பதர்த்த ப்ரதிபதனம் விருகரு மென்னவுமாயி
அகத பகதத்திலும் ப்ரதமப்ரகரணம் பூர்வம்த்.

மேலும்கூட அந்தத் தொடங்கி லகவத்தியைப் பரங்குத்தி சேரும்
 அல்லும்கூட, பூவ்ப்பாசனோதோபாய சேஷமாக்கையால் லபாய்ப்பாசனம்,
 ப்ராபகாந்தரபரித்யகத்தாலும் அன்று தொடங்கி ஆகையோடு ஸாக்ருபமா
 கிருதாலும் அல்லும்கூட லபாய்ப்பாசன தோஷப்பாசனம். இப்பாசனத்தின்
 ப்ராபத்தியபாயகவகாநம்பகதல் ப்ராணத்தியை, அலிவகாநிப்பெற விரிவாகும்.

இத்யாதியாதாம் உபேயத்துகவிநாயபெருமானையும் இத்யாதியாதாம் கைங்கர்யத் தாள் பக்தி மூலமல்லாதபோது இத்யாதியாதாம் த்ருதியபதார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. *அஜ்ஞாநத்தானே* இத்யாதியாதாம், *ப்ராபகாதரபரிதயாகத்துகரும்* இத்யாதி யாதாம் உபாயாததா த்யாகத்தை விஹிதமாகமாக சொல்லுகையானே. தத்த்யாஜ யாதையையும் தயாகபரகாததையும் சொல்லுகிற பதவ்யார்த்தமுஞ் சொல் லப்பட்டது. *இதாதனகருஸவருபம்* இத்யாதியாதாம் *பராப்திக்குபாயமவன் லினைவு* இத்யாதியாதாம் *மாமேகம் சரணம்* என்கிறபதங்களி லீர்த்தஞ் சொல்லப் பட்டது. *ப்ரபத்திப்பாயத்துகரு* இத்யாதியாதி *வாஜா* என்கிற ஸைகாரவலை லுண்டாய்ஞ் சொல்லப்பட்டது. *அவலிவிலி* என்று தொடங்கி *ஸவாதத்தீயத் தானே வரும் பராததத்தீயம் ப்ரபகம்* என்னுமனவும், ஸைவபாபங்களைபுத்தங்களி லுண்டேகிரகரு மீவர ஸவாததத்தீயத்தையும், *சுருபாபகமு மதுபரித்தேயநிவணம்* என்று, பவலித்திவித கண்ணழிவிதவாமபுஞ் சொல்லுகையானே உத்தரார்த்தத்தி லீர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது.

வயாகவ்யாசாவதாரிகை முதலிற்று.

ஸாவஜ்ஞான நினை லோகாசாயர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவசனபூஷணம்.

(மு.) 1. வேதாததமந்திரியேஷ க்ருத்திநாஸ்புரணபகவானே.

மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்க்யாநாரம்பம்

(வேதார்த்தமித்யாதி) ப்ரமாதாவானவன் பரமானந்தனை கொண்டிறே ப்ரமேயத்தை விசேஷிப்பது. அந்த பரமானந்தான, ப்ரத்யக்ஷாதி ரூபேன அஷ்ட விதமாகச் சொல்லுகின்ற. அதன் "ப்ரத்யக்ஷிமகஞ்சார்வகா" இத்யாதியின் சொல்லுகிற பாஹ்யகுதருஷ்டகிண்ப பேரணநியே, ப்ரத்யக்ஷாதமாநாமங்கள மூன்றையும் பரமானந்தயா அங்கேகிரித்த, உபமாவாதி பஞ்சகந்தையும் அவற்றிலே யதாயோக மகதாப்பலிப்பித்து, அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் இத்திரிபகரணையோகயல் களிலும், அதுமாகம் ப்ரத்யக்ஷவிதவயாப்திரேஹிணாதுரூபமாக கதிபயபரோ ஷ்டார்த்தங்களிலும் ப்ரமாணமாகவும், அநித்திரியாததததில் சாஸ்தாமே ப்ரமாண மாகவும் விஷகர்ஷித்தது, அதுதனனிலும் "வேதே கீர்த்ராதபபாவாத் பவநி ஹி கணபஸ தவாமுனே சீயமாகே தகமுனதகை மாகம் ததிதாதவிஸ ஜாயதே" என்கிற படியே ஸவப்ரமாணயத்துகரு மூலாபேக்ஷமான பெனருஷைய சாஸத்ரத்தைப் பற்றி, ஸவத ப்ரமாணயமுடைய வேதமே ப்ரபவப்ரமாணமாகவும் அதுதிலிட் டுகருகரும் பரமவநிகராகையானே, இப்ப்ரபத்தத்தித தாமருளிச்செய்கிற அர்த்தம் னெகணம் வேதப்ரதிபாத்ய மெனதுமிடம் தோற்ற முதலிலே வேதத்தை ப்ரமாண மாகவானேகிரித்துக் கொண்டு ததாததிரேணயம் பண்ணுமகாமத்தை இவவாகயந தானே யருளிச்செய்கிறார்.

அவிலேஹய ப்ரதயகீகத்வ கவானேகதாதத்வங்களானே ஈசவரன் அகில ப்ரமேய விவக்ஷணஞ் கிருகருமாபோலேகிறே அபெனருஷையதவ விதயத்வம்

கனாலே வேதம் அனை ப்ரமணமிகழ்வுமாயிருக்கும்படி; வேதத்தினுடைய அபெனருஷையன்மம் "வாக் விருப விதயமா" இயாதிரகுநியாவும், "அவாதி விதாஸ்ஸிபஷா வாகுத்ருஷ்டா வையப்புவா, ஆதென வேதமயி நிவயா பதவ ஸர்வா ப்ரஸுமிதமா" இதயாதி ஸ்ருதியாவும் ப்ரதிபாதிக்கப்படாவினறதிடு. இதை ச்ருதிஸ்ருதியான வேதவித்யத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே ததபெனருஷே பதவமும் ஸித்தமிடு. அதாவ ப்ரமணிப்ரமண ப்ரமணதாசனிருபதோஷ சதஷ்டய ஸம்பரவாகாதே தஸிதயாதிருக்கும். பெனருஷேயத்வமிடு அனை வருககரு ஸ்ருதம். இப்படி விருககையாலே இதைரு மேற்பட்டதொரு சாஸ்த்ரமிலை. ஆகையாலேமிடு "ஸத்யம் ஸத்யம் புஷ்ண ஸத்யமுத்த்ருத்ய புஜ்யுச்சபிதே, வேதாத சாஸ்த்ரம் பரம வானிசு கதவம் கோவாத் பரம்" என்று ஐதிரூவிகாராவும் பெனரூவிகாராவும் ஏகவந்தாவாக சொல்லப்பட்டது. இதினெற்றமெனவம் திருவுள்ளமயத்திமிடு "கடர்மிரு கருமி" யென்று ஸம்மாழ்வாரருளிச்செய்தது. அவரைப் பிள்ளைசெனவராய் அபிபுசாதாரணரான பட்டரும் "ஆதென வேதா ப்ரமணம்" என்றாமிடு.

இந்தை வேதமென்றிடு, "வேதயதிதி வேதா" எனமிடு வ்யுத்தபதயிலே புபுத்ஸுக்களாய் ஆனதிகாமிருப்பாகரு ஸ்வாதீத ப்ரகாசகாமிருகையாலே. இப்படிவிருத்தவன வேதநான், ப்ரதிபாத்தயார்த்த விசேஷததாலே பாகத்யயாத்மக மாயிருக்கும். அதனை இவ்விடத்திற் உபயோகணமாய்வவாசியான வேதசுப்தத் தாலே ஸாஸ்த்ரம் சொல்லுமிடு. அத்தமென்று பூர்வபாகப்ரதிபாத்தயான காமத்தையும், உத்தரபாகப்ரதிபாத்தயான ப்ரஹ்மத்தையும் சொல்லுமிடு. பூர்வோத்தர யிமாமனைகளில் "அதாதே தம்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றும் "அதாதே ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றாயிடு உபதயித்தது; ஆகையாலே, பாகத்யயத்தாகும் ப்ரதிபாத்தய ஆரதசுருபமான கீமமும் ஆரத்யவஸ்தவான ப்ரஹ்மமாயிடு. காமத்தினுடைய பவதாராததன்மம் "ஸகூத்மா, அவகாஸவா தேவதா" என்று அகோத்தரதி ஸகை தேவதைகளும் பவத் சீரபூதராக சாஸ்த்ரகு சொல்லு கையாலே ஸித்தமிடு. இவ்வகாரத்தை யறிவது, அகோத்தரதி தேவநாதர்யயி ஸ்வாராதமாய் அதுஷ்டகருமவாசலிடத்திற், இதினுடைய பவதாராததன்மம் ஸம்பவஃபுமாயிருக்கும். இவ்வகாரமறிவதாரீ அவலே தேவநாத மாத்ரவீர வுத்தேசித்துப் பணனும் காமமும் வஸ்தவத்வ பவதாராதமாய்த் தரிசுசுடும். "யே யஜுத்ரி பிதரு தேவா ப்ரஹ்மணு ஸஹுநாசனா, ஸர்வபூதாத்ராத்யஸ விஷ்ணு மேவ யஜுத்ரி தே" என்கவெனமிடு. "யேய்வ்யுத்தேவநாதபகதா யஜுத்ரே சாத்யாந்விதா, தேபி மாமேவ கோவாதேய யஜுத்த்யமிதி பூர்வஸம்" என்று தானே வருளிச்செய்தானிடு. ஆகையாலே ஏகவந்தாவாவும் கீமத்தாகரு பவ தாராததன்மம் ஸித்தமிடு. இப்படி ஆரதசுருபமான கீமமும் ஆரத்ய வஸ்தவான ப்ரஹ்மமாயிடு அத்தத் தவ்யத்தையும்றிவியே, தயாஜியாபாதேயருப ஸகார்த் தன்விஷயமறிவா விருககையாலே, பாகத்ய ப்ரதிபாத்தய கீமப்ரஹ்மம்கெனென மிடு. எவனோபெனவிலே, கீமாதான புபுஷ்டுக்களுகு ஐச்வர்ய ஸாதவாய ரூபுஷ்டுக்களில் பத்திவிஷ்டப்தரு உபாஸகமாய, ப்ரபாஸிக்கு கைகீர்பருப மாயிடுமிருப்பது. இப்படிவிருத்தவன கீமத்தின வேதத்தை உள்வடி யறியவே,

[illegible]

மேதுவாமென்று கிளைத்து இவ்வியமாகான *இதிலாஹ புராணாப்யஸ வேதம் ஸமுபப்தமுஹயேத். பிபேதயகபசருதாத வேதேந மாயம ப்ரதரிஷ்யதி* என்று பாஹஸ்பத்யஸமருதிதிறும் மஹாபாரதத்திறும் சொல்லப்பட்டதிடே. இங்ஙபக மவசயபாகரிதயயாதே, புருஷகாரணயபவம தெடயத் ஆசார்பாபிமாச பர்பகதமாக இப்ப்ரபகதத்தி விவரஞளிசசெயகிற வேதார்த்தககௌஸாம உபபாஹணயகளை கொண்டே கிசைகிததருளிசசெயகிது ரொணனுமிடம் தோறறுகிறது. அததான ததததர்த்தக ளருளிசசெயகிற ஸதஸ்களினே ஸமபாதிபாயம். ஆக இவ்வாக யததால, ஸகல ப்ரமாணயகளிறும் வேதமே பரபகாரமாணமெனனுமிடமும், ததர்த்தகிர்ணயம் பணணும் காமமுஞ் சொல்கிறதயத்த (1)

1. இவற்றிசெததாதே காதபாகத்திஸ்த்தம் அறுதிபிடக்கடவதெனன வருளிசசெயகிதுர் ஸமருதிபாதே யென்றுதொடங்கி

2. ஸமருதிபாதே பூவபாகத்திஸ்த்த மநத்பிடக்கடவது; மறகத பிரணடாலும் உதநி யாகத்திஸ்த்த மநத்பிடக்கடவது.

உபப்தமுஹயமான வேதததகரு, ப்ரதிபாதபார்த்தகிசேஷததாதேகிதே பாகபேதமுண்டாயத்த, அப்படியி உபப்ரஹணயகளுகரும் ப்ரதிபாதயகிசேஷத் தாதே பேதமுண்டுகிறே. அதிஸ ஸமருதிகள பூர்வபாகோபபர்மஹணயகளாக ளவும் இதிலாஸாதிசள உத்தரபாகோப பர்மஹணயகளாகவும் கிர்யிதம் களாகஸயாதே, ததததபபர்மஹணயகளிக கொண்டே தத்தத்பாகாரதத கிசையம் பணணவேண்டுகிறேயிருப்பது. அதகதபபறற ஆசார வயவஹார பாயச சித்தாதிசளுகரு பரதிபாதகயகளான தர்மசாஸ்தரகயளாதே கர்மபரதிபாதகயளான பூர்வபாகத்தி ஸ்த்தித்கிசையம் பணணகடவது. பகவத்ஸவருப ரூபுண விபூதி சேஷகதகளுகரு ப்ரதிபாதகயகளான இதிலாஸபுராணயகளாகிற மறகதிரிஸ்டாலும், ப்ரஹமப்ரதிபாதகயளான உத்தரபாகத்தி ஸ்த்தகிசையம் பணணகடவதென கிதுர். இப்படி உபயகிதமான உபபர்மஹணயகளாதே உபயபாகார்த்ததததததததத அறுதிபிதகயாவது. - அநிதசாஸ்தரார்த்தகயளாகரும் ப்ரதிபாதகயகளான விவற் குளே, அநிதசாஸ்தரார்த்தகயளான அபேகித கிசேஷகயளோடேகட கிசைகிகை. ஸமருதிகள தனனினே ப்ரஹ்மப்ரதிபாததததத, இதிலாஸாதிசளினே காமப்ரதி பாததமுமுண்டாகிருகததேயாகிறும். ஸமருதிகளில ப்ரஹ்மப்ரதிபாததத கர்மக களினுண்டய ததாராதத ரூபத்வ ஜுரூபார்த்ததததததததத, இதிலாஸபுராணயகளிக கர்மப்ரதிபாததத கர்மககளினுண்டய உபாஸாரக்தத்வ ஜுரூபார்த்ததததததததததததததத யாதே இப்படி வகவகிடகிச சொல்வக ரூகறகிசை. ப்ராயேண பூர்வபாகார்த்த பூரணம் தர்மசாஸ்தரத, இதிலாஸபுராணாப்யஸ வேதார்த்தாரதத ப்ரகாஸ்பதே கனனகடவதிதே. (2)

3. உத்தரபாகோபபர்மஹண த்யயத்தகரும்' தாரதம்யமுண்டே, தன்னி கௌகருமோவென்றிற கவககிதே யருளிச செயகிதுர் மேக. அனறிககே ஏகபாக கிஷ்யஸான கிரிஸ்டி உபபர்மஹணயகளிறும் இன்னதகரு ப்ரபாகய மெனது

4. அத்தனே வது முற்பட்டது.

அந்தப் பரபலயத்தாலே, *இத்தனை புரணம் பஞ்சமம்* என்றும், *இத்தனை புரணுபயம்* என்றும் சூத்திரமருநிகளினே இரண்டையும் சேர்ச் சொல்லுகிற வளவில், இதிலுள்ளவனது புரணத்தாகு முன்னே சொல்லப்பட்டதென்கை, த்வகத்வ ஸமாதத்தின் அபாசத்தாமாதம் அப்பாஸிதவாதலிதே முற்படுவது. அதிக அபாசத்தாமனநிதிலேயிருக்க, அது முற்பட்டது அப்பாஸிதவத்தாலே யிதே; இதை அபாஸிதவத்தாகு முகம் அதின பரபலயமென்று கருதலாம்.

அதவா (ஸமருதிதிலான புரணங்களான) என்று பாகத்வயோபபர்ம ஹணவகளைபும் ஸமஸதமாதச் சொல்லுகிறவிடத்தில், *இத்தனை புரணுத் இத்தனைபுரணு, உப்தயச் இத்தனை புரணுத் கம்பீத்திதனைபுரணுத்* என்றிப்படி இவராகு ஸமஸதவகை பாகவ்யாலே, அபாசத்தாமன புரணத்தாகு முன்னே இதிலுள்ளதத யருளிச்செய்ததின் கருதலாம் (இவை கிரணத்தும்) இப்பாதிபாலே யருளிச்செய்திருக்கவுமாம். இந்த யோஜனையில் (அத்தனேயது முற்பட்டது) என்கிற விதமாக அத்தபரபலயத்தானே (இதிலுள்ள புரணங்களாலே) பென்கிற விடத்தில் புரணத்தாகு முன்னே இதிலுள்ள சொல்லப்பட்டதென்று பொரு ளாகக் கலவது.

ஆக வேதார்த்த கிரணயம் பண்ணுமளவில், ததபப்ரமஹணவகளாலே பண்ணவேண்டுமென்றும், அதிக பூரணத்தரபாலோபபர்மஹணவகை இன்ன தென்றும், உத்தரபர லோபப்ரமஹணவகளை இத்தனை புரணங்களிலே இதிலுள்ள பரபலயமென்றும் அருளிச்செய்கையாலே, மேல தாமருளிச் செய்ப புருஷே வாத்ந்தவனாகு ப்ரமண மொருவகவிடருளிஞாயத்த. (4)

புருஷகார வைபவம்

5. முதலிலே (வேதார்த்தம்) இப்பாதிபாலே வேததார்த்த ததபப்ரமஹண வகை ஸமஸதவ உபாதாம பண்ணி, அந்த வேதத்தினுடைய பாக விபாக ததப ப்ரமஹண விபாகவகளைபும் பண்ணிஞாலேயிதும் சேதகருடைய உஜ்ஜீவாததக் கபேகத்தாரத்தவகை யருளிச்செய்த இத்தவகையாலும், அத்தான பூவபாக வேதம் மனநிகலே உத்தரபரலோபய மாகையாலும், பூர்வபாகத்தின் முழுதொரு ஐஞாதவயாமமுள்ளதும், உத்தரபரலோபத்தவகையான ஸமருபோபாய புருஷார்த்த பரதிபாத ஸதவகையினே தத தததருண த்யஜ்யோபாலேய சதம் முகே ஐஞாபிகைகை கிருகவகையாலும், உத்தரபரலோபத் கிரணயத்திலே ப்ரவத்ததாய், அத்தனன்தும் பகவதஸவருப ருபருணவிபூதிகளையும் பகவதபாஸவதிகளையும், பாகவகையது ப்ரதிபாதிக்கிற விடங்களில், ஸாரணா விவேகபூர்வமாக தாத் ப்ரவார்த்தவகை ஸமஸதவ, ஸமஸ விபாஸமாத சேதவர்கு ப்ரதிபததிலிஷய மாமபடி யருளிச்செய்து சொல்லுகுர்மேன. அதில, ப்ரதமத்திலே, உத்தரபர லோபபர்மஹண தவததிக பரபலயகச்சொன்ன இதிலுள்ளவகையிலே தவததக் கொண்டு பூர்வமாய்வித்தினுடைய பரபலயத்தை பாகவிபாதிபா கினதுகொண்டு, தத் பரதிபாதிப்பதிலேயேயுள்ளத யருளிச்செய்து (இதிலுள்ள சேஷட்டமென்று தொடங்கி).

•கோவிலில் நாயவணம் உதவியுடன் விதவையே வந்தால் மறந்தால் என்ற சூதிரைப்பெயரை
தரவேண்டியவர்களை உதவியுடன் கொடுக்க வேண்டும் என்ற சூதிரைப்பெயரைப் பற்றிப் பற்றித் தந்த
விதத்தில் என்ற சூதிரைப்பெயரைப் பற்றி.

[illegible]

8. இதை அருபாதிதரவதவதபும கருணாமூர்த்தியபடி தானே வெளிவிட்டருளின வைபவத்தை ஸ்ரீராமாயணத்தி லிவஞ்சகருச சொல்லப்பட்ட விசேஷஞ் சீரயத்தாலும் தாசிப்பிக்கெஞா மேல (பிராடபு) என்று தொடங்கி வாயைதரவததானே

8. பிராடபு ஐதரப பிரித்தது தனதுதல கருவைய வெளிப்படுத்தக்கூட;
தடுவிற பிரித்தது பரதத்தாயத்தை வெளிப்படுத்தக்கூட, அந்தரம் பிரித்தது
அந்தரபரதத்தை வெளிப்படுத்தக்கூட

(பிராடபு விதபாதி) «தேவதனே தேவதேவைய மறுபுயத்தினே மாறுடி, விஞ்ஞே தேவாது குபாய் வை கிரேதயேஷுதமத தழும் எனவிறபடியே, வாய்களுன் னாவேசவரணுடைய தத்தவதார னனுநியமான விசாரண பரிசாரணம் பண்ணி வசதவதரிகருமவ வாகை யானே, «தேவதனேவத வித» எனவிறபடியே, அவன் சகரவாததி திருமகளுன் வாதே ததருபுமகத தாலும் துக்காரண திருமகளுன் பிராடபு, தனடகாரண வாதிலே பெழுந்தருளிக்கொண்டே, ராவணன் பிரித்தானெனஞெரு வடாஜத தானே ப்ரதமம் பெருமாணபிரித்த வகைக்கெழுந்தருளிறது, «தேவய கிருணய குபாய» என்று «தத்தன னாரவததானே கருணய தானகச சொல்லும்படியான தன்னுடைய பரமகருணய பரகாசிப்பிக்கக்கூட வெண்ண வகனேபெண்ணி, தேவஸந்தரீகன சிவறைய விடுவிகைக்கூட தான சிவற மிருகைவாதும், அவ விருப்பிலே தனின் அனதும் பகதும் தாஜகாரணமபண்ணி வருவித்தினற க்ஞாரகனின, ராவணன் பராஜிதனகும் பெருமாள் விஜயின்கையும் தரிஜுடை ஸ்வபவ கண்டததானே பிரித்தகைய வகைக்கெழுந்தருளிறே «பவேயம் சிவம் ஸி வ» என்று சீவனே கோவுந்திற வையததரு வானிகுந்தேனே, சீவன வஞ்ச வேண்டாவென்று அயப்ரதரம பண்ணுவகையதும், அது உகநியதரமபய போகாமே, ராவணவதரகதரம் தனக்கு சோபனகு சொல்லகத திருவடி அவர கின் சிவவதமபண்ணும்படி கட்டகதரவேணுமென, அவனோடு மனருடி «ராஜ மயரப வையநம்» இதயாநியானே அவர்கள் குறதத்தை குணமாக உபபாதித தும், «மாயுபாயி துபவ» என்று பிராசோகனது பொறுத்திருக்கத்தக்கஞ் சரம தனகென்கைமைய முன்னிடமும், «காயம் கருண மாயென் த கசீந்தரபரதயத்» என்று அவனுகும் இரவியவகத சிறகவொண்ணுதபடி புபதேசிததும், இப்படி பொருவிவகின்ற தானடிதிறபண்ணின் பரிஜிஞ்ஞுருணமாக ஆத்தரபரதத கனவவாகின் சகிக்கைவாதும் தன்னுடைய கருவைய வெளிவிட்டாளிறே

(சுவிவிதபாதி) விவிறபிரிவாத மீண்டு பெருமானுடனே கூடித் திருவயோ தியவிலே பெழுந்தருளித் திருவயிற வாயத்திருக்கிற காததிலே «அபதயவாபே வைதேவி மயாயம் வஸுபவதித, கீயாவீ ககாம தம பருவி வாயம் வராதே» என்று உனககபேகை பேதென்று கேட்கு, «தபேவதத் புனயத் தாவுமீசாபி ராக, கங்காத் திகுடத் குஞ்ஞம் புனயகாமனும், பழையகீதம் வீர பதமுனே» வர்த்திதும் ஏனேய பரம காம பதமுபவையேஜ்ஞ அப் பேகாதர கருத்தத் வனையம் புனய கீததிஞ» என்று தனகருணடான வகை வஞ்சகைய விண்ணப பஞ்செய்ய, அதைபுபறதப போக விவகாரபபோகே கோகபவத பரிஜாராதத

[illegible]

ஆக இவ்வாறு தந்தியிவற்றுகூட கொடுக்கப்பட விடவேண்டியத்தகனும் நேரது. இவ்ருணமகனின் இப்படி வெளிப்பாட்டையப்பற்றி, இவ்வாறு குறிப்பிட்டு அவரவரின் பாய அக்ஷரங்களைப் பிடுக்கித் திவஞ்சுக, கர்மவாய்க்குப்போடு, இப்படி பீரடி வருகைக்கு யோகவந்தியின்கிடத்த. தனதுகூடப் புருஷகாரத் தோப்பியாபிபாண குணமகனையும் புருஷகாரத்தவந்தியும் பரமசிபிகைகளைத் தவிர அவ்வாறியே விட; ஆகையிற் உயுத்தாய்வுத்தாறுத் தீர்த்துப் பூட்டித் தழுவிய போகியா னன்ற பட்டாருளின் செய்ந்தது. இப்படி தேவர்ப்பகை உதவாறுத்தகையான கருணையையும் சகவாண பகவானும் உலகீகைகளுடனான பரதந்தியாதினையும் தான வெளிப்படுத்த, சகவந்தியின்கிடத்திற் கர்மவந்தியின் அதுகூடாப் பர்மத்தயாகக் கர்மவந்தியின் தன்கிப புருஷகாரமாய் பறதுவந்திக்கு குறி விவர வகை குறித்தகைகருதுப்பாச.

9. எலும்புதரண விசிறுதடையான விவகுதடைய புருஷகாரதணம் தெரற்றுங் தெங்கேயெனது வகுவிசெயலிதழர் மெக. மைசிறை விசிறைகக கொளது தெரடாதி.

9. **அரசினது தீர்மானங்களை விவாதிக்கும் முதுகாள்தலை நேர்த்தம்.**

[illegible]

முண்டப பாரதததாயததைப் பெறுகக்ககககக கையுமஞ்ஞவிபுமாய கினறபேகதிகெற
 வளவிதும் பிராடபுலையப் புருஷகாரமாக முன்னிடஞத தயமபேகதிதம் பெறுக
 யாதும். ஆனா ப்ரகருதியான ஐயாதன காகருபததைக கொண்டு வகத ஐவி
 பககவினே அகருதய பரவகுததனாக *கி கிடதி உரேனேன பஞ்சகதேனே போக்தா*
 எனது பெருமாள அவனமேனே சிறித தனையை அதுபயதாக பரஹமஸ்தாத்தை
 பரயோகிகை, *கை பிதாப பரிதயகதெ காகாச உமனாசிர், திந் மேகிந் உமபிகாமய
 தமேன என்ன கதா* எனவிறபகியே, காகருகு கதறித திரிதவிடததிலும் ஒருபுகிடம்
 இவகாமகாரினை போககதது சாணமபுக, *கை தம பிபத்தம் பூமேன என்னய என்னகதம்,
 வதானமயி கிதததை* கருபய பாயயாயத* எனதும், *புரதா பித்தம் தேவி தானயாம
 வாயமம் தத - தாசிர பதையான தயை வேஜயாமான ஐநீக், தமுநகபய கிரேனேந
 கருபபியுக் கைர ராக ராமோ குணாத வாயகம் தயகயகத* எனதும் ஸ்ரீராமாயண
 பாதம் புரணவகளிக் கொணுதிறபகியே, இவக புருஷகாரமாகப் பெருமாள
 தகதிகையாதும், விசேனக் தகசகினை *இது உத்தி தன கதநி கிதாவை நயவாத
 தே ததவி விபீதா தே புததி ராப வஜிதா* இவகாயினே விபீத புததியான
 சாவண்ப பெருமாள திருவடிகளினே கொண்ககரு கிரகு பாககையாதும்,
 ராவணவதாரகதார தகதிகளிக் கெதாவதம் பணணவதார உதபுகதருப கிறகிற
 திருவடிகையக குறிதது, *பாயநாமன கபநாமன வதானானும் பகவதகம் காயம்
 கருன மாயின த கசிட தாயாதயதி* எனது அவனிரகததகை வாததகதகிகை
 கொவி அவகணபாரதககின்ப பொறுப்பிகையாதும். உபய தகசகிதும் இவக
 புருஷகாரதகம் தோறது கினறகிற திருவடி, ரகதிகளிக் அபாரதாதருணம்
 தகககருமபக காகததர வேணுமெனறவனகிக் பிராடப பவதுடனே கனருக
 ககிததகிததகின்பனருே *மாதா உமதீதி ராகுளிக் தயி ததையாதாயாதிக
 தயயா ககததயா பவததமஜாத் கருதா உமகய கோகக கருதா—காகம் தருச கிபிகுணம்
 என்னகியகதி கிமேன ககதகை கை தக கிததத மனககை காகபது ககதத் கதகககமீத*
 எனது பவகதமஜாத் கிமிததகை ககிதததானெனறனருே பட்டரு மருளிசசெயதது,
 அவகிடதகிக் புருஷகாரதகை ககககினை யெனகிக, பகாதகாரததா கனறிககே
 அதுணாரதகானே அபாரதககின்ப பொறுப்பிகையானே புருஷகாரதகமெனகிறத;
 *திருவடிகைய பொறுப்பிகருமகை தக கெககி கருவகின்ப பொறுப்பிகை கெககினைப
 கித* எனது திருவடி விஷயமாகவும் புருஷகாரதகமைய மருளிசசெயதாரிதே
 இவகாரமே. ஆகையா கிரகதி தகசகிதும் இவக புருஷகாரதகம் தோறது
 மெனகிற மாதரதகதக கொணுதிற கிவகையதகிதிலுவு உடடகருகதகிகினை. (9)

10 இவவுபய தகசகிதும் இவக புருஷகாரதகம் ப்ரகாரமெனகெனன
 அருளிசசெயகிர. (மகசகினைதகசகி கெனது தோடககி).

10. கைசகிகை தகசகி கிவகினைத் தீதததும் கிசகிகைதகசகிக் தோதகித் தீதததும்.

கசககினைத் திருததகையகத—அபாரததகதயே பாரதத *கிபாயி*
 ந் ககமயி கனறிகுசருமிருபகை குறிதது, அககார உகருகருகருக;
 தோதகினைத் திருததகையகத—அகருதய கானுதிகேருப பகவத கிமுசருபத்
 திரிதது ஆகாரததக குறிதது, ஆகாரபினேசுசுசுசுசுசுசு. மகசகிகை தகசகிக்,

இங்ஙனம் பெருமானாகையே ஈசுவர விஷயத்தினும், விசேஷ தகையன ராகுகளினாலும்
காகத் திருவடி விஷயத்தினும் புருஷகரிதநனம் உபயதகையினும் புருஷகரிதநனம்
தோற்றுமெனவிற மாதர்த்தகருக உட்புகமெனவனா மிருத்ததானினும், பரமாத்மனின்
மான வர்த்தம் ஈசுவரரிசோதனையு மீசுவரரிசுமே தோற்றுகையாதையானே,
இவ்வாசையத்தக சிப்படியே அர்த்தமாயக கடவத ஆகையான ஈசுவரனே தான்
உட்புகுகளும் தகையன, தோதன ஆராயினோமுகளும் வாதிகுகளெய்தே,
புரீசுவராதத்தகத் பரீதத ஈசுவர ஈசுவரரிசுமுகளாயின, அவன ஈசுவரத்தத்
பத்தகத் தவித்தத கருவதி குளவனாக சிவப்பி இவன வாதிகரிசுமுகளாயின
கையும; பரிசுதிருகளும் தகையன, ஈசுவர ஈசுவரரிசோதனாமுகளும் வாதிகுகளெய்தே,
இச தோதன கீசுவரகுளவாக விசுவகுகளெய்தகையன இவன வாதிகுகளெய்தகையன
மாத்ரி குளவய விசுவபரித்த ஆராயினோமுகளெய்தகையன இவனரிசுவர தகையன
யு திருததகையனவத. ஆகையாக, அமரரிசு விசுவரிசுவர ஈசுவரத்தகையன
மாத்ரி, அமரரிசுத்தகையனவத கருவதின உத்பவிப்பிகையாதும், ஆராயின
விசுவரிசுவர வாதிகுகளெய்தகையன மாத்ரி, ஆராயின குளவரிசுவர இவரிசுவர
கரு-விசுவரிசுவர ஈசுவர தகையனவத, கரு-விசுவரிசுவர ஈசுவர தகையனவத
மான பரிசுத்தகையன கரு-விசுவரிசுவர கரு-விசுவரிசுவர ஈசுவர தகையனவத
இவரிசுவரரிசுவர தோற்றுமெனத, கரு-விசுவரிசுவர தோற்றுமெனத கரு-விசுவரிசுவர
கரு-விசுவரிசுவர தகையனவத தோற்றுமெனத, (ஈசுவரரிசுத்
திருத்தம்) கரு-விசுவரிசுவர தகையனவத தோற்றுமெனத இப்படி கரு-விசுவர
கரு-விசுவரிசுவர

11. திருவநாபு நிகழ்த்தல் நெய்மழியாடு பெளதூ மாகாணத்திலுள்ள அருளியெய்மேரில் (திருவநாபு மென்று தொடங்கி).

11. இவ்வாய்வு தீவிரவாதம் உபநித்தானம்.

சர்வாரித திருத்தவது இச்சேஷத்துடைய அபராதவரிகை கண்டபிட்டு திரிப்பது தனளிக் கதவடைததான இவனுக்கு வேண்டு புக்குணமேடா, உமக்கு மிகனுக்கு முண்டன பத்தவிசேஷத்தைப் பார்த்தால் உடனேயே நயக்கித் கொழிக்க வெறுப்பது என்பதுபடியே குடிகர் வழித்தாதும போகாததொன்றன்றே, ஸம்மயான மிவரிகை அபிகை எனவாயின அமருடைய பேருயரேறேறிருப்பது, எந்ந் குறையுக்குத் திரிவிற அமக்கு என சொல்லவேணுமோ, சாஷனாபேஷுறும் வந்த மிவரிகை சாஷியாதபேஷ உமருடைய சர்வராகாதல் விவையாதோ? அநாதிகைம் உமருடைய ஆறுதாநிகைமையானி உமருடைய சேற்றததென்கையப் பேசத்த மிவரிகை அபராதேசிற தண்டம் பன்னாந் அத்ததபபேஷத்த அபகேசீத்தால் காலத்த மியாதை குடியாதோ வென்றன்றே திருவுணத்தநிகைநிறது, இவரிகை சாஷியாதே அபராததருணமாக மியத்ததால் உமருடைய கருபாநி குணம்மே ஜீவிக்குமபடியென? அமை ஜீவித்ததாவது இவரிகை சாஷித்தானன்றே, மியத்தத போது காலத்தம் ஜீவிபாது, சாஷியாதபேஷ கருபாதிகை ஜீவிபாது, எனசெயலோ மென்ன வேண்டா, காலத்தததை மிருவர் விஷயமாகி கருபாதிகை அபிமுவர் விஷயமாகிவருக இரண்டும் ஜீவிக்குக, ஆனபினபிவரிகை சாஷித்தருளினொன்று குடிகேசத்தானே. இவவுபேசை ஏன இவ் தாமருவிசெய்த பார்த்தபடியினும்,

(பேதலி பருவமே திருத்தவையாகத்)—ஐயோ இவனுடைய தப்பித்த
கீழ்வி அதுகூட புத்தியுண்டாகவேண்டுமென்று அவன் நினைந்தான். தான் பண்ணுகிற
பெரியதப்பதில் திருத்தம் என்னிற பரமசுகுணப்பயானே அவன் பாபபுத்தி மூலமாக
புணர்ச்சியாகலாயிற்று. பண்ணுக.

(சர்வரண யமுனாவே நிகுத்துகையாவது)—‘ஒங்காண்போ, உனக்கும் பணி வண்டுவித’ என்று உபதேசத்தைபுதறினவாதே, கண்ணைப் புரட்டுதல் கச்சை கெடுதலுத்தனை செய்த தன்னமுனாவே வயனைப் பிரசேதறி தான் சொன்னபடி செய்தனைது நிர்வமாட்டாதபடி பண்ணி அவகோரோகமுகளுகருகை.

ஆக (புருஷகாரமாமபோது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக புருஷகாரத் தோபயோகிளான குணவிசேஷமகிளையும், அவைதனைத் தானே வெளியிட்ட படியையும், ஸைசவேஷ விசேஷமகிளையுள்ளும் புருஷகாரிகைகையையும் தத்ப்ரகார விசேஷமகிளையு சொல்கிறதாய்தது. (18)

உபாய வைபவம்

14. கருபாதிகளை வெளிவிடவும் சொன்னபோதே ஸ்ரீராமாயணத்தில் புருஷகார வைபவ முகதமானபுகலை புப்பாதிததாராய், மஹாபாரதத்தில் உபாய வைபவ முகதானமைவை புப்பாதிசெருமேக. (அறிபாத என்று தொடங்கி).

14. அறிபாத வர்த்தகங்கையைய வந்தித்து ஆராய்க்ருத்யத்தையும் புருஷகார க்ருத்பததையும் உபாய க்ருத்பததையும் தானே யேற்றிட்டுக் கொடுக்கையாவே மஹாபாரதத் துபாய வைபவம் சொல்கிறதாய்தது.

அனுகூல ஜனாரணம் ஆசார்வ கருதவயிதே, சரணவ க்ருத்யமனதே, ஆகை விதே வகைகைப் பெற்றவத தாயவத த்தத்யாயவ+ என்று பரிவகர்த்தவ ஹிதகர்த்தவம் களவிற மாதா பிதரு கருதவகளை வையமிகை தமகருச்செய்த உபகாரத்தை யருளிச்செய்தவகர்த்தவ ஆராயண செயபும் விசேஷோபகாரத்தையும் தானே தமகருச் செயதமைவை யருளிச்செய்திற வாமுனார் +அறிபாதவ வந்தித்து+ என்றருகிச் செய்தது; இவையிடத்தில் இவையருளிச் செய்திற வாயவகளை அதே நியபஸலிகைகரு ஸுலகமாவிதே விருகிறதது.

(அறிபாத வர்த்தகங்கை வைய அறிவிக்கையாவது).—ததவ விவேகத் தொடங்கி ப்ரபததிபாயகதமாக அர்ஜுனன்கு ஸுனபு அனுகூலமாவிருகத வர்த்தக களைவெவை மறிவிக்கை, தேஹாத்மாவியோகியாய தேஹாதுபவதிகளான பகதகைள பககலிகே அஸதாவே ஸேஷைததைப் பண்ணி கிறகிறகிலகை ப்ரகருத்யாத்ம கிவேகாதிகளாவே தெளிவிக்க வேண்டுகையாவே, +ததவே வானம் ஜாது தாயம் ததவய தேமே ஜாதீபா—ததவ தபவித்யாயம் கர்வே வயததயாய்; தேஹிதோஸமீத் யதா தேஹே கௌமாரம் யெவததம் ஜா—ததா தேஹாததா பாய்தி தீவ ததா த முனயதி+ இதயாதி களாவே ப்ரகருத்யாத்மவிவேகம், ஆத்மபரமாத்மவிவேகமாவிற தத்தவ விவேகத் கீத்யும், +அததவந்த இமே தேஹா தீத்யக்த்யாக்தா சாரீணா அநாதிதோ ப்ரமேயல்ய தல் மாத் புதயவை பாத, தஜாயதே மக்யதேவா கதாரித நாயம் பூதவ பகிதவா ந்யபு, அஜோ தீத்ய சர்வதோயம் புரேனா ததவயதே ஹதயமாதே சரீரே வானமவி ஜானாதி யதா கிறாய நயதி கருணாநி தரோயுவி, ததா சரீரவி வினாய ஜானாத யத்யாதீஸம்யாதி நயதி தேவி+ இத்தயாதிகளாவே ஆத்ம கித்யதவ தேஹாத் மகித்யதவம்கிளையும் ப்ரதவ முபதேசித்து, இவனுடைய ஸவாதததீய பரமத்தைத் தவிர்க்கைக்காக +பூமி நயோ

[illegible]

மாணவரையும், புருஷகாராகுதல் மேறிடநிகொளவுகிற வண்ண அகல கருத்தாகத்
வேறிடநிக கொண்டவையும், அதனைத் துர்த்தெவவிரோகநாக ஏறிடநிக
கொண்டவையும் விவகிதமாகவாய்வும், ஸங்கருதலிமேறிடநிக கொளவுகிறவண்ண
அத்தித்தல் கிரிபகதமாகச் செய்தவனில விவகிதமாகவாய்வும், (சுரீன
வேறிடநிகொளவுகையாலே) என்கிறவித கருதபதவத்தினும் வாய்ப்பாகவ அகல
விக்ககடவது, ஆசார்பன அனுஞ்சுதுஞ்சுபவபண்ண, பிராடபு, புருஷிகரிக்க, வந்த
கண்ண உபாஸமாகப் பற்றினவனுக்கு அவிஷ்டசெவருதத்பாதிக்கிப்ப பண்ணிக
கொடுக்க வலமகெருக, இவ்வெண்ணவந்தவாய் சுரீன வேறிடநிகொண்டது
வயபவயிறே (ஏறிடநிக கொளவுகையாலே) மற்றபாதததே ஸாயவகவவத்
கொளவிறகுததது) என்கது, ஏறிடநிகொண்டவைய பாதிககையாலே கொள
விற்றித்த தென்தபு.

(14)

உபய ஸாதாரண வ்யபவம்

15 ஆர, புருஷகாரோபாயக கிரீனாகுதம் அஸகாரண வ்யபவத்தை
யருளிச்செய்தார் தோ, உபய ஸாதாரண வ்யபவத்தை யருளிச்செய்தார் மேல்.
(புருஷகாரததகரு மேல் துதெடவது)

16 புருஷபாததது மூபயததததம் வ்யபவவத தோதததததம்
குணஹிதவயமபாதத உபேகிபாதவவகித்தகே அகிதததததத
அவததததததேய பாதவகித்தகே.

தத்தததததததத வ்யபவகுதெவதததததததே புருஷகாரதததத மூபயத்
தததத தனிததததத உபககவயவண்ணி யருளிச்செய்தார் தோ, இது உபயத்ததததத
ஸாதாரண வ்யபவகதன் மாகவாலே (புருஷகாரத்தததத மூபயதததததத) என்கு
தத்ததே தோபாததத பண்ணியருளிச்செய்தார், உபயததததத அஸகாரண
வ்யபவச் சொகதததே விதகககி (குருவகாரபு திருத்தவது) இத்தபாதிகாலே
சுபதததத புருஷகார வ்யபவமும், உபய வருதததததததத தானே ஏறிடநிக
கொளவகையாலே. என்கவாலே ஆகத்தமாக உபய வ்யபவம்து கொளவப்
பட்டது இவது உபயவகதத தததததததத வ்யபவததத யருளிச்செய்தார்.

(தோததததததத குணஹிதவயம பாதத உபேகிபாத வ்யபவதிகே,
அவகாரதததத அவதததததேய பககவகருக) என்கு. தோததததத—
அகருதபகரணுதி கிஷிதததததததத, குணஹிதவயம—கிஷிதததததத, இவ
இரணதததத. *பிதேகிககைய* இதயதி குணவாலே வயபவவா அருளிச்
செய்தாரிதே. *இதத து* *இதத மாககை* என்கு கிதி கிஷிதததததத
சாததததத பககவகரு குணவிறே கிருப்பது *கருதி வ்யபவ மக
வ்யபவ* என்கு தானே யருளிச் செய்தானிற வ்யபவ சாததததத கிஷித்
தததத செய்வகையு, கிஷிததததத செய்வகையு கிரீனாகுதம்
கிபயி *தததத* என்கு பகக கிஷிதததத கெககையப் போரு
கககருக காரணம், இவ இரணதததத பாதத உபேகிபாத வ்யபவ

றிகவே) எனறது— ஆராயினோமும் சேதனதலகனான இவற்றை நர்சித்த இவனை வேண்டோமென்று கைவிடாதே அங்கேரிகமம் மாதரமனறிகவே எனறபடி

(அங்கோரத்தக கைவதனையே பச்சையாகருகை) யாவது அபு'டிப்பட்ட தோஷருணஹாசிகள்தனையே முகமனதது அங்கேரிககககருதுப்பான உப ஹாரமாககொள்குகை உபகூபகமகரு நெறுது— தயா கூர்ந்தினை பச்சையாக கொள்குகை நெறுது காதலகைய கவநிடட்ட ததரதிக புறகவலாக பக தன கடைகிளகின்றும் கிருகத கைந்ருடயகிள கருபகைய போகயமாக கிருபு மரபுபோலே கிருபுப தென ரிநெய்த இவருணத்தக கொப்பதொரு கணய்ககிள கிறே. ஆகையானகிறே 'கிகிள புடியு' எனது ஆழவாரகுகிள செயதது. உடையகரும் 'கியு' கருகைய கென்கிய காதலகைய எனது கணததரகுகிள கொகை கருகிளசெய்தருககசெயயே, இவன கயாவருதறி நேறற மீசவும 'கூர்த்த காதலகைய' இவகிள எனருகிறே இவகாதலகையதான மாதருதலகையபகதத தாலே, ஈசவரன் ஹுட பிரட்டகரு அகிகத்தறிநே கிருபுபத ஆகையான இருவரும் தாத்ராமககேரிகமம் தகசகிள, இச்சேதனாடைய தோஷருணஹாசிகளைய பச்சையாக கொண்டு அங்கேரிகபர்க கெனகை

(15)

16. இப்படி புருஷகாரமும் உபாயமும் தோஷ ருணஹாசிகள ரூகிகதறகு முன்னே யககேரிககெறகென? அவகருகிளசேத யககேரிககககடலே மெனறிருகதரகை கருகதென கெனன கருகிள செபகெர (இரண்டு மெனது தெடயகி)

18 இரண்டு கிரகடுகருகியகெனாமெனறிககிக இரண்டு கிருகிகம உடையதததத

இரண்டு மெனகெறது—புருஷகாரோபாயககிள |இரண்டு கருகியகெனாமெனறிருககையாவது)—இவனை யககேரிககமம் போகதகரு. இவனுடைய தோஷ ருண ஹாசிக கிரகமும் போக கொள்குகெனாமெனது ககிளதது. ஆராயினோமுகனான இவனை யககேரியதிகுககை இப்படியிகுககென |இரண்டு கிருகிக மிரகி முண்டாககையாவது)—புருஷகாரத்தகரு முபாயத்தகரும் தோஷ ருணஹாசிக கிரகமும் கருகக, ககனனாமெனகிய, தோஷக கருககையாவது 'ததயயாத காவகெககாதிக் தேகதேகிக ஹி' பிக' 'கூர்த்தகத யாதிக' 'பிதாதி கெககைய கிரககைய' எனகெற படியே—ககக சேதனகரும் கிருபுதிகமன தாடி தமபபஹுமககையான இச்சேதன ஹுடய கனகமதிகமக கிரகமும் தககததரகடியான உறவுகடயதிகக, இச்சேதனாடைய தோஷாசிகளைய பார்த்தது அங்கேரியகமபாலே, தாத்ருச ஸயபக்தததகருக கொததை கிககக ருணஹாசிக கருககையாவது—இவனுடைய தககக கணகரகாமகமயதும், இவனுடைய தோஷதகத போகயமாக கொள்காமகயதும் கருபா காதலகையககருக ஹாசிகருகக அதக (இரண்டு முண்டாயதததரம) எனகெறகிடத்ததும், தோஷ ருணஹாசிககாவன—அகருத யகரண கருதயகரணககககககம, புருஷகாரத்தகரு அகருதயகரணகாவது— ஈசவரனபுமுடபட தோஷக கணகெகடபத தன, தோஷாசிகள ரூகிக தனறிக யககேரியகென எனறிருககக, கருதயகரணகாவது—இவனுடைய தோஷாசிகள பாராதே ககககொண்டு ஈசவரனோகிட சேர்ப்பிகககையகெற கககருதயதததத

செய்யாமை ஈசுவரனுக்கு அருதப்பட்டாராவது—ஸம்ஸாரி சேதஞ்ஞடைய தன் ஸம்ஸயப் பார்த்துக் கைவிடாதே, ஸ்வாபாசிக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக அத் வேஷமே தொடங்கி புண்டாகருகைக்கு எனநிர் குழல்புகளுத நிர்மிற ஸர்வபூத ஸுஹருத்தான தான, இச்சேதனை யங்கேசிகருமனகிற இவன் தோஷாதிகள் குணத்தாலொழிய அங்கேசியேன எனநிருகனை; கருத்பாகரணமாவது—இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராதே கைக்கொண்டு ஸைகருதாமான அவிஷ்ட சிவருத்தயாதி களைப் பண்ணாமை இதுதான் சேதஞ்ஞடைய சொன்ன அருத்பகரணாதிகளைப் போலே சாஸ்தாத்தகபறதா சொன்னுமெதனதே இவர்களை ஸ்வபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறவை விதத்தையிதே' கிழகாரபுழடபட தோஷ குணஹாதிகள் பச்சையாக மேலகிழக தங்கேசிகரு ஸ்வபாவரான இவர்களுகரு, அபிழக சேதன்களை யங்கேசிகருமனகிற தோஷாதிகள் குணயிவணுமென்றிருகனைதான் முதலிலே கூடாமையாதே இவர்களுக்கெவை வருகைக்கு அவசாயமில்லையிதே! ஆகிருகனை செயதே இப்படியானிச் செய்தது—இவவந்த தத்வமறியாதவர்களுகரு ஆசாயினுமே தோஷாதிகளான தோஷகுணஹாதிகள் குணயிவணுமென் திராமல் அவற்றுடனே யங்கேசிகரு இவர்களுகரு அவசயகாரணியமென்று அறிவிக்கைகளை.

(16)

17 இப்படி தோஷாதிகள் குணத்தாலொழிய அங்கேசியே மென்றிருகனை அதற்குக்கு அவசாயமெனும் வருமென ஹம்மம் சொல்லி, தோஷாதிகள் குணயப்பட டாயிடு மடமை அங்கேசிர்த்த தெனநிருகனை இத்தன்களை விடாமும் வருமென ரெசர் மேல் இரண்டும் குணத்தெனது தொடங்கி.

17. இரண்டு கணத்தெனநிருகனும் இத்தன்க்கிரண்டும் உண்டாயித்தாய்.

(இரண்டும் குணத்தென நிருகனையாவது)—இத்தனை காலம் ஸம்ஸய யங்கே சரியா நிருத்தவர்களை இன்றாகேசிர்த்த - ஸம் தோஷாதிகள் குணயப்படன்ருே! ஆகையால் கைக்களை குணத்தென துணைநித்திருகனை. இப்படியிருகனை (இத் தன்கரு இரண்டுமுண்டாகையாவது) - அருத்பகரணமும் கருத்பகரணமும் வருகை, எனனெனெயனனிக இவ்வதிகாரிகரு, அவதிகளை யங்கேசியாதவர்களை இன்று கமமை யங்கேசிர்த்த ஸம்முடைய தோஷகுணஹாதிக விடாமும் குணத்தவாதே யன்ருே! எனறதுஸந்திகனை அருத்பகரணயிருகை, அதனைச் செய்கையாலும்; *நீர்மென் திறமென்றயிடுகை* - கமய்யதா* - புத்தவா தோ* - அத்க்ராமத்தானும* இப்படிப்படியே - ஸம்முடைய தோஷ குணஹாதிகளிப்பாதனவாக வொன்றும் குணத்தெனெனெயனமும், இப்படி கிருகனைசெய்த தோஷாதிகளை பச்சையாக ஸம்ஸய யவனங்கேசிர்த்தருகுவதே! எனறதுஸந்திகனை கருத்பகரணயிருகை அதனைச் செய்யாமையாலும் இரண்டும் வருமிதே

(17)

18. இப்படி புருஷகார ஸம்முடைய தோஷாதிகள் பச்சையாக அங்கேசிர்த்த விடமுண்டிப்பெனது மப்பெனகலிதே, ததததங்கேசரம்பெறத ராகுணிகளுடையவும் அரஹு* ஸம்முடையவும் தோஷகளை தர்மப்பிக்கவே அது வித்திகருமென்று வினைத்து, பாதயம் ராகுணிகம் தோஷகளை தர்மப்பிக்கெசுர் (ராகுணிகள்) என்று தொடங்கி.

18. ராஜஸிங் தோஷம் ப்ரஸித்தம்.

ஏகாத்ரீ ஏககாண்டீ முதலான எழுத்து ராஜஸிங்ஷம் பாஷ்ரிமணை பண்ணப் பெறிக உண்ணுதே தடிசுமபடி பரகருத்பா பாபசீலிகளைய, பததுமான மொரு படிபபட கர்ஜுபாதளைய பண்ணி கலிகதபாகதவாகலிதே, (இவர்கள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்) என்றது - ஸ்ரீராமாயணம் கூடயாறும் தேசத்தி கறிபாகாரிகை பென்ற படி. ஏவம்பூதகனானவர்களைக் குறித்தது, * ராஜ் ஸயாபய வாயநாம* *பாபநேபிவா க்பாநாயவா* என்று குறந்தகை குணமாக உபபாதித்த திருவடியாநே மனாநடி ரஸிககையாகே, தோஷமே பசஸ்யாக வாகேசீதகணம் ப்ரஸித்தமென்று *ருத்த.

கூணறுபி சொல்லா தொழிந்தது, தோஷம் பசஸ்யாமிடத்திற் கூணறுபி பசஸ்யாமென்னுமிடம் சொல்லிவண்டாகிறே என்று இவர்கள் தவக் ளாகரு குணஹாசியாவது - இடைமிடமன கலிகத போருகிறமிடத்திற், இவளும் கமலோபாதி மொரு பெண்பிறத்தவனானதே! எனருவிலும் மறகதம் அசபம் மெளசிரகசமுண்டாதன * பிஷையம் ஈணம் ஸி வ* என்றதற்குப் பின்பு கலிகத மிடத்திற், ஐயோ! இப்படி சொன்னவனானதே! என்று சிறும் மெளசுளாகருகை செயயாணம் முதலானவை (18)

19. இப்படி தோஷப்ரஸித்தி அர்ஜுனன் பகவான்காணமயாதும், குண ப்ரஸுதபுண்டாகையாதும் இவனுக்கு தோஷமென்கிற சகலகைய மறுவதித்தகை கொண்டு தததோஷகனை த்ரபெயிகெஞ்சு (ஸ்ரீதோஷ்ரீயிர் மென்ற தொடலி)

19 ஸ்ரீதோஷ்ரீயிர் தனமருப ஆததகாகோனாருப *கேசவையாதய* என்ற கருஷணனுக்கு தாகருகிடுகிற அர்ஜுனுக்கு தோஷமெதென்கி, ப்ரதுக்களபக்கக் கிடுஷமும் கருஷயமும் வதபீதியும்

(ஸ்ரீதோஷ்ரீயிர் தனமருப என்று - *கோவையாதய* பானாத் திதே பானாத் திதே, உபமாதையாபி திக ப்ரதபுபலாதம் வபுல தனயா* என்றும் வவலகை வயமுண்டய வாகவெ வகத மேகதமு, மூன்ற கூரி கமலகீததக கட்டக வின்றவனுக்கையாகே, இரதீயஸ்யம் பண்ணிஞரிக தனக்கு மேறபட்ட ரிலைதவ கெனகை

(கூணதிககரோனான் என்றது - தமாதாம பரிணாக சேததோசவாதிகளுக்கு பாதிபாதகமான சாஸதாததிக பராமாய பததிபுண்டயவாகளுக்கு முண்டகருமல கெனகை

(*கேசவையாதய* என்று கருஷணனுக்கு தாகருகிடுகிற) என்றது *அர்ஜுந கேசவையாதய கருஷண வாதய தீர்தத* என்று அகபேசகயம் பரணபூதா யிருப்பாகவெனகையாகே, இவனைப் ரிசிகக் கருஷணன் தரிககமாட்டானென்னும் படி அபிமத கிஷயமா கிருக்குமல கெனகை

இப்படி கிருககிற (அர்ஜுனனுக்கு தோஷமேது) என்று கவக (என்னிற்) என்றது - அதுவாதம்

தோஷகை தனகை சொன்னுகிறத (பததுகை பககை ஸேஷமும் கருணயமும் வதபீதியும்) என்று இவற்றிற் ஸேஷ கருணயகை தோஷ

கனாகிறது—அவதாரம் ஒருவனாகையாலே, உத்பிதி நோஷமாகிறது—எவநர்
மத்தில அநாமபதயா வகதநாகையாலி, அனந்தந் திதந் கருண்ப தாமதம்
தியாகுமம்—என்றிறே சூனவகதாரகூலிகையத நாமிக்ஷதே குருக்ஷதே அனந்தந்
புபுநகம்—என்கிறபடியே—புதநோஷையாலே இரண்டு தகையம் வகதநாகைய கிண்ட
பிண்ட புதநம் வகதநாகையாலிகுக்க, அந்தகையிலே, அகையிக் கிண்டம் கருண
ந் ரஜயம் அகந், கீம நே ரஜ்யந் கோகிந்த கீம யோகை ஜீகிந்தந் யோகையிதந்
காயகிந்த நே ரஜயம் யோகை அகந்—தஜீமே வகதநாகையந் பாயுந் தயக்தந்
தந்ரீசு துதயாதிப்படியே துதயாதிக்கொன்று கீம ஜீகிந்த நோஷ ஜீகிந்தந்
கொன்று பகதநாகையாகை பணனின் அகந்—அதந் வகதநாகையாலிக்
கிண்டத்திறே, அந் அகந் வகதநாகையாலிக் கொதநேயந் அகந் பக்தநாகையாலிக்
பாயகிந்தந் கிண்டத்திறே மயகிந்த—என்கிறபடியே—அதநாகையிலே பணனின் கருணய
மம் பகதநாகையாலிக் கொணயயிபாலே கிண்டத்திறே அகந் தஜீகியமகையாலிக்
பகதநாகையாலிக் துதயாதித்திறே, சூனவகத கருண்ப நோஷம் பகதநாகையாலிக்
தொடகை அகந்—பகதநாகையாலிக் காதந் வகதநாகையாலிக்—பகதநாகையாலிக்
திறே வகதநாகையாலிக்—என்கிறபடியே—அதநாகையாலிக் வகதநாகையாலிக்
பகதநாகையாலிக் பணனின் பிதிபு மயபடியேகிறே

20 இலகுவெயலமை அப்ரதாம இளனழும்பாதல நோதம் வேதே
பென்செனா (தரோபதி பென்சு தோடகதி)

20. திருவெய்தம்பலம் கண்டித்தல் கீழ்க் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதற்குரிய கோயிலில்

முன்பு தீர்ப்பளித்த தாயேதானாகப் பரிபலிக்கிற அகலக கண்டிருக்க
செய்தே, குறிஞ்சி நோதறமைய கிளைத்த தீர்ப்பிதையே பொறுத்திருக்காதது,
கோவிந்த புண்டரீகம் 146 மம் 1111 என்ற குருஷணன் சாணம் புத்த
பின்பு பரிபலிக்கிறவனாகி, பகவதார்த்தம் பிற பரிபலிக்க கண்டால் சக
ஞான விவகாரமும், அசாதாரண இழிவாதி அவதாரம் *கோவிந்தம்
எனும் விசேஷ சாணம் மயாததையப்பார்த்ததா, தானளவி குருஷண
துக்குண்டான விசேஷ பகவதார்த்தம் கிளைத்த அவதார சாணம்
புத்தவன் பரிபலப்பட பார்த்திருக்காத அவதார முத்திரை வரி விச
கம்படி என! எனதுதல, சடகேன வெழுந்திருந்த கிளைக்கிற மயபத,
அதற்குச் செய்வதே முன்புதலத்திற கட்டக ஒரு விசேஷமறந்ததானதே
இதையையத்த இவன் கோஷலமெனலாவதற்கு பாரதமே குருஷணன்
திருவுள்ளத்தினை படிகெடப்பத. அதற்குபாற்ற குருஷணன் பாரததாரினை
பாரதாரிதானம்) எனவிறகு நோதததகு பாரதமே கோஷலத்தாரினை
அகலாததையா எனவிறகு *கோவிந்தம் 146 மம் 1111* எனதுபகவதார்த்த நோதததே (20)

21 இதழைத்தான் சென்னை மது அலுவலகம் நிறுத்திவிட்டது (பாண்டிச்சேரி மது அலுவலகம்)

21. பாண்டனாகியும் தீர்த்தகப் பரப்பாராயிடுக, அனத்தது த2ரமபிடிமடப
மங்கனத்திததககக.

அன்றிகளே, இந்தோஷம் ஐவர்க்கு மொவ்வாதோ, ஆனபின்பு இந்தனை வயயம் கிரஸித்தப பொகடாமல வைத்ததென்னெனவிற சவகையிலே யருளிச் செய்திரு ராசவுமாம் முறபட்ட லைகதிகரு, அர்ஜுனனை பெனனுகே (பாண்டவர் களையும்) என்றது—இத்தோஷ ஐவர்க்கு மொகருமென்று தோற்றுகைகாரை வென்று யோஸ்திகககடகது; அகாதர லைகதிகருத் தானே தன்னடையே சேருமிதே. பரிபலித்த துர்யோதகாதிகளோர்பாதி பரிபலக கண்டிருக்கலிவர்களும் கிரஸியரெனவிறது - சபதததானே. (கிரஸிக ப்ரபதமாலிகுக்க லைத்தது) என்றது—இவர்கள் செயத கொணமகருத் தனையயறுததுப பொகடவேண்டி யிருக்க ப்ராணிகுட கிருகருயபுகவைத்ததென்றபடி (தொன்பதியுடைய மகன் லலித்ரத்துக்காக) என்றது—அவளுக்கேபிமதயான மகன் லலிதரம் போகாணமக காக வென்றபடி. கிரித்தநிலை கண்ணாட்டாதவன் வெறுக்கமுத்தக கண்ணாட்டா னிதே. இத்தான—ஆசரிதகரப பரிபலித்தானோர்பாதி அதுகண்டிருக்கதானும் கிரஸ ியராவ ரெனனமிடமும், அவர்கள் காமகனை ஆசரிதர்க்கு விடவொண்ணாததொரு பகதமுடையரான அவர்களுக்காக அவனுகே சகதிககப்படுவ ரெனனமிடமும் ப்ரகததமாயதது (21)

22. ஆனல, இப்படி கிரஸியனவனுக்கு துழிதொழிகசெயததும் பரம ரஹஸ்யத்தை புபதேதெததும் எனசெயலவென்னவருளிச்செய்திருர் (அர்ஜுனனுக் கிதனாதிபால).

22. அருந்தனுக்கு துதலயபுத்தயங்கல பன்னிற்றம் பரபத்தியுபதேசம் பன்னிற்றம் இவளுக்காக.

துதுபொயததது பொயசு கற்றம் பேசெசென்று பேதமசெயது பூசல கினைக கைக்காக; (ஸாரததயம் பன்னிற்றது,—ஆபுகமெடுக்கவொண்ணாதென கையாலே கொணலாமாக்கோல கொணசெயது பாரதபிரா ரெணலசேனைபு யிருவிலததலிக லைக்காக; (பரபததயுபதேசம் பன்னிற்றது) *ந யோநலயபி* என்றிருக்கலனை *கலேபே ஸநம் தவ* என்னபயலாணி புததே பரவருத்தனாகருக்கைக்காக. இவை வெகலாகு செயதது—சரணுகைதயான கிவன் லைகலபதலின்படியே துர்யோத காதிகளை யழியசெய்து இவன்குழலை முடிப்பிகைக்கைக்காவிதே. ஆக, அர்ஜுனன் திறத்தில செயத துத்யாதிதாயமும் இவளுக்காகச் செயதானெனவிறது.

(பாண்டவர்களையும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், சீழச சொன்ன ப்ரதாச தோஷ கரெளசய முபபாதிதமாயதது ஆக கிப்படி அஸதாச லலோஹாதி களும் சரணுகைதபரிபலக கண்டிருக்க மஹாதேவாழை மிவனுகருண்டாபிருக்க சலாவ குலபதமம் பூயா சருணுகே பரமம் லல, இக்கேடலி மே தருட இத் ததோ வக்யாயி தே லிதம* *மதமதபல மதபகதே மதயாஜ் லலம் தமகரு, மாமெவக்யலி லதயம் தே ப்ரதீஜாதே ப்ரியலி மே* என்று இவ்வளவி துக்கபுத்ததோற்ற வருளிச்செய்கை யாலே, இவன் தோஷகனைப் பசகையாகக் கொண்டு அககிரிததமை பரலித்த மென்று கருத்தது. குணஹாதி சொகலாதொழித்தது, தோஷம் பசகையாயிடத்தில குணஹாதி பசகையாமென்னுமிடம் கிமபுர கயரல லிததமாகையாலே, இவன் றனக்கு குணஹாதிக்களாவன—*நமமதே புதலகஜ பரித* என்றருளிச்செய்த பேசுதே

கேள்வி வந்தும் தன் என்றெழுந்திருந்த அவ் கருத்பமான புத்தத்ததப் பன்னா
மையு, கருணையின் சாணயபுருசதவியப் பரிபதிக்கவிடும் பார்த்துக்கொண்டிருந்
தோமே! என்றும் தர்புருசமும் கெடுகிலிசுமையும்தொடக்கமானவ. தான்
ஸாரத்தயவகன் பன்னிற்றுப் பரபத்தபுருசமும் பன்னிற்று மிலஞ்சகவகன்
இவன் தோஷத்ததப் பச்சையாகக்கொண்டு அக்கேரித்தானென்றும் தட்டி
பென்னின; அதற்குள் ஸுதறியின; இவன் காரியத்ததமாக விவரிக்கருதித்த இவன்
பெண்களுக்கு செய்கிற விடத்தின் இவன் தோஷத்ததப் பார்த்து முகம் கலியாமல்
உகப்போடு செய்கையானே, அர்ஜுனன்க் குறித்த ஆரம்பகருத்பாதிக்க
யேறிடும் கொள்ளுமெனவகின் அவன் தோஷத்ததப் பச்சையாகக் கொண்டு
ஸாரதியாய் புறையதக்ககந்த வின்றும் செய்கை முதலானவை புண்டாக்கவாக்
(அறிபாதவத்ததக்க) இத்தபாதிபானே—ஆரம்பம் கெளரவபாதகக்கான
வாதன்கயாதி குணக்கன் ஸுமிதம். இவர்க், (தான் ஸாரத்தயவகன் பன்னிற்றுப்)
என்றெ விததானே—கையாதி பத்த பரிபதி பத்த கெத்தாத்தக் கெத்த பாக்தம், பத்
பதம்மத்திதம் கருதின தத்த வாயக க்யாதி; என்றபடியே—காரியாரி
பஜஞ்ஞன தான்பொருள்ககந்த கார்பனித்திபுண்டாக்கதென்று இத்தநிலைய ரகித
கக்கககத் தான் துதிபானமயபு, ஆபதமேகக் கொள்ளுதென்ககயானே
ஸாரத்தயததின ப்ரவருத்தருபகக்கொண்டு தேர்க்கானானே ப்ரதிபகதகத பத்யச்
செயதமயபு தோற்றககயானே ஆகரித கார்பபாதகக்கான ஜஞாக்கத்
யாதிகன் ஸுமிதம். இன்னமும், (பரபத்த புருசமபன்னிற்றுப்) என்ககயாதும்—
சம க்னோகத்திக் கயாதி க்னம் என்றெ பதக்ககன் கொக்கப்படுகிற உபயகித
குணமும் ஸுமிதமிதே. ஆகவாயக, புருசகார கையவஞ் கொந்துகிற விடத்தினே
ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் ப்ரகத்யமானனோபாதி, உபாயககயவஞ் கொந்துகிற விடத்தினே
கார்பபாத பதார்த்தம் ப்ரகத்யம். உபாயதகக் கொந்துககயானே க்னோக க்னம்
என்றதகயும் ஸுமிதம். ஆக (இதிஜாஸாரகாடம்) என்று தொடக்கி இவ்வகயும்
ஸ்ரீராமபண மறார்பாரதேகத்தக்கான புருசகாரோபாய கையவக்கன் தத்தத்
கையருபக்கனோடு விசதகக் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... (32)

22. மூலதமான உபாயத்திதககய உபாயகருகயபாய் (ப்ரபத்த புருசம
பன்னிற்றுப்) என்று ப்ரககக்கககக் ப்ரக்தகத்யான பரபத்திதிதககய பககய
கிந்தனோக வருகிச்செய்குர் மக. அகிக ப்ரககத்திக், அர்ஜுனன்க் ப்ரபத்த
புருசம பன்னுமெனவகின் புத்த ப்ரதிதின ஒருகக விசேகம் பரபகக்
கார்பபாதகக மிந்திகனே கிருக்க உபதேசிபானென்? இதுகரு தோதி கியகக்
கிலிசியோ? என்றெ கக்கககிதே வருகிச்செய்குர் (ப்ரபத்திக்கென்று தொடக்கி).

23. ப்ரபத்திக்கு தோத்பமமும் காவியமும் ப்ரகாரியமும் அத்காரியமும்
பகத்பமமும்.

ப்ரபத்தியகத—பகவச்சான வானம். தோத்பமகத—புண்பதேசக்
கலினை செக்த கெணும். அப்பதேசக்கலினைக தென்னும். காலகியமகத—
ககந்தாதி காலககலினை செய்கெணும். அப்பககககலினைக தென்னும்,
ப்ரகாரகியமகத — ககக பாதப்ரகாரகாதி ப்ரககககக் செய்கெணும்.

பரகாரந்தரத்தோடு செய்வொண்ணு தென்னுமது அநிகாரி கிபமாவது—தலா வன்னிகராகவேணும், அந்தலவன்னிகராக வெண்ணுதென்னுமது பல கிபமாவது—நீருஷ்டரதருஷ்ட பலவகளி லின்னபததக ஓது ஸாதகம். அபவபதத்துகரு ஸாதகமனதென்னுமது. தேசகால ஸாத்ருணய வைகுணயகனடிபாக வரும் அநி சபாசதியககிள புண்டத்தாவ தொன்றலவாமையாறும், நீர்ததத்திலே பலகா லுரிசுருமளலில எத்தகத்த கிபாகமற அவகாலுரிககலா கிருகருபாப்போலே ஸவய மேவ பவிதரமாய கததா கதத கிபாகமறத தனஞ்ஞடகவகிககலாமபடி கிருககக யாறும், வர்ணுத்பதகுபமா கிருப்பதெனதனறிககே ஸவருபாதுகுபமாகிருப்ப தென ஸுலையாறும், சேகாருஷ்டய ருசபதகுணமாள் பல கிசேஷகளுகரு ஸாதகமாவ தொனருலையாறும், இவகிபமகனொன்று மிதககிலகி யெனதெனது. *நஜாத் பேதய நதலம் நலிகம் நதனகியா, நதோகிணென. தாவனதாம யோகே றயய மபேஷகித, பரணம் ஷதர கிரச சூதர ஸதீயாசாந்தர ஜாதய, ஸவ ஏவமயபத்பேர்த ஸ்வ தாதர மயபதம் என்று—பரபத்திகரு தேசகால பரகாரதிகாரி கிபமாவதம் பரதவாஜஸமலுரிசுததததம் *யரபததே கிவகிதபதீயவம் யரபேஷா ந கிதபதே, ஸாஷ ஸாவத்ர ஸாவேஷம் ஸாவகாம பரபதம் என்று—பலகிபமாவதம் ஸாத்ருமார ஸமலுரிசுததததம் சொலன்பாட்டதீதே. .. (23)

24. இவை இவ்வையகில மத்தும் கெ கிபமகனதான இதுகருணடோ வெனன, அருளிச செயகிருர் (கிஷபகிபமமே புளனதெனது).

21. கிஷப கிபமமே புளனது.

அதாவது—இன்ன கிஷபத்திலே செயயவேணும் எனதெ கிபமமே கிதக ருணனதெனதபடி. இவைகெனகாம தாமே மேலே உபபாதிததருணுகிருரீதே. (24)

25. இதுககெனவ பொன்றுமிவகியாகில பினகிள யெதுகருததான இவை யெல்லா முளனதெனன, அருளிச செயகிருர் (காமத்தககெனது தொடக்கி).

26. காமத்துக்குப் புன்புஷதரம் வனதாதகியை சாநதோத்தககனன தத்த பரகாரமகே தலாநானிக எதரினவெனலும் வயவனி தவகனபிடுகரும

கர்மாவது—ஸ்ரீயாதிக்ஷடோமாநிகன. புன்புஷதரகனாவன—சாஸதரக் களில பாவகதயா அபிவிதகனான தேசகன. (வஸகதாதி) எனதெகிடத்தில, ஆதிசப்தததாலே—கர்ஷம் சாசககன கருஷணபகடி பூர்வாஹசாபராஹகாதி காமக கிளச சொலதுதெனது; *வஸத்தே வஸத்தே ஜ்யோதிஷா யஜ்ஞத* இதுபாநிகனாலே—கால கிபமம் சொலன்பாட்டகிளததீதே. (சாஸததோகதகனான தத்த பரகாரம கனாவன)—செளசசாமல ஸகாஸ வரத ஜுபாநிகுபேண அவவவ காமககளுகரு அதுருணாமக சாஸதரவிவிதகனான அவவவ பரகாரகன. (க்தரவன்னிகா) எனதது—உபகயக ஸமலகார பூர்வகயாக வேதாதிகாரிகனாவகளுககே வைதிக கர்மாதிகாரமுளனதாமகயாலே, இதுதான கருணாமேதித்வ கருஷண கேகிதவ வேத வேதாஸபுகத த்வாதிகளுகரு ரூபககணம். (வயவனிதகனார கிருகரும) எனதது—கிபதகனா கிருகரு மெனதபடி. ... (25)

26. பரபதநிகழை பொன்றுமென எனது மேற்பணனின் ப்ரதிஜ்ஞையை உபாதிக்கவழி ப்ரவருத்தராய், ப்ரதம தேசகாலமும் ராஜநிபந்தன உபாதிக்கிஞர் * ன ருந் * என்று தொடங்கி.

26. “ஓ ருந் தேச; கால” என்னையென இத்தகு தோகை நியமியின.

பந்த வராய் பரியாய் நகரெதத்தாய் தீபீகன, அநேகமே கம்பரபதக் காலநா உபந்தா மயம் என்று முன்பு ஸ்ரீஜாயபவான மஹாராஜர் பெருமான்கு விண்ணப்பஞ்செய்த பகைத்தொழுகிற நிருவடி, *அநேக மென கம்பரபத இதயம் கம்பீகன, தீவகாசநா மேததயம் தாத்தியாத பதாயத்; *காலநேக. காலம் பந்தந யந் தநா, புருஷத் புருஷ பரபய தநா தோக ருனமயீ; தெவராதமயம் ராஜநி த்ருகடவ திக்குருத் தநா தயீ, புத்தாயகயந் தயை கதநாய தயை புத்தா” என்று ராஜனானுநே அமைதிதருவ கவகித்ததற்கு முன்னிடமொன்றே சாணம் என்று வந்த ஸ்ரீதீபீகனமுதலான, அநேகநிதே அகாலநிதே வந்தானென்று தேவீ ருனடய மத்தீகனாவே வாதொன்று சொல்லப்பட்டது, இதை பகைத்திங் கிரேஷித்த என்னெந்த விவகை புண்டாசா கின்றது, அவன் கருகிறவன்கிவ வாதொரு தேசத் திதே வாதொரு காலத்திதே வந்தான், அவன் வரவுக்கு அந்த இதவே தேசமும் அந்த இதவே காலமும் வாதொருபடி, அப்படியப்பட்ட விவகைகளை வளறித்த வளவு விண்ணப்பஞ் செய்கக் கேட்குமெனவும், என்னெனெனெனில், தயி பரக ருதியாகவையே ப்ரதநிமகனைய வாதொன்று ராஜனாநித் காலமும் கதநிவந்தா ராஜனாவே ப்ரதநிமகனைய வாதொன்று கருகிற தேவீகர ப்ரதப்பரவ புத்தி பன்னி, அப்படியே வளின் கிடகு போராதொழிந்தாது அவனுடைய அருமயத் தாகு கதநிவந்தாய அந்த ப்ரதநிமகனையத்திதே முடிந்த மோகையென தேசுத் ததயும், தரமீகரான தேவீருடனே உடப்பெற்றதும் தத் பகைய தேவீர் நிருவடி கனில் காலவந்ததே கபிததவாமுதலையென வன்னமயமும் புத்திபன்னி, அப்படியே தேவீர் நிருவடித்திதே புன்பதமயம் குற்றத்தத் திரகையிச்செய்த கிறித ராஜனாந் தெவராதவந்ததயும், தாரதமகனே அகாலமே அழிகவகை தெவரான்பிவந்தததததயும் கண்டால், கிரேஷித்தருவததாகு இவ்வரவு ப்ரதந்தம், வலயத்திதே கருகிரகருமவனுடைய புத்திகரு மிதகத்ததும் என்னுனிதே. ஆம் இப்படி பகைத்திவயபுடையகூன ஸ்ரீதீபீகனமுதலான சாணம் என்று வந்த தேசகாலம்கிவ ருதநிவந்ததே காலமும், அவன் வந்ததவே தேசமும் காலமும் என்று, சாணுதி தீமஜ்ஞகூன நிருவடி கிரகையெனவே ப்ரபத்திக்கு தேசகால நியமியின பென்கை. (26)

27. இதனை ப்ரபத்தபதங்கடாக ருபவான நயத்திற் ப்ரதமபத்திதே கானக மென்கிஞர் (இவ்வந்ததென்று தொடங்கி).

27. இவ்வந்தம் பத்திரத்தத்திற் ப்ரதமபத்திதே காலபகடம்.

காலபகடத்தொரவாய் காலபகடத்தொரவாய் அவினம்ப பகப்பதமாய் காலபகடத்தொரு அப்பதாபிமதமகிருக்கையாவே காலபகடத்தொர உத்தருகட தவ *தவியத் பத்தி திதே* காலபகடமேயந்தா ததாக்கையவையித நய மிருப்பது; அந்த காலமே தேரததகககக, தவ மென்கித (பத்திரத்தம்)

என்கிறார்; அநில பரதம் பதத்திலை மதுபர்த்தமான புருஷகாரோபாய கித்யயோகத்
துகரு ப்ரயோஜனம்—சுதேனுமொரு தேசத்திலே சுதேனுமொரு காலத்திலே யொரு
ஸம்ஸாரி சேதமனுபூரு பகவதஸமாசாயண ருசி விநாசநாஸ, ஸஞ்ஜயம் ஷி மநா
ஜீனறவா நீமவா நேருக என்கிறபடியே—சூரயுனிக காதலுப் போலே சுழன்று
வருகிற மெனுக தனயாக அங்குரித்த *சுஷணபருருரைபான ருசி நீருவதுகரு
முனனே, ததுப்பததிசுஷணத்திலே யாசாயிககலா சிருகலகலிதே, ஆகையாலே
பரபத்தியிதூடைய தேசகால கியமராஜரிதயம் அகத பதத்திலே கனருகத் தோற்று
மென்கிறார். (27)

28. ப்ரகாரகியம் ராஜரித்யததை தர்சிபகிகிறார்மேல (ப்ரகாரகியதி) எனது
தொடலகி.

28. ப்ரகாரகியதிபிக்லெ யெல்லுமிடம் வந்தும் காணலாம்.

(எனருக காணலாம்) எனறது—இததை யதுஷுப்பார சாசிப்பார் கலகா
பகலிதூககாணலா மெனறபடி. ... (28)

29. அநெதமேக கண்டதெனன; பூர்வ பரகருத விஷயங்களிலே தர்சிப்
பிகிறார்—

29. த்ரோஸபதி ஸததைபயனதே ப்ரபததி பண்ணிறது; ஸஜ்ஜனத் த்ர
நடுவேயிதே இவவாததமிகேட்டது.

(த்ரோஸபதி) இதயாதி வாகய த்வயத்தாலே, (ஸஜ்ஜனதயாயனதே ப்ரபததி
பண்ணிறது) எனறது—தூசானகாருஷ்டகூடயாய் ஸகபதிக வருகிறபொது *ஜ்ஜன
விக்ல வகதானம் தது யாய் தேது யாஜ்ஜி—சூருருரு புரணதாதம் வபாயம் தா
ஜுத்தனீத* எனனுமபடி அகததையாசிருகதெறவன ஸாகம பண்ணியனதே ப்ரபததி
பண்ணிறதெனறபடி; இத்தகை—ப்ரபததி பண்ணுவார் ப்ரபததாயப் பண்ணவேணு
மெனனும கியதிரிஸாரணம் காட்டப்பட்டது. (கேசர் கடுவேயிதே சிவவர்த்தக கேட
டது) எனற விடத்தில, கேசோகதெது—*நேடுத் தகலைய ரிணயதா த்ர* எனருறவா
ரருளிக செயத *நெவிசீததாவிமுகரான றேயகதா. *சிஷனுபகதி சிஷந்தது
யதீதே கலபாதய* *கலபாத தகிகுடதுபதா தாதித்தய யாதாதிதத் கிழகா
கலபாய ஷிகுடய* எனது பதவத் கிழகதா சவாசதமாரகச சொகதெறறிதே,
அதுகருமேல. சாணுகதையைப் பரிபதித்தும் சாணுகதான பாண்டவாகன
திறத்திலே நீகருகனைச செடதும் போருகையாலே, *கதயர் கண்டவதாய விக்லெத்*
என்கிற கர்மசண்டாளரிதே கை கலாத கிறகிறது. (கேசர் கடுவே) எனகையாலே—
கீசஸப்ருஷுடியா கிலனுகருண்டான அகத்தியும் கீசஸகாசத்திலே எனனுமிடமும்
தோற்றுகிறது. இத்தகை—ப்ரபததி சரவணம் பண்ணும் போது கீசமத்யத்தி லாகா
தெனனும கியதிரிஸாரணம் காட்டப்பட்டது. ... (29)

30. இத்தகை பவித்தத்தைச சொகண கின்றுகொண்டு இவவர்த்தத்தை
கிசயிகிறார் (ஆகையால) எனது தொடலகி.

30. ஆகையால் கத்தயகத்திகாணும தேடவேண்டி; இருத்தயடியே
அதிசாயித்தன.

அதாவது—தொடர்புடைய அறிதான் னானே நமது சகலா ஜநாதம். என்று கூற்றியதான தர்மபுத்ராதிசுலம், ஸங்க சங்க கதாபாணை தவிரக் தீயவாயுத, கோவித்த புண்டரீகாதி [தி] மாய் ஏனாகதாம் என்று எதிரியான த்ரொனபதிபும, ஸபித்ராச பரிதபத்தன் ஸுரோச ஸமனாஷிபி, தீர்த லோகாத ஸபரீகாமிய தமேன ஏனங்கதம் என்று தேவகுபததை மறைத்த வாத மஹாபாரதத்தைப் பண்ணின காகமும்; வினாந்தித் தேவ தேவீச நாராதாதை கதாதை ந, ஸாமத்தயவாத க்ருபாமாத மனோவகுத்தி பரித்த மே. என்று தீர்பகதேயவிஜ்ஞாபாதிசுலமான காளிபனும், ஸபாமபதமாபந்தி மதனாத்தயத்திர, அது நாகவா சீமாந தாராயணபாரணம் என்று திரபாஜமாவாய அதுகலனமாயிருக்கிற ஸ்ரீ விஜ்ஞாந்தாமுதானம், ஸோனம பகுத்தன் தேவ தாகவசாவயித்தி, தடகதவ புத்ரமே தாராய சாகவ ஏனங்கதம் என்று ராகவ ஜாநியனான ஸ்ரீ விஜ்ஞாநாமுதானம்; ஸோனம் புஜக போகப முபதாலி ஸுத்தி, அகஜயம் பாரமபுக கதவா பத்திரேயே மனோநதே. என்று ஸர்வ ஏனயான பெருமானும், ஸபாமபுக ஏனனகலம திர்படய சகுத்தி, வித்யுவிசாநியா ராகவகு மனாவதம் என்று அகரைபாரய நெடர்க் தகவம் செய்வக்த இனாயபெருமானும், (தொடக்கமானவர்கள்) எனகவாரிசு—வினாந்தயவ ஏனப்பார மபரிமயம் ஸம்பாரபதா பரிபதம் பந்தி த க்ருத்த—ஸமனா சாமபரிதய தப்த தேவ தீவானை பரிதத்தாமி விபினாது. என்று முகூலதனம், ஸுபிடய மகிபமதி ஸப விசேஷத்தாயம் கலிகடம் பரிதய விதயை நமஸிபரவகி, இத்தம் க்ருபாய குகு மயி பரிதத்திசை தவாய விதேது மமபுஜ பரிதாபிவி தேவ தேவ என்று கூற்றபாதவும, ஸங்கத்தம் பரிதத்தா பகவத்தமாய னம் என்று மாதலியம், தம் பரிதத்திராகவம் கூறுப்பயா கருத்திராகவம்—வினாகவ ஏனம் ஜக்புத தபத்திரை—பதுகத்தம் என்று காளிபாதகலனம், ஸபாமபாரண நாத ததய ஸதய பரிதிரை—ஏனம் தன் பதுபாரபதா ஸமனாதேவதா கனம் என்று இவதாதி தேவர்களும், ஏனங்கதா கதயமாநாதம் வதானும் மனாவனா—ஏனம் ஏனம் பரிதா ரமய தரிதத்திரை என்று ஸ்ரீ வாலா ஸேனியம், முதனாயுனவர் கனெனாரும் ஏனம் புருருகவாரிசு, பரிபத்திரை இனனாதிசாரிகனெனெருகு கியதிரிசுலம், குடுபுகடவாரெனாரும் அதிசாரிகனெனகை. ... (32)

33. அதாவது, பல கியமபாவப்பரிததை பதவதிரெருர் (பல கியமயின திரெரு யொதிரதபடி பெனனெனனின) என்று. அதாகுத்தா மருளிசெய்வெருர் (தர்மபுத்ராதிசுலாகு பம்) என்று தொடக்கி.

34. பரிதயமரிதக்கி யொழிந்தபடி பெனனெனனிக்; தர்மபுத்ராதி கருக்குப பம் ராஜயம்; திரைபரிக்குப பம் ஸதாநம்; காகதகம காவியனாகும பம் பரிதம், முகூலத்தாரபுனாகுக்குப் பம் ககப் கபம்; விபிஷனாநாநாகுக்குப் பம் ராமபாரி; பெருமகாகுப பம் கருத்தாநம், இனாயபெருமகாகுக்குப் பம் ரமாயனகுத்தி.

இதாவது—மேலு அதிசாரி கியமபாவத்தாக குடனகை காரப்பய்ய. 'தர்ம புத்ராதிசுல தொடக்கமான பரிபததாகனெனவர்கள், ராஜயார்த்தமாகவும் ஸந்தாரார்த்தமாகவும், பரினார்த்தமாகவும், ககவகப்பரிதமாகவும், ரமயார்ப்

வந்தவர்களும்; ஸமுத்தரணந்தவர்களும், தாமதவருதவந்தவர்களும் ப்ரபத்தி பண்ணுகையானே ப்ரபத்திக்ருப் பவசியமிகினை பென்றதாயதது. (33)

34. ஆக, ப்ரபத்திக்ரு தேசகாலநி கியபபேகைகினைபென்ற ப்ரதிஜ்ஞையை புப்பாதித்தார் சீழ், (விஷயம்மமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை புப்பாதிக்கெஞர்மேன (விஷய கியமாவது) என்று தொடங்கி.

34. விஷயம்மமாவது குணபூர்த்தியுக்கிடமே விஷயமாக;
பூர்த்தியுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்தமே.

(குணபூர்த்தியுள்ளிடமே விஷயமாக) என்றது—பாதவாதிக லீகிதிலும் வைத்துக்கொண்டு மெளனப்பாதி குணபூர்த்தியுள்ளிடமே விஷயமாக பென்ற படி. அந்த குணபூர்த்திதான் ஸுள்கொடுக்கெயின. பூர்த்தியுள்ளது மர்ச்சாவ தாரத்தினே) என்கொர். *அர்ச்சாவதார விஷயம்மமாய் பூர்த்திதான் தான்—உத்தர குண பூர்த்திதே கத்தும விஷயமாக* என்று—எவ்வளவு ஸ்வயஞ்ஞானதானே சொல்லப் புகையும சொல்லித் தங்ககூட வந்தாமயுகிதே அர்ச்சாவதார குணபூர்த்தி யிருப்பது. (34)

35. இவ்ருண பூர்த்தியுள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திகளைடத்த விஷய மென்றுமத்தது, ப்ரபத்தியை கூடாதருகடய அதுகூடாததாயும் ப்ரபதிப்பேச கெஞர்மேன (ஆழவர்க்கை) என்று தொடங்கி.

35. ஆழவர்க்கை பதவிடவகிதும் ப்ரபத்தி பண்ணித்தும் அர்ச்சாவதாரத்தமே.

மயர்வதமதிகமருகப் பெறுகையானே பாதவாதிகினைபெறைய காதல மலமகளை கண்கருகெறவர்க்கிதே ஆழவர்க்கை. இப்படி யிருகெறவர்க்கை ப்ரப ப்ரபத்தியைபததானே பகையும ப்ரபத்தி பண்ணுகெறவர்களிக, பக விடவகளிலும் அர்ச்சாவதாரத்தினேயிதே ப்ரபத்தி பண்ணிதது வைகாவதாரத்தின வைகிதக யித்தினிதே. எவ்வளவுபென்ன? ஆழவர்க்கைகொண்ட தன வரான மயர்வதார், *ஆழவர்க்கை நிபந்தனம என்குத் தந்திதழித்தாய்* *ஆழக் கண்கையே ஸ்ரீகூக் கொண்ட* *தந்திமருகையுமே கையுக்கே தென்குருகார் கடகையுக்* *உகையுக்கிழமந்தது புத்திதே* என்று இப்படி பகவிடவகளிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிதது அர்ச்சாவதாரத்தினேயிதே; *பிறகெவாது ஒன்றிலுமிதே அவதாரத்தினே காதலமயுகெது.—நிஷாமகையுமாரும், *உத்தம தீதவடி பகடத்தேக் கதயாரானிபத்து கெத்தாய்* *கிரபா தீருவகடவா திபகி கத்தகடத்தே* *காவலயபடி மேய கண்ணகை கைகண்ணி* *ஆழவண்ணி நிளையுமினை பகடத்தே கண்ணிபுழித் தீதவடித தமயானே* என்று இப்படி அர்ச்சாவதாரத்தினேயிதே பகவிடவகளிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிதது.—மற்றைபாழவர்க்கைகே யிப்படி தந்தத் ப்ரபத்திகளினே கண்கு கொண்டது. (ப்ரபத்தி பண்ணிததும்) என்கிற விதை ச சபதத்தானே—பூர்த்தி யுள்ளதும்) என்று சீழ் சொன்னத்தது ஸமுச்சகிதேதது. (35)

இப்படி விவகாரவர்க்கை ப்ரபத்தி பண்ணுகிடவகளிக பாதவாதிககென்ற யிருகை அர்ச்சாவதாரத்தின பண்ணுகககடி—இதனை குணபூர்த்தியிதே; அந்த குணபூர்த்தி தனனை ஸபாமைனயாக கருகிச்செய்கெஞர் மேன (பூர்ணம்) என்று தொடங்கி.

36. "பூர்ணம்" எனையோடு பெல்லாதுவாகுப புஷ்கலங்கள்.

(பூர்ணமெனையோடு) என்றது +பூர்ணமாய பூர்ணமாதப பூர்ணமெனவதிஷ்
யதே—பூர்ணம் பூர்ணம் அந்நாமம் என்று சகுதிகொத்துகையோடு பென்றபடி. (எனவ
குணங்களும் புஷ்கலங்கள்) என்றது—ஆசரபண ஸௌகர்யபாதகங்களான குண
களோடு கர்யபாதகங்களான குணங்களோடு வாகியற லகை கையான குணங்களு
மிவவிஷயத்தின ஸம்பூர்ண மென்றபடி. (36)

37. ஆனால், "ஸாந்த" தேவாதி பூர்ணம் எனவிற பரத்வதிற கர்த்திஸ் திவருத்
தைத தேற்றமெனவெனவருளிச செய்கிறார் (பிரபத்திகரு) என்று தொடங்கி.

37. பிரபத்திக்கப்பெய்தக்களான வெனஸ்ப்யாதிக இகுட்டறையிற் விளக்குப்
போடு பரகாசிப்பதிகே.

(பிரபத்திக கப்பெய்தக்களான) என்றது—உபாயமாகப் பறறுமிடத்தில
வேண்டுகையான வென்றபடி. (ஸௌக்யபாதிகளாவன)—கண்டி பறறுகை
குறுப்பான ஸௌக்யப்பதம், மேனம் கண்டகலாமை குறுப்பான ஸௌக்யபதம்,
கர்யஞ் செய்முன்னது விசுவலிகைக் குறுப்பான ஸ்வயித்வதம், குறறகண்டி
வெருவாமை குறுப்பான வாத்ஸல்யதம். +நீக்கி பூர்ணம் இதயாதியோடு—
இவாது குணத்தையுமிதே ஆழவா சகுளிசசெய்தது.

(இகுட்டறையில விளக்குப்போடு பரகாசிப்பதிகே) என்றது—பரத்வதில
இக்குணங்களெனவா முண்டா கிருகைச செய்தே, பரமஸாயபக்கைரு முகவகொடுத்
திகுவித விடமாகையோடு, பகவதிளக்குப்போடு பரகாமதறிருகும்; அச்சாவ
தாரமான விடத்தில தன்மைக் கெடுவிலியமான ஸௌகரியங்களுகு முகவகொடுத்தது
கொண்டிருகையோடு, அதகாரதிகே தீமயோடு அதபுஜ்யமாயத் தோற்று
மென்றபடி. விஷயமுள்ள விடத்தேயிற குணவா பரகாசிப்பது; அக்குணவாரு
கொதி குணபதம் பணணுகைகு வருவதிகேயிற ஸௌக்யபதம் முன்கு
வருளிசசெய்தது—கண்டிபறறுகை குறுப்பான ஸௌக்யபதம் பிரபத்திகரு பரதார
பெய்தமென்று தோற்றுக்கைகாக. (37)

38. "இக்குணங்கள் பரகாசிப்பதிகே" என்றத்தை வுபாதிக்கிறார்
(பூர்த்தியையு) என்று தொடங்கி

38. பூர்த்தியையும் வாத்ஸல்யதையும் குறித்துக்கொண்டு தன்ன ஆ
திக்ஷணிகைத் தான ஆதத்து தீர்த்திடம்.

(பூர்த்தியாவது)—அவஸ்த ஸௌக்ய காமதம்; அததைக் குறித்துக் கொள்ளு
கையாவது—இவஸிப்டதகொண்டு தருாதனாக வேண்டியபடி ஸாபேஷனுவிருகை.
(ஸ்வாதததீயாவது) ஸ்வாதீ ஸ்வாநாதமததம்; அததைக் குறித்துக் கொள்ளு
கையாவது—ஆசரிதாதீ ஸ்வாபணதீயாதிகையுடையனாக. +தீர்த்தம் மனாதேஜ
புஷ்கலென பகதவதம், வாத்ஸ பாதம் ததீயாதீய குருதென ஐதபதீ, விதத்தாய
விஜகதீயதீயபவவதத்தீய வதாதீ—வாத்ஸதீயகததாதீயவாத இவ் கோடதீ
எனவகடவதிறே. +அரசை பூர்த்திக்கததம் விதீய என்றருளிசசெய்தாரிறேபட்டர்.

தன்னிச்சைப்பொழிய இயற்றாத குடிகளைக்கொடு நேற்றதிலொழியாது (குடிக் குடிக் கொண்டு) எனக்குத். (தன்னிச்சையாதிகொடுக்காத தானாகித்த மறமறமென்று) எனறது—தானிப்படி அப்படியெல்லாம் மீளாது அப்படியெல்லாமென்று மீறல் பெற்றேனே! என்று விருப்பி கேட்கிறான் பன நிகழ, அவ்வெண்ணம் தானே நேற்றதா உடையதென மனமொழிகாத தானிடமாட்டாதவனவன நிகழ அவர் கையொழியை செவ்வையே நேற்றதென்று மீறமறமென்று அச்சையதாமெனவை, பூர்த்தியெய்தல் மனமாதந்தர்ப்பதமென்று குடிக் குடிகொண்டு மீறமறமென்று—மனமென்று மனமென்றுமென்று, தன்னிச்சையாதிகொடுக்காத தானாகித்த மீறமறமென்று—மனமாதந்தர்ப்பதமென்றுமென்று நேற்றது மீளாது.

[illegible]

89. பாதவாடிகளுடைய தொழில்பரதமும் அச்சாவதார நெயற்பலத் தையும் தருஷ்டாந்தரமுமே தர்சிப்திசெயுர்மேன முகதஜ்ஜம) எனது தொடலி.

39. புகழ்நாயகியே அநாயாசீதன, சூரனாசனம் போலே மாதனம் ;
மந்தகடிகியேனே ஸ்ரீநாமம் ; மெருகாந்தியேனே விபவங்கள் , அநீதே
தேவகன் மருகனியேனே அச்சானதாரம்.

தற்குற்றத்தினரு தோஷதாத்திர டோஷணடாதபடி சீற்றெ லிடத் தன்னிலே புனடாதிருககசெய்தோம். கொடூர குத்தாம்புக கொண்டு கலிலு கலகத குககக கெடயாத புகத ஐயம்பாநில வாயத்த--காநி பறநிலணு மெனருகசப்படலகரு ஹருகயத்தில சிருகசசெய்தோம் *கிட்டிலி* எனகெற படியே கல்கணுக்கு விஷயமனநிலே, அனடாதபோகருப வதாதகாநில காநி வேண்டிமபடியான அந்தர்வாயித்தம் அவணுகரு, அனடத்தகருப புறம்பி பெருகிக் கெடகெற ஆகாணஐயம்பாநிலயயத்த இவணுகரும *அப்பாதி ஸ்தாயித்திர ணகப் பிலவருது* எனகெறபடியே கல்கலிபுதிசெபயகடகருகெற பாத்மம், அப்படி அதிவிபாருகடமனநிலே அனடாதபபூகாதிருகசெ செய்தோம், அவணுகரு தகபாசபமான பாதகடகபோகையாதத்த இவணுகரும *யாதிக்கடகரும பணவப் பாய்கிட்டிலும்* எனகெறபடியே, கெடகருகருததன் *காமம், செனருகாண

வரிதாமபடியிருக்கிற வசூறு. பரதயாணைமாயும் தாத்காலிக்கு உபஜீவயமாய் பாசாசம்பனானதுக்கு துர்ப்பமான பெருக்காறு போடுவாய்ந்த மனமீதுழல் வாய் என்கிறபடியே பூமிமீதே மயநித்த னொரித்தும், தந்தகாலவீத்திகளுக்கு ஆசாயனீயமாய்ப் பிறகாலத்தினான விவனுக்குக் கிடாதபடியான விபவம், முன்பு சொன்னவைபோல னன்றிகே, அவனுக்கு விடைய கெடப் பருகாமபடி பெருக்காற்றினை தேவனை மறக்கை போடுவாய்ந்த இவனுக்கும் தேச கால கால விப்ரகருஷ்டமன்றிகே, கோவில்களினும் கருணைகளினும் எனறுமொகை கால லார்க்கும் கண்ணாடுகளைமாய்படி தீர்த்த மிளகுஞ் சைபகுது சோதியான அர் சாந்தரம்

மேலமயிர்க்கதேவுகப் குத்துவிடும் என்கிறபடியே பகவிடவளினும் னைவிதிபனணி சிறுமபடியை விளைத்திற (மறக்கை போடு) எனறு பறமுகை தத்தானே யருளிச்செய்தது. அவதார குணவானென்றாய் அச்சா னைவள்களினே பரிபூரணமாகிருக்கையாலும், அவதார விசாரணைகளை அச்சாருபண பக விடவ ளளினும் பரிசுரவிக்ந்தை மொண்டிருக்கையாலும் (அதிலே தேவனை மறக்கை போடு) என்கிறது. (39)

40. இப்படி ஆசாயண குளிபிறகதர்க்கு ஆசாயனீயத்தே னுப்பமா யிருக்கும்மனமே யன்று, குளிஜககவநிகளும் இவயீசாவதாரத்தாக குண்டென்று இதின் வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறே மேல (இததான்) எனறு தொடங்கி.

40. இதுதான் வனதாங்கனே திருத்தவாண்குத விஷயத்தாங்கனிலே மனடி விஷயாயப்பொழும் சோதாங்கு வறையெததை மாநி ருசியை விடக்கடவதாய், ருசிபந்தா னுபாயமாய், உபாயபீசாணம் பணன்குற போக்யமுடையிருக்கும்.

பிரகருதமான னெவஸப்பாதி குணயோகத்தை புடகொண்டு (இததான்) எனறு பராய்க்கெழுத். (சாஸ்தாங்கனான திருத்த வொணன்குறமயாவது—விதாறு சாணம் பண்ணுகிற கருதி னைருத்தாதி சாஸ்தாங்கனானவை அருளி பிறாகுமபடி இதர விஷயங்களினுடைய தோஷாதிகவததைபும், குளி பிறாகுரபடி பகைத் விஷயத்தினுடைய குணாதிகவததையும் உபநிதத்ததாலும், அவற்றை இதரவிஷய களை விட இவவிஷயத்தைப் பறமயபடி பண்பப்போகாம துர்வாணைபகம் உபநிதசத்தை விசாதகமாவகி விடுமே, மூலபந்தா வறையே னு வ புத்தி பாதிநா நருளும், தாயே பஜித ஜத்த குபதேசா தீர்த்தகை எனனகடவதிறே

(விஷயாதாரங்களிலே மனடி வி முகாயப் போருகவாவது)—சீலப்படி புருஷி கருநேருவ கணனு தீர்த்தனுபநத்தைப் பறத்து—புறமபடித்துணனும் போகமே பெருகி* எனறும், *கிசுருக மடநதைப் தீர்த்துக் காதமயிருத்துக் கண்டன தீர்த்த* எனறும், *மதாரி கயற்கெனனனும் வக்புட்பட்டபூத்துகென* எனறும் சொன்னுதிறபடியே இதர விஷயங்களினே அதயபிவிஷ்டராய், *வாதாணம் பறநி கீறும் விசாதத்தை யேறிடகொண்டு, பகைத் விஷயத்தின் முகமனைகை விசையாதே வாத்களை*

இப்படி போகும் சேதமாக, (வைபவததை மாற்றி குசியை விளக்கவாங்குது) —
 *போதரேவேணு சோமஸிப் புத்தீயி புத்தி தன் பாதாபம் பெருக்கெடுத்த வழுக்கம்
 எனவிறபடியே—வைபவததைத் தவிர்த்துவிட்டு சித்தபதாரம் பண்ணி, தனனை
 காணவேண்டுமோ வேண்டிருக்கு மிருபவைக குறித்து, கண்ட கண் மாறவைக்க
 மாட்டாதபடி பண்ணுக. (குசியிறாதர துபாயமாகவாங்குது)—இப்படி தன்
 வைபவதையைத் தவிர்த்துவிட்டு தனனை சித்தபதாரம் பண்ணப் பெறவேண்டுமென
 குசியிறாதரமாக, *ஆதிதனக்கு தீவரணம் ஏனெனத் தந்தொழித்தாய் எனவிறபடியே
 வைபவ சிவருத்தி பூர்விகையான வைபவபதிகருத தானே ஸாதகமாக. (உபாய
 பரிகாரம் பண்ணினால் போகவழியை விருக்கவாங்குது)—தனனை புரையாடப்
 பரிகாரமித்ததால், உபேயவிதிக கொரு நேர விசேஷத்தினை போய்விடும் பரீத்
 திருக்கவேண்டாதே *அவிபாய்க் கெடவெழுதினக் கண்ட கண்ட பரீதத்தினைக்
 கிணியும் என்றும், *வைபத்தி நேர பரிசு கண்ணை யழித் திருபவித்து போய்க்
 கேட்கே என்றது சொல்லவிறபடியே சித்தியை போகவாய்க்குக்கவாங்குது தானை
 உபேயமும் விருக்க.

ஆக, ப்ரபதிகரு குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாக வேண்டுமென்றும்,
 அதனானவது அர்ச்சைதாரத்தினை பென்றும், அதனைப் பற்ற ஆழவாகை
 கொள்ளும்ப பததி பண்ணிற்ற தீவவிஷயததினை பென்றும், தீவவிஷயத்தினை
 பெறவாகுணவாகுது புறக்கணிக்கின்றும், விசேஷித்த ப்ரபதிகாரிபாகித
 குணமாக விசேஷமாக ப்ரகாசிப்பதிகாரிபென்றும், இது தான் தனதுவைய
 காரபேக்யாதிக்கான வழியாகிற தனனை வாதரிப்பாகை வாதரித்துக்கொண்டு
 சித்திற் ற ஸாதகமென்றும், பாதகத்தினை ஒவொரு பாதாரத்தினை தூய்மை, இது
 ஸர்வபாதார ஸூபமென்றும், தீவவையென்பது, தீவவிஷயம் குசியுக்கமும்
 உபாயோபேயமும் விருக்கமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

இத்தகை—உபாயோபேயம் என்றும் தானேயால், க்விவத விஷய
 விசேதி பூர்வமாக வைவிஷயகுசியை ஜூப்பிக்கமுதாய், ஸர்வ ஸூபமாய், தன்
 படிக்கை வழியாகிறகொண்டு தனனை வாதரிப்பாகை வாதரிக்கமுதாய், ப்ரபத
 த்யிப்பகித குசியுக்கமும், ஸாதகருண ஸூபிதமாய், ப்ரபதாஜ் உடனத
 தாகரு உபாயவாத விஷயம்கிருத்தவன் அர்ச்சைதாரமே ப்ரபதிகரு சிவத
 விஷயமென்ற தாயத்து. (40)

41. (ப்ரபதிகரு நேர சிவம்) என்று தொடங்கி தீவவையும—உபாய வானுத்
 திவையான ப்ரபததிவினைய நேர காவதி சிவமாயமும் விஷய சிவமும் தரிப்
 பிக்கப்பட்டது; இப்படி விஷய விசேஷத்தைத் தரிப்பித்த வாதகம் பவகாரத்தை
 தரி வித்தவான அதிகாரி விசேஷகனையும் ப்ரகாசிப்பிக்கவினாமென்றது திரு
 கவுண்டயபற்றி அதிகாரி விசேஷத்தைத் யருவிச் செய்கிற (தீவிக ப்ரபதி பண்ணு
 மதிக்கவன் முனி) என்று.

41. இதில் ப்ரபததிவானு தரிக்கவன் முனி.

அநாவத—வெணவப்பாதி குணபூர்த்தியினைப் பரபத்திக்கு விவத விஷயமான இவ்வர்சாவதாததிக பரபத்தி பண்ணு மநிகாரிகள ப்ரபத நேறது பேததநாமே மூன்று வகைப்படக்குப்பர்செனவகை. (41)

41. அவர்சவாரெனது மபிவகைகளை மருளிச் செய்தெரீர் (அஜ்ஞரும்) என்று தொடங்கி.

42. அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாதீததும், பக்தியரங்கும்.

(அஜ்ஞராதெரீர்)—பகவதாரபத்திக்கு உறுப்பாகவாதவதாஷ்டாங்க பண்ணு வகையினை ஜ்ஞா மிகவாதவர்க அஜ்ஞாங்க அசகதிகு ரூபகைகைய. (பரப வாதா பரிதவாரத்தக்கு மஜ்ஞாங்ககதிகைனது) என்று மேலே விவர தாயி மருளிச் செய்தெரீரே. (ஜ்ஞாங்ககதிகாதெரீர்). ஜ்ஞாங்ககதிகை உண்டா கிருகை செயிதபடி, பகவ தத்யாத பாதத்தாயான வையுப வாதத்ய தர்சனத்தாயி, உப வாததவகை வையுபவிருததமென்று பரிதவஜிகைகை போன ஜ்ஞாங்க பூர்த்தி புண்டவர்கை. (பகதி பரவாராதெரீர்)—குணகதய மகடபுட உறுஷ்ககை கதமரக வாதபடி, பகவத் பரிவாரிவாததாயி மிதிகவாரா கிருகருமவர்கை. (42)

43. இப்படி விவவஜ்ஞாங்ககை வடிவா பரபத்தி பண்ணினவர்க கினது ரெனதுமிட வானவா மிடமுண்டா வெனதுமாவகைகதிகை மருளிச் செய்தெரீர் (அஜ்ஞாவாததாயி) என்று தொடங்கி.

44. அஜ்ஞாதீததாயி பரபதா அகவாதீகை, ஜ்ஞாதீததாயி பரபதா பூவாரியகை, பக்தியரங்கவாததாயி பரபதா சூழவாகை.

(அஜ்ஞாதீததாயி பரபதா) என்றது—இதிரோபாவதாஷ்டாஷ்த்தி விழிகைக போன ஜ்ஞாங்ககை முதலினை சிகைவாயினை, அவ்வாதீகையகை கொண்டு பகவத கருபாததீகை பரவாரங்க பண்ணினவர்ககென்றதாக. (அகவாதீகை) என்று—வையுபவகை தனாதாததாயி மாதாநிகாரிகையிட தமகையகை உடடி மருளிச்செய்தெரீர். (ஜ்ஞாதீததாயி பரபதா) என்றது—உபவாததவகை வையுபவகை மென்று விவதபடிவா வையுபவாததாயி தர்சனத்தாயி வாத ஜ்ஞாங்க பூர்த்தியினை அவைய கதிகையகை கொண்டு, வையுபவாததாயி பகவதி வையுபவாததாயிவர்ககென்றதாக. (பூர்வாரியகையாதெரீர்) வாத மருகை மிதிகவாரிகை. (பகதி பரவாராததாயி பரபதா) என்றது—பகவதாயி பெருகைவாததாயி, கைவாரும் நெருங்கியகை கருகை என்றது, உடடகை மிடடகை என்றது கொண்டு மிதபடியே—மிதிகவாரா கிருகையாயினை, வாதவதாஷ்டாஷ்த்திக்கு ஆனதிகையே அவ்வகதிகையகைகென்று அவை பகவதியை பரவாரபண்ணி பண்ணினவர்க கென்றதாக. பகதி பரவாராததாயி வாதவதாஷ்டாஷ்டாங்க பண்ணிப் போகாதெனதுமிட உடடகை கைவாரவாதீகை கருகை தர்சனத்தாயிவர்ககென்றது, வையுபவாததாயி என்றது பகடபுடகை ஆழவாகை வையுபவாததாயி செவதாரீரே (43)

44. இப்படி அஜ்ஞாதீததாயிவாரெனதே விவர்களுக்கு ப்ரபத நேறது வாகை கொண்டுக்கைகு முகமினனதெனதெரீர் (இப்படி என்று தொடங்கி).

44. இப்படி சொல்லுதலும் ஐதரத்தப்பற்ற.

அதாவது—அஜ்ஞாநாசகதிகளும் ஸைரூபயாதாதய ஜ்ஞாநமும் பகவத் பகதியுமாகிற விவகாரம் மூன்றாம், மூலக்கரு மனம் மூண்டிருக்கச் செய்தே, ஒரோனேற சிவர்களுக்கே ப்ரபத நேறதவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றில் ஒரோனேற இவ்வகைகளாகப் பகவதத்திருக்கையாகே பெண்கை.

இத்தகை—முற்பட்டவர்கள் பகவத் ஜ்ஞாந பகதியைநீரணும் குறைந்த அஜ்ஞாநமே விஞ்சிவருகும், சிவிகைவர்கள் பகவத், அஜ்ஞாந மனம்மய பகதியுமாய் பட்டி ஜ்ஞாநமே விஞ்சிவருகும், பிற்பட்டவர்கள் பகவத், அஜ்ஞாந அதயகமாய் ஸைரூப ஜ்ஞாநமும் குறைவற்றிருக்கச் செய்தே, பிரமமே கணபுரண்கருகும், ஆகையாக, எல்லா மெல்லா பகவதிதழண்டியாதென அபரணானவை விடக்கச் செய்தே அதிகமானதே அவ்வகை ப்ரபத நேறதவாமெனறதாய்த். இந்த யோஜனாகொரு குறைவுண்டி மாவற மதிமை கொற் ஆழவர்களுக்கும் அஜ்ஞாந சிறித விடக்கிறதனென்று சொன்ன வேண்டி வருகையாகே, ஆனால் செய்வதென்னென்ன, ஐதரத்தப்ப பற்றி என்னெந்தை அதுணத்தாக பரமாதே யோஜனமனவி விவகாரத்திலை, அப்போது (இப்படி) இவ்வாறாக—அஜ்ஞாநாசகதிகளும் ஸைரூபயாதாதய ஜ்ஞாநமும் பகவத் பகதியுமாகிற இம் மூன்றாம்மையடி மதனாதாக மூலக்கரு மேதென்கொருபடி மூண்டிருக்கச் செய்தே ஒரோனேற சிவர்களுக்கே ப்ரபத நேறதவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றில் ஒரோனேற இவ்வகைகளாகப் பகவதத்திருக்கையாகே பென்று பொருளாகக் கிடவது. அதாவது—அகவகதிகளைய ப்ரபதாக்ககருடதான அஜ்ஞாநாதி த்ரயாதனாதாகமும் மூலக்கரு மூண்டாகுதும், மூன்றாம் கவததகொண்டு ப்ரபத மானதே தாதாமுக் கவகதிகளைய ப்ரபததிவி விதிக்கே நேறதவாக வதனத்தித் திருக்கையாகே பெனறபடி. இதிக ப்ரபதவிவகைகளுக்கே அஜ்ஞாநதனத்தாகம் ஸைரஸம்; சிவ சொன்னவகைகளும், ப்ராமணிகராகையாகே அஜ்ஞாநத்தி ஹுடைய வவானை விவருத்தி கூடாமையாக, அஜ்ஞாநத ஸாதாகம் கூடும், பிற பட்டவர்கள் மயவற மதிமை பெறறவர்களாகையாகே அஜ்ஞாநதனத்தாகம் கவைய கிபகதமாய் விததின. (44)

45. இவ்வஜ்ஞாநாதி த்ரபததாகும் காரணமின்னதென்மிதர் (இம்முன்று) எனது தெரிவது.

45. இப்போதும் மூன்று ததவத்தைய பற்றிவரும்.

(மூன்று ததவத்தையும் பற்றிவரும்) என்றது—ஸாதாரணவுட்கத்திற் அஜ்ஞாநாசகதிகளுக்கே மூலம் காம சிபத்தமாய் அசித்தஸம்பதவாகையாகே, அஜ்ஞாநம் அசித்தத்தவததய பற்றிவரும், இதர ஸாதாரண ஸைரூப விருக்கமென்று பரித்யஸித்தகை குடான ஜ்ஞாந பூர்த்திகை மத்யம் பதத்திற் சொல்லுகிற ஆத்ம ஸைரூப யாதாதய த்ரபதமாகையாகே, ஜ்ஞாநாதிகமும் ஆத்ம ததவததப்பற்றி வரும்; ஒன்றையுண்டிபட அதுஷுக்கமடாதபடி காரணசதிகயத்ததப் பண்ணும் பகதிவிவருத்திகருக் காரணம் = கிதம் கிடம் புறய விவகித்த கரயமேன =

என்னும் பகவத் ஸிகரண ஸைகக்ஷணபவவகாபதே பகதிபாரவசயம் பகவத்தத் த்வததைப் பறறிவரு மென்றபடி. (46)

46 அதிகாரி த்வத்தாகம அஜஞ்சகதி த்வத்தித்யமங்கய முண்டாவிருகை, ஓரொன்றே ப்ரபதக நேறதவாகை சொலதுமெத (ஊறதத்ததப்பற்ற) எனநிறே சொலிற்று, இப்படி ஏகாதிகாரி பகவதீக இமமுனறு முண்டெனனு மிடம் காரணமிட முண்டோவெனன வருமிக செயதெர (எனனா) என்று தொடங்கி.

46. * கெஞ்சு செய்கென் * என்கிறதிடத்தி இம்முனறுமுன்று

அதாவது—எம்பெருமான தமமுனைய ஆர்த்தி கண்டுகரைக காணாமையாகே, தனனைப் பெறுமிடத்திள என் னாதாதுஷடாகம பண்ணிவனுமென திருகதானை கொண்டு, உபாயகதாரதுஷடாகததரு யோகயகத கிகைதப்படி அஜஞனான கான என செய்கென், ஜஞாம தகிதாமி எனனி, 4 தகத ஜஞாததாரே ஸைருப பாரததாவததை புணரது ஸாத்ஷதஷடாகம அபரபத மெனநிருகதெற கானென செய்கென், ஸைருபததகை சொதாமிதும் உனனைப் பெறாமாமிள அத தனனை அதுஷடாககையத்திறே ஜஞாம மாதததைத் தகையாமி, பகதிருபாபக ஜஞாததைத் தருகையாகே ஓனதறமுனையபட அதுஷடாகை காமனகையதப்படி பகதி பரவனான கானெனசெய்கென் என்று இம்முனறு மாதவாகேரு ஸைகதித மாகையாகே அவகிடத்திகே இம்முனறு முண்டெனகை. ஆகையாக இவகிடத் திகே கானகாமெனறு கருத்த. (46)

47 ஆளு ஸிமுனறும் அவகிடத்திக ப்ரபத்தி காரணமாகிறதேர வென்ன? (அககொனதைப்பறறி கிருகரு) எனகெதர்.

47. அபது ஓனதரபபதத் கிருகரு

அதாவது—அவகிடத்திக ப்ரபத்தியானது முன்றிலும் வைத்தகொண்டு ஊனநி கிருகதெற பகதிபாரவசயத்தைய தனகரு நேறதவாகைப் பறறி கிருகரு மென்றபடி. (47)

48 இந்த நேறதத்ய மடியாக வரும் ப்ரபத்திகளிக முகக்கமெதென்ன? (முககயமதிகே) எனகெதர்.

48. முக்கயம்அதுகே.

அதாவது—பகதி பாரவசயமடியாக ப்ரபத்தி பண்ணுகிடத்திக ப்ரபப்பருகி கண்ணழிவற வுண்டாகையாகே அதிகே முககை மென்றபடி. (48)

49. இவ்வதிகாரித்வத்தாகம ப்ரமாரணமுண்டோ வென்ன? ப்ரதமம் பட்டாருளிகசெயததெரு ககோகத்தை புதாஹிகெதர் (அகிதவாத) என்று தொடங்கி.

49. "அகிதவாத" கெதத ககோகத்திகே இம்முனறும் சொலித்த.

*அதித்யாநா தேவே பிப்ருதஸாஸி வித்தாஸ கஸபதே பும்பாஸ கஸத கதி
மதஸ பதித்யாஸ, உதி வ்யாஸதேஸ நிதித் தித்தாந்தஸ கஸிஸ தஸஸம் வ்யாஸநி
ஸிஸு பகஸாத தேஸதமுதிஃ இஃஸோஸாததஸ, ஜிதஸத வ்யாஸஸோஸோதஸதத்
திஸே, "பாபததிக கதிஸாஸிஸ அஜுஞஸம் ஸ்வஜுஞஸம் பகதிபரவஸுஸெஸத
தரிவிதஸக பட்ட ரஸுஸிஸெஸதரிதே" ஸஸத தோடகநி, *அஜுஞஸிஸுஸ—
பகஸதஸபததகருத் தகபகஸிஸ ஜுஞஸ கஸிஸகஸதஸஸ, ஸ்வஜுஞஸ
ஸுஸ—தேஸகஸஸதகஸகஸ பரிஸிஸிஸெஸகஸஸுத கஸபகததயுஸடபஸ
ஸிஸவஸெஸதரிஞகஸஸிஸ அஸஸஸதபிஸஸ திருஞஸஸஸ, பகதிபரவஸு
ஸுஸ—ஜுஞஸகஸிஸுஸடபிருஞகஸஸெஸத அஸடபுட அஸஸுஸஸஸட
டதஸஸ. இஸஸஸ ஸுஸஸ, பகஸதவிஸஸஸிஸிஸ தேஸ வ்யாஸஸஸெஸ தரி
ஸதஸகஸ; இஸஸஸுஸு பஸபஸஸஸஸ, ப்ரஸபஸஸஸிஞகஸஸ ஸிஸவஸஸஸ"
ஸஸத, ஜிதகதஸெஸத பேஸபுஸடததாஸ மதித தஸஸஸகத, ஸ்வஜுஞஸ
ஸ்ரீஸெஸகஸபஸஸ வ்யாஸஸஸ பஸஸப பெஸதரிதே ஸஸஸு" ஸஸத
கஸஸஸிஸிஸ பருஸிஸெஸதரி.

(ஜுஞஸஸிஸெஸதரிஸ ப்ரபஸி) ஸஸதரிததிக, ஸஸுஸஸதாந்தஸ ஜுஞஸ
ப்ரபதஸ தேஸதஸகஸ ஸெஸதரித; இஃ ஸோஸததிக, பகதகஸ ஸதஸதஸ
ஜுஞஸ பஸதரிஸதஸகஸ ஸெஸதரித; கஸஸஸ, இஸஸஸ ஜுஞஸஸி
கிஸு அஸபகதிஸ ஸிஸஸஸ பஸதாந்தஸு தேஸதஸஸெஸத ஸெஸ
ஸெஸஸ. ஸுஸிஸதரிஸ அஸதஸஸுஸஸெஸஸிஸ, ஸஸஸுத, (இஸஸஸஸ
ஸஸஸததததததத பத்ரிஸஸ) ஸஸதரிதே ஸோஸஸஸ. (49)

80. அஸதஸ, இஸஸதத விஸஸஸ, அஸெஸுஸஸதாஸப் கஸததஸ
பாஸ ப்ரஸட கஸபிதாந்தரித ருஸிஸெஸத வஸததத ப்ரஸதஸ பஸஸுஸு
(இஸஸஸஸஸுஸஸ) ஸஸத.

80. "இதம் ஸஸஸுஞஸம்."

*இதம் ஸஸஸுஞஸா பிதஸெஸ விஜாதாஸ, இதஸ திதிஸதாஸ பா பிதஸதத்ய
பிதஸஸ இஃ ஸோஸததிக, *இதம் ஸஸத பஸஸிஸெஸத ஸுஸஸெஸஸ
ஸஸஸிஸ. *அஸபிஸஸஸிஸுதா மதஸபாஸ கதித்யாஸதித, ஸஸுதி ஸிஸஸு
ஸஸஸஸிஸ தரிஸி ஸஸதரித ஸுஸஸெஸிஸிஸத (இஸஸ ஸஸத ஸதரிஸிஸ
கிதிதஸஸஸிஸ, *இதம் ஸஸத ஸுஸஸ விஸ வஸதபஸ ஸஸஸித
விஸஸஸஸிஸ, இஸ அஜுஞஸிஸஸுஸிஸ ஸுஸஸஸ ஸெஸஸஸஸிஸ,
ஸெஸ பகதிபரவஸஸ ஸெஸஸிஸிஸத ஸெஸஸிஸஸஸ. *இதம் திதிஸதாஸ
பாஸஸ ஸஸத-ஸடகஸ அஸிஸு விஸுதரித பிதகஸெஸஸெஸஸ தஸஸஸ
புஸடபாஸிஸெஸதபு. *கதித்ய பிதாஸ ஸஸத ஸஸுஸஸப பரிஸு
பகஸதாஸததப் பெருஸஸத தரிஸஸடாஸதாஸெஸதபு. இஸஸிஸஸ
பகதிஸுஸடப ஸுஸஸஸிஸ பகதிபரவஸஸ வ்யாஸதாஸுட
கதிஸ அஸஸிஸு ஸுஸஸஸ, அஸிஸு விஸுதரித பிஸுபாஸிஸிஸுஸஸ
விஸஸஸஸஸஸுஸு ஸுஸஸிஸித விஸுபுத; அஸிஸ, விஸஸஸஸஸஸுஸு

ஆகாரத்தை இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது. ஆனால், கீழ் அசுத்திக்குடனாக வன்றோ சொல்லிப்போந்தது, அதுக்கெது ப்ரமாணமாகமென்னில்; அதிகாரிதரை வித்யம் தர்சிப்பிக்கிற இவ்வளவே இவ்விடத்திலேபுகுதிதமாகையாலே இது ப்ரமாணமாகச் சொல்லத் தட்டில்லை. *அவித்யாத்* என்ஹ ச்லோகத்தில், ஐஞ்ஞாநாதிக்யத்துக் குடனாகச் சொன்னதும் கீழ்ச்சொல்லியவர்கடும் பிச்சுமாவிருக்கச் செய்தே, அதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணமாக வத்தைச் சொன்னாப்போலே. ... (50)

51. ஆக, ப்ரபத்தியதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டினாய் கின்றாரேழ்; இந்த தரிவிதப்ரபத்தியிலும் பகதிபாவவாய ப்ரபத்தியே முக்கியமென்றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று ஏவம்புக ப்ரபத்தி கிஷ்டரானவர்கள் தக்விஷடை குலைந்து பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்ததிலே மூளுவது, அவன்வரககொள்ள அவனைப் புகுதிப்பதாஹ விவற்றுக்கு சிதரகமென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பக்திதன்னிலே) என்று தொடங்கி.

51 பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறத்தவரே இதுதான் குலையக்கடவ தாயிருக்கும்.

(பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறக்கையாவது)—கரணசாதியைத்தாலே ஸ்வயத்த கூடமன்றிக் கே அவனே புபாயமாக அக்யவஸித்த, அவன் வரவு பார்த்திருக்கு மவஸைதயளவன்றிக் கண்ணாஞ்சுழிகலிட்டு, ஏதேனுமொருபடியாலே யானதும் அவனை விப்போதே பெறவேணும் என்னுமதிமாத்ர த்வராவஸைத விளைகை, (இது) என்று—ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. தாத்ருசாவஸைத பிறத்தால் ப்ரபத்தி குலைகையாவது *சென்னுஞ் செய்கேன்* என்று ஸ்வப்ரவருத்திசுவயமற்று பகவதி க்யஸ்தபாரா விருக்கு கிருபபுக்குவிளைகை. (51)

52. இப்படி ப்ரபத்தி கிஷ்டை குலையுமாபடி பிறத்த பகதியும் அவஸ்தா பேதம் விளைக்குமத்தை யருளிச் செய்கிறார் (தன்னை) என்று தொடங்கி.

52. தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்.

(தன்னைப் பேணப் பண்ணுகையாவது)—*கூடாபு னும்* இப்பாதிவிற்படியே—அவன் வரவுக் குடனாகத் தன்னை யலக்கரிக்குப்படி பண்ணுகை. அதாவது—பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்தததிலே மூட்டு மென்றபடி. இது, மடனெடுக்கை முதலானவற்றிலே மூட்டிமதுக்கு முபலக்ஷணம். (தரிக்கப் பண்ணுகையாவது)—அரைகூண்ட மவனையொழிய தரிக்கமாட்டாமையாலே, அவன் வரவுக்குடனாக ஸ்வயத்தததிலே மூளு பபடி பண்ணின் வதுதானே, அவன் வரககொள்ள விளம்ப ரேஷத் தாலே *போது நம்பி* *புகழ்மற்றம் நம்பி* என்று அவனை புபுகுதித்தத் தன்னி தரித்திருக்குமபடி பண்ணுகை. ஆக, இவை சிரண்டதும்—*சென்னுஞ் செய்கேன்* என்றும், *தரிப்பேனினி* என்று கிருக்கு கிருப்புக்கு ப்ரதிக்காடியை விளைக்கு மென்ற படி. ஆகையாலே, ப்ரபத்தி கிஷ்டை குலைந்து ஸ்வப்ரவருத்ததயாதிகளி விழிகைகடி—பகதியிலுடைய அவஸ்தா பேதமென்று வருத்து. (52)

53. (தனதீனப் பேணவும் பண்ணும் தரிசவுப் பண்ணும்) என்று—எம்பெருமான வகுமைக் குடையை கருவி பண்ணுமையும் அவன் வகுக்கொள்ள அவனைப் பேணிவகையுமாகிற பரம்பர விருத்த ஸம்பாசனகளை விளக்கியுபயஸ்யத்திற சொல்லிற்று; இப்படி பசுவேயானது ஸம்பாசனகர விசேஷம்வளாகிற சேதர்த்து விளக்கும் பரம்பர விருத்த ஸம்பாசனகளை தத்தியை மாதத்திலொன்றிலே ததனம் பதிலுள்ளதாகை விஷயம்கூடம் காண்க மென உரை மேக (இந்த என்று தொடங்கி)

63 இந்த அமைப்பினோடு சேர்ந்து வேலாந்தரம் திரும்பிவரும்
திரும்புவதற்குத் தேவையானவற்றைச் சீனாவில்.

(இந்த எண்பாவு விசேஷங்கள்) என்று—தேர் சொல்லுகையின்பே
 சொல்லுகிறது, இப்படிப்பட்ட எண்பாவு விசேஷங்களைச் செய்தபடி. அவை
 பாஷை—அதுபாவிய விஷய மொத்தப்படுத்தாதே திறை கொடுத்த, அதற்கு யதா
 விசிறையர்களுஞ் தாக்கையத் திறைதருகவும், பாதகமாய்த் தோற்றுகவும்,
 (கவலாண் குணங்கள்) இதயாதி. * கோபிதன் குணமாய் வானி கதரிதப்படுதே *
 என்று தாக்கமாவும் * வகிவினியை விரிந்த குணமெனவுமடவாய் * என்று
 பாதகமாவும் சொல்லுகையானே—கவலாண் குணமாவாய்வு; * எங்கனானிட
 தன்டமனாக கவனனாகக்கிற் பென் பவந்தாய்த் திவகித * என்று தாக்கமாவும்,
 * எங்கனே கொடி தயடுகித * என்று பாதகமாவும் சொல்லுகையானே திவகித
 விஷயமாவும், * திருமலைப் பாடக கேட்டு மடக்கிவயக கெகட்டு கவனகிடுகி *
 என்று தாக்கமாவும், * கவனன நயமெ குழித் கொகித * என்று பாதகமாவும்
 சொல்லுகையானே—திருமலை விஷயமாவும், * எங்கனாகிப் பெருந்தி வந்தித்
 குழிவினவித் பெருந்தி * என்று தாக்கமாவும், * அந்நுமடத் திவகு விதமாவே *
 என்று பாதகமாவும் சொல்லுகையானே திருமலை விஷயமாவும்
 கவனன மெனறுபடி.

என்றுமொன்றே போகலாகக்கூடுமென்று உடையது நுநுதிகளே தாக்கமாயத்
தோற்றவது, பாதகமாயத் தோற்றவதாதென்று - அதி: உதாரணமாக விவரிக்க
குடைய பிரம்ம உபாய விசேஷங்களாகவென்று, அமரது. 3. நுநுதிகளின் ஸ்வரூப
பேதநதவென்று ஆகவாயது, பகதமாயக்கூடப் பத ஐவதவாய்க்க வாய்வது விசே
ஷமாக விவரிக்க வந்ததுகளை விவரமாகவும் எண்ணக் கூடக்கூடுமென்று. அநுநுதிகளே
தாரகவகங்களாகவும் பாதகவகங்களாகவும் பேசுவது விவரிக்க உடையது மெருகப் பேச்
சுதவியுடன் விருத்திதவாகவென்று, ஆதலாகக்கொண்டிருக்க வேண்டியதென்றவாய்க்கவும்,
எவ்வாறுகுடைய பகதிமாய பகவத பாதக வபாதமாயப் பாதகிதவகவாய்க்கவும், அந்த
பகதி ஸ்வரூப விசேஷங்கள் காட்டுவது மாதிரி விவரிக்கவென்று பகதி தாக்கமாய்க்க
விசேஷமென்று. 4. எவ்வாறு கொடுதவாய்க்கவென்று எனவென்று விவரிக்க வாய்க்குமென்று
பாதகமாய்க்கவும், அதனது உபாயகவாய்க்கவும் எவ்வாறு பி. 2. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754

வருளுகிற வசாயிர்க் கருவியெய்வது. ஆகையால், தமமுடைய ப்ரேம ஸ்வபாவத் தானே ததவஸைபாசகமானபின்பு திருச்சரணக பாதகமாவதததம் தமகவேயாப்த் தொற்றிப் பேசுகையானே அப்படி சொல்கை குற்றவிலை.

அதவா, (தனனைப் பேணவும் பண்ணும் தரிகையும் பண்ணும்) என்ற வினை விண்ணடாறும்—அவன்தானே வரும்வரும் தரியாமல் வரவுகூடலாக உத்திகைப் பண்ணுவது, வரகவென்க பரணயிராஷத்தானே தனனித தரிதநிஞகைப் பண்ணுவ தாமபடியையிதே சொல்கிறது, இப்படி விஞத்த ஸ்வபாவகளை யொன்றானே வினைக்கு மெனனுமிது வேறு சில விஷயங்களிலும் காண்காண வேண்ட வருவிய செய்கிற (இதா) என்று தொடங்கி. அதாவது—இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசே ஷமான, விசேஷத்தன குணமாயிடு என்று தொடங்கி, மேலசொன்னபடியே ஒரு தகையினே தராமலாகப் பேசுவது, ஒரு தகையினே பாதகமாகப் பேசுவதாயிடு, இவர்களுக்கு தரிப்பும பாதையுமிதே விஞத்த ஸ்வபாவகளை வினைகிற கையான குணவிலையெயும் காண்காமென்கை.

ஆக, (பரபத்திகை) என்று தொடங்கி இவ்வவ்வாக—ப்ரபத்தி ஸ்வபவத்தையும்; ததவிஷய ஸ்வபவத்தையும். ததவிசரி தகையிதயத்தையும், தரிவித ப்ரபத்தி விதம் பாதிபரவாய ஹேதக பரபத்திவிதமுடைய முகவதைதையும, அது தனக்கு ஸ்வ ஹேதமுத பகத்யவஸைதே பேதத்தாக வரும் குணத்தையும், அதை பகத்ய வஸைதேபேதஞ் செய்கிற முகவகளைப் பருவியெய்தார். .. (53)

54. இப்ப்ரபத்தி தனக்கு (தாமபுத்தரவிகை) என்று தொடங்கி மேலாத தான விசாரிகை பகவீதே ஸாதகதயா அதுஷ்டாஹ கண்ணகையாறும், காய ஹூரக பாதி பரபத்திகென்று உபாயகவினாடே ஹேபகதமாயப் போருகையாறும், உயதயேத காமகியேத தகையம் காத்தாதகா—ஓருஷுனா வத விவக்யேத யோகேத டே பகத்தி—பாயெயித பாயம் தய பிதா தயாததே புநா—தேத தேதாயெதே ததத்தயா வேதைவ மஹாபுதே—பாயாதயா தேதவ விதயிதே புருஷேததமாம் என்றும், விதம் ஸ்ரீமஸ்துத்திம் என்றும் இப்படியே சாஸ்திரங்களித்தை ஸாதகமாகச் சொல்லுகையாறும், உபாயத்வ பாதிபத்தி யோகவஸைத புண்டாகையானே, அதனை வயாவத்திகைகளாக அதுகூடலான பகவதைபு மருவியெய்கிற மேக; அதிக பாத மதநிலே, இப்பரபத்தியை புராயமாகக் கொண்டாக வகு மவதயத்தை தரிப்பியெய்கிற. (இததனனை) என்று தொடங்கி.

55 இதுதனனைப் பாததகை பீதாவுகதுப் புநாமெழுத்து வாக்துமபேசியிருப்பதெனது.

(இது தனனைப் பாததகை) என்றது—இசேதகனீசவா விஷயத்தில பண்ணு மிப்ப்ரபத்திதனனை புராயமென்கைப் பாதத்தா கென்றபடி. எவ்வாறு தனனை கதிசைகைக்கு ஹேதவாக விசேதகன பண்ணும் ப்ரபத்தி தனனை கிருபித்தாக என் தியமனை அதவாறாயேன யோஜிக்கவுமாம், அப்போதும் அந்தக் கென்கருமிதே.

(பீதாவுகதுப் புநா கெழுத்த வாக்துமபேசியே கிருப்பதெனது) என்றது உத்பாதகளுகையானே நிலைநிஷியாய தானநியாத தகையிதம் தனனை கதித்தக

61. ஆளுதலும் அமைத கடுகச் பாலுமான ஸயலாரலாகரத்தில அமுதநிக
கிடசநிகிற தனனுபத்தை புணர்ந்தால, ஆபதனைஞன விசுவரீன ஸவபரபத்தி
லானில வசிகரித்த, தற்பரணாததநாலே இதனைக் கழித்துக்கொள்ள வேண்டாவோ
மெனன வருளிசெய்கிருர் (ஆபதனை) என்று தொடங்கி.

62 ஆபத்தைய போக்கிக்கொள்ளுகிறேன் என்ற பரிதபு அதனை விடத்துக்கொண்ட
தொழுகையே வேண்டுகிறது.

அதாவது—ஸர்வேசுவரன் திருவுட்களிலே பரபதநி பண்ணி ஸயலாரலாகர
ஆபதனைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறேன்மென்று, தான் பண்ணுகிற பரபத்தியாலே
தனனுபத்தைய போக்கிக்கொள்ளுகிறானுக் பரிதபு, தநேகபாரதக்தர்யருப
ஸவருபஹாலியாதிற ஆபதனை விடத்துக்கொள்ளாத தொழுகையே தவிரவருத்திகரு
இவன் செய்யவேண்டுகதென்றபடி, ஓரபதனைப் பரிஹரிக்கப்புகரு ஓரபத்தை
விடத்துக்கொள்ளாதே, இவன் ஸவபத்தித விவருத்தனுகியருக்கையே எமபெருமான
தானே சுகிசுகுமென்று கருத்த. (அதனை) என்றது—ஆபத ஸயலாரலாதனைப்
பற்றி, அமைத, பரகருதபதது தனனிய பரவலகித்தபடி யன்று (62)

63 ஆளுதலும், ஸ்ரீபாபேஷாய ருத்திதே என்று—சுகைஞன ஸர்வேசுவரன்
சுக்யபூதனான விசேஷநானுடைய வபேசுகையப் பார்த்திருக்க மெனனையாலே,
அவன் பண்ணும் சுகைநாதகரு இவனுடைய வபேசுகையும் வேண்டியனரு
இருக்கிறதெனன வருளிசெய்கிருர் (சுகைநாத்தாகரு) என்று தொடங்கி.

64 சுகைநாதகையேஷிதம் சுக்யத்யயமதிதே.

அதாவது—சிருபாதிக சுகைஞனவன் பண்ணும் சுகைநாத்தாகரு இசேசநன்
பகை வேண்டுகது, சீ எனகரு சுக்யமென்கரு அனலே நெனனுகுதே தனனுடைய
சுகையதவதனை விசுவரீயவனலே எனனை ஸ்ரீபாபேஷாய எனகிறகிடத்தில
கொனுகுகிற வபேசுகை, சுக்யதவாதமதி தபேசுகையிதனை என்று கருத்த.
ஸயாதே பரபத்தி பரிதத்தந ருத்தி எனகிற ஸர்வேசுவரனை அபரிதிகுத தபேசுகை
மெனறிகிற இவர்தா வருளிசெய்கது. (64)

65 இப்படி அதுமதி ஸர்பேசுகைய சுகைஞனாலே இவ்வதுமதிதான் ஸாதக
மாதாதே மெனன வருளிசெய்கிருர் (எனனை) என்று தொடங்கி.

66. என்ன வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும் காதத்யகர்ய மாகையாலும்,
பரபதி தவையிது மதுகாததிகையாலும், கருபாதிரி வல்லமை
யாலும், அத்தவலவ்ருத்த வேஷதகத காததமாக்க வேண்டுகிறது.

(என்ன வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும்)—பேசு மோகைபரபயக்களி
லேதேது மெனறிகிலே யகிகரிக்கும்வனுகரும், சீ விவவுபாயத்தை யதுஷ்டி என்குக்,
அப்படியே செய்கிறேன் என்று மதுமதி பூவகமாக வதிலியியவேண்டுகையாலே,
ஸகலோபாய ஸாதாரணமாயிருக்கக. இதனால் ஓரிடத்திலும் இவ்வதுமதிகரு அநி
கரீ விசேஷணநவ மொழிய, பக ஸாதாதவயிணனமை காட்டப்பட்டது. (சாதகய

காரியமாகவாவது) எத்யதஸ்ய சேதஸ்சேதா ஸாதாரணமா சிருகஸ்சேப்தே, ஜ்ஞாந சூர்யமாகவாயே அவவாகாதத மநிகைசு யோகமஸகாத அசேதம போஷனநிகே, ஜ்ஞாஸ்சரப பூசஞகையிக மதத யநிகைசு யோகயஞ சிருகமெ ஸ்சேதாஸ பகதஸுண்டாஸ வதமதி, த்வஸுதப ஜ்ஞாந காரமஸபக கொண்டு வந்ததா சிருககை. இத்தாஸ—திவவதாதி சேதாஸுஸ வாகிஸயப்பற்ற வாததாஸையோ, ஸாதா கோபிஸ அஸத்யா தெவதாடி (ப்ராப்தி தாஸிது மதவர்த்திகையாவது) உபாய தாஸமஸி கஸநிகே உபய தாஸிதம, அவஸ வ்யாமிஸாஸாது குஸமஸக கொஸும கிஸியாஸ கிஸேஷஸஸிஸ, திருவுஸஸயாஸ படி கொஸ்டருஸிஸஸு மெஸது மதாதி த்வஸுதக உகத செஸதுகை. இத்தாஸ ஸாதஸாஸிஸ பகஸிதத்யஸகிஸே யேஸ வேஸுமெஸது கருத்த. (ஸவசுபாதிஸிஸி யகஸாமயாவது)—சேஷிஸேயாஸதா குடஸபடசுஸகை சேஷத்வ பாரதாஸ்த்ய கார்ய மாகையோக த்வஸதமதி ஸவசுபத்தாஸுப புஸபஸநிகே ஸவசுபாஸ சிருககை, இத்தாஸ ஸாதஸாஸிஸ ஸவசுபாதிஸிஸிஸிஸிஸ வேஸுமெஸது கருத்த. (அஸித வயாவருத்த வேஷயாவது)—ஜ்ஞாதருத்வத்தாஸிஸ ஜ்ஞாந சூர்யாஸ வஸித திஸ வேஸு படசுருகமெ வாதமஸதுஸதப வாகாரம, த்வஸ்டததிக அவவாகா மாவது ஜ்ஞாநகாரயாஸவதமதி இத்தாஸ (ஸாதயாஸகொஸஸுது) கஸதத— த்வபடி திஸஸுதப அஸாதாஸத்வ தோதாஸா அஸேஸுஸ்டாஸகயாஸ இத்தாஸ ஸாதஸாஸக கதஸிஸகப்போஸ தெஸதாடி. (அஸித வயாவருத்தி வேஷய) கஸது பாடமஸிஸ, ஜ்ஞாந சூர்யாஸ வஸித்தித் காடடி வாதமஸுஸகஸ்டாஸ ஜ்ஞாதருத்வ ருப வயாவருத்திஸ வேஷயாஸ வதமதிகய கஸது சப்தாஸ்த்தம ... (54)

55. ஆஸுஸ த்வவஸித் உபாவருகதிதஸகொரு பாயோஜஸ வேஸ்டாவோ வெஸஸ வருஸிஸேஸகெசு (அஸித வயாவருத்திசு) கஸது தொடகி.

56. அப்தவயாங்குத்திசு பாயோஜஸ. உபாயத்தி ஸபகாஸமருத்திஸ உபயபத்திஸகப்யம.

(உபாயத்திஸபகாஸ ஸமருத்தியாவது) ஸஸிஸத் திஸஸித் கெடுத்தாயி, ஸமருத்தித் தொரும மஸிஸ தூதாயி கஸதெயாடிஸ ஸித்திதாபாயாஸ வெஸபெருமாஸ தாஸ திஸததிக பஸஸிஸ உபகாஸகைஸ மதஸாஸிகை. (உபாயத்தி துவபயாவது) அவஸ திருவசுகஸிஸ தாஸ பஸஸும கைஸகஸஸகஸிஸ ஸகஸ்து பஸி ஸேஸது கஸதெ உபப்யடி அத்தா ஸவஸுசு கிஸமெ பரிதிஸய கஸதி தாஸசு கிஸமெ பரிதிஸய. ... (55)

57. இப்படி த்வஸபகதஸுஸதெஸது ருபாயமஸருஸித் திவஸுசு ததி ப்ராப்தபுபாயக்தா வேதெஸாஸ வருஸிஸ சேஸகெசு (உஸ மஸத்தாஸ) கஸது தொடகி.

58. "உஸஸததா வெஸிஸிஸத் தூத்தாயி" கஸிஸபாயிஸ பாயப்த்தி உபாயஸ அஸஸ திஸடி.

அதாவது—இததஸிஸிஸாஸ தொஸதம பேறதக ருபாயமஸகாமயாஸே, ஸகஸிஸ மஸத்தா வெஸிஸிஸத் தூத்தாயி கஸது—கை கழிஸதவததகருஸொரு போகடி

பார்த்திருக்கக்கூடவ உன் திருவுள்ளத்தால் கிளைத்திருந்த தென்னென்று, ஹிந்தஸி யான அவன் கிளைவி உபாயமென்று ஆழவாரதுணைத்ததபடியே, அவனை ப்ராபிகனக்கருபாயம்—ஸிவஜ்ஞஞய ஸாவ சாதியாய ப்ராபதஞய பரமதயானுவாய திருக்கிற அவனுடைய துரோதனோஜ்ஞீகாரத்தமான் கிளைவென்றபடி. (66)

67. அகலிங்கையுதானவனாக பெப்போதண்டாவதென்ன வருளிசெய்கிருர் (அதநானெப்பிபாது முண்டி) என்று தொடங்கி.

67 அதுத பெப்பிபாது முண்டி

(எப்போதும்) என்றது—இவன் யாதானுமாயறி கேசித் திரிந்த காலத்தோடு இன்னொரு வாயெற ஸாவ காலத்திது மென்றபடி. (67)

68 ஆனும் அது திராசனவரை பரிபாதிருப்பானென்னென்ன வருளிச செய்கிற (அது பரிபபது இவன் லிங்கையுதானினும்) என்று தொடங்கி

68 அது பரிபபது இவன்னிங்கையுதானினும்

அதாவது—அவன் லிங்கையு இவனுக்குக் கரையாமாவது, இவனுடைய ஸவரகூண செதை மாறின் காலத்தி மென்றபடி. (68)

69 இவ்வாதகத்தினாடய ஆபதயாததமாக நஞ்சீயர் வாதக்கையை யருளிச செய்கிற (அந்திம க. எத்தகரு) என்று தொடங்கி

69. “அந்திம காலத்துக்குத் தஞாய, துப்பிபாது தஞாமென வந்தித் திங்க குணாக”
என்று துப்பிபாது சொல்லி

அதாவது—நஞ்சீயர், தமமுடைய ஸ்ரீபாதத்திலே புன்னாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ண வரை கோவறிகக்காக்க சென்றெழுந்தருளி விருக்கிறவனவிலே, அத ஸ்ரீவைஷ்ணவ, *அடியிலுக்கு அந்திம காலத்துக்குத் தஞாயபீத்யப்தென நஞ்சீ செயயிவனும* என்ன, *அந்திம காலத்துக்குத் தஞாய தமகரீபப்பென தஞாமென வந்தித் தனனுடைய கையகூண செதை குணாககினும* என்றருளிச செய்த வாததை. ஆகையாலே, ராவரன் இவ்வாதியோஜ்ஞீகாரத்தாக குறுப்பாகப்பாணனும செதை பரிபபது இவனுடைய ஸவரகூண செதை மாறினு மென்றதாயிற்று. .. (69)

70. ப்ராபகன ராவரனுனும் ப்ராபதாவும் ப்ராப்திகருகப்பாதும் இவன்னொரு, ஆனபினபு இவன்னினைவை விப்படி கோகை துடைக்கையென மென்ன அருளிசெய்கிருர் (ப்ராபதாவும்) என்று தொடங்கி. அன்றிகிலே, துரோதனை கையிதுவனவறறிக உபாயதவகதமறத் துடைத்து ராவரன் உபாய மென்று கிஷகர்ஷிததபோதே, ப்ராபதருதவழை ப்ராபதிலே வருமுகப்தம் இவன் தனறிகிலே, உபாயபூதனான ராவரனதேயாயப் பரிதது கிஷகையாலே (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராபதிகு உபபாது மகினே) என்று கிஷிததருளுகிற ராவரமாய்.

70. ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திகருகப்பாதுமென.

ப்ராப்தா அவளுக்கையாவது - "மனதவமாத்மீ" என்குநதம் மனமிதவம் பதநயனி
 மீதீதம்* என்கிற மனதன் விததமாத்மீ மனமனமாத்மீ மனமனமாத்மீ, உடை மனம
 ப்ராப்தாவு முடைமனமாத்மீபாதின இவ்வாத்மாவை ப்ராப்தாபாந தானுநிநுதக.
 ப்ராப்தா அவளுக்கையாவது - தான் இவனை ப்ராப்தாவு மிடததிக ப்ராப்திகு உபாய
 மும், மனவஜ்ஜதக மனவகததிக மனதயனமனமாத்மீநுதகமாத்மீநுதக மனவகத
 மனதததிரநுத தானுநிநுதக ப்ராப்திகுதபபாந அவளுக்கையாவது - மனததீ
 மனதய மனததீதிக ததீபாதததயான மனமீ மனததீநுதகமாத்மீபாதின, இவனை
 ப்ராப்தததிக, ப்ராப்தகப பெறதீநுதக! எனது உபாயமும் இவ்வாத்மாவை
 மீதயிபாதததயான தானுநிநுதக இவ்வ மனதும் (அவனை) என்கிற அவத
 தனதததிக - இவற்றிவ்வீததீ அவததிகபததான மனதிக பெனகை.

இதில் (பிரபதாஷம் ப்ராபகணம் அவதே) என்னவாயினோ — இவ்வாறு
 ஸ்வயந்தத்தில் அக்ஷயசிலை மெனதுமிடறும், (பராப்திகந் உதப்பாணமவதே)
 என்னவாயினோ ஸ்வப்ரயோஜனத்திற் மெனதுமிடத்திற் அக்ஷயசிலை மெனதுமிடறும்
 ஸித்தமாயத்தி (70)

71. ஆனால், ஜனாதிபத்தவ வாய்ப்பான சீர்திருத்தவோகத்தருள்வங்களை புனைய வனுவதாயினால் லவயதா லவயாபோதுவங்களுகரு அன்றிது கிருக்க, இவை கிரணடி லவயதவம் கிலருதநி இவனாக கெவவழியானே கருகிறதெனதெர சமககதினே அத்தகை யருளிசெய்கிறீர் (லவயதா கிலருதநி) திதகியாதி வாகவ தவயத்தானே.

71. கனபுரம் திருத்தி பாத்திரம் பற்றி, கனபுரம் திருத்தி
கோட்டை பற்றி.

அதாவது—ஐஞ்சாத்தூய சிவநாமன் காத்தருதவ முண்டாமிருக்கையெய்திப் பகவத பராபதிகாத தானொரு வந்தமபண்ணும் விருக்கையாதெ இஃத ஸ்வயந்த விவருத்தி, பராதிஃ ஸ்வரூப ஸத்தியாதிமததவயாதெ பராதகதீயத்தின் காரயம்; அப்படியே, நிராகத்தருதவ முண்டா மிருக்கையெய்தி அத்தகைய ரஸிப்பிசெரும தொழிய தனகமெனன ஒன்றித ரஸமினநிகே மிருக்கையாதெ ஸவ்யரீபாஜன விவருத்தி, பராதிசயாதாயகதீயம் ஸ்வயாமிருக்கையாதெ சேஷதவத்தின் காரயம். இத்தகை—பராதகதாய சேஷதவகக மிரானும் ஆதமாவுகரு ஸ்வரூபமாகையாதெ, அவ்வாறாகவளின் பறியிவ இவைமிரானும் தானகடயே வகுமெனறதாததது. (71)

72. ஆளுக இப்படி ஸ்வயதா ஸைபாபோதூரண்களினவயவத்திதாருமாகே, இவனுடைய ப்ரவந்தததாரும ஸைகப்பததாரும ப்ரபோதூர மென்கொள்ள வுருகிசெய்கிறார் (ப்ரப்ரபோதூர) இதயாதி வாயவ த்ஸயததாரும.

72. பரப்போஜன பரந்தரத் பாவதரபலம்; தத்திஷய பீதி சைத்தியபலம்.

அதாவது—அஹம் கர்மம் கரிஷ்யமஃ எனவழியினா லுபகாரம் செய்பவென்றும், உபகாரிக ளாமரம் செய்வோம் எனவிற்பனையு—பாணசுரு ப்ரவியாஜுமாரப் பண்ணும் கைவகர்வநா ப்ரவ்யுதநி இவதூதப ப்ரவ்யுதத்பநவியாகு மான

† பதாபிஷேகிக்கு முடியும்படி எனது பெரியார் திருநெல்வேலி

ப்ரயத்னத்தைப் ப்ரயோஜனம். *சித்பலிகார ப்ரணாஷிவிஷயம்* எனிறபடியே—
அத்திலி லுட்புக குறுபாகத் தான் பண்ணுகிற கணவர்பத்தரே அத்வைத
ஹந்தாஸ்திகிரகிற அதைப் பரீக்ஷிவிஷயமாக வுடத்தான் பரீதி. இவனுடைய
அசித்யயாவருகதிருபயான கைதப்பத்தாகு ப்ரயோஜனத்தை வடிவமாக
பெத்தனபலனாய வாய்ப்பின்* எனவகவகித்தே. இத்தால்—பாரததீப
சேஷதவ்வானரே பரித்த வாயத் கைபரியோஜன விவருகதிலி வுடையனான
சேஷனுடைய ப்ரயத்ன கைதவயவகருத், பாரததீப சேஷதவ்வருணமாக
பாயோஜனவக சொல்கிறதாய்த்.

(72)

73. சேஷதவ்விலும ஜஞாதருதவதிலும ஆதம் தர்மவகா கிருகக
செய்தே, சேஷதவ்விலு ப்ரதாயவக ஜஞாதருதவதிலு தததருணவக
யோஜிதககரு கியாமகமேது? மற்றதப்புகத இலுக் கெனன வருளிசெய
கிரு (அறமரீததததததத) என்று சொல்கிற.

73. அநயாததததததத த்ருதாதததததத த்ருததததததததததத த்ருததததததததததத
அததததத த்ருதததத.

(அறமரீதததததத)—பாரததததததத அறம புதலி வயவததததததததததத
ஆதம் வதத; ஜஞாதருதததததத—தததததத பாரதததததததததததததததத,
ஜஞாதருதததததத தததததத வயததததததததததத வயாத் ஜஞாதருததத
கைதததத* என்று இவதததததததததத வததததத கிருதிப்பத. (தததத த்ருதததத
புக) என்றத—புதலிவக கிருததததத புதலித் த்ருததததததததததத. (தததத
யாவத)—சேஷததத. இது (அததததத கிருதததததததததத)—பகவத வயததத
ததத ப்ரதாயததத சேஷதததததததததத தத வதததததததததததததததததததததத
கையாதே, பாரதத சேஷதததததததததத கிருதிததததததததததததததததததததத
கிலிடத் கிருதிதததததததததத கிருகக. இத்தால் கிருதததததததததத—
வததததத வததததததததததத கிடதத வயவதததததததததததததததததததததத
ததத வயவதததததததத, ஜஞாதருதததததத அசித்யயாவதததததததததததததததத;
இப்புக கிருதத ததததத வதததததததததததததததததததததததததததததததததத
ப்ரதாயததத ததத தததததததத வதததததததததததததததததததததததததததத
கையதத வதத
ப்ரததததததத சேஷததததததததததததததததததததததததததததததததததத (இதே)
என்று—இவதததததததததத பாரதததததததததத. பாரதத சேஷததததததததத
வததததத கிருதிததததததததத, பிலித் ஜஞாதருதததததததததததததததத
தததததத அசித்யயாவருதததததததததததததததததததததததததததததததததத
கிருதிதத
தததத ப்ரதீபதத
புததத வதததத தத
யோகே ததத
ஆததத. கிருதிதத
கிலுத் ததத
கிலுத் ததத

விருபகாசகையாகே விருபித ஸ்வரூப விசேஷணமாகான ஜஞாந்ருத்வாதிகாரியே தததருணமாக யோஜிக்கவேணுமென்று அருத்தது. (73)

74. இது ஸ்வரூப விருபகாசிக ஆதனவுண்மையறே தொடங்கி புண்டரீகப் போரவேணடாவே, இதுகரு முனபிசநிகே இப்பாதுணடாகையாறும், ரிணாத் திலிததான ஒன்பாதிசமாய கடக்கக காணகையாறும், தாணமாத்தமாய்கரு வந்தேறி யனரே வெணன வருவிசசெய்கிருர் (இததான வந்தேறி யன்று) என்று தொடங்கி.

74. இதுதான் வந்தேறிவந்து.

(இததான) என்று பரக்குதமான தாணபத்ததப் பராய்க்கெறெது. (வந்தேறி யாவது)—ஆகத்தகம். (அன்று) எனகையாகே—ஸ்வரூபகே மென்றபடி. *ஈவாந் ஜிவந்தோர யத் தே வை வந்தாயா ஸப்துணபத், ஆதபதாயம் ஸ்ரீக வாயாய் ஸ்வபாவகூர ஸதா ஸம* *நாநு ஸுதக்துப் பழவடிவம்* எனககடவந்தேறி. (74)

75. ஆனாக வந்தேறிவாக விவகிதகக வெணன எனது? இதுதரு விசேஷி னானகையென தருவிசசெய்கிருர் (ஸ்வாதத்தாயும்) என்று தொடங்கி.

75. ஸ்வாதத்தாயும் அப்பேஷிவருவ வந்தேறி

ஸ்வாதத்தாயாவது—வெணனகருகிய வெணறிருககா. அப்பேஷிவருவ மாவது—பகவதவபிஷயககளிகே தொணடுபடருககக. இவற்றை வந்தேறி யெனகெறது—இவனுடைய அவித்பாதிசனடியாக வந்தவையாகையாகே. (76)

76. இவை இதுகரு விசேஷிகளானகாமைய உபபாதிசெய்யும் (சேஷதவ விசேஷி) என்று தொடங்கி.

76. சேஷதவிசேஷி ஸ்வாதத்தாயம்; தர்சேஷிவந்தேறி தத்தா சேஷதவம்.

(சேஷதவ விசேஷி ஸ்வாதத்தாயம்) என்றது—வெணனகருகிய வெணறிருககாமைய ஒரு விஷயததிலும் சேஷதவமிணனகையாகே ஸ்வாதத்தாயம் சேஷத வத்தத பதிகக வெட்டாதென்றபடி. (தர்சேஷிவந்தேறி தத்தா சேஷதவம்) என்றது—ஸ்வாதத்தாயம் ரூபாத சேஷதவத்தக வெணனதாயம் பகவதவயதிகக விஷயககளிகே ஒன்றுகருத தன்கே சேஷமென்றிருககாமது விருபாதிக சேஷியான அவணபகக சேஷதவத்தத தன்கே வெட்டாதென்றபடி. (77)

77. (இததான வந்தேறிவந்து) என்று தொடங்கி உபபாதித்த அத்ததததை முதவிசெய்யும் (அஹகாரம்) என்று தொடங்கி.

77. அஹகாரமாத்ர ஆபவபத் துதத்தாம் ஆதமாத்ர க்ரீயாதயோ அபவமென்றேறி.

அஹகாரத்தான, தேஹாந்ஸாயிசருபமாயும் ஸ்வாதத்தாயருபமாயும் இரண்டு வகைப்படருகேறிருப்பது; அதில் இரகு ஸ்வாதத்தாயத்தத சோகது கெறது. (ஆர்ப்பு) எனகையாகே—அதினுடைய திரோதாயாதாயும் ஆகாதகதவ மும் தேஹதுகெறது, அத்தத (துடைகையாவது) ஸதாரீயாதிசாதிகளாகே

ஸர்வாஸமாசப் போகருகை. (ஆதர்ஷவுககழியாதபோர் அடியான) என்றது—
ஒளபாதிசமான வர்ணாசமாதிசனாதிசவந்த அழிந்தபோம காமகன் போன்
றிககை, பாவதாந்மாதுவந்ததியான காம தானனைனனுமதெனறபடி (இதே)
என்று இவ்வந்தத்ததிபப்ரமணப்ரஸிதி +தாஸ்யதாஸ ஸகத11 +ஆததாஸயம்+
இத்யாதிகன் இவ்விடத்திச விவகிதகன். ஆகையான, ஸர்வாததாபாதிசன்
ஒளபாதிசம். தாஸயம் ஸர்வாபாதிச மெனனக குறதிகனை பெனறு கருத்த. (77)

78. அதனைன? காமகுறாதிகன்கவநம் வயபதேச மனதே கடத்த போரு
தெனென வருளிசசெயசெரு (காம) இத்யாதியான.

78. காமகுறாதிகன்க வரும பேர் அப்த்தநேது

அதாவது—காமகுறாதி வயபதேசம் அஹமகாரணகமகையானே ஸ்வரூப
ஹாசிருபரவந்தகர மெனறபடி. ஆகையான, அவதநுவிவன வயபதேஷடவயன்கன்
எனன்று கருத்த. (78)

79. உததார்த்தத்தருகு ப்ரமணம் கரடகுசெருர் மேக (காரதி வயப
தேஷடவய) என்று.

79. "உததார்த்த வயபதேஷடவய"

"உததார்த்த வயபதேஷடவ்யா ஸக காமகுறாதிபி, விஷ்ணுவ வயபதேஷ
டவயஸ் தஸய ஸ்வய ஸ ஏவ ஹி". இததான—பகவதேச பரஸுபிருகருமவன்
க்ராமகுறாதிலம்பந்தகரிவகித்திச சொககபடுமவனகன், பகவதஸ்பாததகத
கிடகுச் சொககப்படுமவன், அவனுக்கு அநத காமகுறாதிகனெககாம் பகவானே
பெனகிறத. (பரப்பதாவும்) இத்யாதி வாகயத்திலே இசேசேசனுடைய ஸவயத்த
கிவருத்த்யாதிகன் தோறதினபடியானே ஆதறறுக்கு கிதகயினனதெனறும், ஏவம்
பூதனுடைய பரவதகசதவயப்ரயோஜ்யம் சேஷத்தாதிப்ரதாசயபோறது ஆத்ம
ஸ்வரூபத்தினுடைய தாஸ்யாததக கிருகத்தவமென்றும் இப்படியிருகதெறிது
ஸர்வாபாதிசம், ஏதத் கிரோதிகன் ஒளபாதிசமெனறும், தககிவருத்திச ஸாத்மாவுக்கு
தாஸயமே கிதய கிருபகமகிருக்கு மெனகையானே கிவ்வந்தத்தக குதகித்தம்,
க்ராம குறாதிகன் கிவன் வயபதேஷடவய ஸககெனறும், உததார்த்தத்திச
ப்ரமணமுஞ் சொககனுடையானே, ஸவயத் கிவருத்தி இத்யாதி வாகய தெரடகமி
கிவவனவும பரணகிகம்.

ஆக, இப்ப்ரகரணததக—ப்ரபத்திகு தேசாதிசிலககளிகனை, கிஷ்ட
கியம்மேயுனனதென்னுகிடமும், அவகிஷ்டகதானினன தென்னுகிடமும் அவகிஷ
யத்தினுடைய ஸகககணயமும், அதிக ப்ரபத்திபணனுமதிகாரிகளுடைய த்னர
கிதயமும், ப்ரபத்திணயபாபககிஷ்ட வகும்வதயமும், ப்ரபத்திதன்னுடைய ஸக
ருபாதிகனும், ப்ரபத்தவயனே உபாயமென னுகிடமும் ப்ரதிபாதிசகப்படடது. (79)

80. அஸத்தம, அதிகாரி சேதக பண்ணுகிறத. உபாயம் உபேயார்த்த
மாணகயமும், (உபேயததினுடையும்) என்றும் (பரபயோஜ்யப்ரவருத்தி ப்ரவத்பகம்

தத்திஷ்யப்ரீதி கைதவ்யம்) என்றும் உபபாதிக்காரமும் சீத ப்ரஸாதமாக வாரும், த்வயவிஷ்டடஞ்ஞானதிகாரிகது உபபழம் அபிபதிதமாயகயாதும், உபா யோபபாதிக்காரவதனிக இசேதனினவகிதவபடி பிருககிவணு மென்னுமந்த தத்தக்விஷ்டடகார சித்சகவககிகெனண டருளிசெய்தேரர் (உபபததகரு) இப்பாதி வரவ த்வயததாரிக.

80 உபபததகரு, பிராட்டிகயவும் திரைபதிகயவும் தீத்க்கண்னவங்க வண்டிபுபயோகி பிருககிவணும், உபபததகரு, இவ்வபரு மானியும பிபியககடயானபு பிவகித்ததையுரையகயும் தீத வதிகயபுபயோகி பிருககிவணும்.

(உபபததகரு) என்றது—உபபததகககிகெரியாயிரெதததபடி. உபா பாதிக்காரத்தக கெனணயுமம் அப்படியே (உபபததகரு) என்றதயும் (உபபத திக) என்று பாடமாயிரெத, உபபபதிதயததி கெனதபடி இப்படியே மததத வதயும். (50)

81 அவர்கிளப்பிராட்டிகிருக்கிவணுமென்றதின் கருந்த ததிப்பிக கைககார, அவர்கததககவபடியின் வகடிகயபருகிசெய்தேரர் மென அதிக பிராட் டிகயகடயவும் திரைபதிபுபகடயவும் படியின்வருகிசெய்தகக ருடகார பாதமததிகே உபபததகரு வாகியை வருகிசெய்தேரர். (பிராட்டிகரு) என்று திராடகி

81. பிராட்டிகரு திரைபதிகரு வாகி, கதிபுப் கதிபுப்.

அதாவது—தத தவய கைதரும பிகம் என்றிருத பிராட்டிகருப் கைத மகம் என்ற திரைபதிகரு தமகிவகரி, சீதிர பகம் என்று கெருபகப திரை கிருப்பிராட்டிகரு தககிர பகம் என்று கிரோதிகககதக பகமயககத தனிக தகித்தககெனணவக ககதிபுபகடயவும், வகபதாதகாரே கிரோதிககித தனிகத் தனிக கோகிகெனணப் பாததததம கோகிகெனணருமத் திரை ககதி தனககெனணமபுமெனக. (81)

82. வகபுதாரணவகக கெதகவதனிக வருகிசெய்தேரர் (பிராட் டிகககதியை கிடக, திரைபதி கஜகருகய கிடக) என்று.

82. பிராட்டிக வககதியை கிடக; திரைபதிக கஜகருகய கிடக; தீத்க்கண்னவங்கயோகிவக மகயபுபதிக கிடக.

(வககதியை கிடுககயாதது)—கவகாரணபெருமக தகிதகருமத்திகயகத கமருகடய ககதிகக கமமககிததககெனணருக கம பாதததவததகரு ககக மென்று வககதியககெனணு கக்யம கெனணதிரோதிக ககககிரததத தாமக்ய தககத் கருபககாத, க தக கருகி தககிகபகம் பகமகற்றிகஜகார என்றுகிரே. (கஜகருகய கிடுககயாதது)—தககாரண வபாமதிக கடுகி யுகிர வககிக கஜகருகிககடயகககெனணு தககெருககிகிடுகருகக வககிககே இரண்டிகயும் கிடுகக. பாரணகடயககககயாரே பிராட்டிகரு 'பெருமகே

ரக்ஷா' என்று விவரித்த ஸ்வசக்தியை விடக்குகலாம், அததநியனவன் றிசீடு
 விருககசெயித, மஹாபததகசெயிடு 'இவ்வளவில கருணினரகுகன்' என்று
 மஹாவிசவாஹம்பண்ணி மஹாஸபாமத்யே இவன் கஜகஜையவிட்டதிே அரிது.
 (திருகண்ணமலகையொண்டான் ஸ்வம்ஸபாரத்தை விட்டான்) அதாவது—ஸ்வர
 கணினிற்றதவான் ஸ்வவயாபாரகண விட்டானென்றபடி. ஒரு ஸ்வகஜைய
 காண! ஒரு ஸ்வகணகக அவன் அது பொருமன அடித்தவரினிடே எதிர்த்தப்
 பொருது அவனை, உங்கொன்று தாஹம் குத்திகொளவதாகிருகிறபடியககண்டு,
 ஒரு கூர்ந்தேதான் தன்னபிமாந்திடுமெயாதுகினதெனதுவிவவனவுகாகத்
 தனனை பதியவதின்படி கண்டாக் பரமிசதனபிமாந்திடுக யொதுகினிடுக
 அவனைப்படுமே! என்று, ஸ்வரகணவயாபாரகணவையவிட்டு அதகாயோ
 பாதியாகத் தமமை பதுமைத்திகொண்டு அபிபாதிதவாது திருகண்ணமலகை
 கில பததாவிதிருவாசலில் கைபுண்டலிகே புருது கணவகாதாரென்று ப்ரஸித்
 தகிறே (82)

83. இனி உபயாதிசாரிகளில் ப்ரதாரான இளவ பெருமான் படியை
 விந்தரேணவருளிசெய்கிது! (பெரிய என்று தொடங்கி.)

83. பரீபாபீதுப்பய அடரீயாது மூகனினனும் அநிகரீயாது மூகன
 வேணு மெனதுமெப்பேடுக கடநிகுபயோகீரீயாது இளவபெருமான்
 பீபீக தீபாகமைய மூகனிடநி, அகமெயெயபினனும் எகமா
 மகமயும் செய்பினனும் எகீகொளவனும் வேணும் எனரு!
 படைகிடகி புகுத்த பீயடி, கிடகித் தகீபிடத்தீக் கையம் பாகத்தீக
 வபீததரபெருகீனபடியாக, ஒப்பூணுணுண்டிடநே, ஒரு தீருக்
 கையாக தீருகெயெந்தக் குகடகையு, ஒரு தீருக்கையாக தீரு
 கெயாமாததையும் தீதது அகமெயெயதா.

அதாவது—பெரியாதிருப்பாய, தகனை பரிசின் கனத்தாரே, இதுகருமன்
 பாககென சோதும் இப்பீய தாகருகிற சோதும் ககனம் கரிமபுணனவேணும்
 என்று மயிசாதிகருமப்பீயாக! பெருமான் கிடநிகெழுத தருகுகிறபோது,
 பாகவாத் ப்ரப்குதி ஸுணகிகதரான விளவபெருமான், படைகிடகி கினதும் புறப்
 பநவததரு முன்னே கூடபிபாவதாக உத்யோகிகெற பகவாககண்டு, தீர்விகளும்
 என்று கிப்பகித்தருள் * குருகும் மயபூரம் கைதமயம் தேற வித்யதே, க்ருதாத்
 தேஹம் பவிஷ்யகீ தவார்த்தம் பாகவதே * என்றும், ககனக் கடைத்தரினவனது
 கீனவிடுககரு குறுப்பாக அவர் அனைகருளிசெய்யபுதா கீத! தவயா தீதா தாஹயி
 ரகவ, முறாதீதாயி நீகாவே ஜாத மதக்யா கீயாதததூததம் * என்றும் சொகதுகை
 யாகே சீரிசிக தாமுதராக மட்டாமகைய முன்னிடகு * குருகும் மயம் * என்ற
 ககத்தாததிடு, * ததாராதய ஸகுணம் கசித்ர பீடகாதா, அகாதன தே கயிஷ்யாயி
 பந்தரம் தததீயம் ஆஹரிஷ்யாயி தே கித்யம் ஸுதாசிக பகாசிக, கத்யாயி பாகி
 கத்யாயி ஸகாஹாராணி தபனகிகாம * என்ககயாகே வவ சேகந்தவாதுருணமாக
 அகணம் செயபினனும்மென்றும், ததகத்தாததிடு * பவாமஸது ஸஹ கைதேஹயா
 சீரிசாதக * எமஸபித, அஹம் ஸகை கிஷ்யாயி ஜாகாதன ஸபதசே தித *

[illegible]

ராக ப்ராப்தமாய் வரும் தனையில, இவ்விஷயத்துக்கு ஐராகிவரக கண்டிருப்பதில் முடிவாகியே வலது என்று தேஹதயாகத்தனின் புருஷார்த்தமாக வதுவாதிகளை யானே, அவ்வதுவாதிகளின் மீதின் பதிகை மூலதிகை மெனறபடி, அன்றிகே, வைதமாய் வரும்போது, பகவத விஷயத்தி ஐபாயதவாதுவாதிகளும் இதற்கு மீவர்த தகமாய்; ராக ப்ராப்தமாய் வரும்போது, அவ்விஷயத்தின் உபேயதவாதுவாதிகளும் மீதற்கு ப்ரவர்ததகமாய் மெனறவுமாய் (57)

88. இப்படியொரு ஸாதக புததயா வன்றிகே, தத விஷய ப்ராவணயாதி சயத்தானே வைதேஹததை விஷயபடியான கீழை விஷயகடாதுமேவென வருளிச் செய்குர (அப்ராப்த) இப்பாதிபானே.

88. அபராப்த விஷயக்களின் கத்தனானது அது கபீக்டேவணும வன்றி||
தீங்கு, ப்ராப்தவிஷயப்பணனுக்கு வோலெவெண்டாகிறே.

அதாவது—வைதய ப்ராப்தமனைத தேஹவிஷயங்களினே ப்ராவணனுவன், தனின் பதிகையாதி யாகிறும் அவ்விஷயத்தை கபீக்டேவணுமெனது ஸகிதஹ த்யாகத்தினே ப்ரவர்த்தியாகினது. வைதயபராபதமாய் விவகணவிஷயத்தினே ப்ராவணனுவனுக்கு, அவ்விஷயத்தைப் பறறத் தனின் பதிகையாதுவாதிகளே கடுமெனனுமிடம் கிமபுல்க்யாவதிததமனேடுவெனகை ஒரு வேலையபனகினே யொருவன் அதிஸகதனாககொண்ட போகும்வனும், அவனுக்கு வயாதி கனகவகத வனகினே + இவன் கீழ்ப்பெய்ததனே நான் கைதகவயபிதது த்ருக்டேக + என்குரு தேவகதக்கு ப்ரவர்த்தித்த, பின்பு தகவயபிதகொடுப்பதம் செய்தானென்று ப்ரவர்த்தித்தே. (8)

89. உபாயோபயாதிவாரகங்களுடனாக மறறுகு சொன்ன அதுஷ்டா கங்கன்போனதிகே, உபாயதயா கானதர்ஸிததமாகையானே, அவைய ஸாத கனுக்கு அதுஷ்டாகமாய் விதத தேஹதயாகம் ராகப்ராப்தமாகையானே துண்ட வனுமாய் கிருத்ததே யாகிறும், உபாய கோடினே பாவதிததனதி கிலகித யென வருளிச்செய்குர (அதுஷ்டாகமம்) என்று தொடங்கி.

89. அதுஷ்டாகமம் அதுஷ்டாகமம் உபாயகோடிபிததப்பயாது

அதாவது—அதுஷ்டாகமம் சொன்ன ஸககதித்யாகதிகளும் ப்ரேமபதி களும் உபாயோபயாதிவாரகதர்ப்புதமாகையானே உபாயகோடிபிததவயிதயாதப் போனே, அதுஷ்டாகமம் சொன்ன ஸகிதஹத்யாகமும், உபாய புததயா அதுஷ்டாகமத்தினே ராகப்ராப்தமாகையானே உபாயகோடிபிததவயிதயாத, உபே யாதிவாரத்தினே வகதர்ப்பகிகளும் தனின் எனகை, உபாயதயா கானதர்ஸிததமே யாகிறும், உபாயபுத்தயா வதுஷ்டாகமனதுககேகிறே உபாயதவனுவது அவை னன்குளில் ப்ரவகணுவ ஐபாயபுத்தியத உபேயபுத்தயாபண்ணுகிற புணபதேச வானதிகளு முபாயகோடினே அவ்விதக வேணுமிதே. (89)

90. அன்றிகே, இத்த ப்ரவருத்திதான உபாயகோடினேயவ்விதததானி னும் அகம்பேயபாயதததுக்கு க்ருக்தக கருமிக்கினகிறே, அது ப்ரேமபாவர்க்கு

காமுடேனீ தப் கணினிஃ எனறும்—சகம்பூத ப்ரவருத்தி நேறதவாண பகநிகு உதபாதகனும் வந்ததனா மகினேயிறே, ஆகையானே, பகநிபாதகைய சிபகதவாண இப்பவருத்தினைய புராயபக மெனவிறது. (உபிபயாததீபூதமா விருகனும்) எனறது—ப்ராயப த்வவாண முறுகுதகானே கண்ணுகுகழிவிடதி இதநிபடுவிற அமைய பெண்ணம் கமைய வகைப்படப்படி படப்பெறுவதே! எனற அவன் முகமகருகைக குறுப்பாகையானே, மடமெடுகைக தொடகவாண வித ப்ரவருத்தினை அவன் முகமகத்தினகாகப பண்ணும் கைகையத்தீதாபாநியபககொணா உபிபயதநிகே அகதீப்பூதமாவிருகருமெனகை. (உபாய ப்ரதிபாதகமாவது) எனறது—சகம்பூத மானது உபாயத்தினுடைய கையகத்தவதகரு கிவகைக தென்றபடி. (92)

93. இப்படி மடமெடுகைக முதலானவை வித்தோபாய ப்ரதிபாதகமாவ தென்னுமிடம் சொகி, அவை தனாக வித்தீதாபாய கையபத்தை விவகித்தருகிற செய்குராமக (ஸாத்ய ஸாயக) இவ்வாதி வகையத்தவத்தானே.

93. ஸாத்யவாயதப விஸயாகவாணத்தீத வித்தததுக்கேதம; ஸாத்யப்பாவனய மடியாகவீத வித்தத்திழீதது.

அதாவது—ஸாத்ய வனதவீக ஸாதவாகையான ஸாத்பதகரு ஸாயக மென்றும், பக விவகயத்தை ஸாதிபாதே சோதா காயம் செயத கொடுகரு மென்றுமிதே இது ஸாதகைகிற் கட்டக வித்தகாதத்தக கேதம, ஸாத்பத் திக ப்ரவணயமடியாகவீதே இவ் ஸாதகபீகாறுத்தனவி விழிவிறது, அவை இவ்வி விவதறாக முண்டென்று கருத்த. கமவின மொனின; மடமெடுகைக முதலான, ப்ரவருத்தினை சோகி கதிரகவாகையானையானே கைகையகுப ஸாத்பத் தகரு ஸாயகைக விருகையாதுட மடவருதமகோனடி கோதகம செயவ கொன்று துணித்தபோகி ஸாயகவாண தவீத்தககொண்டு வகது இவ்வி கைகவீக விழுப்படி பகனிககொடுகையானே பகனிகமபாவதாரகைக விருகைக பாதுக, வித்தகாதகமபோகி இதரவாதகைகிற் கட்டகிதறதகதபுடததாய, ஸாத்பப்ரவணய மடியாக இவ்வி விதிவிற காவாறு மெத்திருகையானே, இதரக—வித்தீதாபாயத்தை மொழியடி விததானே காமம செயவதறகையானே தத் ப்ரதிபாதக மென்றும் தகனாகிவின மென்ற கருதது அனறிககே, (உபாய ப்ரதிபாதகமாவது) எனறதகை விவகனும் முகிபாததானே புப்பாநிகெருர் (ஸாத்ய) இவ்வாதி வகைய த்வபத்தானே. அதாவது—பக மருதாமப்போகே ஸாத்ய வகது தான ஸாதவாகையான ஸாதவத்திக ஸாதயத்தீதா பெத் திருகரு மென்றும், ஸாத்பத்தை ப்ரபிகரு மகவின காலவிவகயத்தைப் பொருது கதிரபாததவிதமென்றமனே ஸாதகாதத்தீத கட்டக வித்த ஸாதகததுக் கேதம; இப்பாததே சொல்லுவிறது, இவ்வகை த்வபனும் ஸாத்ய ப்ரவணய நேறதவாமென்று தீதாற்றுகைககை. இப்படியாகையானே, தகனடியாக விவகித்த கைககை விவகயம் பொரும தககருமபடி முறுகுகிவிற ஸாத்ய ப்ரவணய மடியாகவீத மடமெடுகைக முதலான விவகாதகதி விழிவிறதெனகை. ஆகையானே, சகம்பூத ப்ரவணயத்தின முறுகுதகானே கண்ணுகுகழிவிடதி செய்விற விப்ப்ரவருத்தின உபாயம் மேகிவிகுத காய்குசெயகைக குடகவித்தின வகனது தத்பாநிபாதகவாண தென்று கருத்த.

ஆக, இவனுக்கு வைதரய வரும்பிறை தயஜிககலாவது என்று தொடங்கி இவ்வளவும் வர, பின்ன நிருவதையுதரயப் ப்ரவருத்தி வ்யாஜுததானே, பகவத ப்ரபவஞ் சிருததானேயானிலும் உபேயபரஜனவனுக்கு தத்விஷய பரவணபததால வரும் வைதேஹ தயாகம துல்தவஜும், உபரய புததயாவதநுதத மக்ஷணவரவே அதநானுபாய கோகிவிஸகலியாத, வஸ்தகதயா அக்ஷிததததிலும் ப்ரேம பரவசர்க்கு தோஷாயவனது. புததி பூர்வகமாக வாயிபரவதவாதிகள சூரீயும் படியான ப்ரவருத்திகள தெனியக கண்டவர்க்கள பகலிதும் கானகலாரிய; இவை தான அஜ்ஞாச மூலியையிடிலும் ப்ரேம காய்வான வஜுஞ்சுத்தானே வசதவ வாகவயாம அநிகாசயவகன, விதிதாயய ப்ரதேபாதகயாகாத, அவவவவவதிகளே அத்நோடொகக சொககணமடியவனே விவதரின பெருகவெனது சொந்து கவயகே உபேயதிகாரத்திம துனனப பேனுகய என்று சொகக வித அகவ வாததவத்தகருச் சோகியே வெனது மதிசகக பரிஹார பண்பபபட்டத. (93)

94. சமமபூதமான பரவணயம் விஷய வைகல்களயாதேமத்தனவனேரு, சமதயாதி யாதமருணவகனவனேரு அதிகாரத்த மினுமகவிப்பதெனன; அவை தனனியு மிததானே யண்டாகரு மெனதெர் மேக (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

94. இவனுக்குப் ப்ரகதுயாதேமங்க மேகினாநறகதும் ப்ரதாத் ப்ஷது
பூத பரவணயம்.

சமதம் ப்ரதாதய *கலரித்தய* இத்தயாதிசிற சொககதிறபடிய—இச் சேதவனுக் குண்டாகததக வாத்மகனவகன தா னினக மூண்டிற; அவை யெனவவதற்கும் இத்த பரவணயம்—(பரதாச நேறதவாகவயாவது)—அது உணவறவகன சாததாயய ஸாசாரியபதேதாதிகளான நேறதவத்தாத்களிற காலகில் மூகவிறதவாசிகுக்கை (94)

95. இவவத்தததிக ப்ரமாரினுபாதாச பணனுதெர். (மாதபாச) என்று தொடங்கி

96. *மதேயக மனஞ் சூரிப்ப* *பரமாதகி யோக்தா* *கனரு கேட்டுத்தியாத்த*

மதேயக மனஞ்சூரிப்ப மத்யகயிதான ககவிதே—புதயாக மனவகவக்க நேயவிதாய என்று—ஸாவைவான பகலினை தயுதாப பரவணமாக, பிபாவை களான ஸதிகஞ்ஸடய தோனாரிட மன்கககிக கவசாதறு, பரமணவகனிகே மகணவை வைக வெனிடா மென்றய, *பரமாதகி யோக்தா விசதேபாரயாதமரி* என்று—பரமாதகனின் பகலினை தகதருப அததானே பரமாதமதா விஷயத்திற் விசதஞ்ஸவ வென்றய; *ஒண்டிடடியாக் திருகருப த்யுமே தினித்தபக் கண்ட சதிக் கனரு—கனரு கேட்டுத்த யோததுனருதறு வயகடுகி கண்ட விஷயம் தெவிசிய வன விவகா சித்தயம் ஒழித்தேன* என்று—பெரிய பிரகடடியாகும் தேவருமா யொரு தேசவிசேஷத்திய பெருகதருவிசிகுக்கிற சேர்த்தியைககனே அகிக ப்ரவணனய, ஐஸ்வரய காகவயககனிக விசதஞ்ஸின வென்றய; பகவத பரவணய மிதரவிஷய விசதி நேறதவாகச சொககபபட்ட திற. (95)

96. பகவத்பரவணய மாதம குணககினவவவதற்கும் ப்ரதாசநேறத வென்ற பரவணயிதத, இதரவிஷய விசதி நேறததவமாத்ரததிக ப்ரமணவகன

தனிப்பிப்பாசெனனெனவெற சைகையினை பருளிசெயெயிடுர் (ஆத்ம குணங்களினை பரதாமம் சமஸ்தம் தமஸ்தம்) என்று.

96. ஆத்ம குணங்களைப் பரதாமம் சமஸ்தம் தமஸ்தம்.

சமஸ்தவத—அதன் காரண சிவமகம். தமஸ்தவத—பாற்றிய காரண சிவமகம். சமஸ்தித பரிபூர்த்தி யவந தமஸ்தத்திய திவ்யா எனவகவதினே. சைகை உதயம் தமஸ்தம் எனவெறிடததிக, சத்வம் பாறிய காணா பதத்த விசேபம்யோ திவ்யம்—சத்வத்தா காரணம் தது திவ்யம் எனநிற பாறியகாரண மருளிசெயெதது. மாரிசெ சொறுமிடமுமுணர் இவத சை தமஸ்தவதவா என விடததிக அதகாத குணங்களை தன்னகையே வருமாகையினை பரதாமம் விவதவத நேரவெனதுமிடத்திக பரதாமம் கையடப்பட்டதென்று கருதது. அனநிகை, சேஷகாரண விசேஷ நேரவதவ, அனாதம் குணத்தவதிகை நேரவெனதுமிடததிக உபகாரணமாகி, திவ்யதம குணங்களை பரதாம மேதவெற சைகையினை, (ஆத்மகுணங்களினை பரதாமம் சமஸ்தம் தமஸ்தம்) என்றருளிசெயெதாரவகமாக. (96)

97. இவத சைதமக குணங்களை திவ்ய குணங்களைப் பரதாமம் பருளிசெயெயிடுர் மேக (திவ்யகாரணம்) என்று தொடங்கி.

97. இவத சைதமக குணங்களை ஆரம்பம் கையுதயம்; ஆரம்பம் கையுதயம் எனநிற திவ்யத்தம் கையுதயம் திவ்யத்தம் கையுதயத்தாநே எனவிக கையுதயம், எனவிக கையுதயத்தாநே, சைதத்தத்தம் மததத கையுதயம். சைதத்தத்தம் பரதாமம் பரி கையுதயம்.

பதவதபரதாமம்யவகவதம் பரிபூரணமான சைதமகங்களை சேஷகாரண விதநேரவதிகை, திவ்யவிடததிக ஆரம்பம்யவகாரணத்தாநே பரிபூரணமானவாநினை பொதவகை சொறுமிடததிக இவத சைதமக விதவதமுண்டாநே ஆரம்பம் கையுதருகையவத—திவ்யதமகுணம் கையுதத்த வையகாரணத்தமமான பெரிய திருமகத்தாத வையதமகையுதத்தகையபடி திவ்யதருகையவத சைதமக விதவதபரதாமம்யவகவதம் எனவிக பரிபூர்த்தி தத்தம்யவகாரணம்—சைதத்தம் பாறியகுத்தம் எனது—திருமகத்தம் ஆரம்பம்யவகையினை, உபதெததவகையவக கையுதத்தவாதே, ததப நேரவதத்தாநே வையதமக விவதவெறிகை பரிபூர்த்தமகமாக. பரிபூர்த்தி பரிபூர்த்தி திவ்ய கையுதத்தம் பரிபூர்த்தி எனவெறிடததிக, பரிபூர்த்தி சைதத்தம்—ஆரம்பம்யவகாரணத்ததிக. (திருமகத்தம் கையுதத்தவாதே சைதத்தம் கையுதருகையவத)—சைதத்தத்தம் கையுதம் எனது—திருமகத்தம் விடவதகைய திருமகத்தமகையினை, அசைதத்தத்தம் அசைதத்தத்தவாதே, தத பரிபூர்த்தி குணத்த விவதவத அசைதத்த விவதத்தி பரிபூர்த்தி சைதத்தத்தத்தம் பரிபூர்த்தி

[சர்வரன் என புருத்தவரீத, *கருத்தமாநகி மத்தது கையதுவே* என்கிறபடியே—
ப்ராப்ய பூமி கையுருகுதலாகது)—*கருத்தமீதம் துத னாவம்* என்று—உபய விசுதியு
மீச்வரனிடட கருகலாகலானே, அவன் ப்ராபகரூப கையுருத்தவரீதே, ப்ராபய
பூமிவான ஸ்ரீவைருண்ட மிகனாக கதவந்த னுமலாகது. (97)

98. இப்படி சமதமகருண்டாகில உத்தரீரத்தா மிகவெல்லாம் வித்திக
கும் ப்ராபரத்தா ஆரோஹ காமத்தானே யருளிச்செய்து, இதில யர்வெனதுகரு
யாதென்று நேறுதலாகல சொல்கிறது அது கிபதமென்னுமிடததை அவரீரோஹ
காமத்தானே யருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்ய வாயம்) இதயாதிலானே.

98. ப்ராப்யவாயம் ப்ராபகதானே; ப்ராபகதாயம் தீருமத்தாதானே; தீரு
மத்தாயம் ஆசாயகூடே, ஆசாயவாயம் ஆதமதுவத்தானே

இத தனகரு ப்ரயோஜனம், இதை நேறுதலாயவகானே ப்ரதமீரோஹ சமத
மக்கலாகலானே, அவையிலை மிரண்டு மிகனாகருண்டாகிலனு மெனாக.
சர்வரனே ப்ராபகரூபகலானே, ப்ராப்யவாய மீச்வரனானே என்கிற வ்ரதாதத்தானே
(ப்ராபகதானே) என்றருளிச் செய்கிறது. (98)

99. இதை சமதமாதிகந்தான போகியோகாசமரோகாரீசும வினனுமென்
கிறார் (இததான) என்று தொடங்கி

99. இதுதான ஐயாவகிதாத்து உபாசகாகது ப்ராபதாகது வினனும.

ஐயவீசவாய்கரு சந்தாதி போகியே புருஷார்த்தமாகிறது, தத னாதாதாநுஷ
டாக தனசில சமதமாதிகன வேணும், *இத்தியானி புரூத்தா ஜிதம் தீர்ப்புதம்
தவயம்* *படியும்து பகினை பந்தேததத் கதம்புனை வேணும்* என்னகலகதீதே.
ஐம்புனைவேணும் என்றது—மயே கிலமாததகரு ரூபகருணம். உபாசகாகரு
வித்யாகதலா சமாதி வேணும், *தவயாதேவாதீத ராதேதாதத் உபாத வித்திகா*
ஐயாவிதே பூதவாதமதேவாதவாதம் பாயேதம் *புதுபுன வழிபடைத் தரகிதாசீன வையது
தன்புன வழி தீர்த்து ஐய த்ருகிடகிடீதே* என்னகலகதீதே ப்ராபகாக கதிகா
தார்த்தமாக சமாதி வேணும்; *சுதாதீத விதார்த்தம் தவயா விதயாததா—பக்தபுயாயம்
ஐயம் கருகன ப்ராபதென கருகினகனாதாம்* *அடகருகபுனைக கித்தடகி யாக
யாமனம்—துடகருகத்து வதது தீர்த்தாழித கனீசத் வேனனம்* என்னகலகதீதே. (99)

100. இப்படி யதிகாரி தரவதகரு மபேகதிதமயாதிதம், அநிகமாக
வேண்டுமது ப்ராபகரூப கென்மிறார் (ருவரீதம்) என்று தொடங்கி

100 ருவிருப கவததுக்கிதாழி மிகவும் வேண்டுமது ப்ராபதானுக்கு.

இவனாகிதிகாநிகயம் சொததுகலகலாககிற அவனாதவீசின கிலவிடத
திக் ப்ராபகதிததம. (100)

101. அவ் வாதிகயாதன்கின யருளிச்செய்கிறார் (மற்றை மிருவீசகருப)
என்று தொடங்கி.

101. மற்றையிருவீசகருப தீர்த்தவிதயாதிகருத்தீய வையம்; ப்ராபதானுக்கு
விதீதவிதயாதிகருத்த தனினந்தம்.

106. அது ப்ரதானதேஹதயம்

(ப்ரதான தேஹதயம்) எனந்த—அதவுபெரு தேஹ, முகாயதேஹதயன்
தென்றபடி. (106)

107. ஆனம் ப்ரதான தேஹதா வேதெனன (அப்ரபந்ததயே ப்ரதான
தேஹத என்குத்).

107. அப்ரபந்ததயே ப்ரதானதேஹ.

(அப்ரபந்ததயாவது)—பகவ தேஹபோகமன ஸவருபத்துக்குச் சோதநா
விருககை. இத்தான—அருவருகியை வினைசூழிடத்தினை நோஷ தர்சனாநிகிளப்
பண்ணுமித்த வினைப்பேகையாக, நோஷ தர்சனமும் அப்ரபதி தர்சனமும் ததவதித்
தகனனாகைய அருகிகரு கௌனாருகைய தேஹதகனனா விருகரு மௌநதாயத்த.

108. ஸாந்பாந் மனகு க்ரீப்பம் இத்தயாதிப்படியே ப்ரவண்ப விஷயவாகச்
சொன்ன பகவத் விஷயத்தினை குணக்கணாநிதிதேவோபாதி, இதுவும் நோஷன
கண்டே விடுமெதானானே சொன்ன (பகவத் விஷயத்தி விதிமெதாம குணம் கன
டனறு) என்குத்.

108. பகவத்விஷயத்தி க்ரீகீததும் குணபகண்டித, ஸவருபப்ரபந்த மெக்த.

ஆகமெத்தானேபென்ன (ஸவருப ப்ரபந்த மௌறு) என்குத். அதாவது—
பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுமெத அத்தனையில் கையான குணகணாநிதாயக வனறு.
இவனாதயாகரு வகுத்த விஷயமென னுமத்தானே எனகை. (108)

109. சேந தாமருகிச் சொத்தபடியே ஸத்தந்தை பங்கேயாதபோகதக்கு
விசோதம் காட்கெருத் (இப்படி) எனறு சொட்கி.

109. இப்படி சொகதபோது, குணநிபெக்த நினைத்த தகாயித் பகவத்விஷய
பாங்குத்தியும், நோஷாநுத்தாநதகையில் ஸயாநித்த பாவகுத்தியும் கூடாது.

(இப்படி சொகதபோது) எனந்த—இதா விஷயவகை கருகிகரு தேஹ
அப்ரபந்தத; பகவத் விஷயத்தினை குகிகரு தேஹ ப்ரபந்தத எனறு சொகதபோ,
நோஷ தர்சனத்தையும் குண தர்சனத்தையும் இவற்றுக்கு தேஹதகைக சொகனும்
போதெனறபடி. (குண ஓர்சமென்று நினைத்த தகையில் பகவத் விஷய ப்ரவருத்தி
வாவது)—பிரிவாற்றுகை கையாண்டு பெருகிடாய்ப்படாத தடித்த அகமாரகிற
கடககௌ வந்த முகக்காட்டாயவானே குண ஓர்சமென்று நினைத்த தகையினை,
பிண்டியும் ஸவண வக்க தரிவெய் எனறு அவன் பகவதினை அதமபிரிவோச
தைப் பண்ணுகை. (நோஷாநுத்தாந தகையில் ஸமனாநிதி ப்ரவருத்தியாவது)
—யாதா பிரிவாகிலும் பாய்வு புத்தாநிலும் ஐனாநிலும் பகதகேளும் க்ருஹ
கோதநாநிலும்ப சந்தாநி போககைக மதபவித்திருககையாநிற ஸமனாநிதி
தகை பறா—ததவாநி நோஷந்தை ப்ரதபகாநிகனானே யதிக் ததஸைநிபா கிறகச்
செய்தோடியும் அதினை அபிரிவோசம் கடகது சொகுகை. இவை பிரணாநம் கூடா
தென்றபடி. அன்றிகவே, (நோஷாநுத்தாந தகையில் ஸமனாநிதி ப்ரவருத்தி
வாவது)—ததவ வித்தகையான மஹர்ஷிகை தொடகையானுத் ஸாராஸா விவேக
வத்தயா விஷய நோஷாநுத்தாந முண்டாநிருககசெய்தே, சாந்தா விஸித

தயா ப்ராப்தமென்மெ புத்தியாதே பண்ணுமெ ப்ரஜோத்பாதாதிருப ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவருத்தியாகையாம். இப்படி கொளனாதபோதிலை கூடாதென்று கிரோதம் காட்டுகையாதே இப்படி கொளவேணு மென்றுமீடல் ஸதாபிகையப்பட்டது. (109)

110. குண துய்யமென்று கிளைத்த தகைசிற பகைத் திஷய ப்ரவருத்தி எங்கே கண்டதென்னவருளிச்செய்தென (கொடியமென்னெனஞ்சம்) என்று தொடங்கி.

110. *கொடிய வெண்ணெஞ்ச மவனெகிற கிடத்தும்* *அடியென நான் பிடிது*
மூன்றுவடி யகித் தயமென் என்னுத்தொகின்ற.

அதாவது—*கொடியம்* என்று தொடங்கி *அநீத நேரீ பரபத்தம்* என்று மனவும்—*ஸகார்ப்பரண, பிறர்மே வறியாதவன், ஒருவர்க்கு மெட்டாதவன், வஞ்சகன், துர்ஜயேன ஸவரவன் என்று அவன் குண நொகியவர்களை, இப்படி விருத்தாளுமெனும், அநீதனை க்ருஷண வெண்ணெஞ்ச அகிணயனை தறியாத விருத்தமெனும். வேம்புக மெட்டுபிறத்த புழு அந்த வேம்பைப் புலிக்குமதொழிய கருமைப் கண்டதும் விருமபாத, அப்படியே, *கடகிணைக் கிடத்த கரும்பு* என்றுமபடி கிரதிரபிரக்யஞானகிரதே வேம்புபிரக கிரதிரவனதும், த்வத கம்பாற்ற சேஷ பூதஞன் கான என்ரு வஞ்சகசேஷியான உன் திருவடினை யொழிய வானைப் படுகென்தும் *மயர்வற மறிகை மருணப் பெறவர்கன் அருளிச் செய்பா கினருக்கின்றே என்கை. (110)

111. *குணத் தாகப் பூயாகதம்* என்னுரு கிணையென்ன வருளிச்செய்தென (குணக்குத தானயத்திதும்) என்று தொடங்கி.

111. குணக்குத தானயத்திதும்கட்டிக் கிணையப்புகையான தானயிதே ப்ரதாநம்.

(குணக்குத தானயாவது)—அவன் குணங்களுக்குத் தோற்றகூடிய விருக்கை. (ஸகரூப ப்ரபுகையான தானயாவது)—சேஷத்தை கிருபணீலமான தன் ஸகரூபத்தைப் பார்த்த தகூடியவிருக்கை. ஸகரூப கிப்படி விருத்ததும், குணநில விஷயமாகையாதே குண குருத தானயம் கிணையத்திதே மதுவத்தியா கிறதும்; ஆகையிதே, சேஷத்தை கிருபகரான கிரதிரபெருமான தாமப்படி அருளிச் செய்ததும். ஆனதும், குணக்குதானயது குணாதிக ஸகையாதே அப்ர தானயம், மந்தறயது கிருபாதிகையாகையாதே ப்ரதானய கிருகும்; அதைதப்பற்ற கிரதே தத் ப்ரதானய பாலித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது. (111)

112. இவ்வத்தத்தக்கு ஸவனதான பிராடிகுணத்ததைய ஸ்மரிப்பிக் கென மெல (அனாலையகரு) என்று தொடங்கி.

112. அநுரூபங்குப் பிராடிகுணங்குத வர்த்தகைய க்மரிப்பது.

அதாவது—அந்ரி பகை ஐந்தாமத்திதே பெருமெனருத்தருளி மஹாவிஸயபு மதுவத்தித்திருத்த ஸகதாய, தத்பத்தியான அனாலையகரூப் பிராடிகு சென்று அதுவத்தித்திருத்தெற வானிதே அவன் பிராடிகூய பார்த்து. பெத்தஐந்ததையும் அபிரமாதகையும் ஐவ்வத்ததையும் கிடகப் பெருமான பினனே காடிகுணேபோத்த கிற ஸதவபோகத்தானேயுமகரு என்னுக் கூறறு, காரணதனுமெனும், வஸனதரு கிறுமாம் வஸனனுமெனும் தியனனுமெனும், ஸதர்களுக்கு கதமை பர்த்தானேயிர்,

நீரிப்படி எப்போதும் பெருமான விஷயமாக வறுக்கிதறுப போதும் என்ன; பிராடடி, ஹஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலை விடாருத்த, எனக்குப் பெருமான பகவத பாவபாதம் ஸ்வதா உண்டாமிருக்கச்செய்தே, அவர்தம் குணதிகரா விருகையாகே, என்னுடைய பாவபாதத்தை குணசிபததமே பென்றிருப்பார்கள் காடார், அவ்வாசர்யத்தை குணகவினாடி வயதிரேதெறுககாட்ட கொணனாகையாகே கானவர்பக விருகரு மிருபுபய யறிவிக்கப் பெறுகிறீர்கள், அவர் குணதிரேருமாய விருபருமனவன்றும் கானவர்பக விரப்படி காணு மிருப்பது என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. (112)

113. இப்படி ஸ்வரூபப்ரபுகதமான தானமே ப்ரதாகமாவே, சேஷி செய்த படி கணக்குகருமதொழிய, அசம்போபாலத்தவாதிகள குணபடி பவவிஷயத்தக குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வரவருத்தி சேருமே வெனகிற சைகையை உதவதிக் குரீ (பகவதவிஷய பரவருத்தி) இத்தாநியாக. அத்தைப் பரிஹரிக்கெனா (அதக்கப் ப்ரவணயம்) என்று தொடங்கி.

113. பகவதவிஷயப்ரபுகத பிங்கிர் சேருமே வெனகி, அதுக்கடி
ப்ரவணயம்; அதுக்கடி உயர்தம்; அதுதான் ஓசபாதிக்க மன்ற;
அத்தப்ரபுகதம்

ப்ரவணயமாவது—அநியாத்ர ஸோஹம். அந்த ப்ரவணயத்தக்கடி விஷய ஸ்வகருணயமானே வெனன, (அதக்கடி ஸம்பத்தம்) என்குரீ (ஸம்பத்தமாவது)—சேஷசேஷிபாவம். அதுதான் குணகருதமாயும் வாராதே வெனன, (அதுதான் ஓசபாதிக்கமன்ற, அததா ப்ரபுகதம்) என்குரீ. (அத்தா ப்ரபுகதம்) என்றது—இவ்வாத்மாவிறுடைய ஸத்தையே சித்தத்தானதொன்றெனகை. (113)

114. இத்தக ஶ்ரூப பன்னினை சக்ககருப் பரிஹரியானதே தென்ன வருளிச்செய்கெனா மேல வாகவத்தரத்தாகே.

114. அந்த அத்தை ப்ரவணயகர்யமான அதுபவமீகவத்யோது குணயும்,
அது குணயாமக்காக கருவன பெசகம் அனாஜத்யகருமாய்
ப்ரபதக்கருமாயித்தாகு; ஆகையானே பகவதவிஷயபரபுகத்யோகும்.

(அத்த ஸத்தை ப்ரவணய கர்யமான உதபவ மிகாதபோது குணயும்) என்றது—அப்படிப்பட்ட ஸத்ததநா, ஸம்ப்ரபுகத ஸம்பத்தமாய வருகிற ப்ரவணய கர்யமான பகவதரூபவ மிகாதபோது கணகாரும் கிணா தென்ற படி, (அது குணயாமக்காக கருவன பெசகம் அனாஜத்யகருமாய ப்ரபத்தக் கருமாயிருக்கும்) என்றது—அத்தஸத்தை வழியாமகருதரூபாக வருகிற மடனெடுகை மூதநான் ஸகன ப்ரவருத்திகளும், பகவதரூபவமீகவதத் தரிப்பிகாரணம யானே தவிருவாமெனருதும் தவிப்போகாதணயாய், கணகம் சேஷிக கதிசப கர்த்தகாரகையானே ஸ்வரூப ப்ரபத்தக்கருமாயிருக்கும்மென்றபடி, ஆகையானே பகவதவிஷயப்ரபுகததி சேரும்) என்று—உகதத்தை நேறுவாககிக்கெனா ப்ரபுகத சைகையப் பரிஹரித்தத தனக்கட்கெனா. (114)

பிங்கினோகாசாய் நிசுவகுகனே சரணம்.

ஸ்ரீய் நிசுவகுகிள சரணம். ப்ரதம் ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

த்விதீயப் பரகரணம்

ப்ராபகாரதரபரித்யாக விவரணம்

115. இதரவிஷயபரித்யாகத்துக்கும் பகவதவிஷய பரிகாரவாத்தவக்கும் ப்ரதாஸேஹதகவின்னதெனஞர் மேற்; இதை ப்ரதாஸகத்தினே, இதரோபாய பரித்யாகத்துக்கு ப்ரதாஸேஹதகவின்னதெனஞர் மேல் (ப்ராபகாரதர பரித்யாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி.

115. ப்ரவசேதா பரித்யாகத்துக்கு அஜுதாபகத்தினே, ஸ்வரூப கிரோதமே ப்ரதாஸேஹது.

ப்ராபகாரதரக்களாவன—ப்ரபதப்புபாயததை பொழிந்த உபாயங்கள். (அஜுஞாஸகதிகளாவது) என்றது—அவற்றையறிக்கையும் அதுஷ்டிக்கைகருமீபான ஐஞாஸகதிகளினாலும் தத்த்யாகத்துக்கு ப்ரதாஸேஹதவன்று என்றபடி. ஸ்வரூப கிரோதமே ப்ரதாஸேஹது என்றது—பகவததயகதபாஸததத்யகதே ஸ்வரூபத் தாகஞ்ச் சேராதென்னுமதிக முகவியேஹதவென்றபடி. இததால்—“அஜுஞாஸக தாதே ப்ரபகாஸ” என்கிறவிடத்தின சொன்ன அஜுஞாஸகதிகள முகவியேஹ தவனறென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. அஜுஞாஸகதிக ஷ்டாயக விடில் ஐஞாஸகதிக ளுண்டான பரிகாரஹமாயிதே, ஸ்வரூபகிரோதமென்று விடாவிதே மதுவகிபா தொழிவது. (115)

116. இப்படி ப்ராபகாரதரத்தை கிரோதமென்று தளவறாமோ, அதுவும் மேலேஷாபாயமாயனதே போருகிறது, அது பின்னை யர்க்கு உபாயமென்ன வருளிச்செய்தெஞர் (ப்ராபகாரதரம்) என்று தொடங்கி.

116. ப்ராபகாரதரம் அஜுதாபக உபாயம்.

(அஜுஞாஸக ரூபாயம்) என்றது—ஸவாகுதின ஸவயத் கத்தாஸஹ்மான ஸ்வரூபத்தைபுளவபடி தரிபிக்கக்கடீபான ஐஞாஸகதிகளவர்க்கு உபாயமா யிருக்கு மென்றபடி. (116)

117. ஆனால், ஐஞாஸகங்களுக்கு இது எங்கினெனென (ஐஞாஸகங்ககபாயம்) என்கிறார்.

117. ஐஞாஸகங்கக்கு அபாயம்.

அதாவது — ஸ்வரூபயாதா தயபஜ்ஞாஸகமுடையவர்க்கு அபாயமாயிருக்கு மென்னை. (117)

118. இவர்க்கு அபாயமாவானென்னென்ன (அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூப காரக மாகையானே) என்கிறார்.

118. அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூபகாரக மாகையானே.

ஸ்வரூபமாவது—அத்யந்த ப்ரதாஸத்த்யம்; இதுக்கு ஸ்வயத்தரூபமானவது காரகமாதே. (118)

119, தபாபத்வத்தை ஜஞாநிசமாரோஸாரான வாழுவார் பாசாத்நாலே தரிப்பிகெஞ்சு (செறிகாட்டி) என்று சொடகி.

119. "செறிகாட்டி திருநீயோ" எஞ்சுநீயநீயே.

அதாவது—உன்னைப்பொழிய வேண்டுமாயததைக காட்டி உனபக்கலினின்றும் அகற்றப்பாக்கெஞ்சுபோகெனகையாலே, பரபகாத்தரபாபத்வம் வித்தயிதே என கை. திருநீயாவது—பரதத்தரமான வளமுனை வளநகத்தருத்தயமான உபாயா துஷ்ட்டாநதிநீய முட்டித் தனக்கு அசகாசருகைகிறே. ... (119)

120. இதினுடைய ஸவருபகாசகத்வப்பாபதயமான துஷணவிசேஷங்களை யருளிசெய்கெஞ்சு (வர்த்ததே) இப்பாதி வாகப தவயத்தாலே.

120. "வர்த்ததே மே மஹத் பயம்" என்னகையாலே பயஜந்கப; "மா கஸ" என்னகையாலே சோக ஜந்கம்.

அதாவது—காலைஷகபிச ஸர்வேஷா நிஷா ஸர்வாஸாசாயுத, சீரோச கதேஸாபி வர்த்ததே மே மஹத் பயம் என்று—உபாயாத்தரதுஷ்ட்டாநத்தரு யோசயமான கால தேச தேஹ விஷயமாகவும், உபாயாத்தரகனதன்விஷயமாகவும் எனக்கு மஹாபயம் வர்த்தயிபாதினதென்கையாலும்; உபாயாத்தர சர்வஞாநத்தரம் அர்ஜுநதுக்கு சோகப்பிறக்க, ஸவருபாதுகுபோபாபததை யுபதேசித்த காலாசா என்று சோகாபிசாதகம் பண்ணியருளுகையாலும் ஸவருப விசேஷியான ப்ர பகாத்தரம் ஜஞாநிகெஞ்சு பயஜந்கமுமாய சோகஜந்கமுமாய கிருக்குமெனகை. (120)

121. சீழ்சசொன்னபடியே அர்த்தத்தை அனுகூலியாதவையில் விசேஷம் காட்டுகெஞ்சு (இப்படி கொன்னாதிபாது) என்று சொடகி.

121. இப்படி கொன்னாதிபாது சந்நியாஸூதர்த்தம் ப்ராயசீத்தவித் கூடாது.

(இப்படிக்கொன்னாதிபாது) என்றது—ஸவருப காசகமென்று கொன்னா தோதெனறபடி. (சநத் ப்ரவருத்திநிப ப்ராயசசித்தயிதி கூடாது) என்றது—காசருதேவதூரி சாஸத்தரத்ததி கருதோயம் தாரபேக கரம், உபாயாபாப கையோகே கிஷ்டடயா ஓயீயதே அபாய; அபாயஸகய்வை வதயா ப்ராயசசித்தம் ஸமாசரேத். ப்ராயசசித்திரீயம் ஸாத்ர யத்புசை சாணம் வரஜேத்; உபாயாசாரூபாயதவ ஸகீகா ரேப்பேததேவதூரி என்று ப்ரபகாஞானவதுக்கு ப்ராயாநிகையக உபாயாநதர ப்ர வ்ருததி வசந காலத்திசு, அபாய ப்ரவருத்திநிபோலே புஷப்ரபதகருபப்ராயசசித் தத்தை விதிக்கக கூடாதென்கை. புஷப்ரபதகமாவது—ஸ்ரீவபரபதக ஸமாணம்; புஷப்ரயோகமனது. ... (121)

122. இப்படி ஸவருப காசகமான உபாயாத்தரத்தினுடைய அநிபந்த விஷித் தத்வத்தை அபேயாத வசத்தாலே தரிப்பிகெஞ்சு (நிருகருருகைப்பிரான்பினான்) என்று சொடகி.

122. திருக்குருகைப்பிராக் பிஞ்சாக் பனிக்ருயபடி—சநாபிநதுமீரமான சநகூயமய குயபகத் தாததகலிஸாபோலே அநாயகாரித்ரமான அபாயத்தரம்.

திருக்குருங்கப்பிரான பிள்ளைகுமாரர்—என்கஜ்ஜான பாஷையார் திரு
வடிகளியே ஸேவித்த ததயிமத விஷயமாக எவ்வகைத் தந்தையுமாய்ந்தாதி
விட்டிருக்கும்வ ராவையானே, ஆப்த தமார விருத்தவாரீதே. (பன்னிருமபடி) என்
றது - அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரமென்றபடி. (மந்திராயவது) - அத்தந்த விஷிதத
தந்தையாய ஸவஸபர்சேசமுள்ள வந்துகவிடும் தன்னைப்போலே விஷிததமாக்ரு
மதிதே; இதனை அஹமகாரத்துக்கு தருஷ்டரத்த மாக்ருகையானே - அநிதுகூடய
அத்தந்த விஷித்ததவழும்; ததஸபர்சேசமுள்ள வந்துகும் தத்தந்த விஷித்தமென்று
மிடமும் தோற்றுவிற்றது. (சாத்ருகூடயவது) - ஸுயர்ணம். (தம்மயகூடயம்) என்றது -
உள்கு த்ரவயாததாயப் ஸுயர்ணம் மேகபூசா விருககூடயநிசேக, அதுதரானே
உபாதாமாரப பணனின் குடமென்றபடி. இத்தக - பாத்ரகத்தி சொகதுவிற்றது.
(தத்தந்தித்த ஸவீகம்) என்னையானே - அதுகருகவிருகவிற் ஜுதத்தின பாவததம்
சொகதுவிற்றது. (அதுபோலே அஹமகார மிசமான உபாயத்தம்) என்னையானே
இவரும் பாத்ர கத்தியும் தத்தந்த பதாரதத கத்தியும் சொகவிவணும். அதுவது
= ஆகமா ஜுஞ்ஜாமபிபாயம் = என்கிற ஸவீகா விமகததயாதும் பகவதததபர்ஹ
சேஷததயாதும் பரிசுததமாயிதே பகத்பாரபமான வந்துவது விருபபது, தத்தந்த
பகதியும் பகவிதததாரதயா பரிசுதததயிதே, அஹமகாரம் கவிற்றநினைவாகி கொரு
குறையினையே ஆக, இத்தக சொகவிற்றதுபத்த தெனனென்னின; ஸுயர்ணபாத்ர
கதமான தீர்ததஜும், பாத்ரகத்தியுண்டாயத தாஜம் பரிசுததமாயிருகை, ஸுயர்
பிசுத மிசுததயானே - விஷிததமாய்ப்போலே, ஸவீததவிமததவாநிகளானே பரி
சுததமான ஆதவவதுகூடயப பகவிததவிஷயதயா பரிசுதததயாயிருகவிற்
பக்திதான, ஸவதக மூகமான வஹமகார ஸபர்சத்தானே ஜுஞ்ஜாமபிபாயதபடி
விஷித்ததயா விருககுமென்றதாயத்த. (பன்னிருமபடி) என்றதஞ்சே சே, வாயைத்
தின மூகியே, என்று என்கிற விதததயா கூடடி விவததிப்பது. ... (13x)

123. இன்னும் மிகவுத்ப் பகலிளக்குதல் மெளபதோடு துடிக்கான்
பென்ருள் (ததத்தத) எனது தொடர்.

123. நடத்துக்குப் பக்கறைபாடுகளும் நலப்படுத்த ஏதுமிடம்பற்றி பேசுவதும் படுத்துக்கு எதிராகவா.

அதாவது - தீய்பாசநாயகனிடே சிலர் பகைநாயக ஆபரணமாகப் பூண்டா
யானே, பகைநாயகம் கொடுத்தவர்களுக்கும் சந்தைநகை கொடுப்பார்கள்; உதாரண
ராகுலகன் ராகுயார்த்தியாய் வந்த ஒரே நுமிச்சையமுததைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்
யத்தைக் கொடுப்பார்கள், தூப்புக் கொடுப்பார்களென்றாலும், மறையர்க்குமான் சந்தைநகை
ரும் மறையர் வையத்தான் ராகுயாததற்கும், பகைநாயக மெறுமிச்சையமுதம் ஸத்திரச
ஸாதலமனைதாப்போனே, பகைநாயக வயன் தகையயரே - பகைநாயக வயன் தகையயரே
என்றென்பது. பகை வயனாய் பாயோதாரனாய் விவரன் இவன் பகை பகை
மாதிரியே பறந்துகொண்ட பாயமுதமாதிரித் தகையயர் மோகத்ததைக் கொடுத்தாலும், பகை
தகையயர் ஸத்திரச ஸாதலமனைதகை. (123)

124. குஞ்சு விளக்குகளின் பக்கவாட்டில் மெதுவாகப் பழுத்தது ரூப ஹாஸ்கோசெரெது, எந்தெந்தையும் எஜ்ஜயத்தையும் பெறுவதென்பதான பெறுநிற

படியென், அவையொப்பாதி யாமிறதென்ன; அதுதனாகும் போகயதை வினையென விஞர் (தான்) என்று தொடங்கி.

124. தான தீத்தொடுக்கையின் தனக்குக் கொடுக்கலையொன்றிக்கும்.

அதாவது—அவரு தானும் தனக்குரியனாய் தனக்கென வொரு பகையையும் ஏதுமிசைம பழமுமுண்டாகையானே அது செயல்படும், இவரு அப்படியன்றிகளே *யானே தீ எனதுடைமையும தீய* எனறெற்படியே - ஆத்மாத்மியங்களிரண்டு மனகுத்தலதலதல, தனக்கென ஒருறுயிகலாத வஞ்சுச்சொலையானே, பேறறுகரு நேறறுவாக அவன் விஷயநதிக தனக்கு ஸம்பாபிகலாவ தொன்றுமிலிவ என்கை.

125. கோதாசநதிக் பிதாவுகருப புதான தகினை கொடுக்குமாப்போனே, அவன் தத்தததனகை அவனுக்குக் கொடுகநாலொலென்ன வருளிசசெய்கிருர் (அவன்) என்று தொடங்கி.

125. அவன் தத்தததக் கொடுக்குமீடத்தம், அடைவின் கொடுக்கல் அபுபாயமம், அடைவுகெடக் கொடுக்கக் கவவு வெளிப்படும்.

(அவன் தத்தததக் கொடுக்கையாவது) *விதேதா தேறறு ஸம்பத்தி சீசவராய கிலேதிதம், பூர்வமெவ கருதா பரஹம் ஹனத பாதாதி ஸம்புதா* என்றும், *அக் கான தீ தத்த வாகலக* என்றும் சொல்லுறெற்படியே—அடியினே அவன் தத்த கரணகலெபரங்கை ஸம்பவபவ மத்பகதேத மத்பாஜீ மாய மனகுரு* என்றும் ஸைததம் கீர்த்தயாதேத மாய வதத்தாச த்ருடவாதா* என்றும் சொல்லுறெ படியே த்யாசாச்சை ப்ரணுமாநிகளானே தச்சேஷமாயபடி பண்ணுகை. (அடை வினே கொடுக்கையாவது)—ததீயமெனனும் புத்தியானே ஸம்பாபிகலாக. இப்படி கொடுக்கெ (அபுபாயமம்) என்றது—அவனதகை வவனுக்கே கொடுத்தவிததனை, யொழியத் தானென்று கொடுத்ததாக்காமையானே, அது பேறறுகரு ஸாதகமகா தென்றபடி. (அடைவுகெடக் கொடுக்கையாவது)—மதீயமெனனும் புத்தியானே ஸம்பா பிகலாக. இப்படி செய்கை (கவவு வெளிப்படும்) என்றது—பகவத் தரவ்யபஹாசம் ப்ரகாசிகரு மென்றபடி. *சாஜுபிஹத்தாநபடியை தஹஸைத்தினே கவவுகண்டு ஒக்கததிகே கொடுக்குமாப்போனேகிறே இவன் கொடை. (125)

126. இன்னமு முபாயத்தாததகவொரு துஷணம் சொல்லுகிருர் (பர்த்ரு போக) இத்தயாதியானே.

126. பர்த்ருபோகத்தை வயிற் றவாக்கெக்கு உறப்பாக்குமாபோனே இதுவர்க்கு மவதயம்.

அதாவது—பார்வையானவன் ஸவயம் பரபோஜனமான பர்த்ருபோகத்தை ஸ்வோதா போஷணத்துக்கு வாதகமாகக்கொள்ளுமவனாக, தனகை பார்வையாக விரும்பின பர்த்தாவுகரும் தத்பாஸையென்று பேரிடங்குகிற தனக்கு மவதயமா மாப்போனே, பகவத் ஸவகஷணயாதுவத்தாநி வினத்த போக சூஹயான பகதிவை நோக்கலாதகமாகமுமவிக தனகை சேஷபூதனாக விரும்பித் தன்னோடே ஸகந்து பரிமாறின விசுவானுகரும் தச்சேஷபூதனென்று பேரிடங்குகிற தனக்கு

மலத்யமாய்த் தலைகூட்டுமெனவை. சரதரி பர்த்தாபியாடே ஸாசிரியத்திற் றிடி யோறே கைகூடலி தரவேணும் என்று விரைகருமாப்போனே, பகதியை யபாயமாகக் கொள்ளுதல் என்றிறேயினனாறு மருவிக் செய்தது. ... (126)

127. இப்படி உயர்பாவிநாதரதி நேரவு துஷ்டமான வித்தை, ஓயிரது சாஸனம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள் கூறிய வாதமாகத் தயாயத + ஆத்மாவேனே கோம முபாஸ்த + ஆத்மாவா அநே தரவுடையச் சிராதவியா மந்தவியா சித்தி வாலிதவயா என்று இச்சேதங்களுகு மோகோபாயமாக விதிகிறதற்கு தீராத மருவிக்செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஜுரை + ப்ரகந்தை யறுவதிகெஞ்சு (வேதாந்தங்கள்) என்று தொடங்கி.

127. வேதாந்தக்கல் உபாயமாக விதிக்கப்படுவான் என்பது;

128. தக்கிரகந்தன்னை யருவிக்செய்கிறார் (ஒளவுதநெனவை) தித்யாதிபாநே.

128. ஒளவுதநெனவை பண்ணுதற்குக்கு அபிமதவந்துக்கேனே அத்வைத கமலியிடுவாறுப்போனே சாஸனக் கருது விதிக்கிறதென.

அதாவது—அத்பந்தருகணராயத் திரியாதிறக்செய்தே அத்வைத அபிமதபா போக்குமாத்தமான மஹைசங்கததை நேவிசெய்சொன்னு மதகநேசாயாக பாக புத்தாதிசுளுகு அவர்களுமாசப்பட்டு விடுமாதென்கொள்ளும் வஸதுகமலியே அத் ஒளவுதத்தைக் கவனித்து வதனகாரன மாத்தாதிருப்போனே, சிவமாக ஸ்ரீமத வயாதிவைத் திர்க்கும் ஸித்திராபாயமாகிற சங்கமாமருத்தை ஸ்வப்பவருத்தி கெருத்தி பூர்வகமாக நேவிசெய்சொனலி முதலிய புத்தேசித்தால், அநாதியாப் வருகிற ஸ்வயதக வஸனையாநே அதகவிசையாத சேதகாரபு விடமாடாமையானே அவர்களுக அபிமதமான ஸ்வயதசுபமாதிருகிற உபாஸனத்தினே ததந்தேவக ஸித்திராபாயமான விதவாதிசை கந்த தாத்ருசமான உபாஸனத்தை வல்கனுகு மோகோபாயமாக விதிகிற விததனைபென்னை. த்ருஷ்டாந்தத்திக் அபிமத வஸது வயாதிஹாமன்தியே தவச்சாமக ப்ரதியாதத ஒளவுதம வயாதி ஹாமகிசுப்போனே, தாத்ருஷ்டாந்தத்திலும், உபாஸனமன்றிக்கே தக் மிசரனா விசுவானே புராயமென்னுமிடம் ஸம்பாதிப்பகம். ஆவயதாநே நேவிசெயுமாவிக் அபிமதபை வயாதிவைப்போககும் ஒளவுதம் அபிமத வஸது மிசரமனியாத வினமபை காவகாமகிசுப்போனே யாய்த்த, உபாஸன மிசரனாநிபாத நகவான் வினமப்ப பகப்பதனுகிறதும். ... (128)

129. இனி இப்படி விததன்னை விதித்தது நேருகின்ற கிணையைக் குலைத்த மேனே கொண்டு போககககக வித்தனை வென்கிறார் (தித்தை) என்று தொடங்கி.

129. இத்தை ப்ரவர்த்தப்பித்தது பரவிக்கனவை தித்தப்பிக்கக்ககக.

அதாவது—சாஸ்தாமகிறது, சந்தாகுணய விஷயா வேதாஸ என்கிறபடியே பெற்ற தாய் அதை பதிராதிசனான விசைகாணிராநி பதிராணிராநி வாலியற வதன கியா கிருகருமாப்போனே, மாதாபித்து ஸ்ரீமதவககிற காட்டிலும் வதனதா மாகையானே, தமய்ரகாரிராநி தலுய்ரகாரிராநி ஸதவ்யகாரிராநி வாலியற அவர்கன் அபிமதப்பவருத்தாய் கெககவிட கருமகணகமயானே, அவ்வயாநுடைய குணத குணமாக புருஷர்த்தங்கனையும் தந்நாதகககிய புருபிதெத்து, கொன்கொம்பிநே

யெற்றுக்கூசு அன்னிகளை ஊட்டுவாரோபாதி இவ்வொழுக்கங்கள் தனது உடைய தாதபர்யம்மத்திலே வாரோபிகைகளாகப் பரவந்திப்பிடுகின்றனவையோடு, சேயை விதி தொடங்கிப் பரபதறிப் பர்யாதமாக வரும்படியும், சேதம் விளரவிளரவனவுக டீடாக உததரோதத புருஷார்த்த ஸாதார்ப் பரவந்திப்பிடுதது பூவபூர்வமாக விவர திப்பிகைக டெவதாமிருகமும்; ஆகவாரினை இவ்வுபாஸாதத பரவந்திப்பிடுதது பரதரிமணைய விவரதிப் பிகைகளாக (பரதரிமணை) எனறது—மேலான தரிமணை பென்றபடி, பரதேவதை, பரவி எனவித விடவகவின—மேலான தேவதை, மேலான கதி எனறாததவகுப்பாரினை. அதாவது—சேயை விதிக்கு மேலாக விதிக்கப்பட்ட பரவாஸப்பாதிவினை சொன்னபடி. அதாவது தரிமணைபென்னவையோ வென்னலி, விவரித தரிமணை பென்னவையுமிடுத. *அகலீ கோமீயம் பவமாஸபேதம் எனவித விடத்தி, ஆஸபசப்தம், *ஆஸபா ஸாரா தரிமணியை எனவையோடு தரிமணை ஸாமிவிடுத. இத்தான்—சாயவசம்மதத சொன்னபடி. (பூவ விவரித தரிமணை) எனற சேயை விதிக்க சொன்னவையும, ததபரி விவரிதமான காமயமே இவ் விடத்தினை விவரிதம்.

அன்றிக், விவரிதமேவரிதம், பவாசேஷத்வ ஜ்ஞாபூர்வமாக அகல் பரபியஜ்ஞாஸகசெண்டு அகலீந்தாரி தேவதாஸத்யமி ஸாராதவாகவின பண்ணும் பவாஸபாதிபுத பகாதி காமத்ததபபற்ற, ஸாதத்தாஸகசெண்டு ஸாத்தி பவாரதவாக அகலீந்தாரி தேவதாஸதாமின பததெதிததப பண்ணும் பவாஸபாதி புத காம காம விசேஷஜ்ஞாசு பரதரிமணைபரவ மேன்னவம் படி பத்யத விசுஷடமா விருகவையினை, இவ்வகாரதத விட அத்தன்கி பர தரிமணை பென்றருவிசெவதா தாவுமாம். சாரதாவிவரிததாமய பவதேத விஷ பதமா விருகவித பரபகாரதத்த ஜ்ஞாவிசுக் கபாய மேன்றவோபாதி, இதுவு மிதாரி விசேஷத்ததவிடம் சொன்னவமிடுத. *அத பாதகபீதம் தவம் எனற— உபாஸாதத்த பாதகவக சொன்னிற்றிடுத தாமதேவததம, புருஷாவுக ரூப தேவமான புஸ்பதாரினை முருஷாவுக பரபபத வாயவக விளறிடுத. ஆக, கவகவற்றதும்—இவ்விடத்தினை காம காமத்ததய சொன்னுமிதது இப்படி தான் யோஜிடுகிறது—உபாஸா விதிக்கு விவரம் காம காம விவரமே பரத்த [படி] ததவையத்திலே பருவிசெவகவையோடு (129)

129. ஆகவே இப்படி விதித்ததததப் பினை விசேஷிடுகிற தென்னென்ன வருவிசெவகிடுத (இத்தான்) எனற தொடங்கி.

130. இத்தான் பூவவிதித்தபவையாரினை; கதி திகுநகலினைக்கும் குறியிடுகி.

(இத்தான்) எனவித—மேலான சொன்ன உபாஸாதத. (பூவ விவரித தரிமணையவது)—சேயைகவசேதம் பிஜுதம் எனற பரதமத்திலே விதிக்கப்பட்ட அபேசா கம்ம, அது, தமபரதாராய வகவிசாவிருபவாரப்பற்ற விதிக்கப்பட்ட ஆஸ்திவாரம் வாரியாதி காம காமகவின விதிக்கசு யோகவாரா தஜுபகா வரபற்ற விசேஷிக்கபடுகுப்பாரினை, உபாஸாஸுத விவரத்தி பரவாரேஷத்வ விவருத்திபூர்வமாக பவாசேஷத்வத்திலே பூவருவிக்கசு யோகவாரா ஸத் தவபரதாரப்பற்ற விதிக்கப்பட்ட, பரகதத்தபஜ்ஞாஸ பிறந்த பவதேவோபவத்

உத்திலே பூண்டுகைகரு யோக்யான பரமஸ்தவ கிஷ்ட்டரைப்பற்ற சிஷ்டிகைப் படவும் குறையிலை. ... (130)

131. இப்படி கிஷ்டிகைப்படுமவையான விவதன்னை அடிசிலே பெறுக என விதித்ததென்ன வகுளிச்செய்கிறார் (அதனை) என்று தொடங்கி.

131. அதனை எல்தரவீரவானத்துக்காக விதித்தது. இதை ம்வருபவீரவானத்துக்காக விதித்தது.

அநாவது—எடமித்த எலந்தர வசதோபா யோபிசார ச்ருதிஃ என்கிறபடியே அபிசாரகர்மத்தை விதித்தது, எலந்தரத்தை விவதியென்றிருக்கும் காரணிகளுகரு எலந்தர விச்வரணம் பிறக்கக்காரக; உபரணத்தை விதித்தது, தன்னை விவதந்தர னென்றும் அரவசேஷபூதனென்றும் ப்ரயித்தப் போந்த சேதனகரு, அவை பிரண்மம் வந்தேறி, பகவசேஷந்வமே கிவகின்ற வேஷமென்று தன் ம்வருபத்தில் விச்வரணம் பிறக்கக்காரக னென்கை. ... (131)

132. இப்படி யோரோ விச்வரணத்துக்காக விதித்த கிஷ்டித்தமை யொத்திருத்ததானிலும், இவ்வுபரணத்தை கிடாமல்பற்றி கின்றது அபிசார கர்மயபோலே கருமனறே விதுவென்ன; அதிலும்எட்டிக் க்ருமென்கிறார் (அது) என்று தொடங்கி.

132. அது தோக்புறாயே போம்; இது ம்மல்பாதி.

பரமயிமண ரூபமான அந்த அபிசார கர்மம், தேஹாத்மாபிராமி செயலாய் விடுஷ்ட வேஷ கிரோதியாய் அத்தாக் வரும் பழமம் சில தக்காறுபல மாந்தராய்க் கொண்டு மேமெழப் போகையாலே, (தோக்புறாயே போம்) என்கிறது; அஹாகார கர்மமான கித்த வுபரணம், ஆத்ம ஜ்ஞாநம் பிறத்தவன் செயலாய் விஷகருஷ்டவேஷ கிரோதியாய் பகவதேக பாரதத்தீர்யருப ம்வருபகாசக மாகையாலே (ம்ம் ம்மல்பாதி) என்கிறது. ... (132)

133. இவ்வளவே யன்று, இதுதான் தஷ்காமென்கிறார் (இதுதான்) இத்தபாதிபாலே.

133. இதுதான் கர்மனாத்ய மாகையாலே துஷ்காமம் விதும்.

இப்படி ம்வருபகிரோதியாகிருக்கிற விவ்வுபரணாதான், *யஜ்ஞேன தானே தபஸா அகாசகேன ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி* *அவித்யபா மருத்யம் தீர்தவா கித்ய யாம்ருத மத்ததே* *ஸர்வரபேஷகாச வஜ்ஞாதி ச்ருதேத சவவத்* *கஷாய பகதே கர்மானி ஜ்ஞாநத்து பரமா கதிஃ* *கஷாயே கர்மபி: பகவே ததேத ஜ்ஞாநம் ப்ர வத்தததே* *ஜ்ஞம்மாத்தர ஸஹஸரேஷு* *தபோ ஜ்ஞாந மமாதிபி:*, எரணம் கதினை பரபாநாம க்ருஷ்ணை பகதி: ப்ராஜாயதே* இத்தபாதிக்கறிற் சொல்லுகிறபடியே காய க்வேசகரமான கர்மாதஷ்ட்டாகத்தானே ஸாதிகைப்படுமதாகையாலே, அசுத்தனான விவனல் செயது தலைக்கட்ட அரிதாமிருக்குமென்கை. ஆக, (ப்ராபகார்தா பரித் வாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக உபாயந்தர தோஷம் விஸ்தரண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... (133)

III ப்ரஸங்காத் பரபத்தி வைஸ்காஸ்ய கதநம் III

131. இப்படி ப்ராபகாதாத்தாகு அகோகம குறறகளை ப்ரதிபாதிதநிர், பரபத்த் புபாயததாகு ஒரு குறறமுததானிகையோவெனன வகுளிசெயெருர் (ப்ரபதத்யுபாயததாகு) எனது தெரடனெ.

134. ப்ரபதத்யுபாயததாகு இக்குறறகளைவந்துய்க்கி.

(இக்குறறகளை) என்று—வைகுப வி்ரோதம முதலாக துஷ்கரத்வ ப்ரயாத மாகச சொன்னவை பெய்காவற்றையும் பராமர்சிகெறது. (ஒன்றுமிகிலி) என்றது— ஒரு தோஷமும் இதினபகவிலிகிலி என்றபடி. (இக்குறறகளை சொன்னுமிகிலி) என வைகாசே மறசெரு குறற முண்டெனதுமிகிலி தோற்றுகெறது. அதாவது— வஸுதத: ட்யாயததம தனகெனறிகிகி கிருககசெய்ந்த ஆபாத்ரதிதிநிகே ட்யாய ப்ரதிபத்த் ப்ரஹ்மாயபடி கிருககை (134)

135. இக்குறறகளை விதாசெய்க்கியெனனுமத்தை ப்ரகாசிபகைகககக இதி னுடைய வைகுபிபாதிததவ ஸ்காதவகளை ப்ரூளிச செயெருர் (ஆதம யாதாதிய) இதுபாதியாவே.

136. ஆதமயாதாதியப்ரூளிசயய மாகையானே வைகுபததாக்கு உகீதமுமாய், "சிதாசெண்டா" என்கிறபடியே திவகுத்தியாய மாகையானே ஸ்காபுமாய்க்கும்.

இப்ப்ரபத்தி (ஆதம யாதாதியப்ரூளிச கார்பமாகையாவது)—திருமாதாததிக மத்யம பதததிக சொன்னுகெறபடி ஆதமயிதுடைய பதாவஸித வேஷமான பகவதத்யக்த பாதகதத்யததை புணருகையானே வக்ததாதிருககை. (வைகுபததா குசிதமயாகையாவது)—அந்த பாதகதத்யயாதிற வைகுபத்தா கதாபுமாயிருககை. (செறறவேண்டா) என்கெறது, செறறதக—செறறதகைய, பாககவேண்டாவெனனை அதாவது ஒரு வயபாரமும் பண்ணவேண்டா வென்றபடி. (திவகுத்தி ஸாதமயாகை யானே ஸ்காபுமாய் கிருககை) என்றது—பகவத பாவகுத்திவி்ரோதி ஸைப்ரவகுத்தி திவகுத்தி பரபததிக என்கெறபடியே—வைபரவகுத்தி திவகுத்திபானே ஸாதிசகப பகம தாகையானே விதாசசெய்யதுமாய் கிருககுமெனனை

இவை திரண்டதம சொன்னவே, மேற்சொன்ன தோஷககெனனது மிதுக் கெனில பென்னுமிகிலி விததிததபடி பென்னென்னிலி; அ ராயதவ பயஜுகத்வ சோக ஜுகத்வ அஹுககா மீர்தவ விதிதததவ அவத்பகாத்வகை வைகுபவி்ரோதித் வததைப் பறறி வகுத்திவை பாகையானே பகவீதைருதகை. இது பகவீதக மனறிகிகே விததோபாயம பகவீதகமாய் இது ததவானமாத்ரமாய் அதிகாரி வி்ரோஷனமாயிருப்ப தெனருகையானே இதின பகவ வகுககை வகாசமிகிலிமைய ததம, இவவது தோஷமிகிலிகெனனை (வைகுபத்தா குசிதம) என்றதிகே விததமாயிறே. கீதமயாததய வரும் துஷ்கரத்வமிகிலி பென்னுமிகிலி (திவகுத்தி ஸாதமயாகையானே ஸ்காபுமாய்) என்றதிகே ஸ்காபுமாய்க்கெறது. ஆகையாக, வைகுபென திதய ஸ்காதவககெனற விவவிதாதி மிதுகருண்டென்னவே, மேற்சொன்ன தோஷககெனனது மிதுகெனில பென்னுமிகிலி பாகாதிதமாய்த்து. (135)

136. இப்படி உபாயமவனென தப்பவலித்த ஸைப்ரவருத்திவின விவருத்தனா
யிருத்தவிட வணமுடிகா, தநனைதோஷாததமாக விவன சிவ பாகையிடவேண்டா
வெனென வருளிசெயெதிருர் (பூர்ணவிஷயம்) என்று தொடங்கி.

136. பூர்ணவிஷய மாகையிடே பெருமகக்கிடாகப் பாகையிட வேன்னது.

அதாவது—கோகததிக பாகையிடவர் அவகையிஷயங்களின் தாத்தா
கிடாகையிடேயிவது, இவரும் பாகையிடப்பாக்கெ ஸபாபிசிடவேணுமிதே, அவன்
அவாப்தணமனதகாமதய பரிபூரணா விருகருவருகையாகே, அவனுடைய கைய
வத்தா கருகருகமாக விவருகொரு பாகையிடப்பாகா தெனகை. ... (136)

137. ஆளும் அவனுவிவனனவின ஸைதோஷம் விவனமுபடி பெனன
வருளிசெயெதிருர் (ஆபி முகைய) இதயாதியாகே.

137. ஆபிமுகையாகே யாதிர்த்திகே ஸைதோஷம் விவனமு.

அதாவது—அவாதிர்த்திகே யாதிர்த்திகேயதறி கீவரும் விவததகத யேறிடகே
கொண்டு தனபககை விமுகருபப்பாகாத விவன, அவகையிஷய ருக்காத தன பாகையி
முகருகருகையாகே ஸைதோஷமனதொரு வயாபாகையிபறத வனககே, * இத்தகைய காம
விமுகருகருபப்பாகாதவன இவதபிமுகருகே பெறுகதிகே என்று அவன் திருவுளம
யிவருகருகே மெனதபடி. ... (137)

138. அவனப்படி விருகருகையாகே; அவன் பூர்த்தியானது, அகிருகருகையாகே
யாவகையி பூர்த்தித் தனபககையாகே என்று இவன் கையாருகருகையாகே பன்னுதோ
வென்ன வருளிசெயெதிருர் (பூர்த்தி) என்று தொடங்கி.

138. பூர்த்தி கையாருகையாகே யேமகையிமுகருகையாகே விவனமு.

அதாவது—அவனுடைய அவாப்தணமனதகாமதய, ஆராயினுமுகருகையாகே
விவன * கையாருகையாகே யோருபடியாகே ஸைதோஷிபகையிபப்பாகாத * என்று
ததராயணத்தினின்று மயிஞகையாகே, கையிடககொண்டு தருப்தனாகே வேண
பாத பரிபூரணாகையாகே, கையாருகையாகே பெறுகதிகொண்டு ஸைதோஷிசெயெதிரு
அபிசிடவேகதிகையாகே பறதகையாகேயாகேயிததிகே யெனகை.

அன்றிகே, அவன் பூர்த்தி அவகையி விப்படி ஸைதோஷிகே யோட்டிகே,
உபேகதித்தக கையாருகையாகேயாகேயாகேயாகே; (பூர்த்தி) இதயாதியாகே வருளிச
செயெதிருராகையாகே. அதாவது—அவனுடைய பூர்த்தியானது, * இவன் பாகையிட
கருக * என்று அவாதிர்த்தி அவகையித்தினின்று கையாருகையாகே, * ஆபிமுகைய
ஸைதோஷமனதொரு மேறபட கையிவன சிவ செயலிவனருகையாகே * என்று
யிருமபிகே கையகொருகையாகே கருகையித்தகையாகே யெனகை. ... (138)

139. இப்படியவன் அபாபத்தகையாகே யெனகையாகே ப்ரமான்முனாகே
வென்ன வருளிசெயெதிருர் மேக (பத்ரம் புஷ்யம்) என்று தொடங்கி.

139. "பத்ரம் புஷ்யம்" "அத்யத பூரணம்" "பூரணமும் புகை பூரணம்".

பத்ரம் புஷ்யம் பகை தோஷம் யோ மே பகத்ய ப்ரமான், ததததம் பகத்ய
ப்ரமான் மகையி ப்ரமான்மகையாகே என்று—பத்ரத்ததயாகையாகே, பகத்யதயாகையாகே,

ஐதந்தையாகவுமாம், பாலஞ்செருவ னென்கரு பகதியோடு தருமிருள், அங்ஙப்
யோஜனையாகிற கததியோடு கூடா மன்னையுடையனவனுடைய வப்படிப்
பட்ட பகதியோடு தரப்பட்டவந்த, அவாபதனமகதகாமனு திருக்கிற வன்,
அவன் பிழைத்தாரை லைக்கத் தருமாப்போடு, வாயோலுத்தாரை வகை
அடைவுகெட விதியோடு கொள்குவன் என்று தானே பருகிச்செய்தானிறே.

*அவத பூர்ணதயாம குமா தவத் பாதாங்கஜாத, அவத குல வப்
ரகாந விரோதி ஜயந்தயா அதாவது—ஸ்ரீமதெழுந்தருளிற்போது, திருந
டாவுடனா, பாண்ட வ பகத்யாநியா திருக்கிற கருவான வராகினான், அவனு
குல மெ டைடபுல கொடுத்தப பொன்னியுல கொடுத்த மகாலகிவ கொள்கு
மிருமாம் எனருப்போடு சிவகந்தக கொல்க, கிணவுகு கொல்கு மெத்திராத
வஞ்சனா வகன் கருதகத் யறிதெ லஞ்சுபன், கருகிற வ மகஜெத்தவன
வகன், அவனுக்கு வேண்டிய திவவயு * என்கிறான், அதாவது—தான் குடிக்கு
தன்னீரை பொரு குடத்திலே சிறத்தா குளிரவைக்க கடவின், அந்த அவன்
வருகிற வழியிலே வாகிலே வைக்கவையாம், அதுகருமெனவரும் வேண்டா;
தன் கருவியத்திலே அதிலே வந்த புருத்தா வாகில கருவியதா வாகில வாகில
வித்த வகத்திறே அவனவாநி அவன் திருவாகில விக்கவையாம், அவனு
வாகில விக்கிற தோன்றும் செலவிகண்டா, செலவாக வகவக குலப்
தவம் பன்னகடவதிறே அவனவாநி யோகிலகொ கொல்கவையாம், கற்ற
மாக வொன்றும் வேண்டா, திவவயுகிலமொழிய மறதென்கற இவையகாவ
கொள்க இத்தகை—க கொடுத்த கிணக்கிற டைடபுல பொன்னியு மகஜெரு
கொள்க கிணத்திருக்குமே, வகிலவாகில உள் ஆ சிழவைய லொகாம விவவயு
கில செவய்பா தென்றபு.

*பரிவதினீனை * என்று தொடங்கி *பரிவதவும் புலகபூவ * என்று—(இதர
ப்ரதபகிலா ஸர்வகவகில ஸ்லாஸாநுதோ பதபகித, அவவதபவதிற
ப்ரத்யா'கில *சததவாமகவ வகித * என்கிறபடியே பாடி, விளக்குதரகவையப்
பெறவேகடி திருப்பி, உபகாணவகில கருவியாத தவதக தவிரத, அவன
கருவியா ஐதந்த யோதது மொருபு பாயித்த, பிணிய வகவரு அரு
கொடவக கொடுபதவு மெத்தகொரு புலகம் கடுததுமொரு புலக, திவ
வகவு மகமயம் கிணக வகவரு * என்று அவனுடைய வகாரதகதவ
ஸ்வபதவக ஆழவ ருகிச்செய்தானிறே. (139)

14). (புரண விஷய) என்று தொடங்கி திவவயும்—பாலகதாபரண
மாக வகவித்தகிலிற ப்ரபத விவகவகவகிற திவகொவகபபபத,
ஆகவாயில அதாவகவகவக வகவகவகவக கொதகவகவக வித்திர
பாயதகவக பகதகரு மகதகரு ஐயதகரு மூத்த வகவிச்செய்திர (புரண
கடக) என்று தொடங்கி

140. புக்கககடக யகமுத்தப புக்கிப்பியாபயோடு பகவதபகருகு பேதபித்த.

அதாவது—கொல்க வகவகமுத்தப பிணியதகரு தாரககிலகில
கொக கிணப்பா தற்பாவையா புலததனியே ததவகார வாகவக

முன்னிட்டழைத்துக்கொண்டு, அதுதன்னையே மேலுயிமனளில் பண்ணாதற்களுக்கரு பேதயில்லாதாப்போலே, விவகூணருண விசுரஹ விசிஷ்டஞானதானே முக்துற விவகூண் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக குபாயமாய், பின்னை பென்றுமொக்க விவகூண குபேயமாயிருக்கையாலே பண்ணாதற்களிரண்டும் ஏகவஸதுவா யிருக்குமென்கை. (140)

141. இத்தான ப்ரபத்திகரு வைகணியம் பலிததபடிபை யருளிச்செய்திருர் (ஆவையாலே) என்று தொடங்கி.

141. ஆவையாலே ஸுருபமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஸாத்ய வஸதுதானே ஸாதமாய்கையாலே, தத் வரணரூபமான விது தேவையாயிராதே ஸுருபமாயிருக்கரு மென தபடி.

அன்றிககே, இன்னமும் ப்ரபத்திககொரு வைகணியம் மருளிச்செய்திருர்.

(புலகி) இத்யாதியாலே. அதாவது—புலகிககாடடி தேதவவ அழைத்துக் கொண்டு பின்னை அபபுலகியே விமனளில் பண்ணாதற்களுக்கு பேதயில்லாதாப் போலே, «ஸகருத கருதிதாஞ்ஜலி» «ஃமச கருர் ஜார்தம» இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே அஞ்ஜலியாதி ரூபமான ப்ரபத்தியை முன்னிட்டு ஈச்வரனை வசிகரித்தால் பின்னை யவனுக்குப்பாக்கசெய்யு மடிமையும், «பத்தாஞ்ஜலி புடா ஹ்ருஷ்டா ம இத்யேவ வாதி» «ஃககனாராத் தொமுத தொமுதனனை» இத யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே தன ஸைரூபரூபமான அஞ்ஜலியாதி வருத்தி விசேஷங்கனாகையாலே பண்ணாதற்களுக்கரு பேதயில்லை. இப்படி பஸமானது தானே ஸாதமாய்கையாலே, இப்ப்ரபத்திதான தேவையாயிராதே இவனுக்கு ஸுருபமாயிருக்கருமென்கை.

ஆக, (ப்ரபத்த யுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி, இவ்வளவாக—ப்ரபத்திவி னுடைய தேரஷாஸுரித்யமும் குணஸாஸுரித்யமும் சொல்லப்பட்டது. (141)

III ஸித்தோபாய நிஷ்ட்டர் வைபவம் III

142. இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்திவினுடைய அதுபாயத்வத்தையும், தத்ப்ரதிக்கோடியான பாகத ஸ்விக்காரோபாயத்வத்தையும், (இதுதன்னிப் பார்த்தால்) இத்யாதியாதும், (ப்ரபத்திககுபாயம் அவன் கினைவு) இத்யாதியாதும் மேருளிச்செய்த படி யன்றியே, முகாந்தரோண வருளிச்செய்திருர்மேல. அதில், இப்படி ஸைரூபரூபமான வித்தை ஸாதமாய்ககொண்டு ஸவதந்தான வவனை விவன் பெறப் பார்க்குமன்று, அவன் கினைவு கூடாதாகில் இது விபகிகருமென்கிருர் (இவ்வவனை) என்று தொடங்கி.

142. இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியு முபாயமன்று.

அதாவது—உடையவைய உடையவன்சென்று வகககொள்ளுமாப்போலே, ஸ்வாயியான அவன்ருளே வந்து அவகிகரிகககண்டிருக்கக்கடவ பாதந்தான விசேசதான், தான் பயியாய் தன் ஸ்விக்காரததாலே ஸ்வதந்தான வவனைப்பெற கினைகருமளவில் அவன் கினைவு கூடாதாகில். இப்படி விவகூணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்ஸாப ஸாதமாய்கதென்றபடி. (142)

143. இனி அவனை மீட்டிக் கொடுக்க உதவுவாதி சொல்லுமென்றார் (அவனிடமிருந்து) என்று தொடங்கி.

148. அவன் இவனைப்பிழை தீண்டாமையோடு பாதகமும் அறிககனது.

[illegible]

144. இப்படி, பிணை பிராணமும் காண்காமிடமுண்டோ வென்ன வழுளிச் செய
திருச் (இவை) காணு தொடகதி.

144. இவை பரந்திய ஸ்ரீ பாதமுனாபக்கத்து ஸ்ரீ குறம்பேருமாள் பக்கத்து காவரை.

148. அவர்கள் தமக்கப்பக விலங்கண்டபடி கனனென்ன வஞ்சிசெய்திருர்
(ஸ்ரீபரதாமுலாஸகரு) இப்பாதி வாகவ தவயத்தானே

145. ஸ்ரீ பரநாழ்வானாகத் தனமையினை தயைவாய்ப்பு; ஸ்ரீ குணப்பெரு
மாளுக்குத் தனமையினை தயைவாய்ப்பு.

அதாவது—பெருமானுடைய மீட்டுகொணவேண்டி நிகழ்பிஷேகம் பண்ணுமித்தான் எனவருபாறுருபமானவடிவமையப்பெற்று வரமுமாகக்கொடி, எவ்விதமானவினாவனார்த்தம் இய்யாதிப்படியே-வழியேபிடித்த மனோநிததகொண்கு சென்று பெரிய வார்த்தியோடேவன் நிகழவுகளினே ப்ரபத்திபண்பின ஸ்ரீ பாதரமுதாறுகரு, அப்படி பண்பின ப்ரபததியாதே என்கைதானே, சரணயரான பெருமான நிகழவு எத்தக கவிஷ்டமாகையானே நினையாய்விட்டது. ஏனையேதனை இய்யாதிப் படியே பெருமான தானேவந்தகேரிகைப்பெற்ற ஸ்ரீ குறையபெருமானாகரு, தோஷமே பசையரான வகிகேரிகையானே பாதகமாற்ற நினையானே என்னையாய்விட்ட தென்கை. எயத த்வத்ப்ரியம் கதின புணயம் புணய மகயத் என்றிறே புணயபாப கருணம், ஆகையா விவர்கன பகவதியே காணாமென்கை.

... (145)

145. இவன் பண்ணும் ப்ரபதம் சாஸ்ய ஹிருதயாதாரி பகவாதபோத அபாரதகோடி கடிதமாமென்னுமிட மருளிசெய்தார் கீழ்; இதன் விவரமுடைய பூர்வருத்தத்தைப் பார்த்ததாலும் அபாரதகோடியினைய விருதருமென்னு மிடத்தைப் ப்ரகாசிப்பிகைக்கக்கூட பாஷ்யகாரருடைய வறஷ்டா ப்ரகாரத்தை வருளிச செய் திருர் மேல (ஸ்ரீவசுபாரதமங்கலம்) என்று தொடங்கி.

148. ஸாஸ்பராதங்களுக்கும் பாய்ச்சித்தவன் பரபதி தானும் அமராத கோடியிலேபாய கடியன்னம் பன்ன வேண்டுமபடி நீக்காதின்றதினே.

அதாவது—அனுமனையப் பாரதாச மாயை என்கிறபடியே—அபாரதமகனாகக்
கொள்ளும், கொள்வதென விஞ்சுகிற விசேஷனைப் பாரதநி பண்ணுவே, என்றவு

பாபேப்யோ மோகஸிஷ்யாயி: என்றும்படி இவனான ஸ்ரீவசவரன் திருவுள்ளம் பரஸந்தமாய் விடுகையானே, ஸர்வபராதமங்களுக்கும் பராயசித்தமாகிற்ற ப்ரபத்திதா விருப்பது; இப்படி விருத்தான ப்ரபத்திதா, *தவத் பாதாரஸித் யுதளம் சரணமஹம் ப்ரபாத்யே* என்று பண்ணியருளின பாஷபகாரர்களு, ஸவபூர்வ வருத்தத்தை யதுஸாதி, வோதே அதுதாதும் அபராத கோடிபிதையாய் *தவமேவ மாதாச* என்று தொடங்கி இதநிலைபராதததைப் பொறுக்கைக் குறுப்பான பந்தவிசேஷங்களை யெவகாம விண்ணப்பஞ் செயதுகொண்டு, *தஸமாத் பரணம்ப* இத்யாதியானே இப்படி திருமுனைப் கூசாமல் வந்துவினது ப்ரபத்தி பண்ணின இவவபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று கூசாமணம் பண்ணிவண்தும்படி வில்லாவினறநிறே பெனகை; ஆகையான, இவவழியாறுமிது அபராதிகாடி கடதமா விருகரு மென்கை. அசாதிகாடி மாராததைப்பண்ணிப் பின்பொருகாவினே ஆபி மூக்கயம் பண்ணினுனையாதெனும், *சீபூஷணபி வத்ஸகி* யதிகா ரகணஸ ஸவயம்* எனறிருகரு மீச்வர ஹ்ருதயத்தைப் பார்த்தான, அவன்கைகொள்ள ஒரு குறை யினகை. அவனப்படி விருகநானே யாதெனும், தன் பூர்வவருத்தத்தை புணர்க்காக இவனித்தாத அபராதமாகவே மிகைத்த கூசாமணம் பண்ணிவண்தும்படியாவிற்ற விருப்பது. " " " " " " " " (146)

147. இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி, ஸவபூர்வ வருத்தத்தை யதுஸாதித்தான அபராதிகாடிபிதையான விருகருமென்னுமத்தை தருஷ்டாந்தமுனே நர்சிப்பிகெருர் மேல் (கொடுகான்) என்று தொடங்கி.

147. நெடுநான் அத்யபவையாய்ப் போத்த பாதைய கஜ்ஜவயங்கென்றிடுக
பாதிருகாசத்திதே திந்து கெனை யங்கேக்கிவனுமென்ற அபாஷிக்குமா
போமே வீடுப்பதொகத்திதே யிவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி.

அதாவது—கொடுகாணம் பர்த்தாவிவாதி ஒட்டறது ப்ரபுருஷகாலியியாய் தம் கித்ரஹ பாத்ரமாய்ப்போத்தா கொருபார்வைய, *இப்படிப்பட்டார் மவன் ஸகிதி விலே கூசாமல்சென்று கிற்றும்படியென* எனகிற கஜ்ஜவயம், *இக்களை கால மும் காம செயதுதிரித்ததென்காம கண்டிருகெறவன், இப்போது காமமவத்திப்படி யபேகிப்பதே! என்று தண்டுகென செய்வதென்* என்னும் பயமுயினறிககே, அவன் முன்னெசென்று வினது என்னை யகேகரிககேவனும் என்றபேகிகரு மளவில் எதநனை யபராதமுண்டு; அப்படியே விருப்பதொன்றிறே, பகவதகன்பார்ஹ னாய்வத்து அசாதிகாணம் அவனுடன் பறறினறிககே அபவபானாய்ப்போத்த விவன், ஸவபூர்வவருத்தாத்நாதுஸாதாத்நாக் வரும் கஜ்ஜவயம் ஸ்வதக்தான வவன் தண்டுகென செய்வதென் என்னும் பயமுயினறிககே, தந்ஸகிதிவிலே சென்று வின்று தன்னை யங்கேகரிககேவனுமென்று பண்ணுகிற சரண வரண மென்கை, ஆக இவ்வளவுமே ஸ்வதக ஸ்விசாராதுபாயத்வமும், பரகத ஸவிகாரோபாயத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. (147)

148. இனி, இவன் ஸ்விகாரங்கண்டாக் பவனிவனுகரு பாதக்தானாவதிலும் தன் ஸ்வாதக்தர்யத்தாவவத்த பாதக்தானாவதே ப்ரபலமென்கிரர். (கருணபயானே) என்று தொடங்கி.

148. க்ருஷ்ணயோகே வதும் பரதந்த்யபத்திரகாட்யக் கௌதந்த்யபத்திரகே வதும்
பரதந்த்யம் பரபம.

அதாவது—ஆர்த்தராய அகம்ப சரணராய தன சீருவடிகளிலே வந்து சரணம்
புகுந்தவர்களினதில் தனகருணாபரணம் பரதந்த்யபத்திரகாட்யம் மரகதம்பேரகே தனகிரங்குச ஸவா
தந்திர்யத்திரகே கிரீடேறுதகமாகச் சிவனா பங்கேசரிததுத் தனகே பவர்களிட்டது
வழக்காகக் கைவகையையும், இரண்டி மீசவாணக் குணனதொன்று; இவ்வ மூற்பட்டது,
ஓரேர தகையளிலே ஸவாதந்திர்ய சீருத்தமாய விபலிகாவய கூறும்; பிற்பட்டது,
அபரதிறுதமாயகையாலை ஒருகாலும் கண்ணதிலில்லை. ஆகையாலே, அதிலுள்
காடடி விதுபரபமெனவை. — (148)

149 இவ்வர்த்தத்தான் வேதாபிமதமென்கிருர்மேன (இவ்வர்த்தத்தை) என்று
தொடங்கி.

149. இவ்வர்த்தத்தை வேதபுகுடி அபேக்ஷித்தான்.

(இவ்வர்த்தம்) என்கிறத—சீரு பரபமாயச சொகபபட்ட பரகதஸ்கிகா
ரத்தை. (வேதபுகுடினத்தை அபேக்ஷித்தான்) என்றது—சரணமாத்மா ப்ரவசனேக
ஸப்ய கிரீமதயா பபஹுர சருதிர—யமேவைஷ வகுணுகே தேக ஸபய தஸ
ஸையஷ ஆத்மா விவகுணுகே ததாம் ஸவாயச என்று கடவஸஸிதிலும் முண்டகோப
விஷத்திலும் சொல்லுகையாலே யாதரித்தானென்கை. அனகருத சீர்த்தம் அபேக்ஷா
காரியமிதே. — (149)

150. இத்திலே அபேக்ஷையின்றிக் கே சிருக்க இவ்விஷயிகாரம் வித்திகைய
பெற்றவர்க ளுண்டோவெனன வருளிச்செய்கிருர் (அபேக்ஷா சிரபேக்ஷமாக) என்று
தொடங்கி.

150. அபேக்ஷா திரபேக்ஷமாகத் திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுணப் பெருமானுக்கும்
இது உடையிற்ற.

அதாவது—தந்திராயபகலை அபேக்ஷையின்றிக் கே சிருக்கசெய்தே, பமயா
திரத்திலும் கயகாகுலத்திலும் பெருமான தரமே சென்றவகேசரிகையபெற்ற சீரு
வடிவமும் ஸ்ரீகுணப்பெருமானாகும் இந்த பரகதஸ்கிகா முண்டாய்த்தெனவை (150)

151. இப்படி ஸவதந்திரா விவர்களா பங்கேசரிகிற விடத்திலும், * தமப்ப
பாஷ னெனயித்தே ஸுதரீவ ஸரேஸம் கபிம் * * மகாழமான மடகோகவி புனதோழி
பும்பி யெம்பி * என்று இளையபெருமானையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே,
மற்றும் புகுஷகாரத்தை முன்னிட்டு அவகேசரித்தவிடம் காணாமோவெனன வருளிச்
செய்கிருர் (இவன்) என்று தொடங்கி.

151. இவன் முன்னிடுமன்கலை அவன் முன்னிடுமன்னுமிடம் அபய
பிரதந்திரும் காணமாம்

அதாவது—இச்சேதகன் தன ஆசாரிகிறபோது புகுஷகாரமாக முன்னிடு
மவர்களா, அவனு மங்கேசரிகருமபோதும் முன்னிடு மெனதுமிடம், சீருவடிவையும்

ஸ்வரூபமாக—இவனுக்கு தனிய பாரதநாயகம்; அவனுக்கு ஆசிரீதபாரதநாயகம்; *தேவச தனயபுத்ர* என்று ஆசிரீத பாரதநாயகதைவிடே பலனுக்கு தானுன் தனமையாக வாயுவாருணிசெய்தது. இவையினை மீருவாகளும் ஸித்திப் பத புருஷகார புரண்களானத்தானே கண்டன. (168)

154. தேவ + ஸைத்யம் + என்று சொன்னதை உபபாதிக்கிறார் (ஒளபாதி கமுமாய) என்று தொடங்கி.

154. ஒளபாதிக்குமாய தீபநுமான பாரததர்மம் திருவாக்கு முண்டிறே.

அதாவது—தேவனுடைய வெளிப்பாத்திரு பாரததர்மம் தீபநுமப்பரபுகத மாகையான ஒளபாதிக்குமாய, அவுபாதிதான கித்யமாகையான கிருபாதி பகவத் பாரததர்மத்தோபாதி கித்யமுமாயிருக்கலும்; ஈசவானுவெளிப்பாத்திரு பாரததர்மம் ஆசீர்த்தவப்ரபுகதமாகையான ஒளபாதிக்குமாய அவுபாதி கித்யமாகையானே அதநானும் கித்யமாயிருக்க முனை (திருவர்கு முண்டி) எனனுதே, (உண்டிறே) என்றது—இவ்வர்கத்தததிர ப்ரமாணபாதித்ததைத் தோற்றுவிக்கக்கூடாது. (154)

155. இவ்வளவன்று. இன்னமுமிதக்கொரு ப்ரமையுமுண்டென்கிறார் (அகித்யமான) என்று தொடங்கி.

155. அகித்யமான திருவாரததர்மமும் குணமும் கூடாதே.

அகித்யமான பாரததர்மமானது—அம்பாரததர்மம் அதிலே தேவனுக்கு கர்மபாரததர்மமாவது—அவரால் மறுபேசுதவயமாகான உபாசய கர்மங்களின் வசத்திலே இருப்பன்று ஸைத்யம், ஈசவானுக்கு கர்மபாரததர்மமாவது—தான் செயதர்மம் தானதுபாதிக்குவதில் காம செய்வதென? என்று இவன் செயத கர்மத்தையே ப்ரதாசமாகி அதை டோகிய விவதறித்ததென்கொண்டு போகுகை. இது உபபத ஸைத்யபாபியோ மோஷபிஷயம் எனனும்வயமாகையானே, இத்தை அகித்யமென்கிறது. இவை புருஷகார புரணகாரணர்களே குணங்களாவது—இவன் முன்னிமன்களில் அதததையைத் திருத்தியும், அவன் முன்னிமன்களில் இர ததியைத் திருத்தியும், இரண்டு ததியும் சக்யாசக்யகாரியை சேருமபடி பண்ணுகையானே இவை தன்னையே விவருத்தமாகை. (155)

156. அநாதிகாம ஸைத்யதரமும் ஸாதானம் பகறி கீழ்க் திரிததிலின் இன்றிறே ஆபீழகையம் பண்ணிற்று, பாகருதியோடே வருகையானே தர்வாஸை மேலிட ஆசாயனாஸனோகையானே உத்பூதமான இவதாச்ய சக்ய பத்தத்தை விவகிசெய்த பகழயபடியே போகப்பார்க்குதல், கிரகஞ்ச ஸைதத்தரமும் கர்மது குணமாக விவகி கீகிசிறே ஸாதிகாம விவிபேசுககொண்டு போகத் தீசவானு ஸிபபத்தத்தை விவகிசெய்த முன்பு போல இவகி கர்மதுகுணமாக கிர்வதிகைப் பாகருதல் செய்கிறாருமென வகுவிசெய்கிறார் (ஸைத்யம்) என்று தொடங்கி.

156. ஸைத்யகையானே இப்பத்தத்தை விவகிசெய்கிறோயப்போகிறது.

அதாவது—இவ் சக்யாசக்ய ஸைதத் திரிதத் 'ததியுறித்ததாக வத்த தன்றிகளே புருஷகாரரூப ஸைதி ஸூறிதமாக வசத்தாகையானே, இத்தை திருவ ராது மழியுதரப் போக தென்கை. (156)

157. இதுகரு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல (என்றின்) என்று தொடங்கி.

157. "என்னை நெதிர்த்தீதும" "கோழைமையாய்நடைக்கனிபாதிப"

உபநிஷதப் பிரபஞ்ச புருஷகாரமாக வித்ய ஸூத்ரிகள் கருவே பெண்ணை
 பாடுகிறதே பிரபு ஸர்வசக்தியான தரூண கைலிமாடகர் ஜெனகையானே,
 * எனனை செழுககிதும் * எனநெ பாட்டு அவனுனை இப்பகததை திகிலிசெய்யப்
 போகாமையாகு பரமான்ம, பெரிய பிரபஞ்சயாகுதரு ஸ்ரீரூபியாகையானே அவன்
 பரிசுரஹமான என பகதலினை அநிஸ்சேஷியாய், அரிபன செய்தவாத என
 னேவே கலந்த வுண்ணப் பெறாமைத்த இனி மூலவந்தியினே ஜெனகையானே,
 * கோமலாப்பாவகரு * எனநெ பாட்டு புருஷகாரம முன்னாக வாத இப்பகதத்தை
 சேதஞ்ஞா திகிலிசெய்யப் போகாதெனனும்புகரு ப்ரமான்ம ... (167)

158. (ஸனாகதியமான விபவதந்தை சிவன் லேயப் போகாத) எனறது— ஸனாகதியான புருஷனா விஷயத்தி விஞ்ஞஞானடான சிவபராதந்தர்பத்தைப் பற்ற வணையானே, இஞ்ஞஞ, சிவஞ்ஞயத்திறுண்டான சிவ பராதந்தர்பத்தில் பரமான்னம் காட்டுஞர் மேல் (சாமனி) எனற தோடவி

155. காயல் வடிதபதிரியை அங்குமகுடிவாசலில் வகுத்த காதலுமங்கை
பாண்டிபதே தீண்டப்பட.

(சர்வணி வயுத்பததி) யாவது—சரீர—வேகமாயுடையனென்றதற்கில், புத்தியிதே என்கிற வயுத்பததி. இதற்காதலம்—வேகிக்கப்படுகின்றது எனன்றோ இவ்வயுத்பததிதில், (வயுத்ப ரூபமகங்காண வயுதிற காதலு ஸரீரோச ரூபித்பமாவது)—சேஷத்தவாமிதெ ஸவயுத்பததாலும் ப்ரணயிதவாமிதெ ரூபததாலும் வயுதிற சேதம் பரமசேதங்களாகிற வேகாதாததாக்களுஞ் ஸரீரோசயிதவாமித ஆதாவது—இரண்டு தலைகளுமிவன விஷயத்தி லுண்டான வேகவ ஆவிசங்கமாயச செலுதுகை. இதனை (கிரீணப்பது) எனறது—இவ்விஷயத்தி விரண்டு தலைகளு முண்டான பரததத் தாயத்தை ஸ்ரீரீப்பதென்றபடி. (158)

159. இப்படி இருக்கையான இப்பருஷகாரம் ப்ரபத்தியதிகாரிகளெனக்கரிக்
கும் அவச்யபேஷிதமெனநிரூபணம் (அதிகாரி) இத்யாதியாதே

169. அந்நாட்டாயத்திக்கும் புருஷனா மனாநீயம்.

(அதிகாரி தர்பயாவது)—அதுகுர், ஐரூராதிகர், பகதி கிவரர் என்ஹி மூன
ததிகாரிகளும். இவர்களுக்கு (புருஷகார மலர்ஜீயம்) எனறது—குறறக்கதசயிப்
பிசாக முதனானவறறாகு புருஷகாராயயம் வேண்டுகையான, ஸாவதா ககவிட
கொன்னு தென்கை. அதகர், இப்புருஷகாரதகர் அராயயாஜோராய பரபததி
பண்ணுமலர்க்குக்கேயோ, பரமோஜுகததாராய பண்ணுமலர்க்கும் வேணு கிள
கென்ன வருவிச செயதிர (அதிகாரி) இதயாதிபானே. (அதிகாரிதாயம்) என்ஹி
ஜர்வர்ப ககவலய பகவர சாணுர்ததிகர். இவர்கன மூலர்க்கும் (புருஷகார மலர்
ஜீயம்) எனறது—ஸவனவரபிகுதித வித்திககு சசயரகர் டுபாயமாக ஸகிகிககு
மனகில இவர்கனபராதககிப்ப் பெறுதத அவனவகிகிகுமபடி பண்ணுமககு
புருஷகார மலசயாபேகித மென்கை. (சுபூர்வககயத்திக புருஷகார பூர்வககன

உபாய வரணம் ப்ரயோஜனவதார்ப்பாக்கும் பொதுவாகையாகியே, உத்தரவாகையத் தரமே அரண ப்ரயோஜனவதார்ப்பாபெய்க்க வேண்டியதென, ப்ரீக வாகையத்தின் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதக விசேஷம் பவதஷ்டப ஸாதாரணமாகியே விருப்பது. அதில் இவ்வதிகாரிக்கு அபிஷேகிதமான பவ விசேஷமின்னதெனனுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பிசெய்தது இவ்வாகையம்) என்று பரந்தபுகழும்; (1) சூழ்ச்சொன்ன ஸாதகம் பவ சதுஷ்டப ஸாதாரணம் விருகையாகிய இவ்நாடி கபேஷிதமான பவ விசேஷத்தக சொலதுமெனது) என்று சீரியப்பிப்புகழும்; (2) உத்தர வாகையத்தரே ப்ரபயம் சொலதுமெனது, ப்ரபயாதாததக எனதெனக்கை) இவ்வாதிபரமே முறுகாப்புகழும் இவ்வாதமே மருளிச்செயதாரிதே 2 திருமரீகை கைதொழுங்க 3 அடியாதார சேர்தக நீர்க்குத் திருமரீகை 4 எனதெபுகியே, புருஷகாரம் முனஞ்சப் பற்றி ப்ரயோஜனவதார்ப்பாபெய்க்க அவதறையெழித்த (5) எனதொடியான திருமகனவனுமான சேர்த்திவி கடினமகைய பேதெனது சூழ்ச்சொன்னடியரய பவத்தக கட்டுமெனது பிறகது) எனதிற இவர் திருத்தமயியாகும் அருளிச் செயலறமவத்திகருளிச்செயதது. ஆக, (இவ்வாகைய) என்று தொடங்கி இவ்வாகையம்—ஸாதக ஸாதாரணபவத்தக, பரகத ஸாதாரணபவத்தக, தத்ப்ரபயம் யதம், அவதே ஸாதாரணபவத்தக புருஷகாரம் முனஞ்சக ஸாதாரணபவத்தக, இவ்நாடி மிப்புகுஷகாரத்தக முனன்திதத தனக்கு ப்ரயோஜன மின்னதெனனுமிடமும், ப்ரபத்த யதாரிசெய்கையாகும் புருஷகார மய்யஜீப மெனது மதுகம் சொலபபட்டது

ப்ரதம் ப்ரகாரத்திதே, புருஷகார கையகதமழிகை ஸ்ரீமத் பதார்த்தத் ததயம் உபாயகமபவதமழிகை 6 வரணம் வரணம் வரணம் 7 எனதெ பதக களிக்ககககககக ப்ரதிபாதிதத வரணம், (ப்ரபத்திக்கு தேச பிபயம்) என்று தொடங்கி 8 ப்ரபத்தியம் 9 எனதெ பதகதக, சொலகப்பட்ட ப்ரபத்திதிதுகைய தேச களாதி பிபயாவத்தக, அதாகு விஷய பிபயம் சொலதுகககக (குணபூர்த்தி புன்னகிடிக விஷயாகக) என்று தொடங்கி முதகககககக கீளக வரணம் பதார்த்தத்தக, (இதில் ப்ரபத்தி பனனு மதாரிசெய முக) என்று உத்தம குகை ஆகிபதஞ் வதாரிசெய, ப்ரபத்தியில் ஸாதகவகிசெயகையக, ப்ரபத்தியதாரிசெயதமான சகி கலுஜ வதா கிவருத்தி சகதாதிசயம் முதலான வதறையும், ப்ரபத்தியகதலா த்யஜயமான உபாயாதார்த்திதுகைய தேச பூபன தவத்தக, தத்ப்ரதிசெயத ப்ரபத்திதிதுகைய கைதொடியாதிகைய, ப்ரபத்தி ப்ரபகததாரிகை முகபெய்கை கைகத ஸாதாரணபவத்தக, ப்ரகத ஸாதாரணபவத்தக, தத்ப்ரபயத்தக, அவதே ஸாதாரணபவத்தக புருஷகாரத்தக முனன்திடே ஸாதாரண மெனதுகததக, உபயகம் புருஷகாரத்தக முனன்திததகருணபான ப்ரயோஜன விசேஷகையக, அதிகாரி த்யத் தககம் புருஷகார மய்யஜீப மெனதுகததக ப்ரதிபாதிக்கையாகியே, இவ்வாகையம் ப்ரீகவகதார்த்தத்தக மருளிச்செயதார்ப்பத்த

... (159)

160. இப்ப்ரகாரத்திதே (உபாயத்தக) என்று தொடங்கி உபயாதிகார மும் சிக சொலித்தெய்கதும் அது ப்ரகககக கீததக, இனி உபயாதிகார

மான் பாகம் சேஷத்தையும் உத்தரகண்டத்தையும் மருளிச்செய்து, அத் செய்கிற விடத்தில், பாஷ்யகாரர் கையத்தில் உத்தரகண்டத்தையும்கூடத் தருவின காலத்திலே, மச்சப்பந்தார்த்தம் முன்கூறு மருளிச்செய்து. அந்நிமிஷம் இத்த மண்ணுதான் பரப்பியிராதி விவருத்தி பரிபாசகமாகையாலே, பரப்பியிராதி களானவற்றை தரிப்பிப்பதாகத் திருவுணர்வற்றி பரிபாச அவற்றிலே பொன்ற மருளிச்செய்து (தனக்குத்தான்) என்று தொடங்கி.

160. தனக்குத்தான் தேவம் தனம் தமையாபதி கிளையிடுக்கும்

இதே (ஸ்ரீபாதாமுனிகுருக காலகாலே நிமையாபதி) என்று - ஸ்வகத பரிபாதி காலமற்றதயாதுகாரி மகாதேவா நிமையாபதி தனக்குத்தான் தேவம் தனம் தமையாபதி மருளிச்செய்தாராய், இப்பாசகத்திலே உபேய தனவிதம் தான் தனக்குத்தேவம் தனம் தமையாபதி மருளிச்செய்துமென்று இதே காலகாலே (தனக்கு) இப்பாதி அதாவது—சேஷியானவன் போகதனவிதம் தன் மயாமோகதனாலே "ஆருகிப்பட்டு நெனத்திட்டு" என்று உபேய தன் திறத்திலே மிகவும் தாழ்ந்து பரிமாறு மனக்க, "கால சேஷபுத்தானே, கால சேஷத் தனம் தனக்குத்தேவம் தனம் தமையாபதி" என்று ஸ்வகதயாதுகாரிதனாலே பரிபாதிதம், தனக்குத்தான் தேவம் சேஷத்தையாபதி தனம், அதன்கால "ஸ்வகததேவம்" என்றிருந்த நிமையாபதி அவன் போகத்தாகு பரிபாசகம் திருக்குமென்கை, (நிமம்) என்று—அருகதய காலத்திலே சொல்லுகாம. (160)

161. சேஷியுடைய விருப்பத்தையுடைய ஆதாமுக்கு அனந்தராம விருத் தி சேஷத்தம், போகவினோதிவாதிதம். பெருகினபெருக மருளிச்செய்து (அருகத) என்று தொடங்கி.

161. அருகத்திட கட்டி அனந்தராம வினோதிவாதிதம்.

அதாவது—அருகத அருகத்திடகட்டி ஸ்வகதயாதுகாரி விருப்பமுடைய அவருக் காலகாலம் விருத்ததேவத்திலே, போகதனவிதம் ஆதாமுக்கு வினோதி வாதிதம், இதுவும் போகவினோதிவாதிதம் மென்றது. (161)

162. அருகத்திடகட்டி அதாவது வினோதிவாதிதம் சேஷி காலத் தாலே தரிப்பிச்செய்து மேல் (ஸ்ரீபாதாமு) என்று.

162. * ஸ்ரீபாதாமு *

*ஸ்ரீபாதாமு கார்த்திகை கண்டி மச்சப்பந்தார்த்த பரிபாதி, ஆதாமுத்தேவ ஜாதா பரிபாதி ஸ்ரீபாதாமு தருமா: என்று ஸ்வகததனவிதம் ஸ்வக வினோதிவாதிதம் மென்றமச்சத்தாலே பரிபாதி திருக்கருத்தி மெரு முத்தம் முப்படி முன்திறத்தி ஸ்ரீபாதாமு. பரிபாதி என்று விவகலத்தம் ஆதாமு. அன்றிகே, அருகத கட்டி அனந்தராமுக்கு வினோதிவாதிதம் மருளிச்செய்து பரிபாதி ஸ்வகத, விவகலத்தம் கட்டி பெருகான தமையாபதி போகத்திலே. (162)

163. ஆனா பினனை பாரதந்தர்யமியே நமனதென்ன வகுளிச்செய்கிருர் மேல் (புண்யம்போலே) என்று தொடங்கி.

163. புண்யம்போலே பாரதந்தர்யமும் பராபவத்துக்கு விடக்கு.

(புண்யம்) என்கிறத—மே (சன்மை) என்கிற சொல்லாலே சொன்ன சேஷத்வத்தை; அது மேச்சொன்னபடியே ஸ்வகாரவாழ்வுநாததாரினை விருய்க்கைக்குறுப்பாய்க்கொண்டு யாதொருபடி போகவிரோதியாகா கிறதும் அப்படியே, போகதையில் அவனுக்கு எதிர் விழுகொடராத அடுத்துப்போகிடுகைகை குறுப்பான கேவல பாரதந்தர்யமும் எதிர்விழி ஸாரிசுக்கு அன விசுவானுடைய போகத்துக்கு மிடறுபடியா மென்றபடி.

அன்றிகே. (புண்யம்) என்கிறத—ஸத்கர்மத்தையாய், அது யாதொருபடி பாபத்திற்காட்டிக வ்யாவருத்தமா விருக்கச்செய்த பகவத பார்ப்பி ப்ரதிபந்தகமாகா கிறதும், அப்படியே, இருய்க்கைக குறுப்பான சேஷதவத்திற்காட்டிக் அடுத்துப் போலே எதிர்த்தனைவிடது வழக்காவிருக்கைக குறுப்பாகையாலே வ்யாவருத்தமான பாரதந்தர்யமும் எதிர்விழுகொடுக்கைக குறுப்பாகையாலே பராபவதவ வறுப ளத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா மென்னவுமாம். இததா—கேவல சேஷத்வமும் கேவல பாரதந்தர்யமும் ஒரோ ரகாரங்களாலே போகவிரோதியாகா கிறதும்; பாரதந்தர்யத் தோடே கூடின சேஷதவமே உத்தேசயமென்கை. ... (163)

164. இப்படி உபேய தலையில் சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்கள் பராபவத் துக்கு விலக்காம்படியைய வகுளிச்செய்த அனந்தரம் ப்ரபி தலையில் இவனுடைய கிர்பந்தமூலமாக வுண்டான தோஷ கிவருத்தி பராபவத்துக்கு விலக்காம்படியைய வகுளிச் செய்கிருர் (குணம்போலே தோஷ கிவருத்தி) என்று

164. குணம்போலே தோஷ கிவருத்தி

(குணம்) என்கிறத—மே விதோதியாகா சொன்ன சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்கள் விரண்டையும். இவைதான் ஆதமாய்கு அநாவக குணமாயிறே விருப்பது. இதுபோலே (தோஷ கிவருத்தி) என்றத—இவவாத்தம் குண தவயமும் மேச்சொன்ன படியே யாதொருபடி பராபவத்துக்கு விலக்காகிறத. அப்படியே, இவன் கிர்பத்தித்துப் பண்ணுகித்துக்கொள்ளுகிற ப்ரகருதி ஸம்பந்தமாகிற தோஷத்தி னுடைய கிவருத்தியும், சரமச்சீரமாகையாலே இத்தோடே சிறிது தான் வைத்ததுப விகை விச்சிகிற வவனுடைய வறுபவத்துக்கு விலக்காமென்கை. (குணம்போலே) என்று—பாரதந்தர்யமொன்றையும் த்ருஷ்டாத்திகிற தாகவுமாம். ... (164)

165. தோஷகிவருத்தியி காத்மாவருபம் அதபந்தபரிசுத்தமாய் போய்மாய் விருக்கும்த்தனை வனசே, ஆனபினபு தோஷகிவருத்தி அபிமதமாய் தோஷம்பி மதமா விருக்கைகூடுமோவென்ன வகுளிச்செய்கிருர் (ஆபாணம்) என்று தொடங்கி.

165. ஆபாணம் அபிமதமாய் அயுக்கு அபிமதமாயிரா தீந்ததே.

அநாவத—தோஷத்தில் விஷய பாவனா திருப்பார்க்கு, அபிமத விஷயத்தி லுடைய ஓர்ஜுஜ்ஜவைய நேரதவான ஆபரணம் அபிமதமாய், அனேஜ்ஜவைய நேரதவான அமுதகு அபிமதம் பிராசினத்திற கணகம். ... (165)

166. இத்தகைய சொசெத்தி வந்திரே பிராட்டி திறததில் அவனநனாகரு மிப்படி திருத்தமகரு வலிசெவான வர்த்தமைய வாரிப்பிசெஞ்சுமேல் (வாரண வனது தொடகம்).

166. 'நாடும் நாடிநாடும்' கைத் வாததமைய வாரிப்பது.

அநாவத—பிராட்டி திருமஞ்ஜுளம் செயத வந்தத பெருமானாகு ரோஷஜ்ஜ வகம் எனதுமத்தத பரகாசெய்கெத +நீயே ரேத்தாதானியை ப்ரதிகாணி மே த்ருவம் எனகிற வர்த்தமைய இவ்வந்ததததத குடகம் வாரிப்பதெனகம். வாரணகம் மகவாரணம் இவ்வாதிப்படியே—பத்த வாரண திருமஞ்ஜுளம் பன்னா மமுதககடதிறுத்த வடிவவகவான வகவாப்படிருத்தன்கெரு, துவன திருமஞ்ஜுளம் பன்னிவந்தத ரோஷஜ்ஜவகம் ரோகவிவன்டாவிநே, ஆனாக், நீர்செழுதமைய விசுவஸை மேதிசெவிசாவைய, உவாச மேனவகவம் விசீஷண ருபவதிதம்; திவயகவாரணம் வாரிததரீச திவயபரண பூஷிதா, இவ்வந்தம ரிவனவாத ருபவதாபய மாகிரம் எனது இவ்வாதிவன்கிரு திருமஞ்ஜுளம்வன்னி பகவரீத் துகெவானகி வருபடி ஸ்ரீவிசீஷணுழவான பர்த்தததரீச செயதத; இப்படி திருவகசெயதே பிளவிரோஷம் ஜிப்பா சொனனென்க்க; வய வகவாரித்தத ரோகவிதிடகெடவேம், தாடுக வறியாடுக எனது ரோகவிதிடபர்த்தன பிராசெ, அது வறுததயாகம் சொனன வர்த்ததயாகம், அவ்வாதிபாத ருஷட் தாகம் உபதிநு அவன தான +அவ்வாத தாடிநிசெவி பர்த்ததம் தாடி ணாதிப +வனதிருகம் செயித, +வதாண ராய பர்த்ததே ததா தத் வர்த்த மர்ணவி +வனது ஸ்ரீவிசீஷணுழவான சிப்பாதித்தத் சொனனபிளபன்டு திரு மஞ்ஜுளம் பன்னிததென்க்கி அவன் பெருமான திருவுணக கருத்தத வறியாதே, அருகிசெய்த வர்த்ததயாகவெனா சொனனாதித்தநிமித. கணகரு செய் தததும், பத்தமாவம் தாவன பவாதிநி திருத்த விவன விவநிதிரத் வெகத் தோட சொனது வறுதித்தநிபகவத, திருமஞ்ஜுளம் பன்னிவன வனதிருக வேணுமிநே, அது செயயாதே, உடகென திருமஞ்ஜுளம் பன்னி வந்தானிநே; அது, அவ விருப்புகவான வகவாப்படிவ்கு ரோஷ நேரதவாய்த்த. ஆகவானே, (வாரண ரோஷஜ்ஜவம்) வன்கம் ருததநிசெவி

அந்திரே, (வாரண ரோஷ ஜ்ஜவம் சொனெத வர்த்ததவனத)—ஸ்ரீவிசீஷ ணுழவான திருமஞ்ஜுளம் செயதருக சொனனபோத, பெருமான திருவுணகத்தத வறியான வாகவானே, 'அவ்வகெத அபிமத மாகவானே ரோஷ ஜ்ஜவமய வந்த ருஷயம்' எனது விசீஷதத, +அவ்வாத தாடிநிசெவி பர்த்ததம் தாடிணாதிப +வனது பிராட்டி வருகிசெய்த வர்த்ததயாகவாயம். ரோஷ ஜ்ஜவம் சொனதுமத்தத ப்ரகாசெய்கெத வர்த்ததவெனது சீழ்ச்சென்க வாயமிரு மொக்கும். ... (166)

167. இப்படி யபிமத விஷயத்தி னமுக்கருவோபயோகே, ஆதமஜ்ஞாநம் பிறந்த விவன் + அமுக்கருடம்பு + என்று கழிவிற வித்தேஹததை ஈவான விருமப வயகோண்டதென்ன வருளிச்செய்துச் (வஞ்சக ஈவன்) இப்பாதிப்பாடு.

167. "வஞ்சகஈவன்" "மங்கலோடடு"

அதாவது—வஞ்சக ஈவன் + என்று தொடங்கி மங்கலோடடு என்றுமன லாக—தமமுதைய திருமேனிதிலே அதயதாதத்தைப் பணனிவனவதபவிததபடி களைப்பு, அவவனவனவிதகே, அதிசயகததாதிகே இத்திருமேனியோடே தமமமத் திருவாட்டிலே கொடுப்பாவதாக வவன் அபிவிஷ்டஞ் சிருகவிறபடிததை கண்டி, பிரேரணை! இப்படி செயதருவவொன்னுத + என்று சிப்பந்தித்த, இந்நிலைய தோஷததை மவனுக் குணர்த்தி, இப்படி நேறமமான வித மாகுமபக விசைய வேணும் என்று காக்கடி, அவனிததை விதைத்தகொண்டி போய்படி வருந்தி இவையித்தகொண்டபடிததபடி மருளிச்செயதாரிதே யாமுயர். ... (167)

168. அபிமத விஷயத்தி னமுக்கருப்போகே யாதிகவிறமாத மன்றிககே, இவனுதைய ஜ்ஞாநபரிமம இத்தேஹத்திலே பரவாகிவகவாலும் இததையாதிகே மெனதுமிடததை ஸத்ருஷடாதமக வருளிச்செய்துச் (வேர்) இப்பாதிப்பாடு.

168. வேகுடுமனடகி பணபதநக் கழித்தாய்ப்போகே ஸ்ஞாநப வித்தத் தோடே ஆதக்கம.

அதாவது—மனததின் வசியிதே வேர்க்கும் போகிவனவனவன், மன்றிக் காதிக மனங்குள் றும் என்று மனபதநக் கழித்தோ குறைய்போகே, பரமபோகி வான ஸர்கேவான ஜ்ஞாநியானவிவனை விருமபி வதபவிசுமிடத்திக, + ஆற்றுவாத சீத நேதாய்பு + இப்பாதிப்படியி ஜ்ஞாந வர்மமான விசுருதிவககொண்ட வாதமவனவகொண்ட இவனுதைய ஜ்ஞாந பரிமமவெனகே தோற்றாய்படி சிருகவிற விசுஹத்தோடேகட விருமபிவனவபடி. 168)

169. இன்னம முகாந்தரத்தானே இவன் தேஹததிலவன் விருப்பத்தை தர்சிப்பிக்கிடுர் (பரமார்த்தன்) என்று தொடங்கி.

169. பரமார்த்தஞ் விவனுதைய சிவந்திக்கு நேற வேன பகவத்கோபிதே.

(பரமார்த்தஞ்ஞென)—இவ்வினத கிரம மினி யாமுருதம + எவ்வா னனுனனை மினி வந்த கூடுவன + எவ்வினித் தரிப்பெய்வன + எனவே கறிபென + தரியே மினி + கூவிவெனவருங்கான மினனவ குறுகிதா + என்று வயனாத திக் அககொதிப்பாறும், பகவததபவததிக பெருமிடயாறும் இதகருமே மிலகை எனதுமபடி யார்த்தி மினைந்தவன், வகை பூதஞ்ஞவனுதைய சீர் ஸித்திகரு நேறது ப்ரதாப்தகரிம மெனவவொன்னுதிதே, + ஸர்வபாபேப்போ மொகவிஷ யமி + எனதத்தோடு கிரோதிகவையானே, + ஆந்ததான மாகபதா ஸக்ருதேவ கருதா ஹயவென, த்ருபதாமயி ஜ்ஞாநம தேஹாந்தர மிவாரினீ + எனறிதே ப்ரபத்தி ஸைபாவந்தா விருப்பது. ஆகவாக, இவனுதைய சீர் ஸித்திகரு நேறது, "இன்னமும் மெனவினை மிசரித்தோடே வகத்ததபகிகவெனும்" எனகிற

சர்வரேச்சைவெழிய வேறென்றில்லாமையாலே (கேவல பகவதிச்சக்திதே) என்
கிறார். ப்ரகார்ப்த கர்மமடியாக விருககிற த்ருப்த விஷயத்திலும் பகவதிச்சை புண்டா
கையாலே அத்தை வளாவர்த்திகிறது கேவல சப்தத்தாலே. ... (169)

170. இப்படி தன் விருப்பத்துக்கு விஷயமான விவன சரீரத்தை அவன்
விரும்பும் ப்ரகார மருளிச்செய்கிறார் மேல் (நிருமாவிருஞ்சோகியை) என்று தொடங்கி.

170. "நிருமாவிருஞ்சோகி உக்யே" என்கிறபடியே உகத்தருளின தமக்க
கெல்லாவதற்கும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சீராக
தேசத்திலே பண்ணும்.

அதாவது—தெற்குத் நிருமணமையும நிருப்பாற்கடிகையும என் உத்தமர்க்கத்
தையுமொகக விரும்பா வினாளு. ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும் வடக்குத் நிருமணமையும
எனனுடைய சரீரத்தையுமொகக விரும்பாவினாளு எனாசிரிதே ஆழ்வார். இப்படி
யோரோ ரவயவககளிலே இரண்டிரண்டு நிருப்பத்திக பண்ணும் விருப்பத்தைப்
பண்ணினுனென்றவிது, எல்லாத் நிருப்பதிகளிலும் பண்ணின விருப்பத்தை ஒரோ
ரவயவங்களிலே பண்ணினிரு நென்னுமதகருபகைனம, ஆகையாலே, அப்
பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே. தனக்கேயிமதமான நியய தேசக்கெல்லாவதற்கிலும்
பண்ணும் விருப்பத்தை இவ்ருவியான விவனுடைய சீராகதேசத்திலே பண்ணு
மென்கிறார். ... (170)

171. உகத்தருளின கிலக்களி கெல்லாவதற்கிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை
இவ்விஷயமொன்றிலுமே பண்ணுமெனார் தே, இவ்விஷயம் மீத்தித்தால் உகத்
தருளின கிலக்களி ஸாதரம அவனுக்கு ஸாகுசிதமா மெனனுமிட மருளிச்செய்கைக்
காக, இரண்டிடத்துக்கு முண்டான வாகியை யருளிச்செய்கிறார் (அவருததை) என்று
தொடங்கி.

171. அங்குத்தவானம் ஸாதரம்; இங்குத்தவானம் ஸாத்யம்.

உகத்தருளின கிலக்களில் விரும்பிவர்த்திகிறது உகிதோபாயமாகளாலே
தேதகரையகப்படுத்திககொள்ளுகைக காகையாலே (அவருத்ததை வானம் ஸாதரம்)
என்கிறது. இச்சேதனை நிருத்தி இவன ஹ்ருதயத்தினுள்ளே தான் வளிககப்
பெற்றவிது அங்குவினாறு பண்ணின க்ருஷிபமொகையாலே (இங்குத்ததை வானம்
ஸாதரம்) என்கிறது. *காகத்தனைக் குடத்தை* *மகிமேல தான் கின்று* *பனிக்
கடலில் பள்ளிகோகை* இப்பாதிகளிலே, இவற்றினுடைய ஸாதஸாதயத்வங்கள்
தோற்றுகின்றதிதே. ... (171)

172. இந்த ஸாதர ஸாத்யத்வ ப்ரபுகதமான ஆதாதாதம்யத்தை யருளிச்
செய்கிறார் (கல்லும்) என்று தொடங்கி.

172. "கல்லும் கிண்குடும்" என்கிறபடியே இது மீத்தித்தால் அனந்திதாதம்
மட்டமாயிருக்கும்.

அதாவது—தன் திருவுள்ளத்தினை புருத்தபின், தனக்குப் புறம்பொன்றிது மாதரயிலினை என்று தோற்றமடிக. அவனிடிலே அந்நாதாததைப் பண்ணி வித்ய வானம் பண்ணுகையாலே, திருமலையும், தன் ஸைந்தாததாலே கோஷிதெற திருப் பாறகடலும், ஒருத்தர்க்குமெட்டாத பாயபதவன் தோழும் புன்னியவாயத்தினவோ எனருரிதே பாழுவார், இப்படியே, ஸாத்தமான் இச்சேதஹ்ருததம் ஸித்தித்தான, இதுகரு ஸாதகமாக முன்பு விருமபிப்போத திவ்யதேசங்களி ஸாதரம் ஸங்கு சிதமாயிருக்கு மென்கை. ஸாத்தம் கைபுருகு மனயமிதே ஸாதகத்தி ஸாதரம் மிகிருப்பத. (173)

173. ஆதரம் மட்டமாய்ப்புகரு அவதினை தர்சிப்பிசெய்து (இளங்கோயின) இத்தாதிவானே.

173. "இளங்கோயிற் கைவிடே" எனநினை ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்
படியாபிடுகும்.

அதாவது—ஸ்ரீபுத்தரார், தமையைப் பெறுகை குறப்பாக முன்பு தான் விருமபின் திவ்யதேசங்களினை முன்புத்தை மாதரயினதிகே தனதிருவுள்ளத்திலே அந்நாதாததைப்பண்ணிச் செலுத்தெபுகையாக கண்டு, அவனோ திவ்யதேசங்களாக கைவிடப்புகுகெடு எனநினைகை பண்ணி, என ஹ்ருததத்திலே புருத்திருக கைகரு பாலாயமான் திருப்பாறகடலாக கைவிடாதெழிய வேணும் எனருரிதே ஆகையாக, இப்படி விவன் பரார்த்திக்க வேண்டியபடியாய்த்த அதனுக்கையறி ஸாதரம் மட்டமாய்ப்புக என்கை. (173)

174. இப்படி விவனர்த்தித்தாறு, ஸாத்தம் ஸித்தித்தபின், அவனுக்கைவ அபிமதங்களை விருகருமோ மென்ன வருளிசெய்கெது (ப்ராப்ய) இத்தாதிவானே.

174. ப்ராப்யபீதி விஷயத்தாலும் க்ருத்தகுதயாவும் பின்பறவு
அபிமதங்களைபிடுகும்

(ப்ராப்யபீதி விஷயத்தாலாவது)—தனக்கு ப்ராப்யபூதான விச்சேதானகடய வுதப்புகரு விஷயமா விருககை. * கனகபூ ராங்கம மெய்யம் கைபி பேர்மலகைமென்று மனயமிதே விவனிருப்பத. க்ருதஜ்ஞததயாவது—இவ்வாதேசவானத்தாலேயெனரு ஸாயிலிப்பெற்றத * என்று அத்தேசம் தனக்குப் பண்ணின் வுபகாரத்தை யத ஸந்திககை. இவையிரண்டாவும், ஸாத்தமான் விச்சேதான கைபுருத்திருககச் செய தேயும் அவனுக்கு அவ்வாதேசங்களை அபிமதங்களை விருகரு மென்கை.

ஆக, (ருணம்போலே தோஷவிருத்தி) என்று தோஷமென்ன தோஷம் பா ரததர்மரூப ஆத்மருணம்போலே தோஷ விருத்தியும், (பாறபவத்துக்கு விருகரு) என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி ததப்பாதகார்த்தமாக அபிமதவிஷயத்தினை அமுக்கபி மதமா விருகருமடிகையையும், இவன் * அமுக்கபடி * என்று கழிக்கெறமிதிலே வவன் தயாதாததைப் பண்ணுமடிகையையும், ஜஞாசியான விவனை ஸைந்தாஹமாக வாதரிக கைகரு தோஷவிச்சேதத்தையும், பரமாததான விவன் தேஹ ஸித்தி கொண்டே இவன் தேஹத்தி வவன் விருப்பவதியை மெனனுத்ததததும், அவனியனுடைய

தேவஸ்தைத விருமபும ப்ரகாரத்தையும், ஸாத்மமானவித விர்த்தித்தால் ஸாதஸாதம் மட்டமாமபடியையும், அதி ஸௌலேஸையும, இவன் அவவோதேசங்களைக் கைவிடா தொழியவேணும் என்று அர்த்தித்தால் ஸவஸாதம் விர்த்தித்திருக்கச்செய்தேயும் ஹேது த்வயத்தாலே அவனுக் கவை அபிமதங்களை விருகருமபடியு மருளிச் செய்தாராபிற்று. (174)

175. இப்படி தோஷவிவருத்தி பராதபவததுக்கு விவகசென்னுமிடம் ஸுன் பஷ்டமாமபடியான ஹேதுககள் பவவற்றையும் அருளிச்செய்கையாலே அத்தை விர்த்திப்பித்தாராய், அது தனனை த்ருஷ்டாத்தமாகவி விமஹாவலோகர த்வயத் தாலே மேல் சொன்ன சேஷத்வபாரதகதர்ப ருபாத்மருணத்தினுடைய பராதபவ விரோதித்வத்தை ஸ்திரீகரிககிருர் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

175. ஆகையாலே தோஷிவருத்திப்பாலே ஆந்தர ருணமும் விவாதிப்பாவிருக்கும்.

(ஆகையாலே) என்று—மேல் விர்த்திப்பித்தவர்த்தத்தை யறுவதிகிருர். (தோஷ விவருத்திப்பாலே) என்றது—தோஷக் கழிக்க ஸவருபௌஜ்ஜகையததுக் குறுப்பா விருக்கச்செய்தேயும் தோஷத்தைப்போகையாக விருமபுதிர பரணவியான வவனுக் கபிமதமாகையாலே யாதொருபடி பராதபவததுக்கு விரோதிப்பாவிற்று, அதுபோலே யென்றபடி. (ஆந்தர ருணம்) என்றதது—சேஷத்வ பாரதத்த்வயங்களை. இவற்றை (ஆந்தர ருணம்) என்றதது—ஜ்ஞாநசாதவகனிதுங்கடடிகு ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்கமாகையாலே. இதினுடைய பராதபவ விரோதித்வப்ரகாரம் மேல் சொல்லப் பட்டதிறே. இவையிடத்திலும் (ஆந்தர ருணம்) என்றதது—பாரதத்த்வ மொன்றையு மாலைமாய். (175)

176. இப்படிச் சொல்லுகைக்கு தோஷ விவருத்தியில் வரும்தோஷமே தென்ன; வேறொரு தோஷமும் வேண்டா, இது தானே தோஷமா மென்கிருர் (தோஷ) இய்யாதிப்பாலே.

176. தோஷிவருத்தித்தானே தோஷமாயிடு.

அதாவது—காமியியானவன் தன்னுடைய ஸமூகருக் கழற்றி போகத்திலே யவ்வயிக்க இசுகிருமாப்போலே, வைதா பரிசுததமான வாத்மஸவருபத்ததுக் வந்தேறியான தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வசேஷிகரு போகையாக விவியோகப்பட வேணும் என்று ஸ்வசிர்ப்பத்தத்தாலே இவன் பண்ணுவிர்த்தககொள்ளுகிற தோஷ விவருத்தித்தானே, காமியிபுடைய வமூகருக்கரும் காமுகனைப்போலே தோஷமே யபி மதமாய் இத்தோடே தனனை புழிக்க வாதிரிகிற வவனுடைய போகததுக்கு விவக் காகையாலே தோஷமாயிறே யென்கை. அவனுக்கு அசிஷ்டமாமதிறே தோஷ மாவது. (இதே) என்று ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது மேற்பாதித்தத்தை யெல்லாம் வினைத்து. (176)

177. ஆக, (ஸன்மைதானே தீமையாபிற்று) என்றும், (தனக்குத்தான் தேரும் ஸன்மை தீமைப்பாபாதி விவககாவிருக்கும்) என்றும், (தோஷ விவருத்தித்தானே தோஷமாயிறே) என்றும்—தான் தனக்குத் தேரும் ஸன்மை ஹேயமென்னுமிடம்

சொல்லுமையானே, அவன் தேமும் ஊனமாயே புராதேயமென்னுமிடம் பரித்தநீறே; இப்படி தான் தனக்குத் தேமும் ஊனமும் ஹேமம் அவன் தேமும் ஊனமும் புராதேயமென்னுமிடத்தை ஆப்த வசைத்தானே தர்சிப்பிகள்குர்மோன (தனஞ்ஞ) என்று தொடங்கி.

177. “தன்குக் கருத் தன்மை விஹப்பாகபோனே; அவனும் வரும் தன்மை ஸூஹப்பாக்போனே” என்று பின்னானவாததை.

(தனஞ்ஞ வரும் ஊனமயாவது)—ஸவயத்தததானே தான் தனக்குண்டாகவின கொள்ளும் ஊனம். (விஹப்பாக்போனே) எனதது—ஒன்பாதிசமுமாய், விசுலமுமாய், அபாப்தமுமாய் விருகருமென்கை. (அவனும் வரும் ஊனமயாவது)—விருபாதிக ஸவாமிபான வவனருளே இவனுக்கிது வேணும் என்றுண்டாகரும் ஊனம். முஹிப் பாக் போனே எனதது—விருபாதிகமுமாய், ஸாஸமுமாய், ப்ராப்தமுமாய் விருகருமென்கை. (177)

178. இவவனவனறிசகே, சம்பெருமாரீன பொழியத் தான் தனக்கு ஊனம் தேட விழித்தாக ஸவயிசைமே பவிசருமென்னுமிடத்தை ஸகிதர்சமயாக அருளிச் செய்குர் (அவனை என்று தொடங்கி).

178. அவனியொழியத் தான் தனக்கு தன்மை தேடுகையாவது—ததநதய ப்ரஹ்மைய மாதாபிதாக்கள கைவிற்றதும் வங்கி கழகஞ்ஞ கூட்டு வானியனகைப்பிகே காட்டிக் கொடுக்குமா போனே பிசுப்பதொன்ற.

அதாவது—ப்ராப்தனுமயப்தனுமயவவன இவனுக்கு ஊனம் தேடும் தொழிய், அதக்கெதிர்ந்தடபான தான் தனக்கு ஸிவஜ்ஜீவனர்த்தமான ஊனம் ஸம்பாதிக்கையாவது — ஸவாகுநீணுபயோகிபான ஸூத்ராசைதிகொளந்துமின றிககே ஸவமாதாதிச ஞ்ஞாப்த கோககிவனநுமபடியான ஸதசைதய ப்ரஹ்மைய, சகைகரான மாதாபிதாக்கள கைவின வினதும் வலிய வாகவி, கொடுகருக கூசாதே உயிர்க்கொடுக்கவாக கொள்து மாமனககிளாடே கவி விற்றதிலும் காதகஞ்ஞ கூட்டு வானியன் கைவினே இததை கோககிகொள என்று காட்டிக் கொடுக்குமாப் போனே பிசுப்பதொன்ற நென்கை. இததான—ஸர்வோவாரனே சகைகன, தான் தனக்கு வசகன வன்னுமிடம் சொலையப்பட்டது. (178)

179. இப்படி இவன் தன்னைத்தானே முடித்தக கொளஞமோவென்ன வருளிச்செய்குர் (தன்னைத் தானே) என்று தொடங்கி.

179. தனனைத் தானேயிதே ஸூபயயாக்.

அதாவது—ஸர்வோவாரனியனை புஜஜீவிப்பிகைகரு அவனா ப்ராதிகஞய்ப் போருமவஞகையானே இவனுடைய விசைத்தகரு ஒருவனான ஹேதவனது, இனி “அவனேவ” எனதுமபடி தனனை கெப்பித்தகொளஞவான் தானேயிறே யென்கை. “யானே வனனை” எனதிற பாடபிக, “யானே” என்று—என்னிழவு பவத் கருதமலை, அவன் எதிர் குறவுகருத் திரியாதிக வான கெப் விசைத காத குழத்துக்கொண்டிடன் வனருநீறே மாதவார். (179)

180. இவன் தனனைத் தானே முடிக்கையாவது ஏதென்று மாகாங்கை யிலே யருளிச்செய்கிறார் (தனனைத் தானே) என்று தொடங்கி.

180. தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது—அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விருமபுகை.

(அஹங்காரமாவது)—தேஹாத்மாபிமாசமும், ஸ்வாதத்தீர்பாபிமாசமும்; (விஷயங்களாவன)—விஹிதவிஹித விஷயங்கள், இவற்றை (விருமபுகையாவது)—இவற்றிலே யிகவும் ப்ரவணனாகை. ஆதம் ஸைநாத்ரன் பகவதஸ்தார்த்தசேஷமாய் பகவதேகபோகமாயிறே யிருப்பது, தாதருசஸ்வரூபத்தை கசிப்பிக்கையிறே—இவற்றிலே இவன் ப்ரவணனாகையாவது. உத்தரவாக்ய மகசைப்தார்த்தஞ் சொல்லுகிறாராகில் இவை எல்லா மென்னென்னவோ, உத்தரவாக்யத்தில் கமஸ்சிலே புருஷார்த்தத்துக விடைசகவரான விரோதிகளெல்லாம் தன்னுண்ணுமென்னுமிடம் தோற்ற விறே "மகோவாச காமய:" என்று தொடங்கி மூன்று சூர்ணியாரே ஸகை விரோதி கிவ்ருதநியையபும பாஷ்யகார ரருளிச்செய்தது. இவர்தாமும் முழுநூபபடிவிலே இரத மகசைப்தார்த்தம் சொல்லுகிறவனவிக, *இதிலே அகித்பாதிசுமை கழியுண் ணும்* எனவாரிறே. ஆகையாலே இவ்விடத்திலும் தேஹாத்மாபிமாசாதிருபமான அஹங்காரம், தத் கார்யமான விஷயப்ராவண்யம், ததுபபகார்பமான பாகவதாப சாரம் முதலான விரோதிகளை மெல்லாம் ப்ரஸந்தாத ப்ரஸகதமாக யருளிச் செய் கிறார்; ஆகையாலே விரோதமிலை.

... (180)

181. இவ்வஹங்காராதிகளின் கொடுமையை விஸகரோணோபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளமபற்றி ப்ரதமம் அஹங்காரத்தின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறார் (அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

181. அஹங்கார மக்தீஸ்யம் போலே.

(அகலி ஸபர்சம் போலே) என்றது—அகலி ஸபர்சமானது அக்ஷித்த விட மெங்கும் கட்டுருவழிகருமாப்போலே, இதவும் ஆர்யாசிபாய் ஸைநுபதகத கோச வ்ருவழித்துவிடு மென்கை.

... (181)

182. இவ்வஹங்காரத்தினுடைய கரோச்யத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டு கிறார் மேல்.

182. "ந காமகனுஷம் சித்தம்" "நனி மே ஜிவிதேநார்த்தம்" "ந தேஹம்" "மெய்விட்டுத் தீரமும்".

அதில் ப்ரதமத்திலே, குக்வேதகிஸமான ஜிதத்தாவசகத்தை யருளிச்செய்கிறார்; *ககாமகனுஷம் சித்தம் மமதே பாதயோஸ்ஸிதம், காமபே ஸைஷ்ணவதவத்து ஸர்வ ஜம்மஸு கேவஸம்* இதுககர்த்தம்—கிருபாதிச சேஷியாய் கிரதிசய போகயரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸதிதமான வென்னெஞ்சானது, ஸ்ரீ ஸைநுண்டாதி களாகிற வேருென்றை ஸவயம் புருஷார்த்தமாக கினைத்துக் கலங்கிவிருக்கிற தன்று, ஸர்வ ஜம்மங்களிலும் தேவர்களை ரஸமாயபடி கிருகிற தாஸ்யக்ஷதைய யாஸைப்படா டின்ற தென்று. கேவஸபதத்தான்—துத்திகைகருமா கிருகருயிருப்பைக் கழிக்கிறது;

தகப்பதம் அயதாஃனாத்ததம். இத்தகை—மேகபாபகதையாத் தன்னுடையபாபக வரும்
தெனைய அஹமகா கட்டபயகையாதே தபாஜபமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.
அகத்தம், பிராடப கசகத்தத பருதிசெய்திருத். ஃஷிமே ஜீவிதகாததோ
கையாததாத் கச பூஷிதா, கசகதபா ரகாசீமதீய விசா ராமம் மஹாரதம்.
இதககத்தம்—மஹாரதான பெருமானப் பிரீகத ராகாசீகன ஃஷிமே கவிசா
கிறதெ வெனகரு ப்ரானானுனெரு பரபோஜக கிதீய. அத்ததகனாதுமொரு ப்ர
யோஜகமிதீய, ஆபானகனாது மொருபரபிபாஜகமிதீய கனாது இத்தகை—
ப்ரானானுனெனைய அத்தகையித விசிபககத்தககை கனாதிசகே தனககான
போது அஹமகா ஸப்சிபானகையாதே தபாஜபமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.
அகத்தம், பரமகாபரான ஆகககதரீ கசகத்தத பருதிசெய்திருத், ஃஷிததம்
கபரானா கனா க மிசஷாபிஷிதம் கசகத்தம் கசகத மெயி தக சேஷத்த
கிபகாத், பஹிப்பூதம் காத் கனாமபிஷிதம் பாதுகததா கிசகை தத்ததம்மத
மதக கிஜுரபக கிதம். இதககத்தம்—கனகரு கருதத சேஷியானகனே, கன்
னுடைய சேஷத்தகாதெ கனககத்ததகருப் புதமபான தேததததததத கனகரும்
ஃஷிமேயன், இத்தேததத்தகருதரககனான ப்ரானகனையும ஃஷிமேயன், கனக
ராகுமகசப்படப்பட ஸககதததத ஃஷிமேயன், புத்ர கித்ர கனத்ராதிகனான
மத்தென்தும ஃஷிமேயன், இக்ககிதததிககரும போகதாவான ஆத்மாதன்மையும
ஃஷிமேயன், இதெனக முருககானகொன்னுதபு. கததாவான கெத்தப்போக
மேனும், இகத கிஜுரபகம் கதபு, இக்கனனகருத தேவகருப் பெய்பனான
மதபட்டத பருதிதென கனாது இத்தகை—அத்தகையித சேஷதகத்தகருப் புதம்
பானதெனைய அஹமகா துஷ்டமகையாதே தபாஜபமென்னுமிடம் சொல்லப்
பட்டது.

அகத்தரம், மயர்வற மதின மருள்பெற்றவர்களில் தலைவானவர் வசந்தனத்
பருளிச்செவ்வெருர் (சுமலாதிதே திறழம்) எனறு அதாவது—‘ஆழவீரர் மோகத்த
கதக கொள்ளும்’ எனது; சான்றுகொடுக்கத் தருவெ மோகம் எப்போதா
தாழம் விசுக்கணமா விருத்திதொழுவும், அதினை இடைவாட்டமும் ப்ரணவகொ
கடலோ மலமொமெனகக. இத்தகை—தனதுசெப்பாந வரும் மோகமும் அறம்கொ
தப்பமாக்கவானே, ஐசுவர்யதிகனோபாதி தபாஜயம்மன்னுமிடம் செவ்வெப்பட்டது.

189. ஆக, அஹம்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச் செய்தார் மேலும் அஹம் தாம் விஷயங்களின் கொடுமையை யருளிச் செய்கிறார் மேலும் (ப்ரதிபலவிஷய ஸ்பர்சம்) என்று தொடங்கி.

188. பரதகலவித்யவாய்நாம வித்யாபிசேகரம் போதம், அநுகலவித்யவாய்நாம வித்யாபிசேகரம் போதம்.

(ப்ரதி கூல விஷயமாகத்)—வேகவிருத்தமுடைய சாதவேந்தரடிமா மிகுந்தவள விஷித்த விஷயம்; ததஸுப்சத்ததை விஷஸ்ப்சமபோலே கனதத—ப்ராணபாதந் வேக ப்ரவித்தமாதையலே ப்ராதிகூலயத் தோற்றமின்று ப்ராணனை முடிசும விஷஸ்ப்சமபோலே, சாததா விஷித்ததைய ப்ரவித்தமாதையலே ப்ரதிகூல

மென்றே தோற்றியிருந்து ஸவரூப காசத்தைப் பண்ணுகையானே, (அதுகூல விஷயமாகவது)—கோகவிருத்தமு மன்றிகளே கரகஜேதமுமன்றிகளே விசிஷ்ட வேஷாதூகூலமா யிருந்துள்ள விஷயிதவிஷயம்; தன்மைச்சத்தை (விஷயச் சர போஜ மம போனே) என்றது—விஷயிச்சரங்க போஜம அதறியாதவனுக்கு அதுகூல மென்றே தோற்றியிருந்து அவன் ப்ரணாண முடித்துவிடுமாப்போனே, சாஸத்ரவிஷி ததயா ப்ரவிதகமாகையானே அதுகூலமபோனே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவினுடைய அகம்பேபாகதவரூபமான ஸவரூபத்தை கசிப்பிகைகையானே விஷய விஷயானுஞ்ச தூரமத்யந்த மந்தரம், உபபுகதம் விஷமஹந்தி விஷயம் ஸமாணாதபி என்றது— புஜிககவம் வேண்டாத ஸமரணமாந்தரத்தாலும் முடிக்கையானே, விஷததிற்காட்டில் விஷய மதிகராமெனலுசின்றதிதே. (183)

183. இப்படி விவாகரமான விஷயங்களினைப் ப்ரவணலாய் ஸுமிகககினைக்கு மது விபரீதஜ்ஞாந கார்பமென்னுமத்தை ப்ரமாண ப்ரவித்த த்ருஷ்டாந்தமுதே வருளிச்செய்கிருர் (அகதி ஜ்வாலையை) என்று தொடங்கி.

184 அகதிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய் கெட நினைக்குமா போனேயும்
ஆடுகிற பாம்பின் தீழலினை யொழங்க நினைக்குமாபோனேயும் விஷய
ப்ரவணலாய் ஸுமிகக நினைக்க.

அதாவது—ஆஸ்வாத்ய தலை ஜ்வாலா மூதல்வாசமாம் யதா—ததா விஷய ஸமஸாகாத் ஸுமிககதர சீரிணம் என்றும் விஷயானுத்து ஸமஸாகாத் யோ பிபரீத்தி ஸுமகம் ரா, க்ருத்யத பவரிச்சாலாம் விச்சரமயாசாயேத ஸம் என்றும் சொலதுதெறபடியே—தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீத ஜ்ஞாநத்தரலே தாப ஜேதவான அகதி ஜ்வாலையை விழுவித் தனவிடாய் தீர கினைகருமாப்போனேயும்; ஆதிதய கிரணவகளாலே அதிமாத்ர தபதனுனவன் அத தாபத்தை யாற்றுக்கைககா கிழலெனவிற மாந்தரத்தககொண்ட, ஆகாமயரீததத்தை விருபியாதே, அத்யந்த ருபிதமாய்ப் படத்தை விரிதது கின்றகுடுகிற பாம்பின் கிழலினை யொழுக கினைகரு மாப்போனேயும் இருப்பதொன்று, பாதகமான விஷயங்களை ஸுசாவதூரமாக ப்ரவித்து அவற்றினை ப்ரவணலாய் அவற்றை யதபவித்து ஸுமிகக கினைகரும தென்றது. (184)

185 விஷய ஸ்பர்சம் ஸவரூப காசகம், விஷய ப்ரவணலாய் ஸுமிகக கினைகருமது விபரீத ஜ்ஞாநகார்ப மென்றிதே கீழ்ச்சொல்லி கின்றது; இவ்விஷய ஸ்பாசம் வேண்டா, பகவத் குணங்களினை கைந்திருக்கருமவன் இவற்றைக கானவே முடியுமென்கிருர் வேல (அகணமா) என்று தொடங்கி.

185. அகணமா முடியுமாபோனே பகவதபவகையாலாய் ம்ருதப்ரக்ருத்யா
ம்ருக்குமவன் விஷயநாந்தாலே முடியும்படி.

அதாவது—அகணமாவென்ற பகதி அதிமதாமான காச ச்ரவணத்தாலே கெஞ்ச தீர்ப்பண்டமா யினகினை தகைலினை அதிகடகமான பதறையபடிககக் கேடருப் பட்டுக்கிடகருமாப்போனே பாய்த்து, பகவதபவமொன்றி லுமே தத்பரால தத்ருண

ரஸத்திலே ஸைகத இதர விஷயங்களின் போர் கேட்கிறும் ஸந்தமபடி மருது ப்ரக்ருதியா விருக்ருமவன் பகவதேதர்பரகதவருப ஸைகதபாசகங்களை விஷயங்களின் கண்ட மாத்ரததிலே யேங்கி முடிவுமபடி பெண்கை. (186)

186. இவனர்த்தத்தை ஆப்தவசாத்ரிலே விவசவிக்கெருர் (காட்டி) என்று தொடங்கி.

186 "காட்டிப் பழியயியோ" என்கை கட்டத்தே

அதாவது—அஃப ரஸகசாய அநிக விதவனாபிருகதவன் தர்விஷயங்களின் காட்டி, அவதிரிது பொருதாதாபடியாய் அவதறுகருப் பரங்கான சிலத்திலே விருககைகட்டான பரபத்தப பணனின் பெண்கை முடிக்கப் பார்க்கெருயா பெணதபடி. (186)

187. சலம்பூத விஷய தோஷததை யறியாமையிலே விதிலே ப்ரவணகும் வறுகரும், இததை யறிகதவைத்தே ப்ரவணகும்வறுகரும் வாகிறைய பருளிசெய்கெருர் மேகை (அஜ்ஞகூன) என்று தொடங்கி.

187. அஜ்ஞகூன விஷயப் ப்ரவணகி கேவக நான்தீகைப் போகெ, ஜ்ஞாநவான விஷயப் ப்ரவணகி ஆகத்தீ நான்தீகைப் போகெ

(அஜ்ஞகூன விஷய ப்ரவணகுகெருன)—விஷயங்களினுடைய தோஷ பூயன் ததவையும ஸைகத விருதததவையும அறியாத, அவதறை வாகைபபட்டு மேகை விழுதிறவன். (கேவக வான்திகுகெருன)—தர்மாத்ர பரிகை சேதிரைவரதி கருகெ ப்ரதிபாதகமான சாஸ்தாத்திக பரமான்ய புத்தியொன்று மினறிககே ஸைகர ஸஞ்சாரபரகூபத் திரிதெ கத்த வான்திகை. (ஜ்ஞாநவான விஷய ப்ரவணகுகெருன)—விஷயங்களினுடைய தோஷததததவையும ஸைகத விருதததவையு மறிகதவைத்தே, அவதறை விருமபி மேகைவிழுதிறவன் (ஆஸ்திக வான்திகுகெருன)—தர்மாத்ராதிக ஸைக பரதிபாதகமான சாஸ்தாத்திக ப்ரமான் மெனறிகைகையாலே யான்திகெனென்று சொல்கையபடி விருப்பகூப. அதை சாஸ்தா ம் பராதிகி டைகாதே தோதறிற்றுச் செயது திரிகையாலே வான்திக ஸைகை விருககும்வன். (187)

188. நஞுஷடாந்தபூதரான விவிக விருககரும் விசேஷமெனென வருளிச் செய்கெருர் (கேவக) இப்பாறியாலே.

188. கேவக நான்தீகைத் தீகுதநாய, ஆகத்தீ நான்தீகைப் போகூநாலும் தீகுத்த வான்கூறு

அதாவது—சாஸ்தாத்திக விவிகெனென்று, தோதறிற்றுச் செயது திரிகையான சாஸ்தாஸ்திகையம் பிறகைகெ குறுப்பான உபதேசககைப் பணனின் விதிரிஷேத வ்ஸகும்படி தீகுதநாய; சாஸ்தாஸ்திகையுடையனாய் ததப்ரதிபாத்ர பரமேவக கையும அறிக்தவைதது, பரப பயமினறியே, வான்திகைத ஸைகரம் ஸஞ்சாரிகதெ ஸைக சொஸி யறிகைத்தகக தோனறிகையாலே உபதேச முகதநா கெரு

காலம் திருத்தவொண்ணு தென்னை. இத்தான—அஜ்ஞான விஷய ப்ரவண்கை, விஷயதோஷாத்புதேச முகத்தானே விரகதனூபடி திருத்தநாம; ஜ்ஞானவானுள் விஷயப்ரவண்கை, விஷயதோஷாதிகளை வயகதமரக வர்த்துவைத்தே ப்ரவர்த்திக் கிறவனுமையாலே ததுபதேசத்தா ஸொருகாரணம் திருத்த வர்த்தெனறதாய்த்து. *அஜ்ஞான் ஸுகமாராதயன் ஸுகதா மாராதபதே விசேஷஜ்ஞா, ஜ்ஞானம் துர்விதக்தம் ப்ரஹ்மாபி கரம் கரஞ்ஜபதி* எனனகடவகிதே ஆகையால், அவ னிலு மிவன் கிகருஷ்டதமனென்று கருத்து. (188)

189. (தனனைததானே) எனகிற வாகடத்தில வயகுப மரகாங்கனாகச் சொன்ன அஹங்காரத்தினுடையவும் விஷயங்களினுடையவும் கரெளர்யத்தைத் தனித்தனியே வருளிச்செய்தாச் சே; உபயத்தாகரு முன்னதொரு கரெளரய விசே ஷத்தை தகதரேண வருளிச்செய்திராமென (இவை) என்று தொடங்கி.

189. இவைபிரண்டும் கவகுபென முடித்துவைவற்றிக்கே பாகவத விசேஷத்தையும் விசேஷ முடிக்கும்

அதாவது—உகத தோஷ புகமகான விவவஹமகாரமும் விஷயப்ரவண்பழ மாகிற விரண்டும், தானுனவாகாரத்தானேவின்று கெட்டிகருமவன்றிகே, பாகவ தாபசாரமாகிற மஹாசுர்த்தத்தையும் விளத்த ஸவருபமாகத்தைப பண்ணு மெனனை. (ஸவருபென) என்றது—ஸவேவகுபென வென்றபடி அஹங்காராதி களிலே பரவணனுதுவன வளவன்றிறே பாகவதாபசாரம் பண்ணினதுள்ள பாகவ கிக்ரஹம். (189)

190. ஆனால் பாகவத விசேஷம விளக்கப்போதே ஸவருப காம பிதக்கு மாகில், பாகவத விசேஷத்ததைப் பண்ணிப் போராசிறகச்செய்தே ஸவருபாதருப மாண காமருபங்களையுடையராயககொண் டிருக்கிறபடி பெவ்வனையென்ன வருளிச் செய்கிருர் (காமருபங்களை) என்று தொடங்கி.

190. நாமருபங்களைவுடையாய் பாகவதவிசேஷம் பண்ணிப் போருமவர்க்க் தக்தபடம் போகே.

அதாவது—வைஷ்ணவத்வ சிஹ்மமான தாஸ்ய காமத்தைபும் தததுருணமான ரூபத்தையுமுடையராய்ககொண்டு, உனனொரு பகையினறிகே அஹங்காராதி வச்யராய் பாகவதர்க்கள திறத்தினே விசேஷத்ததைப்பண்ணிப் போருமவர்க்கள, உருக் குலைய வெவ்விருகச்செய்தே உருவுடைத்துப்போலே தேசற்றிவிருகதும் தகதபடத் தேசு ஸதருசரெனனை (190)

191. தகதபடத்தினபடிதன்னை தர்சிப்பிகெருர்மேல் (மடி) என்று தொடங்கி.

191. மடிபுடவை வெத்தாம் உண்டையும் பாவுமொத்துக் கிடக்கும்; காத்ரத்தவாதே பதத்துபெய்.

அதாவது—தட்டியாடித்திருக்கிற புடவைபானது தட்டுருவ வெக்கும் வெத்திருக் கச்செய்தே உண்டையும் பாவுமொதுப்புபோலே மொத்திருகதும், ஒருகாற்று வந்து

சிதறவடிததவாதே புருககாணமொனனாதுபடி பாதிரிப் பறத்துபோமெனகை. அப்படியே, அபசாராகி தகதாயவைதது மரமூபககிளாடே கிருகநெவர்கனும் பகவத கிசாநுற விசேஷகதாநே பாதவடிபுணடி உருமாய்கது போவர்கனென்று கருத்த.

(191)

192. பாகவதாபசாரம பண்ணினால் சசவரன அளநிறமாசெய உசிததணடம் பண்ணுமெனனுமததை ஆபதவசாத்நாநே யருளிச்செய்திருர் (பாகவரன்) என்று தொடங்கி.

192. "சசவரன் வந்தித்தப பண்ணின ஆகததெழிக்கெனகைப் பாகவதபாரம யெசுமை" எனது ஜ்யாநுளிச் செயல.

அதாவது—ஓங்கைய மாதாத்தானே ஸர்வதததததம் கிர்வதிககவகை ஸர்வ கெதியான ஸர்வசவரன் தனனைப்பழியமாறி இதர ஸனுநிபஞ் பவதரித்துக் கை தொடனுகின்று செயத ஸ்ரீரணய ராவனாதி கிசாநுபாதபதிமாதுஷ சேஷகததை என்கைம, பரஹ்ஸாதன் மஹர்ஷிகை தொடக்கமான அவநிவா பாகவத விஷயம் கலில அவவவர் பண்ணின அபசாரம் ஸ்ரீரணயகைமபானே யென்று ஆப்ததமரான ஸ்ரீரணய ருளிச்செயலெனகை.

(192)

193 இதை பாகவதாபசாரத்தினுடைய கரென்கிப்பத்திற் பகவ துகதியை தர்சிப்புகெருர் (அவமரககரியா) என்று.

193 "அவமரகரியா"

*யா ப்ரீதிர மதி ஸைவருததா மதபகிதஷு" ஸதாஸததே, அவமரக கரியா தேஷாம் ஸமதாரதயநிமை ஜகத்ம் எனருளிற்ற

(193)

194. இப்படிப்பட்ட பாகவதாபசாரத்தினுடைய வைகித்யத்தை யருளிச் செய்கிருர் (பாகவதாபசாரத்தான) என்று தொடங்கி

194 பாகவதாபசாரத்தான அநிகேதம்

(அநேக விதம்) என்றது—ஜகம் கிருபணம், ஜகம் கிருபணம், வருதந் கிருபணம், ஆகார கிருபணம், பசு கிருபணம், வான கிருபணம் இதயாதிகளானே பரப்பப்பட்டிருக்க முண்டாது.

(194)

195. அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு, ஜகம்கிருபணத்தினுடைய கரென்கி யத்தை யருளிச்செய்வதாக, அதனை புராதனம் பண்ணுகிருர் (அநிலே யொன்று அவர்களைப்பகை ஜகம் கிருபணம்) என்று

196. அதிலே யொன்று அவர்களைப்பகை ஜகம்கிருபணம்

(ஜகம் கிருபணமாகிறது) - கிருஷ்ண குணகனிலே யவநிர்வரான பாகவதர் களை, பகவதீயதவ பரபுகதமான மாஹாதமயததைப் பாராதித கிகர்ஷ புத்தியா தத் தஜ்ஜகம்மைகளை கிருபிசகை.

(195)

196. இதிலுடைய கரோனாயகதனை வருளிச்செய்திருர் (இததான்) என்று தொடங்கி.

198. இதுதான் அராவதாரத்தி றுபாதாநம்மருத்யிஹங்காட்டி கருதும்.

(இததான்) என்று—பாகவதஜ்ஜம் கிருபணத்ததைப் பராமர்சிககிறது.

(அர்ச்சாவதாரத்தி றுபாதாக ஸமருதியாவது)—ஆசரிதருகந்ததேதேனு மொரு த்ரவ்யததைத் தனகருத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அபராகருத த்வய விகாஹத்திற் பண்ணும் கிருப்பத்தைப்பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வைபவத்தை யறியாதே விகர்ஷ புத்திபண்ணி விகாஹோபாதாக த்ரவ்ய யினனதன்ருவென்று சித்திகளை, அதிலுய காட்டில கருரமாகவாவது—அத்தைப் பற்றவும் ஸர்வேச்வர றுகரு அத்யந்த விகாஹ ஹேதுவாகை (196)

197. அது தன்னிலுடைய கரோனாயகத் தை வெவவனவென்ன வருளிச்செய் திருர் (அத்தை) இயாதியாதே

167. அததை மாத்ருயோதிபரீக்ஷயோ டொக்கும் எனது ராஜ்யம் ரொம்மும்.

*அர்ச்சாவதாரோபாதாக வைஷ்ணவோத்பத்தி சித்தமம்—மாத்ருயோதி பரீக்ஷாயரண த்வயமாஹ—ர் மஹிணை— எனனுகின்றதிறே. இப்படி உபயததையும் மாத்ருயோதி பரீக்ஷ ஸமமாக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்றேபாதினும், அது அர்ச்சாவ தாரத்தி றுபாதாக ஸமருதிகரு கிதர்ச்சவாயித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்தி சித்தன மதிலும் கருரமென்றிவர்கருக கருத்த. (மாத்ருயோதி பரீக்ஷயாவது)—அத்ய ஸார்யோதி வைகக்ஷண்யாவைகக்ஷண்ய கிருபண வரணகையாலே தித்தைபுமப்படி கிருபிசனை. (அத்தோடொகரும) என்றது—இப்படி கிருபிததான அதுகரு எத்தனை பாபமுண்டு, அர்ச்சாவதார விகாஹோபாதாக சித்ததைது மத்தனைபாப முண் டெனறபடி. (197)

198. த்வயபசாரத்தகருப் பணம்-தகதபடமபோலே கஷ்ட கபைனாதிருத்த தேஹாவணாததிலே புருமாய்த்த போமனவேயகை, த்வயபசாரம் பண்ணினபோதே கர்ம சண்டாளனாய் விடு மென்மெதுர் (த்ரிசங்குவைபபோலே) என்று தொடங்கி.

198. த்ரிசங்குவைப்போலே காமாண்டாளனாய் மாட்டிலிட்ட யஜ்ஞேயபதித்தானே வராய்க்கும்.

அதாவது—இத்தவாகரு ஸம்ஸ்பனாதிருக்கிற த்ரிசங்குவாகிற ராஜா, தன் குல குருவாதிருக்கிற வனிஷ்ட மஹர்ஷியை, “ஸசீர ஸவர்காவாப்த்யர்த்தமாக வெனனை யஜிப்பிககவேணும்” என்றபேஷிக்க; மஹர்ஷி, “அது உமக்கசக்யம்” என்ன; அவரு கின்றும் தத்புத்ரர்கள் தபஸஸு பண்ணுகிற விடத்திலேசென்று இச்செய்தினைச் சொல்லி அவர்களை மிகவு மறுவர்த்தித்த. “கீங்கவெனனை கிப்படி யஜிப்பிக்க வேணும்” என்று கிர்பத்திகை; “கீ துர்புத்தியா கிருத்தாய். மஹர்ஷி ‘போகாத’ என்றத்தை எதகவாலே செய்யப்போமோ” என்ன; *தேஷாம தத்வசஸம் ச்ருத்வா க்ரோத பர்யாகுலாக்ஷாம—ஸாஜா புசுதேவைதா கிதம் வசக மப்ரஸீத. ப்ரத்வாஜ்

கயோதோ பகவதர் குருபுத்தரன் தமதவச—அகயாமகதிம கயிஷயாயி ஸவஸி
 யோஸத தபோதராய எனது—அவன் கருத்தனாய, “குருவானவனும் தப்புநர்
 களான கீதனும் மடபோ மெனதினோளான கான மறநேரிடத்தினே போதி
 நேன, கீதன ஸாமமே விருகினான்” எனன, “குஷிபுதரான் தசருத்வ
 வாயம கோராபிஸமஸிதம்—சேபுபரம ஸகருத்தர சண்டானதவம் கயிஷயனி”
 எனது ஸவாசாயிஸயம் தப்புநர்க்கான தகநிபு மிவன் அஸமதிபன்னிச
 சொன்ன வார்த்தையாக கேடி அவாகை மிகவும் கருதநாய, ‘கீ சண்டான
 லாக கடவம்’ எனது சேகை; “அத ராத்ரபரம வபதிதாயம் ரஜூ சண்டானதர
 கதி—கீவஸந்த் தரே கீத புநிஷா தவஸதஸுத்தஜ—சித்ரயாகயாக ரகச
 ஆயஸாரிணுபவத்” என்கிறபடியே அகநாய அவன் கர்மசண்டானகுபஸிபா
 ஸிநே, அபபகடிய, பாகவதாபராயம் பன்னிஸபோதே கர்மசண்டானகுப, ப்ரஹ்ம
 வர்சஸந்தவத்தக குதபயாக மார்பிவிட பஜநேருபதிதகநான் சண்டானவேஷத்
 தக கடைத வாராயிடு மென்கை. அகரு சேப வித்தவாகையானே ப்ரத்யக்ஷ
 மாயதத, இவரு சானதா வித்தவாகையானே, ஜூரூ நருஷு விஷயமாக விருகரும்,
 “அவாஸாரி தாராஸாரிணுதருக ஹிஸஜாமக, மத்பகதா சரோதரியோ கிசதக்
 ஸத்ய சண்டானதாமவரஜேத்” எனன்கடைவதிநே. (198)

199—200 சண்டானிணுபதியிதம் திகதுமொரு காமத்தினே பிடுது
 மெனது கிண்கைகை கவகாசகிகாநபடி, ஜாதி சண்டானினி காமசண்டானன்க
 குளன் தனாமைய மருளிசெய்கிருர் இவ்வி சண்டானன்கு) எனது நெடவகி.

199. இத்தண்டானன்குக் காமதாதத்தினே பாகவதருகக்கு யோகயகத
 புனடி, அதுவும்கிணியன்கு

அதாவது—இதாய் சண்டானன்குளவன்கு தஜஜாமத்தினேயாதக ஜம்மா
 தாதத்தினேயாதக பகவத் கடாஷமுதானநரு காமயிசெஷத்தினே காமகுபககி
 புனடனகுப பகவத ஸாயகத கிருதிதருககரு யோகயகத புனடி, அத்த யோகய
 கதபுமிகிண பாகவதாபராயம் கர்மதநானே சண்டானன்கு இப்பாபிஷ்டன்கு.

200. குருடபத்தருகையானே.

200. அதுககடி—பாகவததவஸித உயாகத கிதத்தினே யேறி “பத்மிகோடி
 சேதாபி கஷமயி” என்னுபடி அநிசுரமான் பகவ கிசாஸுத்தகரு நேறது
 வான பாகவதாபராயத்தானே பாறயடிபுனடு அதபதிதவன்குளவானே பென்கை.

201. இதுதான ஜம்மாநிகளாயும் ஜூரூநிகளானும் அபகருஷ்டானவர்க
 கள உத்ருஷ்ட விஷயத்தினே பன்னாமஸிநேயா, அவறவு துதருஷ்டானவர்க
 அபகருஷ்ட விஷயத்தினே பன்னாமஸிது மெகருமெனன வருளிசெய்கிருர்
 (இது தன்கு) இதயாநியானே.

201. இது தனக்கு அந்நாநியம் மிகை.

அதாவது—பாகவதாபராயதருகு அபபடி விருப்பதோ ரதிகாரியிதி கிண்க
 பென்கை. (201)

பெற்றதெனையே என்று பெரிய திருவுருவமொர் கிரகித்த, இவனை கிங்குசினதும்
காமொரு திவ்யநீதசங்கனிதே கொணர்ப்பாய் கவகககடவேனம் என்று கினைத்தக
கொண்டு கிடககசசெய்தே; அந்த பாகவதை கிருத்த தேசத்தைக் குறையகினைத்த
இவ்வபசாரத்தானே சிறகுள முநிர்த்த சிசுசெஷ்டாய்விட, இததைக்கடப்பிபான
ப்ராஹ்மணன் கண்டு, கெடா தே மகனா தயாத மகபம் பததாமவர—கஹ்யம்
பவதன க்வகிபா வயபிரோபபிஷயநி: என்று ஏதேனும்முகைய திருவுள்
கத்தானே திரு கினைத்த துண்டித தேவீருகரு அபபும் வ்யபிரோபம் வரு
ககரு யோக்பகதகினைவே எனன்; உண்டாயத்துககனன் என்று, தாமாத
பாகவதை கிஷயத்திக கினைத்த ப்ராசாததை பவனுக்கருளிசெய்த; அகம்
தாய் இததைப் பொறுக்கிவனும் என்று அவனைச் சென்றதவர்த்தித்த,
அவனதுகாஹத்தானே அவவபசாரம் கினை முனபுரிபானேயாகு ரொனகிறத. இது
தான், கருஷணன் ஸ்ரீதுதெழுக்கருளிசெய்த காதாநி மஹர்ஷிகள் பலரும்
வாதிருக்கிறவனாகிலே கருஷணன் திருவுருவக் கருத்தைப் பினசென்றுகக
குறுபபாக த்ருதராஷ்டரின் கருதித்தப் பககதைகளும் சொக்யிவருகிற ப்ராச
காதிகிலே, ஸ்ரீகாதபகவா னதுகாஹிதததாம் உத்யோகபர்வத்திலே உத்தமகை
யானே, வேதாந்திதாபப்துஹன் கித்தமிதே, பினகிபபினகியாழவானுக் கழ்
வான பகித்த வர்த்தகதயாவது—பினகிபபினகியாழவானை மங்கேரித்ததானிலே,
இவர் ஆபிராத்தயாதிகனானே பதகருஷ்டாஸகயானே பாகவத கிஷயங்களில்
அகியமகை வர்த்தித்தககொண்டு போருகிறபுகுபக கண்டு, கிஷர்த்த இப்பாக
வதாபசாரம் இவருகைய ஐஞ்சாதஷ்டாஸககெனகாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்த
தித் தானே மொகப் கிஷபர்ப்பத்தமாககெய்தே; அகரு'வேகிவிடகவகவேனும்
என்று திருவுள்ளப்பறதி, ஓரவர்த்தினன்று கிரகிபயரினவனாகிலே, இவரைப்
பார்த்து, கவகரும் தாமப்பண்ணுகிறகைத்திக கீழம் கககொரு தாமப்பண்ண
மாட்டிரா? என்ன; அகிபெனதைத் தாம பண்ணுவது, கவகமக்குத்ததயதா
கிருத்ததே! என்ன; அர்த்தகதிதயன்ருவது, அவ்வளவு போராத, 'காணத்ர
யத்தாஹம் பாகவதாபசாரம் பண்ணும் வர்த்திககககடவேன்' என்று ககககிலே
உதகம் பண்ணித்தானேனும்' எனன், அப்பகிபகிவரும் உதகம்பண்ணிக
கொடுத்த வாகதரம், ஒரு பாகவததோகததை ப்ரவகாஸகையானே கினைத்த,
'காமினிழகத்தேனம்' என்று பபயபதி முகககொண்டு தன் திருமாளிகைகிலே
கண்ணன்; இவர் முனபுகருகிறகாததிக வாககாருகையானே, ஆழவா கிவர்
திருமாளிகைகிலே கழுத்தருளி, 'ஏந்தான், முகிப்பென்' என்று கினகியருன்;
தாய் மண்ணாக கினைத்ததை கினகிப்பஞ்செயது, கான தாயத்தாஹம்பசாரம்
புதாநபகி கித்தேஹத்திதா கித்திகை யரிதா கிரகினதது, கனசெப்பககட
வேன் என்று திருவுருகிகை ககககொண்டு கிடத்த கிலேகிகை; இத்தனை
யததாபயிகாக குண்டாகப்பொறிதேயி! எனதுககருளி, மண்ணானே கினைத்த
துகரு அதுதாபமுண்டாகவே காவரனககித்தருகும், ப்ரத்பகி தண்டபயத்தானே
ககிகமகை வெருகுவதாய் ககிகககடாத, ஆனபினபு அவகிரணடு முககருக்
கழித்தத் தந்ததாய், இனி வாககொனதறபும் கனருகை குறிக்கொண்டு வர்த்தித்தப்
போகும்—என்றருளிசெய்தது. (203)

204. பகவதஸ்ய ஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநகரீரண்டும் பரிபூர்ணமாக வுதையா நெருவதுகரு பாகவதாபசாரமுண்டாயத்ததாதேதும், பகவான் அதக்து கருவானதொரு தண்டங்களைப்பண்ணிக கூடிககொண்டுகிடாதே, அவைவிரண்டு மஸத்ஸமமாய் அபசாரமே ப்ரபலமாய எமபெருமனை சிழுவதேபோய்கிறு மென்ன ஸாமோவென்ன வருளிச்செய்திருர் (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநகரீரண்டும்) என்று தொடங்கி.

204. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநகரீர வொழித்தாலும் பேற்றக்கு அவர்களைப்பகல் எம்பத்தமே யமைக்குப்போமே அவைவுண்டானது பிழவுக் கவிக்கப்பக்கி அபசாரமே போரும்.

அதாவது—உபாப்பவாமேவ பகூதப்பா மாகாசே பகதினும் கதி, ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்பாம ப்ராப்பதே பகவாத் ஹரி: என்றும், *கிஞஞ் மெகால் பறத்திர் விண்ணுந் தங்கட கெளிது* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—பகவதஸ்ய ஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநம தததுருபாநுஷ்டாந மினதிகதே வொழிந்தாலும்; பகவதஸ்யத் தக்து, *பகர் மதுஷயா பகதிவா யேச கவஷணவ ஸமசரயா, தேகாவதே பரயாஸ யக்தி தத்விஷ்டேனா பரமபதம* என்றும், *யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்பாம் யமயம் பச்யதி சகூஷா ஸதாவரண்யதே முர்யக்தே மிம் புஷ் பக்தவா ஜகா: என்றும் சொல்லுகிறபடியே—பாகவத ஸப்பகதமே கிரபேகா ஸாதகமாநித்யப்போதே, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநகரீரீரண்டும் குறைவற வுண்டாயத்ததாதேதும் பகவத் கிஷயத்தை விழ்த்துபோகைக்கு பகவதபிமதரான அந்த பாகவத கிஷயத்தில் பண்ணுமபசாரமே கிரபேகா ஸாதகமாகப் போருமென்றபடி. (204)

205. இநித ஜம்மவருத்தததி கியமமுண்டோ வென்றுமாகாக்கைகிதே வருளிச்செய்திருர் (இநித) என்று தொடங்கி.

205 இநித ஜம்ம வ்ருத்தாதி கியமயிக்நி.

(இநித) என்றது—'பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பத்தமே யமைபும். இழவுக்கு அவர்களைப்பகல் அபசாரமே போரும்' என்று சொன்ன கிவைவிரண்டுகூட மென்றபடி. (ஜம்ம வ்ருத்தாதி கியமயிக்நி) என்றது—ஜம்ம வ்ருத்தாதிகளாலுத்தகருஷ்டரான பாகவதர்களைவிடாந் ஸம்பத்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாகவது, அவற்றுக் அபகருஷ்டரானவர்களைவிடாந் ஸம்பத்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாகவது என்றித கியமமும் ஜம்மவ்ருத்தாதிகளாலுத்தகருஷ்டரானவர்களை நிறத்திக் பண்ணுமபசாரமே விழவுக்குடனாவது; அவற்று கைக்குஷ்டரானவர்களை நிறத்திக் பண்ணும் அபசாரம் அப்படி விழவுக் குடனாகாதென்றித கியமயிக்நி பென்றபடி. (205)

206 இவ்வத்ததம் காரணகமிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்திருர் (இவ் வத்ததம்) என்று தொடங்கி

206 இவ்வத்ததம் கைகிக்ருத்தாத்தத்திலும், உபகார வனுவருத் தாத்தத்திலும் காரணம்.

அதாவது—சாத குணாதபவனுன ஸோமசர்யாவகிற ப்ராஹ்மணன், யாகத் தைச செவ்வதாக வுபகரித்த யதாகரம மதுஷயமக அது ஸமாபிப்பதக்கு

முன்னே மரிப்பதும் செங்கையானே ப்ரஹ்மராஷ்டிரமாய் பிறந்த திரிபாகிதம்,
 * மற்பகதம் சம்பகம் வாயி * என்கிறபடியே—ஜும்புவித்தமான் கையத்தத புண்டப
 ராய பகவத பகதியே சிவபகவராயபடி சிவபாரொரு பகவதர், * உத்தர சகாதசி
 யினன்று ராதரீ வித்தசாயமான திருஞெறுமருகியினே கமயினைப் பாகப் பதற
 கொள்வதாக வினாபாணியாய்க்கொண்டு போகாதிதகச் செய்தே, அவரை பகதிப்ப
 தாக வந்தடக்க, அவர் மீண்டு வருகக்கருதுப்பான அநேக சபதங்களைப் பண்ணிக்
 கொடுத்த தததமதிக்கொண்டியாய் பதையினாரதம் வேகித்த ஹ்ருஷ்டராய,
 அதை ப்ரஹ்மராஷ்டிரம் சிறந்தெனிடத்தினே மீளவும் விதாரத வந்த, * மதேஷ்டம்
 இனி வெனசீர்த்தகத சி புஜி * எனன், அவன், திருஞகடய ஸதயவதித்தாதி ஸயப
 வத்தகத கண்டு, * சி இன்ன பாகுனபாட்டின பகத்ததந்தா காலுன்ன ப்ரண
 ஞேடே போகவிந்மபடி * எனன்; அவரதகெசயாதொழிய, அரததாரதாததிக்
 பகம், சகையாததிக பகம் என்ருப்பிரானே கொல்லிக்கொண்டு வந்தவனவிந்ம,
 * காலத செய்வதிலை, முன்பு சி சொன்னபடியே என்னை பகதிஞெருமத்தனை *
 என்று ஒரு கிளைகிளறபடியானே * தம்மை வை தேய்ப்பானே சிந்தாராதித மாஹஸி,
 சவமுத்தவாத சண்டாளம் ராகுலச சாணம் கதம் என்கிறபடியே—* சி புன்ன
 ஸடப தே ப்ரபாவத்தானே என்னை கிப்பாபத்தினின்றும் கரை வேற்றிகனும் *
 என்று சாணம் புருர; அதை பகவதர், * மகம்பா பசெய்ம தேம ஸவரம் கசெகமுத்
 தம்ம * இத்தயாதிப்படியே—தம பின்புபாகுன கசெகமாதெ பண்ணின் பகத்தகத
 கொடுத்த, காமதோஷததால் வந்த ராகுல வேஷத்தகத கழித்த, முன்புபிரானே
 ப்ரஹ்மனனாய் அதுகருமேனே பகவததாய் புஜுஜீகிருபடி பணாளிகுர் என்கிற
 கசெக கிருத்ததாதத்தினே—ஜும்புவினா துத்தருஷ்டரான பகவதர்கொடகட
 ஸம்பத்தமேபுஜுஜீகருமேறதவவத, அவர்ரு சபகருஷ்டரானவர்க் கொடகட
 ஸம்பத்த முஜுஜீகருமேறதவவத என்கிற சிபயமினெ வென துமத கானகம்.

ருஷிகனும் தேவர்களும் தன்பகலினே தர்கனாதேஹம் கேட்கும்படி வித்
 யாதிகனும்பாய, எவ வன்னுதருப வருத்தி மாத்ரமனநிகினே ஸாத்வததந்தர் சிஷ்ணு
 தனும், பகவதாராத தத்பரனாய்க்கொண்டு போருகையானேவந்த வருத்தாதிகனும்பாய்,
 ஸவதிரா பகத்தானே ஸவாஹம் பரிவாரனாய்க்கொண்டு அந்தரீகசாலாயத் திரிபும்
 உபரிசாவனம் என்கிற மஹாராஜாவானவன், பகவததமான் பக சிமித்தமாக ருஷி
 கனும் தேவர்களும் தககனிக விவதம் பண்ணுகிறவனவினே, * மார்கோதோ கருப
 ச்ரேஷ்டஸ தமதேசம் ப்ரப்தவாக வனம், அதரீகச சரத்ஸ்ரீமக ஸமகாபலவாஹஸி,
 தம் த்ருஷ்டவா ஸஹஸாயாததம் வனம் தேதவாதரீகசகம், வாகர் தவிஜாதயோ
 தேவா ஏஷசசேஸ்யதி ஸமசயம் * என்று ஆகாதத்தினே போகாசினற விவகிச
 கண்டு, துவன் கமருண்டப ஸமாயத்தத யதகத வக்கன் எனறதுநிமிடதி, துவகிசச்
 சென்று கிடடி, * செய்வ வடுப்பதேத * என்று கேடக, அவன் * உத்தரமுண்டப மதன
 கிளச் சொலதுக்கோன் * என்ன, * தாகஸய் வட்டஸயிதயேஷ படுகா ஸமகம் கர
 நிப, தேவதாஸ்யஸி பகயி: படுகா ராஜ் கதவக * என்று—* தாப்பகனானே
 ஸஜிகெப்படுமென்று எக்கனாகு பகதம், பகவதாரானே ஸஜிகெடுவனுமென்று தேவ

கருகரு பகை, எங்கள் சொப்பனதன்? சொல் + எனது குழிகள் கேட்க, + தேவர
என்ற மதம் சூத்திர வண்பா பகை மையாத—சுருகையே மனவையின
முத்தம் வசம் ததர் + எனமிறையே—அவன் தேவர்களைப் பகைபாதத்தான்
+ சாகத்தானே யஜிகையினும் + என்ன, + குயிரைத் தே ததர் ஸர்வே முயல்
ஹிப்பவர்களை—எவ்வளவு விவரணத்தம் தேவ பகைத்த வாதியை—ஸர்
பகைநா கருதீதன் தே வணமாத் தணமாத் திவி பத—அத்பரபருதி தே தாஜை
ஆகாரே விதந்தா கதி—அமைச்சரபாகாரேதம் மலும் பித்தம் பரவேகையல்—
விருத்தம் வேதனவித்தாநு முத்தம் யஜிபகை சூப—வயம் விருத்த வசார பதி ததர்
பதாமிறம் + எனது—குழிகளெனவரும் குயிரைய, தேவ பகைத்த வாதியை
விவரணத்தவிருகிற விவரிப்பார்த்த, + சி சொன்னது வேதனவித்தர்களுகரு
விருத்தமாவிக, தேவபகைபாதியை வாதகத சொன்ன சி + தமெனவிவரினதும்
அத்பரபதியம், திபபாது நெடவக புனனுடைய வாதை மையம் மாரி பாதனத்
தினை விதகையகை, எவனை தான் விருத்தவசம் சொகடுகையகை அபபதிய
பாதனத்தினை விதகையகை + எனது சொகதி சிகை, + ததன் தனச்சூதரவிர்
தேத தாஜைபரிசை ததர்—அநாதகை மையபுயை பூயை விவரினே சூப +
எனமிறைய அபிபாரித பாதனத்தினை விதகையகை மையபுயை + கருத்
தாதத்தினை, குழிகளும் தமெனவிதனங்கள் தனகை கேட்குமபு வித்பாதிகை
வசர்வகி துதகருகடகைகள் அவகை திறத்தி வசாரத்தானே மதபதித்தமம்
சொன்னையானே, ஜம்வகுத்தாதிகை துதகருகடத்தினை அபகருகட்பனனும்
மபாரதிய சிதகருகடகைகள், அவற்று துதகருகடகைகள் அவகை அபகருகட்பு
திறத்தி பன்னுமபார சிதகருகடகைகளைவித சிவகிவகி யெனமது காண
காமெனகை, ஜம்வகியை குழிகளுகையகை ஜகைவாதியை சிவகை
கண்டகையானே அவர்வகி சிவகைகெதமம் சொககை குகைகிவகி, ஜம்வகை
ஜகைவாதிகை மொருதியகை ஜகைவாதிகை பரபகைகளினை சிவபத.

கனகசபைத் தாந்தம் ஸ்ரீராம புராணத்தினை ஸ்ரீபுதிப் பிராடயக்கு ஸ்ரீராமராயகு நகுளிசெய்ததாகையதும் உபரிசாரண வகுத்தாந்தம் பஞ்சு மேதமன யறாபாரதத்தினை மோக நயத்தினை நயபுந்தாகு ஸ்ரீநீலமாரைக் கொணரப்பட்ட தாகையதும் இவையான ஆபத ப்ரமண ஸ்ததமீது ... (206)

207. இப்படி ஐக்கியத்தொகையு முத்தர்த்தத்தில் பகைவிக்கியபென்ற சொல் ளையிதா சாஸ்திரமெனலாம் ப்ராஹ்மணபந்தர அப்பாதரம்பணலித் சொல்லா கிறதென்பதே பெண்பு வகுவிசெய்திருத் மேல (ப்ராஹ்மண்யம்) எனது தொடக்கி.

207. ப்ரதமன்யம் விசேஷகதரது தோதயநாத் துத்தானே பகவதஸ
தோது தெனறு, அதுதானே ப்ரதமபயகத் தயாஜயமாதிதே.

(வினா-செய்துகையாவது)—விருப்பத்துக்கு விஷயமாகச் சொல்வது, 'வேதா த்யயநாதிமுத்ததாஸே பகவதஸ்ய நேறதயாகையாவது)—ஃஸர்வே வேதா வத்பா யஸ்யாததி ஃ சாஸ்த்ரம், ஃ வேதாதேச ஸர்வஸ்ய ஸ்ரீமத்யேதயாஃ சாஸ்த்ரம் சொந்துமே படிநிய—ஆராதன வஸ்துபத்தையும் ஆராத்ய வஸ்துபத்தையும் பூர்வோத்தர பாகம்

களாலே ப்ரதிபாதிபா வினாறுகொண்டு, பகவதேகபாயா விருககிற வேதந்தை, * ஸவா தயாயோ உத்ஸேதவயா* எனகிற விதிபாதகந்த்ரஞ்ச அநயயமபண்ணி, மீமம் ஸாதி களாலே ததாதத விர்ணயம் செயது, பகவதபாஸாதிக்களிகே விழித்து பகவத விஷயத்தைப் பெறுவகை குறுப்பாகை. (அததானே விழவுக குறுப்பானே) எனறது — அந்த பரஹ்மணயமதானே அறறகார நேறதவாபககொண்டு, * மத்பகதாச ச்ரோதரீயோ விதத் ஸத்பச சண்டவதாம வரீஜத* எனகிறபடியே—பகவதத் வத விசாஹதேறதுவான பாகவதாபசாததைப்பண்ணி பகவத விஷயத்தகரு அசகாயப்போலகை குறுப்பாகி மெனறபடி.

(தயாஜயமாயிறே) எனறு ப்ரஸீத்திதேறற வருளிச்செய்தது—யாதொன்று பகவலகாபத்தக குறுப்பு அத உபாதிதயம், யாதொன்று ததலாபத்தக குறுப்பு அத தயாஜயமாயதத பின்பு, இதுவு விழவுக குறுப்பானபோதே அபபடியாகக் குறையிலகி எனகிற விசையததானே (107)

208. இப்படி உத்கருஷ்ட ஜம்மாதிச விழவுக குறுப்பானானே அபகருஷ்ட ஜம்மாதிசெந்தான பேறறக குடகானேவெனன வருளிச்செய்திரர் (ஜம வகுத்தக களிதுடைப) எனறு தொடங்கி.

208 ஜம்ம வகுத்தங்கிதுடைப உத்காஷ்டம் அபகாஷ்டம் பேறறகது
மீழவுக்கு ப்ரயோஜகம்.

அதாவது—ஜம வகுத்தககளிதுடைப உத்காஷ்டம் பேறறகது விழவுகமும் ப்ரயோஜகமனறு, அவறறிதுடைப அபகாஷ்ட மிவவிரணடுகமும் ப்ரயோஜக மனறெனகை.

அனதிககே, (இதில ஜம வகுத்தாதி விமயிலகி) எனபது (இழவுக குறுப் பானானே தயாஜயமாயிறே) எனபதகக வினதீர்; இவகனே கொலலையிமா, வேதாத யடாதி முகத்தானே பகவலகாப நேறதவாபககயானே ஜம வகுத்தககளிதுடைப உத்காஷ்டம் பேறறககுடகாஷ்டம், அவறறிதுடைப அபகாஷ்டம் அதயயாதிகளாகரு அகர்ஹமாயகயானே இழவுக குடகாஷ்டம் கொலலையிவனடாவோவெனன வருளிச் செய்திரர். (ஜம வகுத்தககளிதுடைப) எனறு தொடங்கி. அதாவது ஜம வகுத் தககளிதுடைப உத்காஷ்டம் பேறறககு ப்ரயோஜகமனறு அவறறிதுடைப அபகா ஷ்டம் இழவுககு ப்ரயோஜக மனறெனகை. பேறிழவுகளாவன—பகவலகாப தத ஸடககன, ப்ரயோஜகமாவது பரிப்பிகமும். உத்கருஷ்ட ஜம்ம வகுத்தககளு டையவர்களில சிலரிழப்பாகும் சிலர் பெறுவாகுமகக கண்ணகபாலும், அபக ருஷ்ட ஜம்ம வகுத்தககளுடையவர்களினு மப்படியே திரணலிககபு முண்டாகக கண்ணகயாலும் இவலகிரணடும் திரணடுகமும் ப்ரயோஜக மனறெனதுயிடம் ப்ரதயககவித்தமீதே. (208)

209. ஆலும பேறிழவுகளுககு ப்ரயோஜகமாவதேதெனன வருளிச்செய் திரா (ப்ரயோஜகம்) எனறு தொடங்கி.

209. பரயோஜகம் பகவதம்பந்தமும் தத்மமபந்தமும்.

அதாவது—பகவதரை பமாமித. பேறறுகரு பரயோஜகம்—மரம பகவ தம் யர்ஹ சேஷபூதரென்றிருதலைபாமித பகவத மைபந்தம்; ததவைபமாமித கிறவுக்கு பரயோஜகம்—ததம்யர்ஹ சேஷத்வ ஜ்ஞாநபாவமாமித தத்மமபந்தராவ மென்றபடி. (209)

210. உத்கருஷ்டரபகருஷ்ட ஜும்மககனிருவர்க்கும் பகவத் மைபந்தமுண்டானு பகவதத்வ ஸாமயமன்றே வுளளது, அத்நோடே ஜும்மககர்க்கு முடைய வன மறறையவனைப்பற்ற விசேஷுடனனனேயுலெனது மினைத்தப் பண்ணுகிற ப்ரச தத்தை பதுவதிகெஞர்.

210. பகவதம்பந்த முண்டானு மிரண்டு மோக்குமோ எக்னிக்.

(பகவத் மைபந்தமுண்டானு விரண்டுமோகருமோ லெனனில) என்று. (இரண் டும்) என்று உத்கருஷ்டரபகருஷ்ட ஜகமககனை சொலதுமிறது. (210)

211. ப்ரஷ்டாவானவன் உத்கருஷ்டமாக மினைத்தத்தை அபகருஷ்டமாக வும், அபகருஷ்டமாக மினைத்தத்தை உத்கருஷ்டமாகவும் திருவுளளப்பற்றி, அதை குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

211. ஒவ்வாது.

(ஒவ்வாது) என்று. (211)

212. அத்தை உபபாதிக்கெஞர் (உத்கருஷ்டமாக) என்று தொடங்கி.

212. உத்கருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜும்மம் ப்ரமாமப்பாவனியாமே "சீரே ச" எக்திபடியே பயஜநம்.

ஆபிஜாதபாதிக்கனாலே அஹங்கரித்த சிகைகை குறுப்பாகையாலே அபகருஷ்ட மாகிருகெறவித்தை உத்கருஷ்டமாக மினைத்த ப்ரசம் பண்ணிற்று * அதனமித் தப்புததியாலே என்னுமிடந்தோற (உத்கருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜும்மம்) என்கெஞர். (ப்ரமச ஸம்பாவகையாகது)—உபபாத்தரக்கரி கல்வயத்தாலே அமயோபாயத்வ மாமித வதிகாரத்தினின்றும் கழுவுதல் வருகைகரு யோகயமா திருககை. (சீரேச என்கிறபடியே பய ஜகம்) என்றது. *சாலேஷ்வபிச ஸர்வேஷ* என்று தொடங்கி, உபபாத்தரதுஷ்டாத்தகரு யோகயகனாகையாலே பயஜெதககனானவற்றைச் சொல்கிறுகிற வடைவிகே அனை யெண்ணறநிறும் ப்ரதாமமாக, *சீரேச வர்த் ததே மே மஹாபயம* என்று சொலதுகிறபடியே ஸ்வரூப யாதாத்மவ கித்துக களாய் உபபாத்தரகத்தாஹார திருகரு மதிகாரிகளுகரும இது திருக்கெஞர் என்கெய்பத் தேடுகிறதோ! என்னும் பயத்தை மினைகருமதர திருகருமென்றபடி.

213. இன்னமு மிதுக கொருதோஷ மருளிச்செய்கெஞர் (அதுகரு) என்று தொடங்கி.

213. அதுக்கு ஸ்வரூபப்ரப்தமான கதர்பம் பாதிக்க வேணும்.

(அதுகரு) என்று—மேலுமொன்ற ஜகமதகதப பரமர்சிகிறது. (வைகுப ப்ராபதமான கசையம் பரிகசேவணம்) என்றது—பாகவதாநவர்த்தகாநிகளில் வந்தால் சேஷத்வமாதிற வைகுபததுகருத் தருதியான தாமாசி, பிறர்செய்கிறத கண்டுகரித்துக் கதசேவண மென்றபடி. ... (213)

214. ஏதத்ப்ராநிகோபயான ஜகமத்தினுடைய தோஷபாவத்தை வருளிச செய்கிறார் (அபகருஷடமாக) என்று தொடங்கி.

214. அபகருஷடமாக பரிதத உதக்குஷட ஜநமதுக்கு இரண்டு தோஷமயம்.

ஆபீஜாந்பாநிகளாவது மஹாகா யோயகத வினதிகளே சேஷத்வது உமாவிருககையாகே, உத்கருஷடமாவிருககிற வித்தை அபகருஷடமாக கிளைத் ததம் அதஸமியைதத புத்திபெனதுமிட தோதத (அபகருஷடமாக ப்ராமித்த உத்கருஷட ஜகமம்) என்கிறார். (இரண்டு தோஷம மயம்) என்றது ப்ரமசஸம் பாவகையாகே வரும் பவஜகதவமும் வைகுப ப்ராபதமான கசையம் பரிகச வேணுகையுமாதிற தோஷ தவமுமியைப் பென்றபடி. ... (214)

215. ப்ரமசஸம்பாவகையனரு இவ்வாதது கசைய பாவகை வினையோ வென்ன வருளிசசெய்கிறார் (கசையம் ஜகம விததம்) என்று தொடங்கி.

215. கசையம் ஜகமவிததம்.

அதாவது—பாகவதாநவர்த்தகாநிகளுக் குறுப்பான தாமாசி பிறந்துகடமை யாவிருககையாகே பரிகசவேணடாதே பசனமதயா விருகருமென்றபடி. (215)

216. இவ்வர்த்ததகரு கிவியகெஞ்சு (ஆகையாக) என்று தொடங்கி.

216 ஆகையாகே உத்கருஷட ஜநமமே த்ரிகடம்.

(ஆகையாக) என்றது—இப்படி அதஸமியேததமும் இது கித்தோஷமுமாகை யானென்றபடி. (உத்கருஷடஜகமமே சரோஷடம்) என்றது—சேஷத்வோசிடமாய்ச் சொண்டு உத்கருஷடமாவிருககிற விதை ஜகமமே ததததத ஜகமத்தைப்பதற சரோஷடமென்றபடி. ... (216)

217. இவ்வர்த்ததகரு ப்ரமசஸம் காலகெஞ்சு (சவபரோபி மஹீபாக) என்று தொடங்கி.

217. "சவபரோபி மஹீபாக"

சவபரோபி மஹீபாக விஷணு பகதோ தவிஜாநிக—விஷணு பகதி விஷி கண்டு பதிரச சவபரோபி—ஏததநியேனும் கிகருஷட ஜகமாவ விருத்தானே யாதிறும், பகவத் பகதருணவன் தவிஜாநிகாடிக அநிகள; உத்கருஷட ஜகமாவனவனவன்றிகே உததமாரோபியா விருத்தானேயாதிறும், பகவத்பகதி விஷணுணவன் சவபசனீற காலக அநமனென்று, காணுசாமகளில் சாககறுத்த பகவதீஸம்பகதமே உதகர்ஷ தோததகாச சொமதுகையாகே, ப்ரமசஸம்பாவகதி

கனாதே தந்தையபந்த விநோதியான ஜாமததிதகாடகம் ததநுருபமான ஜாமமே
சரோஷமென்று கருதது. இவ்வன்னகுமிக, சேழ்சொன்ன வந்தத்தகரு இது
பிரமாணமாக மாட்டாதீதே. (217)

218. ஆக, விசுஷ்டைதகருஷ்ட ஜாமகனின்னதென்று விச்சலிகைப்
பட்டது சே; அதில விசுஷ்டை ஜம்மத்தகவந்ததோஷம் கமிப்ப தெத்தாதெயென்ன
வருளிச்செய்திருச மேல (விசுஷ்டை) இதயாதியாதே.

218. திகருஷ்ட ஜம்மத்தகம் வந்த தோஷம் கமிப்பது விசுஷ்டை அம்பத்தத்தாதே.

அதாவது—அஹங்கார நோததய விசுஷ்டையான ஜாமமடியாவந்த கைச
யம் பாலிகை வேண்டுகை முதலான தோஷம் மறுவமிட்டதபடி மாறுவது, ஜாம
கரித்தமான கைசபததபுடையதாய உபாயவந்தகாவியாகயதா கைத ரஜிதாச
விருகரும விசுஷ்டைதிகாரிகினோண்டான சேஷத்தகருப ஸம்பந்தத்தாதே பென்னக.

219. ததஸம்பந்தியாகயதை ஸம்பலிகருமபடி பென்னென்ன வருளிச்
செய்திருச (ஸம்பந்தத்தகரு) என்று தெரடவெ.

219. ஸம்பந்தத்தகரு வேட்பதை வுண்டாயியது ஜாமக்கேத்த
வேட்கெனது.

அதாவது—அகத விசுஷ்டைரோட்டை ஸம்பந்தத்தகரு அஹங்கை விவஸுக்
ருண்டாமபோது, தன்னுடைய ஜாமகதமான கொத்தக கழிப்பெனதுமென்றபடி. (219)

220. ஜம்மத்தகருக கொத்தகயேது? தத்பரிஹாரமென்னது மாகாணகை
வினே வருளிச்செய்திருச (ஜம்மத்தகரு) என்று தெரடவெ.

220. ஜம்மத்தகருக் கொத்தகயும் அதுக்குப் பரிஹாரம் “பழுதீன
யொழுதீன” வகிந்த பாட்டிகே வருளிச் செய்தா.

அதாவது—மயர்வற மதிலை மருளப்பெற்று ததவிகைரோனாராய் ததிய
சேஷத்வ ஸிமபூமியான ஸ்ரீதேவாண்டாபபொடியாழகார், “பழுதினா யொழுதான
இதயாதியாதே—பரிஹார தெரடவெ தகவன்னயும் வர செஷபபோருகிற வகச
பரிவாறுவத்தி கொருதோஷமினறிககே விருகருமவ்கனாய் பகாசிகருகிற சதர்
வேதிகாள்! இதில சேழ்ப்பட்டதிகில பென்னும விநரீச குகத்தினே பிறத்தரீகனே
யாதிலும், வன்னோடுண்டான வனாதாரண ஸம்பந்தத்தயரித்த அகத ஜ்ஞாபத
ருபமான ஸ்வாசாரத்ததபுடையாதிகே, கைவவ்கை காலின விழுந்த ஆசாதிபுது
கோன, அவ்களுமகை பகலினே ஜ்ஞாபபெனகை பன்னலில கைகனாதரித்தர்
செவதுவகோன. அவ்கை பகவத் ஜ்ஞாபத்தத புக்களுக்கு பரிவாதினென கேடடு
கருதார்த்தகருகோன, எனகரு மேல பூஜயரினாணையாதே எனமாதரயாதின
மகர்கினவாசாதித்த கவவழி போருவிகோன என்று இந்த பரிவாறுஸ்பத்தத “பகதி
ரஷ்டலிதாஸ்” வேஷா வலமிக் மகைசேபி வந்ததீத, தணைம தேவம் ததோ
காஷ்யம் கை பூஜியா வதாஹவஹமா என்று—பரிவாந்தான தேவகருளிச்
செயதயினபு இதிகொரு ஸம்சயமுண்டோ? இப்படி புாதேச மாந்ரமாய்ப்போகாதே

கோயிலிலே வந்தருளி லோகஸாரகமஹாமுனிகள் தலைமேலே நிரூபாணமுதவாரணை வைத்து இவ்வர்த்தத்தை வ்யாபரிப்பித்துக் காட்டிற்றிலேயேவெனன, இப்பாட்டிலே அபிஜகாத்யபிமாஸ ஜம்மககொத்தை அந்த ஹாபிமாஸமில்லாத விலகுகுணரான ததீயர்களளவில் பண்ணுமறுவந்தத விசேஷ மதுகருப் பரிஹாரமென்று ஸ்வயக்தமாக வருளிசெய்தாரென்கை. (220)

221. ஏவமபூதமான ஜம்மககொத்தை கழித்து விலகுகுணரோடே ஸம்பந்த முண்டாகவே விவணும விலகுகுணனுய விஜேமாவெனன வருளிசெய்திருர் (வேதகப் பொன்) என்று தொடங்கி.

221. வேதகப்பொன் பிபாதி பீவர்க்குண்டடை ஸம்பந்தம்.

வேதகமென்ற வித்தை—வேதகமென்று த்ராவிடோத்தியாவே வருளிசெய்திருர். (வேதகப்பொன்னுவது) — அநேக வித்தெனவுதங்களைவிட்டுப் பலகா லுருகி ருளிகையாகப் பண்ணி ரணவாதிகள கைவிவிருகரும் ஸ்பர்சவேதியான பொன். அது ஸ்பர்சமாதார்த்தாவே இரும்பைப் பொன்னுருளுரப்போலே வாய்த்து, ஜம்மஸித்தமான கைப்பாதிக்கின்புடைய விலகுகுணரான விவர்களுட்கை ஸம்பந்தம் விகருஷ்ட ஜம்மத்தால் வாத தோஷத்தைப்போக்கி இணையும விலகுகுணனுக்கி விடுமபடி. (221)

222. இப்படி ஸ்வஸம்பந்தத்தாவே வித்தலையில் தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வஸாய்பாபத்தியைத் தரும் விலகுகுணரானவர்களை எவ்வளவு ப்ரதிபத்தி பண்ணி விருகை வேணுமென்ன வருளிசெய்திருர்

222. இவர்க்கு பக்கக் காய்ப்புத்திய மாதீக்யபுத்தியும் நடக்கவேணும்.

(இவர்களுக்காக ஸாய்ப்புத்தியும் ஆதிக்ய புத்தியும் நடக்கவேணும்) என்று.

223. இத்தை விவரிக்கிருர் (அதாவது) என்று தொடங்கி. (222)

223. அதாவது—ஆசார்யபுத்தியினதும் ஸம்மாரீகனும் தன்னிலு மீசுவரனிலும் அதிகமுதறும் தீனைகை.

(ஆசார்ய தயைமென்று தீனைகையாவது) கருருவே பரம்ப்ரஹ்ம* இத்தயாதிப் படியே தனக்கு ஸ்வப்ரகாரோத்தேசயனான ஆசார்யனோடு இவர்களை ஸமராக ப்ரதிபத்தி பண்ணுவது.

(ஸமஸாரிகளின் ஸதிகராக தீனைகையாவது)—ஜாதபாதிகளை விட்டு ஸமஸாரி கீனைகை ஸம்புத்தி பண்ணாதே, ஜனாநாதிகளாக வாத வயாவருத்தியாவே தததிக ரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. (தனவின் ஸதிகரென்று தீனைகையாவது) ஸமஸாரி களில் வயாவருத்தி தனக்கு முண்டாகையாவே அதனைவிட்டுத் தன்னோடொக்க தீனைத்திருகையானறிக்கே, தனக்கு சேஷிகளான ஆகாரத்தாவே தனவின்ஸதிக ரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (சீசுவரனின்ஸதிகரென்று தீனைகையாவது)—சேஷித் வத்தை விட்டு கமக்கவனு மிவர்களு சொக்குமென்றிராதே கர்மாறுருணமாகடீனைபி லும் விவியோகம் கொள்ளக்கடவனுப் ஸ்வசாரணகமல ஸம்சாரண தசையில் புருஷ

காரண வேண்டியபடியால் உகத்தருளின விவகாரமே ஸர்வதரிதனா சிருககச்செய்தேயும் அச்சாவதார ஸ்வாதிபாசே வாய்திறந்தொருவார்த்தைத சொல்லக்கடவது மன்றிகளே சிருகமுககிண்ப்போனதிலே, வைகுபாதுருணமாகவே விசிபோகக் கொள்ளுமவர்களாய், வைசாபணாத்ம புருஷகார சிரபேஷாராய, வாய்திறந்து த்யாஜ்யேயாபாதேயங்களா உபதேசித்து கோககெகொண்டு போருமவர்களாகையாலே, ததநிகரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (223)

224. ஆசார்யனோ டொருவிஷயத்தையும் ஸம்புத்தி பண்ணுகை அபுத்தம சிருகக, ஆசார்ய ஸம்புத்திககடி யேதெனது மாகாங்ககையிலே வருளிச்செய்திருர் (ஆசார்ய) இத்தாதிபாசே.

224. ஆசார்யஸம்பத்துகடி ஆசார்யஸானம்.

அதாவது—ஆசார்ய ஸாஸ்ய ப்ரதிபத்திகரு முகம்—ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் கண்டால் கமலமகமண்டாப்போனே வானும், என்று உபதேச ஸ்வயததிலே ஆசார்ய ஸருளிச்செய்த வசைமெனகை. (224)

225. இப்படி கிண்பாதபோது வருமவீர்த முன்போ வென்ற வருவிச் செய்கிருர் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

225. இப்படி கிண்பாதோழிகையு மபாரயம்.

அதாவது—ஐக்மாநிகளை விட்டு சிகர்ஷபுத்தி பண்ணுகை அபசாரமானும் போனே, இப்படி கெளவித்து கிண்பாதோழிகையும் அபசாரமாய்ந்த தநிககடிகு மென்றபடி. (225)

226. இப்படி கிண்பாத பாகவதவைபவா ஆப்தவசைக்களிக விசதமாகக் காணலாயிடக்க ஐண்டாவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இவவீர்த மிதிமாரா புர ணககளிறும்) என்று தொடங்கி.

226. இவவீர்தம் இந்நிலை புரணங்கிலும் எயிறுஞ் கடரோவி நெடுமாத்
கடையிறும் கண்டோர செங்குத்திறும் தன்னுதனவவுண்கிறும்
நெட்டகுத் திறத்தென்கிறும், மேம்பொருளுஞ் மேலிக் பாட்டுக்கிலும்
விதமாகக் காணலாம்.

(இவவீர்தம்) என்று—மே விஸதரோனோகதமான பாகவத வைபவத்தையப் பராமர் கெகிறது. மறுபாரதத்திலே, மகத் பாகதம் குந்தர ஸாமாஸ்ய தவமகயந்தி யே கரடி-காரகைஷ்வயதிஷ்டகதி வர்ஷிகையர் கராதமா; கண்டாளமயீ மதபாகதம் காவமம் யேத புத்திமார், அவமானத் பதந்யேவ ரொரலே கரகேச ஸை இத்தாதிபாஸும், கருத்தர பகவத்பந்தா விப்ர பாகவதான ஸமருதா, ஸர்வ வர்ணைஷு தே குந்தர யேஸ்ர ஸபந்தா ஜகார்தனே இத்தாதிபாஸும், கமத்பகத ஜகவாதஸையம் பூஜாயாஞ் சாதுமோதகம், ஸவயம்பர்ச்சகஞ்சைவ மதர்த்ததே டமப வர்ஜகம், மத் கதா சா வணே பகதில் ஸ்வர வேந்தாக விசரீபா, மயாதுஸமாணம் கித்யம் வசை மாரம் கோபஜீவமி; பகதி ரஷ்டவிதாஹயேஷா வஸயித் மகேசேசயீ வர்த்ததே—ஸகிப்

[illegible]

இப்படிப் ப்ராணத்தித் தவர்த்தகளை ஸம்பவிக்ருமெனதுமிடம் ப்ராஹ்மாதிகளுக்கும் தவர்த்தமான பேறதை திர்பக ஜாதியினை பிறந்தானெருவன் பெறற்பினபு சொல்ல வேணுமோ வென்று வருணிச்செய்த ஆறு பாடல்களினதும், (விசதமாதக காரணம்) என்றது—ஸம்பவ விபரமாமற தான்களை மெனதபடி. (226)

227. இப்படி இதிறாணாதிகளினே பாகவத வைபவம் சொல்லப்பட்டதே யாதிலும், *கருதர பகவத்பகதா விப்ரா பாகவதான ஸமருதரம் ஸவிப்ரேந்திரோ முகிச ஸ்ரீமாத ஸயநின் ஸச பண்பதம்* என்று சொன்ன விப்ரத்தவரின் அந்த வாதமா மித்தநியங்கலது, அபகருஷ்ட ஜகமாவானவன் அந்த சீர்த்தனனிக உத்கருஷ்டஞ்சகைமோ வென்ன; உத்கமெனதுமிடத்தாகு உதாஹாணதய வகுணிச செய்கிருர் (கந்தரீயகுன்) என்று தொடங்கி.

227. கந்தரீயகுன் காவமீதான் ப்ராணமாயினான்.

அதாவது—கந்தரீய குணாதபவகுன் விசுவமீதான், அஜ்ஜகமத்திலே தான் பண்ணின தயோ விசேஷமடிபாக, வனிஷ்ட வாகவத்தானே கந்தரீயதவம் *பினசூட டாதபடி ப்ராஹ்மர்ஷியாய விட்டானிற; ஆகையானே, அத்யாதாபகருஷ்ட குணாத பவராகுதும் அந்த சீர்த்தனனேடு அகவதிகசைதிக பகவத ஸம்பகதருப ஸம்பகார விசேஷத்தானே, அத்யாதோத்கருஷ்ட குணஜாதவாதந்தரீயராமபடி உத்கருஷ்டதம ராகக குறையின்கி பென்கை. அஸப சைதிக வனிஷ்டவாகவம் செயதபடி கண்டாக, ஸாவசகதி ஸம்பக்த விசேஷ மெனசெய்ய மாட்டாது. (227)

228. இதிறாணாதி ப்ரமான் முகத்தானே பாகவத வைபவத்தை த்ரிபெதித் தார் சீழ; ஷெடர்களுடைய ஸாரா முகத்தானும் பாகவத வைபவத்தை த்ரிபெதிசெருர்மேல், *தர்மஜ்ஞானம் பரமாமம்* என்று—ஆபத பரமாமமான யேதத்தகரு முன்னே எடுகருமபடியிறே ஷெடாராததினுடைய பரமான்ய மிருப் பது; அதில் ப்ரதமத்தினே, அபகருஷ்ட ஜாதியானவரின் அந்த சீர்த்தோடு ஸஜாதிய வ்யாவருததராய உத்கருஷ்டதமராகவர்கென்று சீழ்சொன்ன வந்த தந்தை ஸநிர்கிரகைககாக, ராகஞாதுஜின்க குறித்துப் பெரும வருணிச்செய்த வர்த்தகவய வருணிச்செய்கிருர் (கிபேஷனின்) என்று தொடங்கி.

228. ஸ்ரீகீபேஷனின் ராவனக் குலபுருஷ மெனது, பெருமக் இக்ஷாகு வம்சங்கு நிகத்து வாததை பகுதிச ரெய்தா.

அதாவது—*ப்ரதீயதான தாரதாய ஸமநிதீ* என்று தனக்கு ஸ்ரீதந்தைச் சொன்ன தர்மத்தாவான ஸ்ரீகீபேஷனுமவரின் பாரிஷ்டகுன் ராவனான குபீ தனும், *தவர்த்த திக குலபுருஷம்* என்று—திகருத்தகரு திருககாகப் பிறந்த வுன்கி வேண்டேன் என்று பகுஷித்தத் தவனிகிட்டான், திக்வாகுருக வாதான பெருமான் இவனை ஆதரபூர்வமாக வனிகிர்த்தவகத்தாய், *ஆகையாறிய மம ததவேக ராகுணாகாம பஸபமம்* என்று—*ராகுணருடைய பஸபகயிருகருமபடியை ஸமக் ருச் சொல்லும்* என்னையானே, இவனை ராகுண ஜாதியனுக் கிணையாதே, திருத்தம்பி மாரோபாதிபாக வயிமாகிதது வர்த்தக வருணிச்செய்தாரென்கை, இவ்வாகவத் திலே ராவனன் பரீத்யஜித்தவையும பெருமான் பரீத்யஜித்தவையும சொல்லுகை

யானே, பகவதாதுகமயமுண்டாகவே ப்ராக்குதர் “இவன் மகன் குடலம்மன்” என்று கைவிடுவர்களை ன்னுமிடமும், பகவான் விரும்பி மேன் விழும் பரிசுதற்கு மென் னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது. (228)

229. இப்படி உகநிமாத்ரத்தாகின்றிகளே, பகவத வைபவத்தை வ்ருத்தி யாலும் பெருமான் வெளிவிடப்படுகைய வருவிச்செய்கிறார் (பெரியவுடைமார்த்து) என்று தொடங்கி.

229. பெரிய வுடைமார்த்துப் பெருமான் ப்ரஹ்மமேத மைன்காரம் பன்னியடுக்கி.

* மய்யாதாநாஞ்ச கோகஸ்ய கர்த்தா காரிதாச ன: எனநிறபடியே—கோக மய்யாதாநாபகார்த்தமாக வவதரித்த, பித்ருவாக பரிபாகாதிகளாகே ணாமாய் தர்மஸநாபக சீகர விசுப்பா கொருவரிதே பெருமான்; சமம்பூதரானவர், பிராட்டி பிரிவுகண்டு பொறுகமமாட்டாமல் தம்மை வழியமாறின பெரியவுடைமார்த்து, ஜம்ம வ்ருத்தாதிகளா னுத்க்ருஷ்டரானவர்களுககு தத்புத்ர கெடியர்கள் பண்ணும் பரஹ்மமேத மைன்காரத்தை, அவருடைய ப்ரோமாதிகையே நேறதுவாக, திருத்தம்பியாரும் உட்கிற்கசசெய்தே தாமே ணாதாமாகப் பன்னியருளினாரிதே. இததாம்—ஜம்மாத் புத்க்ருஷ்டரானவர்கள், அபத்தர குறத்திருகரும் விவகண பகவத விஷயத்தில புதரகருத்ய மதுஷ்டககணமென் னுமிடம் காடப்பட்டது. (229)

230. இவ்வர்த்தத்தை தர்மபுத்ர ரதுஷ்டாகத்தாலும் தெனிக்கெருர் (தர்ம புத்ரர்) என்று தொடங்கி.

230. தர்மபுத்ரர் அரீகிய்யத்தையும் ஜ்ஞாநாத்தவத்தையும் கேண்டு ழுத்திராக ப்ரஹ்மமேதத்தாகே மைன்கரித்தார்.

பெருமான் பார்த்தமாக ணாமாய் தர்மத்தைப்பன்னிப் போத்தாரேயாவி லும், விசேஷ தர்மத்திலே திருவுள்ளம் ஊற்றிருக்கையாகே அவர்களுச் செய்ய ணம்; இவர் செய்ததிலே யரிது. ணவவ்ணதர்மத்தைபே உகநேசயமாக கிறீத்த ணர்வாவஸ்தைதிலும் அதுக்கொரு கழுவுதல் வாராதபடி ணாதாமாக உடத்திக் கொண்டு போருமவரிதேவிவர், இப்படி விருகிறவர், ஸ்ரீவிதாநா ணம்ஸாரிகிற தகையல், அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது, ஜ்ஞாநாதிகையத்தைப் பார்ப்பதாய், ‘என் செய்யாகடலோம்’ என்று வ்யாகுஷ்பபடகிறகச் செய்தே, * தர்மஜ்ஞஸ்த தந்தராம் ணஞ்சிஸகாரிஷு=ஸ ததா—தகது காமோபவத் வித்வாம் அதகாரே வசோபவீத்; போபோ ராஜத் தகதவ்யமேதத் விதா ணம்ஜ்ஞிதம்—கணோபா மிதஹதத் தே ணகததர்மஸ் ணகாத:—கோக ணவகஷ்ஞே ணம பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ—பதிதர்ம மண்ப்தோனோ * கோச பாதர்ஷப * என்று—இவர் ப்ரஹ்மமேத மைன்காரத்தார் என்று சொன்ன அரீகி வகவத்தாலும் மைப்பதிபக் கமான விவருடைய ஜ்ஞாநாதிகயத்தாலும் ணந்தேஹமற்று வைதிகாரோஸார்த்துச் செய்வக்கடவ பரஹ்மமே மைன்காரத்தாகே மைன்கரித்தாரிதே. (230)

231. அகத்தாம், ஜம்மாத் புத்க்ருஷ்டரான குறிகள் ததபக்ருஷ்டன் பக்கலிகே நர்மச்ரவணம் பன்னிணபடுகைய அருவிச்செய்கிறார் (குறிகள்) என்று தொடங்கி.

உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்தக் கொஞ்சு யாதொருந் தத்தனப்பந்த அதுவு
மெனக்கு விதிதல் காணும்" என்று சொல்லி, "கரோதச் சத்ருச் சரீர ஸத்தோ
மதாஷ்யானம் த்விஜோததம், யா கரோத மோஹோ த்யஜுமி தம் தேவா ப்ராஜ்ஞ
மணம் விதம் என்று தொடங்கி—"காமக்ரோதாதிசு ப்ராஜ்ஞமணமும் காசாத,
ஸத்பாஜ்ஞவாதிசு ஞானடாக வேணும்" என்று விவதரோண தான பரதிபாதித்த,
பவராபிச தர்மஜ்ஞன் ஸவாத்பாப பிரதாசகரி, உத ததவிச பவா தர்மாத் வேத
ஸீதி மே மதி; மாதாபித்ருப்யம் சத்ருஷு ஸத்யவாதி ஜிதேதத்தீயா, மிதிஸாபாம்
வஸத் வ்யாதன் ஸ தே தர்மாத் பாவக்பபதி, ததர சாசன்வ பத்ரம் தே யதா
காமம் த்விஜோததம்—வ்யாதி பரமதர்மாத்ம ஸிதாஜேதன்யதி ஸமசயான என்று
"சீரும் தர்மஜ்ஞத், வேதாதயயா பிரதத், சத்தத், ஆபிருத்தசெயிதபும், தர்மகணீ
புன்சபடி யதிரீர் எனறெனக்கு வினைவு, மாதாபிதருசத்ருஷு வாய ஸதயவாதிவாய்
ஜிதேதத்தீயனாய்க்கொண்டு மிதிஸிவிகே மிருகமெ வ்யாதன் உமக்கு தர்மகணீ
சொக்ககடவன், அங்கே போம், உமக்கு காணம் புனடாவதம், பரமதர்மாத்மாவ
மிருகமெ அந்த வ்யாதன் வேணுகுணபடி புமமுடைய ஸமசயனகணீ பெல்லம் போக
கக்கடவன்" என்ன; அவன் ப்ரீதஞய இவர்க கணக ஸிதாதாம் பன்னி, அங்கு
கின்றும் மிதிஸிவிகே சென்று, "பஞ்ச காகி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரோஷு சித்பதா,
ஏதம் மறாமதே வ்யாத பர்ப்ராவிதிரி யதாததம் என்று "சிஷ்டாசாரகணீரே
பெப்போதமுணவாமிருக்கிற பவிதாமகஞ்சமெகவி மறாமதியானவன இத்ததத்
சொல்லவேணும்" என்ன; வஜ்ஜிஞா தாம தபோ வேதான் ஸத்யஞ்ச த்விஜு
ஸத்தம், பஞ்சசதாசி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரோஷு சித்பதா" என்று—"வஜ்ஜுமும்
தாமமும் தபணமும் வேதங்களும் ஸத்யமுமெ பவிதாமகானகிவ வயத்தம்
சிஷ்டாசாரகணீரே பெப்போத முணவாமிருக்கும்" என்று இப்பாதிபாலே அவ
னித்தத புபதேசிகை, இப்படி மேன்மேலும் தனக்கு ஸமசயமானவை பெல்லா
மியன் கேட்கக்கேட்க, உபதேசமுதததாரி ஸகைதர்ம ஸமசயனகணீயும் தர்மவ்யாத
னதுத்த ப்ராசாரத்தத தர்மபுத்தர்கு மார்க்கணடேய னதுசாஸித்ததாச ஆரன்ய
பர்வதமிகே இருந்து மத்யாயம் தொடங்கிப் பதினமூன் தத்யாயத்தாரி பர்க்கச்
சொல்லப்பட்டதிறே. இன்னமு மிப்படி பருமியன் வசனிகே தவண்டு தர்ம ஸத்
தேஹங்கள் சமிப்பீத்தக் கொண்டனம் பகமிடகணிது முண்டு.

இத்தான்-ஜம்மதபுத்க்ருஷ்டானவர்களுக்கு ததபக்ருஷ்டானவர்கள் ஜ்ஞா
காதிசாரமிருக்கிற அவர்கள் வசனிகே தவண்டு ஜ்ஞாதவ்யாததன்னை கேட்க
குறையில்கு வெண்ணுமிடம் காட்டப்பட்டது. (231)

231. அஸ்தாம், வத்பதாசாதி ச்ரேஷ்டம் என்று க்ருஷ்ண குசரித்த
படிவய யருவிச்செயெருத் (சுருஷ்ணன்) என்று தொடங்கி.

232. க்ருஷ்ணம் பீஷ்மத்ரோணுத்கம் க்ருஷ்ணகி விட்டு ஸ்விதாந் திருமாவிகையே
அழுது செயதம்.

தர்ம ஸம்ஸ்தாபகார்த்தமாத வவதரித்தருளி, "கோக ஸம்ஸ்தாஸ்திமவாபி ஸம்
புச்யத் சித்த மர்ஹஸி" என்று—ஜ்ஞாசியானும் கோக ஸம்ஸ்தாஸ்தததப் பர்த்த

வன்னுசைம் தர்மமகளை உனஞ்சு உறுஷ்டிககிவனுமம் என்று உபதேசித்தும், உபதீஸ்ஸ
 உறும உவர்ததேயம் ஜாது காமஸ்ததகந்தீத, மம் வர்தமாதுவர்ததகந்தே மதுஷ்யம்
 பார்த்த ஸாவசம் என்று—“ஒருகாம காமத்திசு சோமபாதே கான பரவர்த்தியே
 னுருக மதுஷ்யசோமம் மெனவதிகவப-பிளசெனதும்” என்றபடியே பரார்த்தமகத்
 தான குறிக்கொண் டதுஷ்டிததப போரும ஸம்பாவன்தே கருஷணன்; ஏவம்
 புதனுவன ஸ்ரீதுதெழுந்தருளினபொது, அபேஷமதரோனா வதிகரமய மங்குசவ
 மதுஸூதக, மெய்த்தம் புண்டரீகாகு புதம வருஷம் போஜஸம் அன்னம்படி—
 உத்கருஷ்ட வர்ண வருததரய இயகே பெருந்தருளுவதெனது பார்த்தகொண்
 டருத்த பீஷமாதிசுருடைய கருணமகிள புபெகஸ்தத, வர்ணத் புத்கர்ஷ ரஸிதரய
 அத்தரீகே இயகே பெருந்தருளுவதெனதும் கிளைவுமற்றிருந்த ஸ்ரீவிதரீ திருமாளி
 கையிலே ஸாதாமகச சௌது புசுது, ஸம்யக்மன துஷ்ய கோவிந்த ஏதம்
 பரமம் தமம் என்று—பகதிரவசரண வவர பன்னிள ஸம்யக்மகளை பெருமை
 கண்டுகூது, விதராக்ஸரி புபுஜி கரீசி குணவசதிக என்றுபடியே—அஹமகா
 ரோபஹத மகாமமைவரே பரமபாவமாய, பகதமுஹ்ருத மாகையரே பரம
 போகயமாயிருக்கிற அக்கந்த, அகத பாவத்த போகயத்தம அடியாக அத்தா
 தரம பண்ணி யமுதுசெய்தானிதே. (232)

233. சதத்பூர்வாவதாரத்திலும் துப்படி யதுஷ்டிதத பரகார்த்தத பருளிச
 செய்கிருர் (பெருமான) என்று தொடங்கி.

233 பேருமான சூயகியாயிசு அமுது செய்துகூது.

அதாவது—ரகுநக நிகராய் சூசார ப்ரதாரண பெருமான், சபர்யா பூஜி
 தன ஸயக ராமோ தசாதாரமஜம் அன்னம்படி—வேறவிசியாயவைத்தே குரு
 கசுருவஷ்டிபெழுந்த ஜஞாநதிகவாய், தனஞ்சு கெளயதாமிருத்த பம் மூலாதிக
 கெளகா கிவதததகது என்று னஞ்சிததககென்கி வரவுபார்த்திருந்த ஸ்ரீசபர்,
 தனஞதாரதருணமாகத் தன கையரே யமுதுசெய்யப்பண்ண, அகி ஸந்தஷ்டார
 யமுதுசெய்தா ரெனக. இததாம்—அபிஜாநிகளாவரு மயிமககதமற்ற ஜஞா
 ப்ரோமதிகருடைய அபிமா ஸபாசமுதனவை ஆத்மருகிக கர்சிகளான விசேஷஜ
 னுக்கே அநிவ பாவக போகயகனையிருக்கு மெனதுமிடம் காட்டப்பட்டது. ... (233)

234. துப்படி ஸ்ரீராமபண உஹாபாரத வித்தமான் ஷ்டாசாரமகையரே
 பாகவத வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பித்தார் மே; இன்னமு மிவவர்த்தவிஷயமக பூர்வா
 சார்ய வசததை ஸமரிப்பிக்கிருர் (மாறனேரி ஸமயி) என்று தொடங்கி

234. மாறனேரிதம்பி விஷயமாகப் பேரீயநயி உடையவர்க்குவிசேஷத்
 வர்த்தகைய ஸமரிப்பது.

அதாவது—அபிமா ஷ்டாசாரண ஜம் வருததாதிகளின்திககே ஆனவத்
 தார் ஸ்ரீ பாதத்ததபுடையாய் அத்யாதமஜஞான பரிபூர்ணர சிருக்கிற மாறனேரி
 ஸமயி, தமருடைய அநிம தகையிலே, “ஆனவதா ரபிமகிததருளின வித
 தேஹததை ப்ரகருதிபகதகக ஸார்சிககிச் செய்வதென்!” என்று அதிசயக

புண்ணி, ஸப்ரஹ்மசாரிகளான பெரியமயினைப் பார்த்து, * புரோடாசத்தை காய்க
கிடாதேகிடர் * என்றருளிச்செய்த திருவாடிகைமூத்தருள், பெரிய கம்பியும் அப்
படியே பிறர்க்குரிய கரடிகுகொடர்த நாமே பன்னி படுத்துவத் தெழுந்தருளி
விருகக்; இதனை உடையவர் கேட்டருளி, பெரியமயி ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து, " ஜீயா,
மரியாதை கிடக்கக் காரியஞ் செயயவேண்டாவோ, தேவரீர் செயதருள் வேண்டி
கிறீரு " என்ன, " ஆளிப்பதி தொழுவோ? நான் பெருமானிற்காட்டி லுக்கருஷ்
படுனே, இவர் பெரியவுடையாரிற்காட்டி மாகருஷ்டரோ, * பரிஹஞ்சுடரோளி கொடு
மாற்கடிமை கடலோசைபோபாநியோ, ஆழவாருளிச்செய்த வர்த்தத்தைச் சிறிது
குறைபவாதிது மாகரிககவேண்டாவோ " என்றருளிச்செய்த வர்த்ததை. (234)

235. இனி, பாகவத ஜம்மாதி சைகபநா கதர்பூர்வகமாக, அபாகவதோத்
கர்ஷ கிந்தயதைவய ப்ரகாசிப்பிகெருர் (* ப்ரகாசிப்ப பாகவத) இப்பாதி என்று.

236. 'ப்ராதுர்ப்பாகவத' இப்பாதி.

* ப்ராதுர்ப்பாகவத ஸுரநா ஸிவ தேவநிதவல் ததியா ஜாதயா வருத்தை
ரபிச குணதஸ் தாந்ருரோ காத்ர கர்ஷா, கிந்த ஸ்ரீமத், புவர்பவர த்ரானிதர்த்
யேஷு கித்யா வருத்த பராதியர் பவதி கிதவர கமாகவப்ராகர்ஷா; இத்தரந-
அயர்வறு மமரர்கனதிபதியானவன ப்ராதுர்ப் பாகவதனாலே ஸுரநா ஸஜாதியனாக
கிற்கும், ததியரும ஜாதியா லும க்ருத்தவனா லும் குணத்தாலு மப்படியே இதர ஸமார
கிருப்பர்கன், இதில் கர்ஷாஸிஸை, சைகவையே புன்னது, உபயரு'யிப்படி கிறகிறது
இவத நோகரஷண விசித்தமாக, இனி அபாகவதர் பாக வுண்டான கித்யா வருத்த
பாஹு'ஸ்ய ரூபமான உத்கர்ஷம் கிதவரகமாகாரம்போலே கிந்தயமாகா கின்ற
தென்கிறது. (235)

237. பாகவதர்களன்றொனது அவர்களுர் குண்டான வேதவித்யாதிசுள்
வ்யுத்தமாயினாவென்ன; அப்படி ப்ரமாணம் சொல்லுகின்றதிற யென்கிருர்
(பாகவத னன்றிக்வே) என்று தொடங்கி.

238. பாகவதவந்திக்வேதவித்தருகுநாதிகையுடையவர்க் குங்குமம் கெத்த
கூறுதையபாதிபவது சொல்லித்தந்தி.

அதாவது—சுதர்வேத தரோ விப்ரோ வானு-தேவம் களித்ததி, வேத பார
பராக்ராதஸ் ஸைவ பரஹ்மண கர்தபா; என்று—வேத தர்த்பர்யமான பகவத்
ஜஞ்ஜாநிகளிக்ஷாமையாலே, பாகவதனன்றிக்வேத வேதாத்யமகத்தோடே அதில்
ஸதுஸார்த்த ஜஞ்ஜாநிகளியுடையன விருகருமவன, போஷணாகிருப்பார் கிருமயும்
பரிமள தாவயமான குங்குமத்தைச் சமத்து திரியகிறகச்செய்தே அதின் வாகி
யறியாத கழுதைபோலே, பூர்வோத்தர பாகவர்களாலே ஆராதனவருபத்தையும்
ஆராத்ய ஸ்வருபத்தையும் பாதிபாதிவாகின்று கொண்டு பகவதேகபரமாதிருக்கிற
வேதமாகிற கிஷ்ணு வந்து பார்த்தைக் கினிபச் சமத்துகொண்டிருக்கச்செய்தே
அதின் கவடறியாத ப்ரஹ்மணக்கழுதை யென்று வேதோபப்ருஹணமான ப்ர
மாணம் சொல்லுகின்றதிற யென்கை, (236)

237. பகவத் ஸம்பந்த ஸ்ரீதமான் ஜக்மாதிகன் ஸத்கர்ஜிதமென ஸுமத்தத தர்சிப்பிததார்ஜே; தத் ஸம்பந்த ஸ்ரீதமான் திர்வகாதி ஸுமமும் ஸத்பரார்த்தய மென ஸுமத்தத தர்சிப்பிகெத்ரா மேல (ரஹ்ரவான்) என்று தொடங்கி.

237. ரஹ்ரவான் ச்ரீதமகேதரபெருமான் தீரயக்தாதி ஸுமமகன்
வாசப்பட்டா.

அதாவது—தீர்தீயவர்களான ஏறத்தகையுடைய ச்ரீகுருசேகரப்பெருமான், திர்வகஸ்தாவா ஸுமமகனானவன், + வாகினன் பகதி மருத்தாய் + இத்தயாதிகனாகே பாபயோகிகளாகச் சொகதப்படாதிதகசெய்தி, + வேககடத்தக கோசேரி வாகும ருருகாயப பிறப்பின + + மிகுப்ப பிறக்கும் விதிபுகடயே குடுவனே + + செனப கமாய கிறும் திருவுடைப குடுவனே + தம்பகமாய கிறும் தவருகடயேகுடுவினே + என்று — திருமகிவாகுலாரோடு ஸம்பந்தமுடைய தீரயக ஸதாவா ஜக்மகனைப் பெருப்பெருக வாசப்பட்டா ரென்றபடி. (237)

238 இப்படி வாசப்பட்டவனவனதிகே, தாழ்ந்த ஸுமத்தத யாத்ந்தா ம பண்ணினவர்களே வருளிசெய்கெத் (ப்ரஹ்மஜினாதமரான்) என்று தொடங்கி.

238. ப்ரஹ்மஜினாதமரான் பெரியவாகும தீருமகோகும்பேவஜ்ஜத்தத
கூததாநக பண்ணினாக.

அதாவது—+ இனி இதுகேரிமகிவகி + ஸுமமபடியான வர்ணத்திடு வவதரித்த வித்யா மாஹாத்ம்யாதிகனாகே தஜஜாதிய ஸகனேத்தமரான் பெரியாழ வாகும, வேதப்பயன கொளவகல அகத்தயனையுடையகே பேகதப் பருவத்திடு வேத ஸாராததகிததமமய கிருகும் அவ திருமகனான வானடயும், ச்ரீகுரு ஸ்வதாராபவத்திடுவிதிவகசெய்ததாகே, + மிகெவகமமயாக வான் மெகிச தேன ஸகராய் + என மகன கோகிசதன் + + பண்ணிடு திகன் வகிறறிற்கோண்ட வபரகெஞ்சு + இத்தயாதியஹம், + ஆயப்பாடிச செவக சிறுமீகான + + ஸமும் மய பாகவகரு + ஆயகருத்த உன் தன்கைப்பிறவி பெறுதனை புண்ணியம் வாழடை யோம் + இதயகேயஹம் தானவனாகப் பேசுமபடி, தாமகவதரித்த வானத்தகரு மூனரும் வானமகவாகே தண்ணிதா கிருத்தவன் + அறிவொன்று மிகவாத கோபஹ்மத்ததப் புதரயதவேறிடுககொண்டாகமெனக. (238)

239. இப்படி வாசப்படுககும் கூததாமபண்ணுகபெரிமாதிய. கதகல கழித்தா ஸவருபகிருகாயபடிதா ஸெனஸெனன் வருளிசெய்கெத் (கதகலகழித் தா) என்று தொடங்கி. அன்றிகே, இப்படி விசிகுடவேஷப்புகதமரான் தாரதம் வாகவகதகளினதிகே கதகல கழித்தா ஸகனதமககருகும் வரும்வகததா ஸேதெனன் வருளிசெய்கெத் ராகமமய (கதகல கழித்தா) இதயதி

239. கதகல கழித்தா வானிகும் + தர்ஜுமத்தகயுடைய அவகத
வாகவதாயிடுகும்.

அதாவது—ஆக்மவகபதகத புனவபடிப்ரவாசியாதபடி அகாதிகல மயே வித்தப போத வகதேரியான அவித்யாதி தோஷம் பகவத் ப்ரவாத விசேஷத் தாகே பினகுட்டாதபடி ஸவானமகப போனும், ஸகனதமககருகும், + ஸர்வ கதகல-ஸம்பகல கரீஞ்ரு முத்தமவதா + எனவிறபடியே—ஸதீதவ கதகலக

னொலலாவற்றிலும் குறைவற்று ஸ்வேதா னகை ஸ்த்ரீஞ்ஞமுத்தமையா விருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய சிலை தானையே வரககடவதா விருக்குமென்கை. (239)

240. அகெவ்வேன யெனனு மபேணைநிலே அத்தைபுபபாதிகெருர் (ஆறு ப்ரகாரத்தானே) எனறு தொடங்கி

240. ஆறு ப்ரகாரத்தானே பகித்தாத்ற க்ஷருபத்துக்கு தத்வைய
மூண்டியிருக்கும்.

அதாவது—அகவ்யாஹிசேஷதவம், அகவ்யாணதவம், அகவ்யேரக்யதவம், ஸமசேஷததிக தரிகை, கிசேஷததிக தரிபாமை, தகேகவிர்வாஹயத்வமாஹி ஆறு ப்ரகாரத்தானே, கிசேஷததிகுத்த - அவித்யாதிகேஷதயா பரிசுத்தமான வாத்மஸ்வருபத்துக்கு, ப்ரகாரஷடக பரிபூர்ணயான பிராட்டியோடு ஸாமய ஸாஸ்கிகமாக வுண்டியிருக்க மென்கை. இந்த ஸாமய ஷட்கத்தாத கிளைத்திறே, *கஷமாஸர்ப்பாவை யொப்பாண* எனறு ஆழவாரானிசசெயதது. ஆக, இவ் வ்ரணநி வாக்யமும் ப்ராணமகை. (240)

241. இனி, அவர்களுக்கருஷடமான ஜகமர்களை புரேபஸித்த கிக்குஷ்ட மான ஜகமர்களை விசுமபுவா நென்னென்ன வருளிசசெய்கிருர் (த்குஷ்டத்தின) எனறு தொடங்கி.

241. த்குஷ்டத்திறுக்கிகு மஹங்குத்தானே; அத்குஷ்டத்திறுக்கிகு
மஹங்குத்தானே.

அதாவது—ஆரீஜாதவாதிகளும் ஜகவ்யமுமாகிற த்குஷ்டபுருஷார்த்தத்தி னொருவனுக் குண்டாழுவர்த்தி, கிசவ்யமித்யாதிகளைப்போலே தான்சினற கிலைக்கு மேலே உதகர்ஷம தேடப்பண்ணு மஹங்குத்தானே புண்டாம; சேஷதவாதிகளும் கைவக்ய ஸம்பத்துமாகிற அத்குஷ்ட புருஷார்த்தத்தில் ஒருவனுக்குண்டா முயர்த்தி, இவற்றினுடைய வபிவ்ருத்தி கிசவ்யானே கிலைக்குகிலை தாழப்போம்படியான அஹங்கார ராஹித்யததானே புண்டாமென்கை. (241)

242. இவ்வஹங்கார தத்ராஹித்யங்க ஸிழவுபெறுகளுகுடலாமபடியை வருளிசசெய்கிருர் (பாஹமாவாய்) எனறு தொடங்கி.

242. ப்ரஹ்மாவா விழத்துபேரதக இடைகியய்ப் பெற்று கிடுதக
செய்யுப்படியுயிருக்கும்.

அதாவது — த்குஷ்டோத்கர்ஷாதிசபத்துக்குத் தகை அஹங்காரதிகளுள் ப்ரஹ்மாவாய், *தவிபராதத்தாவணாகே மாம பராப்து ம்ஹஸி பத்மஜ* என்றும் *சுடிககமதைதூன் விருத்தம கான்சிலான கணானடிக கமகந்தன்கை யயன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இழகது பேரதக, அஹங்கார ஹேதககனொன்று மில்லாணையானே தத்ராஹித்யபாய் இடககை வகைகை யறியாத கிடைச்சியான கித்தயத்தியாய், *முகதிக கதாந்யா கோப கக்யகா* என்னுமபடி அவன நிருவடினைப் பெற்று கிடுதகசெய்யும்படியா விருகலும் இவ்வஹங்கார தத் ராஹித்யங்ககளின் ஸ்வபாவமென்கை. இப்படி அஹங்கார தத் ராஹித்யங்கன் அவனை கிழக்கைகளும், பெறுகைக்கு முடலாவையானே, ஸ்ரீகுருசேகரப்பெருமான் முதலானவர்கள் அஹங்

காச நோயைவள ஜம்மகளை யாதரித்த தத் தலித ஜம்மகளை யாதரித்தார்க
கென்று வருத்த. — — — — — (242)

243. (காசநித் தானே முடிபுகையவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக,
அறங்காராதினின் நோயு முப்பாதிக்கப்பட்டது; அசத்தாம பரம்பரப்பாபகை
கிரணாடு மகனே யென நிகுகும பரபகைநிகரிபுகடப நிசர்பா விசேஷம் சொ
கப்படுகிறது (இப்படி ஸர்வபராரதகாலம்) என்று தொடங்கி,

243. இப்படி விவரப்படுத்தாது நானேயுள்ள அறங்காரித்துக்கும் அந்
னுடைய காரியமான கிஷபராவணப்பதத்தும் விநிதம் தானை
யானே தன்னைக் கண்டித் தத்துவைக் கண்டிப்பானேயும்; அவை
தக்கு வித்தகான ஸ்வாரிகைக்கண்டித் தப்பித்தக் கண்டித்
போனேயும், அவற்றைத் தவிர்த்தகான சூனியானவானைக் கண்டி
பித்தக்கண்டி கண்டிப்பானேயும், தவிரிக் கண்டித்
பித்தவைக் கண்டிப்பானேயும், ஆசிரியனைக் கண்டித் பரிபல
சேந்தைக் கண்டிப்பானேயும்; கிஷபனைக் கண்டித் அபிரத
கிஷபத்தைக் கண்டிப்பானேயும் நினைத்து அறங்காரித்த
காமங்கல் குன்றம் அதுகலிபக்கல் அதாத்தையும பித்தகலி
பக்கல் பராவணப்பதையும் உபேஷிக்குவன்கலிபக்கல் கிஷபகலிய
யும் பித்தகலிக்கு மேலாகுதி, ஆதிகலியகல் தமையும் பித்தாரும்
பித்தபித்தகலிக்குள்ளே யொன்றாகுது, அதாவியபராவணப்பதையும்
பகவத் பராவணத்தானே பித்தகுமத்தனை பென்றதுவித்து நேறையத்
தவிடுப்பதையும் ஆதம் யாதாரிபித்தகலியும் பரக்குத
வந்தகலிக்கு போக்பதா புத்திப்பகுததையும் நேறையானம் பராயம்
தமையானம்யாதாரிபித்தபதி யென்கிற புத்திப்போதும்,
தனக்குகரு கிஷபகலிக்குக் காரியமென்குதம் கிஷபகலி
மேக்குதம் பித்தகும பித்தயும், கிஷபகலிக்குத் தாதாரிபுத்தி
நித்தாரிபும், கிஷபகலிக்குத் தாதாரிபுத்தி கிஷபகலிக்குத்
யும், உகத்தகுதித் திஷபகலி அதாரிபுத்தியும், கிஷபகலிக்குத்
இதா கிஷபகலிக்குத் அருதியும், ஆதாரிபுத்தியும், அதுவித்தத் திஷபகலி
ஆதாரிபுத்தியும் அதுகலிபகலிக்குத், பித்தகலிபகலிக்குத்
யும் அதாவிய பராவணத்தானே வித்திக்குமபடி பகவதிக்குகரு
மேற்கலிபகலி.

இவ்வளவ் பராவணம் குறித்த.

(ஸ்தாசாரிப பராவணத்தானே வித்திக்குமபடி பகவதிக்குகரு மேற்க
கலிபகலி) என்றுமளவாக. (இப்படி) என்று—இவ்வளவான பராவணத்தைய பராய்
கிஷபகலி. (ஸர்வ பராவணத்தானம் காசநோயைவளகையவது)—என்குபிபண முடித்
தம், பகவத விநோதத்தை விநித்த முடித்தம், பகவதைய விநோதியையும்,
என்குபிபடியானம், அன்குபிபடியானம் என்குபிபடியானம்—அன்குபிபடியானம்
உருவழிப்பன்னுமதா கிஷபகலி. அறங்காரித்தான, நேறையானமேயான முடிபுத்தி.

தேவநாதிரிகதாநமவிஷயத்தின ஸ்வாதந்தர்யபரிமாச ரூபமாக, இரண்டு வகைப் பட்டிறை யிருப்பது; இவ்விடத்தின அதவ விரண்டும் சோசொகைப்படுகிறது. (அதினுடைய கார்ப்பமான விஷயபரணப்பததகதும்) தேவநாதர்யபரிமாசமும் ஸ்வாதந்தர்யபரிமாசமும் விஷயவகிள ஸ்வபோகயத்தோக விருமபுதகாகு ஸுதவாகையோக, விஷயப்ரணப்பததத அஹங்கார கார்ப்பகெனகிறது. விஷய சபதத் தானே—ஐய அதுவகமாகவும் ப்ரதிகவகமாகவும் சொகைப்பட்ட விஷித விஷித்த ரூபவிஷய த்வயத்ததைபுரு சொகதுகிறது. (விளகிலம் தானுகையோக) எனறது—இதவ விரண்டுகதும் ஜகம்பூமி பகவதஸவரூப திரோதாரதிகிளப் பணனகடவ ருணதரவாத்மகப்ரகருதி பரிணாமரூபமாக ஸ்வகர்மவிசேஷரபதய விருககிற சரீர விசெஷ்டனான தானுகையோக யெனறபடி கர்மாதுருணமாக ரஜஸதமஸஸுக களரிகே கஸ்கவடகதும் சரீரவிசெஷ்டதையோக மஹிமவகித் தானுகாத தேவநாதத் தாதத் தானுகவும் தனகருர்பனககாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரானுகவு மயிமாசிப்பதும் தனக கசீத்தகரமான விஷயங்ககிளிகே அத்வாதாத்மைப்பணனுதவது மவனதரீன விதே (தனனைககண்டாக) தீத்பாதி தீப்படி அவதிகாஸம் போத்தவனாய் தீப போதமதகரு யோகவகான சரீரவிசெஷ்ட ரு விருககிற தானை தர்மத்தாக் "கொன தம்மை விடேன்" என்று ஸாயதருயப பகவதவிததிரீபும் சத்ருவக கண்டரப் போகே ருடக கசீத்த தனகரு கசகருக வினைத்தும்; தனகருடய உகதி வருத்தி களரிகே தர்வகஸகைப்பக கெப்பி அஹங்காரதிகிள மேன்மேனும் வளரூபடி பண்ணும் ததபயவசபரண ஸயஸரீகிளக கனகெனதிரே கண்டாக், அனுதிக மேலயமுத்தககிககொனனும் அதிகருதான ஸப்பததைக கண்டரப்போகே அஞ்சி கெகெப் பிறகவித்த கெக்கு பாதகொனதே வினைத்தும்; தனகருடய உபதேசாதுஷ்டரகங்க விரண்டாதும் அஹங்காரதிகிள தோக தர்வததைப் பண்ணுகித்த தத்ப்ரணங்கததிரிகே பீதபீதருயபடிபணகி ஸ்வாஸாமக அவற்றை விவர்த்திப்பிகதும் மதயமபத விஷ்டரான ஸ்ரீகவஷுணவர்கிளக கணப்பெற்றதும், தனனுடய அசீத்தரப்பதயகக விரண்டும் தனகனாய் தீயது கிகககி ககைதிக் ரூட்டி ரகிதகதும் ஆப்பதபத்தககிளக கண்டரப்போகே யத்வாகம்பண்ணி ககரு கற்றனையானவர்கெனன்று வினைத்தும்; அடிவிக கணககேபரங்கிளத் தத்த அவற்றைகொண்டு வயதிரீயாமல் கவதிரி உடகருபடி கானதர்வகிளக கரடி அகருத்யகாணுதிககிளக கெகித்த ஸர்வவனகததிரிக தானுடய ஹிதமே பரீத்தபபோரு பீசவரீன அர்சொனதகககிளிகே கன்காரக கண்டாக், உத் பாதகனாய் வித்வார்தனாய் அபிதப்வருததனுககரபடி கியரித்த உத்திரிகொண்டு போகும் ஹிததவிதயான பீதகவக கண்டரப்போகே கிகெஹகாதவன விசயக் கிள புதயனாபககொண்டு கெக்கு ஹிதபரனென்று வினைத்தும்; அவதிகாஸம் *அனந்திசவ* எனனுமபடிவிடத்த தனனை பகவதஸ்மபத்ததை யறிவித்த ஸத்த்வகானுககி மேன்மேனும் தன்னுபதேசத்தானே ஜ்ஞா கவதரக்ய பகதி கிள வினைத்த ககதிறனியெனன பகவதவிஷயத்ததை கரட்டித்தரும் கிகெஹப கரகருய *உன்சிரே புதிரகருதிராய்* என்றும் *உன்றன கெப்பித் பிறககிப சிரன்றி கெண்டுகன* என்றும் சொகதுகிறபடியே ருணகித்ரஹகனரிகே தனகரு தாரகிபாகயனுகிடுகரு மாகார்ப்ரீனக கண்ணுகெககர்ப்படி கண்டாக், கண்ணுகுழுகிவிடம் பெரும் பசியன தாரகருமாய் போகமருமான சோதனைக கண்டரப்போகே அத்தயிவிசேசத்தோகே யதபவித்த கெக்கு தாரக போகயவிஷய

[illegible]

ஆக, இப் படி அஹங்காரத்தின் மூன்றாம் ஸ்வரூபத்ததனை வாதரீகமும் படிபடி, ஸ்வரூபாசனகர வாதரீகமும்படிபடி, ஸ்வரூப லாசகரையோடே யுடனாகக் கருமா விருத்தமவர்களை யிப்பகிக்கும் படிபடி பண்ணாமென்று அவற்றின் கொடுமை களை யதுணர்ந்திதது என்செய்யத் தேறிவிறிதா மென்றஞ்சி; (அர்த்தகாமாபிமாசம் கன் மூன்றாம்) என்று பாடமாளுதும், சக்சோபிமாஸோஹங்காரா என்விறப்படியே— அபிமாச சப்தததாரித அஹங்காரத்ததச் சொன்றுவிறதாயையாதே, (அதுகூடப் பககம், இப்பாதிதய விதா விதாயபககாதே பதாரிபகககொன்று கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திதே யோஜிக்கககடவத; (ஆத்ம குணககன்) இப்பாதி சமதமாத் பாத்ம் குணககன், அபாதிகாந பஹங்காராதிகளுககு விநிசிகமாய அபாத்மகுணககனைக் கூடுபூரிததுககொன்று கம் பாதகதாராபிடுககிற மெழுதடய பத்கததாதும், ஆத்ம குணதய விதாராதிகளான அஹங்காராதிகளுககு வாததகராய் அபாத்மகுண பரி பூர்ணதாய கம்மவச்பரா விருககிற பிறகுதடய பத்கததாதும் பிறப்பித்ததுககொள்ள

வெண்ணாது. ஆத்ம ரூபங்களுக்கெல்லாம் கொங்கையாய் அடியிலே தன்னுடைய கிரீடாநாகக்ருபையாகவும் மலம் யகீகரித்தருளி மகாகோதமரூபமாக ஞாண்டாவ தெப்போதோவென்ற பகவதும் கரைவது பகவதே வந்ததிப்பதாய்க்கொண்டு போகும் ஸதாசார்யனுடைய பரணாதமடியாக வதுமே, காமரூப வாத்மரூபேதைய கிரீடாநி பாபகூடம் பிறகருமபடி * அமலகங்கள் கழிகமும் பகவாதுடைய பரிபூரண ப்ரணாதததானே பிறக்கும்த்தனியென் றத்யவலித்த (தேஹயாத்நாவி றுபேகை யாவது)—தேஹ ரகணாந்த்மன வயாபாரத்தின் விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆத்மயாத்நாவி கிரீபகையாவது)—தேஹத்வம வடிவான வாத்மாவாகத் தாரகாதிகளான ரூபரூபவ கைக்கரிய ப்ரவருத்தியின் பெற்றவனவான தருப்தனாபிரித மேனமேறு மானைப்படுகை. (ப்ராகருத வனதுக்களிக போக்யதா புத்தி விவருத்தியாவது)— அசவாச்சாதவதிகளுக்கும் குறுப்பான ப்ராகருதபதார்த்தங்களின் ஆதர்த்தம் வடிவான போக்யத்தவபுத்தி தவிரகை. (தேஹதாரணம்) இத்தயாநி

அதாவது—அந்த ப்ராகருத வனதுக்களில் தேஹம் தரிக்கக்கூறத் தக்க வளவு புலிகை, பரமாத்மாவான ஸர்வேசுவரனுடைய ஸமாராதத்தின் ஸமாப்தி ரூபமான ப்ரணாத ப்ரதிபதத்தெனவிற புத்தி கிரீஷைமுமெனகை அனநிகை, (பரமாத்ம ஸமாராத ஸமாப்தி) எனவிற புத்தி கிரீஷைமும், தத்ப்ரணாத ப்ரதிபததி யென்விற புத்தி கிரீஷைமும் எனவடிமாம்; (தனாக) இத்தயாநி. அதாவது—முறு கை—வாய் ப்ரபாங்குனாதும் ப்ராரப்த சீர மிருகமனவும் தாபத்யம் வருகை தவிர திறே; ஆகையாகே, இச்சீரத்தோடேயிருக்கிற தனாகத் தாபதாயக்களி தேதேஹ மொரு கிரீஷைமுண்டானும், "இது அதுவ விவசயமான ப்ராரப்தகர்மபகமனதே, ஏவம் பூதகர்மம் கருணகவ கழிபுமனவனதே இச்சீரத்தோடே மலம் பெம்பெரு கான் வைக்கிறது, ப்ராரப்தி ப்ரதிபத்தகக்களிகை பொனருவதும் கழிப்பபெற்றேருமே" எனவிற வதுஸத்தாததானே வாதம், துர்வானகையாகே விவடிடம்பயித இவச யாமல் ப்ராகருத பதார்த்தங்களையும் நீவித்தகைகொண்டு ஸமாரத்தக்குன்றிப் பொருத்தியிருக்கிற மலம் தக்க தச்சத்ததப பணனுவிறது இதில் பற்றறுத்தக் கொண்டுபோக கிரீஷைவிற ஸர்வேசுவரனுடைய கருபயித பகமனதே வித- எனவிற அதுஸத்தாததானேவாததுண்டாகவடவ பரிதிபு மென்கை. ஸ்ரீவாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகண்டமென்கை கழிவிறவனாகத், வர்த்தமாக சீரத்தி வது பாக்ய கர்ம மித்தனையும் கழிகை யரிதனதிறே; கர்மபகமான தகை பரமபதாரகை யதபயியாவின்ருதும் இத்தேஹதகை விட வெனருக இவசயாத விவகை கித்தகை ரூக்கி வைப்போமாவிக். இச்சீரத்தோடே கொடுவையிருக்க விச்சிததம் இவன மொரு சீரத்தன்கை கிச்சித்தகசெய்ய மாணவாக இச்சீரத்தகருவன கர்மபதப வித்தி மிறக்கக்டவ வென்றிறே வைக்கிறது, ஆனபினபு, மற்றுண்டான கர்மம் கென்க்கை கழித்தது ஸமாரத்தின் வினது மிவகை கருகத் திருவடிக்களிகை சேர்த் தககொன்னுக்கவி றுண்டான கருபயயானோரூப்போடு, இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபயயானேயிறே. அசாதிகை பரிசுதவித்த சீரத்தோறு மதப வித்த தக்கம் பகவக கிரீடாநபகம், இது அவனதுத்ரஹ மம்; வனவா துத்ரஹமிச்சாமி தலயவித்தம் ஹராமஹம் எனருவிறே; ஆகைய வித்தை (க்ருபாபகம்) எனவிறது.

(வ்ஸாதஸ்ப்ராதத்தின் ஸாதகத்வ புத்தி விவருத்தியாவது)—ப்ரபங்குன தன் றுடைய வதிகாராதுருணமாக வதுஷுத்தகப்போண்டு போகும் ஸகொருக்கக்களிப்

பேற்றுக்கு ஸாதகமாக விளைபதொழினை. (விவக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாதுஷ்டாஸக் களிக் காலஞ்சையாவது) + ஸட்டாரோ டயங்கொழிந்து காரணனை எண்ணி சிருகளை யானே விசமம் ஜ்ஞாந பகதிகர சிருகனும் விவக்ஷணரான பூவர்களுடைய விவக்ஷண மான வந்தஜ்ஞாநமும் அது ஷ்டாஸமும் கமஞ்சுண்டாகவே ஜ்ஞாமென ஜ்ஞாநை (உகத் தருளின க்ஷணகளி ஸாதராத்ஸபாயது) + தாதுகத்த ஸூர் + ஈன்சிறப்படியே—ஸர்வேச் ஷாதுகத்த வர்த்திகதிற நிவபிதசைகளைனரும், + கணடிபூரங்கம் மெய்யாகசரி போ மலகிமெனது மணடிஞர் + ஈன்சிறப்படியே—மகண்ணு அககேமண்டி அமுமபடி மெனமேனும் பெருகுநிற ஆதாம. (மகண்ணாசாஸகமாவது)—அவவேநிவ்யதேசங்களை, அகும்பி, வாததிகதிற வவஜ்ஞாநய ஸைகத்த்யதகதபும் ஸைகருமாச்யத்ததபும் வாகி யறித்த வேகனும் பரிவரினாசையையபும், ப்ரதிஊ வர்க்கவகளி னநிசையத்ததபும், விளைததேவகி, “கனசெய்யத தேநிதிறது!” என்று வயிறெரித்த இரவுமபகதும், திருப்பகலாண்டு பாடுகை. (இதர விஷயங்களி னருபெயாவது)—பகவத் வயநிரித்தம் களான நேறய விஷயங்களிக தொஷதர்சாதினாரகே அருபபமறநிருகனை. (ஆர்த்தியாவது)—இதரவிஷய ப்ராக்ஷணய நேறதுவான விவடிமபோடே இருளதரு மாஞ்ஞாதததிகிருகதிறகிதி கடிக்கொதிப் பாதும், ப்ராப்பகவககூணப தர்சாத்நால் வந்த ப்ராப்தி விசமபாஸறதவத்தாதும ப்ரம் கதேசம். (அதுவர்த்தம் விவதிபாவது)—பகவத் பாகவத விஷயங்களினை ஸவசேஷத்வா துஞ்ஞாமக சீசோகதி சீச வருத்தி களாரகே பண்ணு மதுவர்த்ததகதை ப்ராக்ருத விஷயங்களிக் மறத்தம் செயயர் தொழினை. (ஆஹார், விவதிபாவது)—ஜாத்யாசாய கிமித்தாதுஷ்டக்ஷணாய, ஸர்வேச் ஷாதுகையபும் ததியருகையபும் ப்ரணாககணான வஸதுகளைபே ஆஹாரமாகக் கொள்ளும்தொழிப, ததிதாங்கணானகை கொள்ள கடைவோமல்லை மெனநிருக்கை.

(அதுஊ ஸஹவாஸமாவது)—ஸ்வஸைஸர்கததாரகே ஜ்ஞாநாதுஷ்டாஸக் களை வர்த்திபியாசிறகும் துஊரானவர்களுடனே கூணகாலமும் பிரியாதே கூடி வர்த்திகனை (ப்ரதிஊ ஸஹவாஸ விவருததியாவது)—ஸ்வஸைஸர்கதத்தாரகே ஜ்ஞாநாதுஷ்டாஸகளை கடுபியாசிறகும் ப்ரதிஊரானவர்களுடன் கூணகாலமும் கூடி வர்த்தியாதொழினை. இவருச்சொன்ன அதுஊனும் ப்ரதிஊரு மினஜ்ஞே ரென்னுமிடம் மேலை தாமிம யருளிசெய்யயக்கடவரிந (ஸதாசார்ய ப்ரணாதத்தாரகே வர்த்திகருடபடி பண்ணிக்கொண்டு போரகடவன்) அகாவது—தேஞ்சொன்ன விவவித்தததபும், ஜ்ஞாநாதுஷ்டாஸ பரிபூர்ணஞான ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமக களாவஹமான ப்ரணாதத்தாரகே தன்னையே மேனமேனும் மயிவ்ருத்தமரமபடி செயதுகொண்டு போரககடவ னெனறபடி. ஸதாசார்ய ப்ரணாதத்தாரகே வர்த்திக் குட்படி விவன பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது—தத்ப்ரணாதககளைச செயது கொண்டு போருகை. தத்ப்ரணாதககளைவன்—இதிஜ்ஞாநய வ்யபாதஶ ஸதகத்தி னருளிசெயதிறவை. (போரககடவன்) என்று விதிநீண வருளிசெயதது—இதிஜ்ஞாநய அவச்யாதுஷ்டேயதவம் தோற்றுகைககாக. (248)

ப்ரபததீதார்பா நிபுணம் பூர்த்தி.

பிள்ளைகோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் ப்ரகாணம் ஸமாப்தம்.

தத் தனனை சகுகளுக்கொண்டு மக்களாசாஸம பண்ணி அவனை சகுகரு
மெனவை இவனிடத்தினை ஸௌந்தர்பம் சொல்கிறதெனியவாதினும், அதுவும்
மகனவாசாஸம நேறதவாஸக்யமும் மேலே சொல்கையாதும் ஸௌகுமார்ய
மீதகரு முபகாஷணம். (245)

245 இப்படி ஸௌகுமார்யாதிகளைக்கண்டு கண்கள் சகுகருவான வவனுடைய
சகதிகவபவத்தை மறந்து தானவனை சகுகருமெனவிற விவவாத மெனவே காண
வாமென நு மபேககதிரிவ, இது ஷ்டாசார வித்தமென நுமிடவ காட்டுகிறார் மேல
(இவவாதம) என்று தொடங்கி

246 இவவாத்தம சகாவாத்தி ஸ்ரீஜுகாரான திருமகன விவாய்தான ஸ்ரீதண்ட
கரவிய வானிகளை குக்கவ தீதவடி பதாராஜா ஸ்ரீதந்தகோபா
ஸ்ரீவிஜா பீஷ்ஜபுறமகவித்தவா தொடக்கவானவாகவ பககநீவே

சகாவாத்தி, பெருமான பிராடகவாத திருமகன புணர்ந்து மீண்டெழுந்
தருவாகிறக, பரகாஸம வகது தோற்றினவனவீனை, காடகாதாடிகை விரலகை
களவே விவருடைய சகதிகவபவத்தை வகதமக அறிவிருக்கசெய்தேயும்,
இவருடைய பரவாததையும் ஸௌகுமாரவாததையிம் பாதத, *எனனாகப்பரு
கிறதோ * என்று பீதனும், தான முன்னே போகசெனது, *குகதாரோஷாத்
ப்ரகாகதன தீவம் பாத்மவாஸக மறவாசா, பரவாம மம் பத்ராஸுமபயம் காது
மாற்றவீ * என்று சாணம் பகரு, பீனையுமவன பெருமான கமீல அடகது
செவதுவிறாடகவகண்டு கிப்பாரானனும் கின்று, *கதோ ஸம இதி சூதகா
ஹ்ருஷ்ட ப்ரமுதிதோ கரு, புர ஜாதம் ததா மேகை ஸுதர காதமகமெவச *
எனவிறபகயே- அவன் தோற்ற மீனகதோருவெனது கெடகின்பு, தானும்
பீனையும மறுபிறவி பிறகததக கினைத்திருந்தான் திற

ஸ்ரீஜுகாரான திருமகன தனவீப்பாடகிவ விவருடைய வவவமெவகா
மறியுமவா விருக்கசெய்தேயும் திருவபிஷேகம் பண்ணுக்கககாச அககருததவிய
காதாராககொண்டு சகரவாத்தி திருமகனகக கெழுந்தருளுகிறதோத, இவாழ்
கிவே தோற்ற "இதக கெனவருகிறதோ" என்று பத்ரமததாரகை ககவக, *பதி
ஸமமகிதா ஸீதா பாததா மனீதகதன, ஆதகாஸுமவவாஜ மகனகா பபி
ததபுஷீ * என்று-திருவாசனவம் தான மகனாசாஸம பண்ணிககொண்டு
பினசெனது, *பூவாம திசு வஜாதிரா தகவினும் பாத தே வம், வருண பசு
மாமாசம தகேஸுதாததாம திசு * என்று-திப்பாராகிவ விவாகரு சகுகராக
அபேகதததானீதே (ஸ்ரீஜுகாரான, எனதும் (திருமகன்) எனதும் பிரிததச
சௌவையும அபிபாதகரு ஸ்ரீஜுகாரான, மீஹவா ததாபகததாரிவ
பெருமானுடைய சகதிகவபவத்தை கண்டிருக்கசெய்தேயும், *இயம் ஸீதா மம்
ஸுதர ஸுறதாமசீ தவ, பாதசகாசாம பதா தே பாணிய கருஹண்வ
பாணிகா * என்று-"ஆபிஜாதபாதிகனவ விதவபான விவகை ககககொண
டருனும்" என்று காடககொடுக்கிறகனவீனை, இவருடைய வறவகவ ஸௌகு

மாய்வத்தையும் கண்டு கண்டு, இரேசேந்திக கொரு தீயரு வாராதொழிபவேணும் என்று *பத்ரம் தே* என்று மகனாசாஸனம் பண்ணினுனென்கை.

விச்வாமித்ரன், தன்னுடைய அந்தர ந்ராணுத்தமாகப் பெருமானை யழைத்துக்கொண்டு போருகிறபோது, ஹேவ தாடகை பெரிய ஆர்ப்பரவததோடே ஆகாமித்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக்கண்டு, *அஹம் வேதமி மஹாத்மாகம் சாமம் ஸத்ய பராகரமம்* என்கிறபடியே—பெருமானுடைய சகதிலைபவததை யறிந்திருக்கச் செய்தேயும், னென்குமாய்வத்தைப் பார்த்துக் கண்டு, *விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷிர் ஹுமகாரே னுபிபர்த்தன்ய தாம், ஸவஸி ராகவயோரந்த ஜயஞ்சை வாப்பரவத* என்கிறபடியே—தான் மூன்றேனென்று அவன் ஹுமகரித்து, பெருமானுக்கும் திருத தம்பியார்க்கும் ஒருநில்கு வாராமகாக மகனாசாஸனம் செய்தானிறே.

ஸ்ரீ தண்டகாரண்பவாலிகளான குஷிகள், *தே தம் ஸோமயிவோத்யத்தம் த்ருஷ்டவாஸை தர்மசரிணை, மங்களாமி பாபுஞ்ஜாஸா ப்ரத்யாக்ருஹ்ணம் த்ருட வ்ரதா* என்று தம்ம ஸர்பக விவருத்தியையும் அபிமத வித்தியையும் பண்ணித்தருவாரிவரேயென்று ஸாதலாதுஷ்டா மபண்ணுகிற தான்கள், இவர் ஸக்கிஹிதரானவரே அவற்றை மறத்த, இவர் வடிவமுதே தங்கருண்டு மங்கனாசாஸனம் பண்ணினார் களிறே.

திருவடி, ப்ரதம் தர்சகதநிலே *ஆயதாச்ச ஸுஞ்ஞத்தாச்ச பாஹவ பரி கோபமா, ஸர்வ பூஷண பூஷாஹ்ரா கிமர்த்தம் கலிபூஷிதா* என்று கணையகன் போலே விருகுகிற திருததோன்களில் மிகுக்கை கண்டு, "மககிவ் ரக்ஷகரகை குறைமில்லை" என்று புத்தி பண்ணுகிறேன்செய்தே, அவற்றி னழகைகளை உடுபட்டு, "பிறர் கண்ணெச்சிலை படுக செயவதென" என்றஞ்சகை பண்ணி, "திருவாபரணை களாலே வித்தை மறைத்திட்டு வைவாதே விப்படி வெளிபிடக காரணமென!" என்று வலிறுபிடித்த, பின்பும், பெருமானுடைய சகதிநிசேஷத்தை பஹுமுகமாகக் காணுகிறகச் செய்தேயும், னென்குமாயவாதுஸாதலததானே "இவர்களைவருகிறதோ" என்று தணுகருத தணுககென்று ஸர்வ தகையிலும் கூடகின்று கோககிக் கொண்டு நிரித்தானிறே.

மஹாராஜர், வாலிவதாதிகளான பெருமானுடைய சகதி கௌரவத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும், னென்குமாய்வத்தையே பார்த்துக் கண்டு, ஸ்ரீவிபிஷணுழ வான வாகுபேரும் தானுமாய வாகு தோற்றினபோது, *ஹி ஸர்வாயதோ பேதச சதுர்ப்பிஸ ஸஹ ராகுனை, ராகுணோப்பேதி பசவத்வம் அஸமாஹந்தம் கஸம்சய* என்று—மககெனமை ஒருவிரான பெருமானை கலிகிற வழியானே கமமை பெண்களையும் முடிப்பதாக வருகிறுனிவன் என்றறுதிபிட்டு, முதலிகளுகருக காட்டி, *ராகவமசரணம் கத* *விவேதயத மயம் கதிப்ரம்* என்ற உகதிகளைக் கேட்டு வைத்தும், *வதயதாமேஷ திவதேண தண்டேக ஸகிலவஸ ஸஹ, ராவணஸய க்ருசமஸஸய ப்ராதா ஹயேஷ கிபிஷண* என்று—ராவண ஸர்பகதத்தையே பார்த்து இவனை சிதரவதம் பண்ணவேணுமென்பது, *ராகுணோ ப்ரணிஹிதம்

தமவைவழி சீசாசரம், தவையாற்றம் சிகரஹம் மக்ஷிப கதம் கதமவதாமவர* என்று-
 ராவணன் வரவிட வதவனென்றே பவந்த திருவுள்ளம் பற்றவேணும், அவனை
 தண்டுகனையே பரப்பதென்று புத்திபண்ணுபினேன் எனபதாய இப்படை
 களினே பலவற்றையுஞ் சொல்லி, "இவனை ஸாவதா கைககொள்ள வேண்ணுது"
 என்று ஒருகிளைகின்ற, *பீசாசரம் தாவதா* இதயாதிபாசே நமமுண்டய பஸ்தைதக
 காடடியும், கிபரதோபாககபாசம் கணுபாககபாசம் இவை வருளிச்செவதும் தெளி
 வித்த பயததைக கெடுத்த, *ஆவையம் ஹரிச்சேஷ்ட* என்னவேண்டுமபடி பெரு
 மானை குறழ்ச்சாக்காக கிளைத்தக காதககொண்டு போததாரிதே, (மஹாராஜா)
 எனவிறத—ஸ்ரீ ஐடாயுமஹாராஜாதுர பெனதும் சொனதுவள்ள, அதாவது—
 ஸ்ரீ ஐடாயுமஹாராஜா, பிராடககாக ராவணனோடு பொருத குறறுகிராயககிடக
 கிறதமணம் பெருமனவந்த கண்டவனன்கே, ஜுவதாததிலிருந்த பதினாசிரம்
 ராகுணரையும் தனிவிரகுசெய்துகின்ற கொன்ற தோவலியை வறித்திருக்க
 செயதேயும், *யாமோஷதி மிவாயுமக* அகவேஷலி மஹாவே, ஸாதேவி மமச
 ப்ராணு ராவணனோபயம் ஹருதம்* என்று—"அருமருத தேஷுவர் அடவிதேதும்
 தமோதமாப்பிரேசே யாவனொருத்தியை சிந்த பரதகாட்டிலே தேடிக்கொண்டு
 திரிமீதிர, உமகரு கிதயம்பரண கையமான வவளும் எனதுகடய ப்ராணன்கு
 மிரண்டும் ராவணனுகிற வையனானே அபஹருதவலத்தககாணும்" என்று
 சொல்லா கிற்கச்செய்தே; இவருடைய கிரஹகிசைத்தாக வகத தனாத்தியையும்
 ஸௌருமாயததைதயம் ராகுணிரோடக வான பகையைதும் கிளைத்த, "எனனுகத
 தேஷுகிறதே" என்றருகி; *ஆபுமக* என்று. ஆபுமகை ப்ரார்த்தித்ததாரிதே

ஸ்ரீமந்தகோபர், பூதவ கிரணத்தாரித கருணாநுடய திவமகதிரேசத
 கைககண்டிருக்கச்செய்தேயும், காவையாயுகதமான ஸௌருமாயததைதயம் பரததை
 ககைவி வலிமெறித்த, *ராகுத தன மிசஷாணும் பூதகாம பரபிவா ஹரி*, வலய
 லாபி ஸமுதபூத பகைஜா தவறு ஜாத* என்று—"ஸாவ ஜகதகாரண பூதனய
 ஸகை கிரோதி கிரணாசினனா ஸர்வசவரன் உமணம் ரகிப்பானா" என்று ரகை
 கிடாரிதே

ஸ்ரீவிதர, கருணாநுடய ஸாவதுருத்த ஸர்வகதிரதவாதிகளை அறித்திரு
 கச்செய்தேயும், தாயோதக கோஷதிகை எழுகருளினபோத பொயயாஸாயிட
 பகையக கண்டருகி ப்ரோகததைதயானே, *ஸௌபருசக கணம் சௌரி* விதாஸ
 ஸ மஹாமதி* என்று—தமமுண்டய திருமனிகைகித தாயிட ஆஸாததைதய
 மதிசகைகை பண்ணித தனகையானே அழகிப் பரததாரிதே

பிள்ளையுறங்கா கிணலிதான, அத்தனின ஜனா* சகத்யாதிகனென
 மறிந்த, "பெருமான் உமகரு ரகை" என்றிரகிறக்க செயிரேயும், பரேம பரவச
 ராகையானே, 'பெருமா னுணவி வருணம்போத கனிகை மொருசகைம் பிறகிண
 உம் ப்ராணனை கிரிவித்தனை" என்று சொடகடைய புருகிப் பிடித்தககொண்டு
 ஸேகிப்பனென்று பரவித்தமிதே

(தொடக்கமானவர்கள்) எனவிற வித்தான—சந்திரியா வ்ருத்தான தருண பகச ஸாமா ப்ரதன வ்யாஸிதா. ஸர்வாந தேவாந கமஸ்யாதி ராமஸ்யாததே பசனஸிஸா எனவிற திருவியாத்யவாஸி ஜகநகா: உபத் மகதாந ஸா ஸ்நாநய விசதா கலபயத புரா, அமருதம் பரார்த்த்யஸ்ய நததே பவத மகதாநா எனற ஸ்ரீகௌண்டியர்; உஜாதேஸி தேவதேவா ககசகா கதாநா!, தீவய 7. 1. 1. தேவ ப்ரணாதே தோபஸஹா எனற ஸ்ரீவசனாதேவ, உபஸஹா ஸர்வாதே ருபமேதச சதர்ப்புஜா, ஜகாத மாவதாம தே கமஸ்யாதி திதி ஜகஜ்ஜா எனவிற தேவகிபிராடக முதனானுரை பெருமாம கொகவிறத.

(1-40)

247. துவவிஷய வஸநகாஸ்ய மௌக்யாபு மவகாஸாஸாததேந மூடத் மௌனுமிடத்தாகு இனனமொரு உதாஹாணம் காட்டுவது (தீவயபெருமான) எனற தொடக்கம்

247 இவயிபெருமாள் சூதுபெருமாள் உதாஹாணம் பன்ன இவயிபு உதாஹாணம் பன்ன சூதுபெருமானுடைய பெருமாள் தோஷத்தி

அதாவது—சகலவிதப்பாபநதிந பெருமேன ஸ்ரீ குறப்பெருமான விஷயிதீர்த்தருள்வனம், பாபநதிந தீவயபெருமான பத்தககொத்த பண்ண சயஸயதிக பெருமானுடைய பிராடக்யம் பன்னிகொண்டருள் கிறத, உபாஸ்யாதபாபருதி ஸாஸகிதாஸபாபே எனவருவிறதா மௌனகுதி, முதலிட அமபருத்தாணி யும் கலகனவிதாஸம காணிபறிட்டி கலகொத்தப பிகத விசதம் தாழ்மாய கலபாஸம் மதிஸிபரித விரவவருவிற இவயபெருமானை கண்டு, ஸ்ரீ குறப்ப பெருமான, ஒரு தமசி தாஸககொண்டு ராஜ்யதஸதவாஸி கலகனாபிபாடே காடகிததஸஸிமிட்டான, இவனுமவியோபாதி மொருகமபிபனதே, தனமிடத்தினை எனசெய்ய கினைத்திப்படி ஆயததமாய வினகுமென்று தெரியாத எனறதேவகை பண்ணி, அப்படி மெதெனுமொரு திகருவினைககெ இவயதனைத் திரை காணக கட்டுவாமென்று விசதம் தோஹாமககொண்டு தீவரிடவகிசிகை அடிமிடத்திறை; ஸ்ரீ குறப்பெருமான எனறதெழிறசெய்த திரீபுட பரிசா, “அவனனுஞ்சி, தீவய குறமபனுவனனியன, இவகவிருவருமக துவவிஷயததத எனசெய்யததேநி கிருச்சினை” எனற திருவகாபுமதிசகைபண்ணி, அப்படி செய்கினை இவர்களை யழியச செயதம் காமத்தகையை தோகககட்டுவாமென்று தனிததனிதே கைபு விவனுமாயககொண்டு பெருமான கவிதததிற எனகை.

ஸ்ரீ பரதாழ்வானுகு விசேஷம் சொன்னவிற விடத்தினை, ஸ்ரீ குறப்பெருமான விசயம் பருஷித த தவாஸுனிதாவா சதாந ஸாபூர்ணமிஷாதம் பரதபாப மஹத்ததல ஸஜ்ய மதோஹப கவிதமிணு விசயதிஷுத தவரிதோஸப தேவகாம, தநஸ த்வஹகுசிகத்தம் சாபாஸபருத விதிதோபவ ததா வபகாஸகிதாஸா— அதசந்திரியா ஜஞாதிபிரதத காழகா மதேவாதகாஸம் பரிபாஸம் சததா எனற அதஸத ராதிரி வ்ருத்தாஸதத்ததா கொனனுவித.

... (247)

248. ஸ்ரீகுறப்பொருமாளுக்கும் பரிகரத்துக்கு மனது கண்டமாதாமொழியு பெருமாளுடன் முன்புமலலகங்கையே; இப்படியிருக்கச்செய்தே, இவர்களுக்கிவ்வா தாம் கூடனபடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (ஒருகாள்) என்றுதொடங்கி.

248. ஒரு நாள் முகத்தினை கிரீததனாகக் கடிவழுதுபடுத்தும் பாடலிறத்தி

அதாவது—ஒருநாள் வாலாபண்ணுக்கையன்றிகடே ஒருகாள் முகத்தினை பண்ணினவர்களுக்கும் அவன் கிகாஹுக்கைக்கொண்ட படுத்தும்படியாய்த் திருவென கை. கைதாபசயத்தி பண்ணினோர்பாதி ஸ்கருத் தர்சகம் பண்ணினாரையும் ப்ரோமாந தராய அஸ்தாகே பயசகையாகே அதுகூடையு மதிசகையெண்ணிப் பரிசுத் தோக்குமபடி பண்ணவறகுத்தே பகவத்கிகாஹ ஸெனத்தீய கிருப்பது (248)

249 இன்னமு கிவவத்தத்ததுக்கு உதாஹாணமாக, மேலசொன்னவர்களிற் காட்டிக் கவரவருததரான ஆழவர்களுடைய மகனாசாஸை கிஷ்டைபை வருளிச் செய்கிருர் (இவர்கள்) என்று தொடங்கி.

249 இவர்களுடைய வேடிக்கை பேசுமாறுபடியுயிற்ற ஆழவர்களை நீதி.

(இவர்கள், என்று—சாரவாததி முகங்கை மேலசொன்னவர்களிகையையைய பராமுகிகெற்றது. ஆனால் பிராடிகையுமொக்கை சொல்லையோ வென்னின, ஆழ வர்களிகை தலைவரான கமமாழவர்க்குக் காட்டிக், பெரியாழவர்க்கு ஏற்றம் சொல்லு கிறதென்பாதி, போக பாவகையான அவனிதகாட்டிக் மகனாசாஸைத்தி துறந்த தாகே ஆழவர்களுக்கேற்றம் சொல்கை குறைவில்கி. ஆனாலும், (கமமுடைய கோடி கிலே) என்னையோ வென்னின, இவ்வத்தத்திகுடைய கவர்களுடைய வாதிகையதகை தரிப்பிகைக்கையாகை சொன்னதாகையாகே கிரோதயில்கி ஆகையாக இவகிஷ்டை கையகைய கைகிஷ்டைத்தராய துதக கெனவருகிறதே வென்று பரிசுத் தோக்கின வர்களாக மேலசொல்லப்பட்டவாக கெனவரு கெனதபடி (கமமுடைய கோடிகிலே என்றுமபடியாய்தது) என்றது — இவகிஷ்டைத்திலே அவவித்திருக்கச்செய்தேபடி ப்ரோமபாவததரான மகனாசாஸைத்தி துறந்தமற்றிகுகெறி கம்போகவாமாதா மென்று சொல்லுமை படியாய்த தெனதபடி (ஆழவர்களை கிஷ்டை) என்றது—மயாவற மதிசகை பெற்றவர்களாகையாகே கிரதீசய ப்ரோமபுகதரான ஆழவர்களுடைய மகனாசாஸை கிஷ்டைபை தெனதபடி. (249)

250. இவவாழவர்களை தரகை மகனாசாஸைத்தில காதரகை தகையிலொப் பர்களுே வென்ன வருளிச்செய்கிருர் மேல (ஆழவர்களை) என்று தொடங்கி.

250. ஆழவர்களைக்கையும போகவை பேசியாழவா.

அதாவது — மகனாசாஸைத்தில மறமுன்ன வாழவர்களுக்கும் பெரியாழ வர்க்கும் வேடிக்கை புனடெனகை. (250)

251. அவர்களைப்பறா இவர்கெறி கெற்றமேதென்ன வருளிச்செய்கிருா (அவர்களுக்கிது) என்று தொடங்கி.

25. அனிக்ருக்ஷிது காதாதித்ய; இனிக்ஷிது தீத்யம்.

அதாவது—மயர்வற மதிமை பெற்றமை பெரத்திருக்கச்செய்தே, வயிவருக காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை புதிததும் பகவத் சிகரஹவைகைண்பத்தை யறுணத்தித்தான, உத்தரோத்தராதபவ காமராகசசிற்ரும மற்றை யாழுவார்களுக்கு பரமருத்தியே ப்ரயோஜனமான வித்த மங்கனாசாஸனம் எப்பிரகடமொகக வன் றிகிகே எனிகேனு மொருதவையிலே தேடிப்பிடிக்கவேண்டும்படியா யிருக்கும்; தன்மை கைண்ப தர்க்காகத்தரம் ததறுபவபராராக வன்றிகிகே, அந்தரிகே பயசங்கை பண்ணித் திருப்பகைண்டு பாடும் ப்ரோம ஸ்வ பாவரான விவர்க்கித்த மங்கனாசாஸனம் ஸர்வகாலவர்த்தியாய்ச் செல்லுமென்கை (251)

252. அகரு தோத வென்னென்ன வருளிச்செய்தே (அவர்களுடைய) என்று தொடங்கி.

252. அனிக்ருதைய சூழங்கித்தானே இனிக்ரு தையிருக்கும்.

அதாவது—அதுபவபராரான வவர்க்கித் திருக்கித்தபஹாரம் பண்ணி ஆழங்கை படுத்த மவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தானே இககெனவருகிறதோ! என்றனுகி மேனமிறும் காபிடுபடி மங்கனாசாஸனபராரான விவர்க்கித் தரித்து கின்று மங்கனாசாஸனம் பண்ணுகைகடோன கிமையிருக்கு மென்கை. (252)

253. அதென்னெனென்ன மபகைகிடுகை வருளிச்செய்தே (அவர்களுக்கு உபய சேஷத்வத்தையும்) என்று தொடங்கி.

253. அனிக்ருக்கு உபயசேஷத்வத்தைய மழித்து வருபத்தைக் குயிருத்தன்னப் பண்ணுமது, இனிக்ரு உபயக்குத்தீதும் தோதுவாய் வருபத்தைக் கையெற்றும்.

அதாவது—பகவததுபவபராராய் ததவபத்தி காற்றமை ககாபுரனும்படி யிருக்கும் மற்றை ஆழவார்களுக்கு "கண்ணபுரமென்னுடையானக் கடியே நெரு வர்க்குரியேனே" என்றும் "உற்றை முன்னடியார்க் கடிமை" என்றும் அதுணத் திகரும்படி ப்ரதம் மத்யமபத விததமரான பகவச்சேஷத்வமும், தக்காடிடையான பகவதசேஷத்வமுமொற உபய சேஷத்வத்தையும், 'கமகிகே கமைதலிக' என்றும் படி ஸ்வப்ரயோஜகத்திலே ஸுட்டியும், கிளம் பிராஷத்தானே "போருகம்பி" "கழக மேறேன கம்பி" என்னும்படியாகவியும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்னுமன்கித் "உககனோ டென்சு கிளையிலிகி" என்று உதறுமபடி பண்ணியும், "வெஞ்சிறைப் புன்" இப்பாதிவானே வெறுத்த வார்த்தை சொல்லுகித்ததும் அழித்து, பாதிசெயக த்வமே வடிவான ஸவருபத்தை மங்கனாசாஸனமென்பதொன் றறியாதபடி தன் பகவகிலே மகமகப் பண்ணுமதான பகவத் ஸௌந்தர்யம்; அந்த ஸௌந்தர்ய தர்க்கத்திக் அதுபவத்திலே கெஞ்சு சொகாதே அதுகென வருகிறதோ வென்று வகிறெகித்து காப்பிடுமவரான விவர்க்கு, "உன்சேஷசெவகி திருக்காப்பு" "மங்கை யும் பகைண்டு" "கடாழியும் பகைண்டு" "பாஞ்சகனவியும் பகைண்டு" என்று தத்திஷயத்துக்கும் ததியவிஷயத்துக்கும் மங்கனாசாஸனம் பண்ணுகிக்கையானே,

உபய சேஷந்வங்குததிகரூப ஹேதுவாய, ஸவருபத்தைத் தனபகவ மகமகாதபடி
உடத்துமென்றபடி ஆக, அவர்களுக் கப்படி ஸவருபத்தைக் குமிழ்கீருண்ணப்
பண்ணுகிறவனுடைய ஸைவந்தர்யம் தீவாகடுபடி செய்கையானே அவர்களுடைய
ஆழங்காலநானே விவர்களு மேட்கிருகங்களால் அவர்களுகருப போலே காதாசிக்க
மாணகயனறிகிகை மகமகாசாணக விவர்கரு சிதயவாயச செனதுமென்றதாயத்து (253)

254. மறதற யாழவர்களுகரு மகமகாசாணக காதாசிக்கமாசசெய்தே
இவர்கரு சிதயவாயகரு சிதா மிசனசெனது தாசிபிததாசீ மே, இதுதா
லிவர்கரு சிதயவாயச செனதுமபடி தனனை வயகதமாச வகுளிச்செய்திருாமென
(பய சிவாததகங்களுகரு) என்று தொடங்கி.

254. பயதிவந்தகங்களுக்கு பயப்படுவது பீரிகுறைய மதுகலாடிக்
கொடுவது, சித்தவயகவி கயநாபங்களுக்கு உத்தரகாததீசை
வயிடுவது பாபதிபவமு மீதுமெ யெனபது அபிஷகாப் பாதது
உதகறுதகை கைபதாயக கொண்டு தீதுதாசெ யாதவாய நடகரு

அதாவது—தன ஸைவருமாயத்தைக் கண்டு கண்கி இவயிஷுபத்துகென
வகுமிறதிதாவெனது மறகுகிற விவா பயததைப் பீரிகுறையககாக மகமகாச
கதைத் அவாயானேக் அழித்த தோளவயிதயக காட்ட, இதைத் தோளவயிதய
கினைதது மதியானே அவுர தாசுணபுத்தததிலே புசுரின எனளுக்கடவது! என்று
அதனைகரு பயப்பட்டு மகமகாசாணக பண்ணுவது, உண்டான அமகனனக
போகைகளும் தீவகாத மகமகக க்ருண்பகைகளும் தனகடகருமே அமை
திருகுகிற விவக "அகமகெனே னிறையும்" என்று கைமப் பிரியமாட்டாதேகிருக
கமகரு வகவததாரு அமகனக கருணபோ! எனசெயயப்படுதேரீ! என்று கைம
மைபகதததைக் காட்ட, இசேசாததிகை கொருநிகருவரித செயவதென என
தருகி "மகமகபும பகலாண்டு" என்று மகமகாசாணக பண்ணுவது; இதை
பயததைப் பீரிகுறையககாக இசேசாததிக கொருநிகரு வாரதபடி கைமதி
விட்டாப்போனே கிருகுகிற விவகவிப் பாரீனெனது இரண்டட்டததீதுமாதின்
ஆழவர்க்கைகாட்ட, அவர்கனதகங்களுகெரு தீகரு வரித செயகதென என
தருகி, "கடரூழிபும பகலாண்டு" "பாருசுசனனியமும் பகலாண்டு" என்று
மகமகாசாணக பண்ணுவது, அகல்ப் பரபோஜுதயா அதுகலான பகவாசா
ணுத்திகினை மகமகாசாணகததகருத் துனைபகை கூடிககொண்டவனவானே
பாயப்பதி பிறவாணையானே, பரபோஜுததாபாதயா பாதிடகாரன தேவகையும
ஐவாயாததிகிளபும் திருத்தி மகமகாசாணகததக கானாயடி யதுகலாடிக
கொவது, "இககைக பாழாவகப் படை பொருதாணகருப் பகலாண்டு கூறுதம்"
இதயாதிபாசீம - மேக கழிசை காததிக வனசெயத அபதாசகங்களுகருப் பிறகைத்
திலே கைகைத்திறபோனே வயிடுவது மகமகாசாணக பண்ணுவது, "சூழ
திருகதததவச் பகலாண்டு" என்று பகவத் பீரபதிகருப பரும மிசதமகமகாசாண
கமெ யெனபது, "ஸேஷா தனததாசாசு வயவயிபி ரபய சாணக சகராலி
ருககையா எனகிறபடியே - அததாச ரகா வயவயிகனாகையானே அவிமிஷா

விருகடுற நிவ்வாபுதாழ்வார்கள் முதனானாரபாரதத கணனித்தராய் கஞ்சண்டா
ரைப்போன உத்தாம வரியாதிருத்தன அறுபவத்தினே சிற்றிது கணகர்யாரா
விருத்தன செய்யாதே உணர்ந்த கோகருகிகளென்று பகவதும் சொக்தவதாய்க
கொண்டு இம்மகனாசாணகமே வருகதியாய் செகதுமெனகை. (154)

255. இப்படி மக்களாசாணகத்தாக் ஆனதே ப்ரதிகூலரை பதகூலாக்
கைகருப் பண்ணுகிற வுபதேசம் திருப்பகலான் டொனரிதுமன்றே வுன்னது,
மேலிய ருபதேசெத்த விடக்கலின் அக்காநா ருபதேசத்திற்காட்டிக் வயாவருத்தி என?
எனகிற சகககரிகே வருகிச்செய்கிறார் (அக்காநகர்க்கின்போனே) என்று
தெடகி.

255 அகநாதர்க்கின்போனே கேட்குதர்க்குமடவடி சொக்துதர்க்கி
குமடவடி தன்கையாத் தகீக்கக வந்தக்கே சூதுயானகி
ககுமடவ தன்கையாத் தகீக்கககவயெத்த பாடிக்காடு
மங்கு ருபதேசப்பது

அதாவது—பிரபதேசத்தின வத்தா, மற்றுள்ள ஆழவர்க்கிளையும்
ஆசாயர்க்கிளையும் போன உபதேசெகெறவத்தன கேடகிற மானாரிகன்குமடவ
அகாதயனுஞ்சாதகே மற்றுணாயான பகவதகிணயத்தை அகன்று திரிகையாக்
வந்த தனிமைமையயும், வகதாக்ககான தகன்குமடவ பகவத்குணுதகத்தாக
தகககிகே போதயத்த பரணபரம பண்ணுகககரு உகத்தகிள விக்ணமையாக்
வந்த தனிமைமையயும் தகிக்ககக ப்ரயோஜககக உபதேசெக்கையன்றிக்கே,
கொன்குமாயாதுககத்தாககே வகிறமககிள ஆழவர்க் ஆராய்த்த பார்த்த
விடத்தின, அகடய அக்யபாராய்த்த தோற்றகையாகே, உபவ விபுதிதிகும பரிககக்
காலிககி, தம வாகிபறிக்த பரிகககககருகககரும ஓரகரு மாகுகிறிகே பென்று
பேகமபடி விருகடுற சிரதிகய கொன்குமாய்புகதகருன காவேசகரகருமடவ தனிமை
திர மககனாசாணகத்தாகரு இவர்கன ஆகாரகெணுமெனனுமிதகே ப்ரயோஜககக
வாயதது, ப்ராமாணிகரான வகசாய்க்ககிக பகஷயகாரகும் வயய்வற மதிகை
பெற்றவர்க்கி விவ்வாழவாகு ருபதேசெத்தகருவ தென்கக. ஆகையாக் இவ்
வாழவர்க் பரதிகூலரை அறுகூலாகக உபதேசெகருமிடமெக்காம மக்களா
சாணகர்த்தகாககெனகக் குகதகிககிபென்று கருதது. கமபெருமகரு கொன்குதே,
பகஷயகாரகென்றது—ஸ்ரீபகஷயகருத்தாகே கெதாத்த தாத்பர்ய கிரககக பண்ணி
பருகினவ கென்னும ககபவக் தோற்றககககக. (255)

256. மயர்வற மதிகைம பெற்றவர்க் கெக்கர்க்கும் கைத்தாணகருத்திகக்
பகவத் தர்க்காருபக கககக்பகககககே பகவகன்றே தோற்றகெறது, அககககா
மிகர்க்கு மொவவாதே, அப்போகதகரு மக்களாசாணகம வாத்காரபக கடக்கு
மெனனுமிது ககமபடி கன்னென்றிற சகககிகே வருகிச்செய்கிறார் (அகக
தர்க்கு) என்று தெடகி.

256. அகநாதர்க்கு கைத்தாணகத்திகத் திரபாதுபக கககக்பகககககே;
இவர்க்கு மக்களாசாணகத்தாகே.

ஸதகதயாவத - தாதுகருணாக. இது பகவத் தர்சனரூபம் கைவல்ய காமரூபம் மந்தர யாழ்வார்களுக்காகக் காணுதபோது தரிசனாட்டாரித, காரண வாராயென்றென்று கூப்பிடுகையானே தததாசந்தாரியோகிருகமும். "அவராயி துவாரமுன—அவர் விதிவொரு வன்—அருளாழிப் புடகடலி" என்று—சகல ஸதகத விடகதகரு, ஜாநகாததாதாரியோகிது மொருககா காரணமாக. கதகத தெருவே யொருகா பாரகலமபுமென்று சொக கெனகையானே தர்சனிய ஸதகத றேறது கெனதுமிடம் ஸித்தமித (ஸமருதநியாவத)—உதாரகிருகதேறமாத மன திகவே மேதுண்டாயச செவதுத தகழபு அது அவர்களுரு "அதாமதததது" "தூகசிரேதி" தொடக்கமன் வறற்றிப்போ துண்டான அது பகததாது, "ஒழிவின காக" த்நிறபகிப செயபம் கைவல்யத்தாதுவ விருகம அனதிகவே, தர்சனரூ பகமக ஸிரண்டதும் ஸத்ததபு, கைவல்யத்தானே ஸமருதநியுமகச சொலகயு மாம. அகலதுமனதிகவே, (அதக ஸதகத பரவணய கர்மமான வதுபகமிககாத போது குகியம்) என்று துவந்தாமே தீழ பருளிசெயகையாது, காரி ஸிவி யோகக கொள்குதிரு மென்கை - அழகவுகட்ட ஸதகதமிகிள என்று ககை கர்ம ஸதகதேறதுவாக வதுஸந்தாத்நிக சொலகையாது, "கண்ணிபபன்" என்று தாசகதான ஸமருதநி றேறதுவககும் தேறதுகையாது, ஸதகதகரும் ஸமருதநிகரும் முன்றுக காரண மெனகவுகம், கெய்வத மதினைய பெறற வன்று முதக பகவத்கென்குமாயாதிகக கண்டி துவறதுக கெனவருதிநிதா கென்று வகிதெரித்த மகனகாரணகாரிவிவிஷ்டான விவர்கரு, மகனகாரண கிசகேதம் வகிக தாழ்வாரக மட்டாமையாது, அபபக யகிசகெமாயச சொலகமததானே தகழபுசு குடகா கிருககையாது, ஸதகதபு ஸமருதநிபு மிரண்டி மகனகாரண ஸதகதானேய விருகம; ஆகையகிவகரு மகனகாரணம் கிதயமாயச சொலக தடகலகிபென்று கருதது. " " " " (256)

257. ஆக. மகனகாரணத்திக பெரியாழ்வாக குண்டான அகவாத கிஷ்ட ஸடைய தாசிபிததா தீழ, துவந்தாம, துவருண்டய பாதகாரே கைகெனகர்கும் பாதகாரகவேணுமென்று, (உகாதருகின் கிகககி காதாநிசயமும் மகனகாரணமும்) என்று முன்பு திகசகையி துசதமான மகனகாரணகதிதுண்டய அவசய காத்நயவததய பருளிசெயகிசு (உகாதருகின் கிகககி) என்று தொடக்கி

257 உகாதருகின் தீயககி பதனத்திததாம ஸது ஸுதகழ பிதநிகவே
இவருண்டய பாதகாரே தககிககககககும் பாதகாரகவேணும்.

அதாவது—அதபாத ஸுருகாரகன ஸபேசகான ஆகீத ஸுபதவாதத மாகத் தனகி பசமததககொண்டி "தாதுககதலு" எனதுபபக தானதவாதத ஸதப்பண்ணி வாததிகரும் கோகிக திருககி முதலான தியபிதகமகிள பதுஸகதித தால, அபரய பறுணமான தேசமகையானே துவகெழுதருகிமிறகிற கிககரு கதேனுமொரு தீயருகககிகி எனகுகககட்ட வத எனதுக வகிதெரிசகையானே ஆறார கித்தககிது மகவயிவதிகவே கிதிகப பரமபுகதான கிவயாழ்வாகுண்டய

கிரந்தர மங்களாசாஸன பாதையே சேஷபூதரான மமக்கெல்லார்களும் பாதையாக வேணுமென்கை. (257)

257. உத்தார்த்தத்தை கிகழ்த்தருளுகிருர் (ஆகையானே) என்று தொடங்கி.

258. ஆகையானே மங்கலாயாதம் வைகுபாங்குணம்.

அதாவது—இப்படி சேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லாம் அவசிய கர்த்தவ்யமாக யிருப்ப தொனருகையானே, மங்களாசாஸனம் வைகுபத்துகருச் சேரு மென்கை சேஷ வந்துவாழில் சேஷிககதிரியத்தை விவரித்த தன் வைகுபனித்தியசையானே, சேஷிககதிரியத்தை பாசாலிககிற விது சேஷபூதனுளவிவனுடைய வைகுபத்துக் கருணமிதே. (258)

259. இப்படி திரைவயி லுக்கமான மங்களாசாஸனத்தினுடைய வைகுப விருத்தவ சங்கையைப் பரிஹரித்த வகையால், “அதுகூட னைவாஸம்” என்ற விடத்திற் சொன்ன அது கூருடைய கருணத்தை வருளிச்செய்கிருர் (அதுகூட) என்று தொடங்கி

260. அங்குலாக்குர் ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் இட்டுமாரிஞாப்போலே வடிவிலே தொடை கொள்ளலாய்படி யித்க்கும் பாயித்தி.

(அதுகூடாமிருர்) என்றது — ஜ்ஞானாதி கர்த்தவ்யாகையானே னைவாஸ யோகயராகை மேல் சொல்லப்பட்ட வதுகூடாமிரு ரென்றபடி. (ஜ்ஞான பகதி வைராக்யங்களாவன)—தத்வவாதாத்மவ ஜ்ஞானமும், பவநேக விஷயையான பகதி யும், ததுபய கர்யமாய் வரும் பவந் வயநிரிதக விஷயவிரக்தியும், இவைதான் வைஷணவாகையாகையினிதே. இவற்றையிட்டுகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக கேற்றஞ் சொல்லுவது ஆகையிதே, காதழிகளுடைய திவ்ய வைபவத்தை வருளிச்செய்கிற ஆளவந்தார், * அசிக்த்யாத்புதராகவிஷ்ட ஜ்ஞான வைராக்ய ராசபே—அகாத பவந் பகதி விநதவே * என்றருளிச்செய்தது.

(இட்டுமாரிஞாப்போலே) என்றது — ஒரு பதார்த்தமிருந்த பாதார்த்திலே பதார்த்தாத்மத்தை விட்டு முன்பிருந்தத்தை மாற்றினு கதுவே புனனதாய்த் தோற் றுமாரிஞாப்போலே, இந்த ஜ்ஞானாதிகை மூன்றாம் ஏகாத்மகதமா விருககச்செய்த, இவற்றி லோரொன்றையே பரீகருமனவிக ஒன்றையிட்டு மற்றையவற்றை மாற்றி னாப்போலே இதுவே விவவாச்சரத்தினுளனதெனது தோற்றமபடி விருககை. (வடி விலே தொடை கொள்ளலாய்படி விருககையாவது)—இவர்கள் வடிவு கண்டபோதே இவற்றே டிவர்களுக குண்டான ஸம்பந்தம் கரஜறிக்கலாமபடி விருககை த்பாஜ்யையா பாதேய விவேக பூர்வகமான பரிமாற்றத்தானே, ஜ்ஞானம் வடிவிலே தொடை கொள்ள லாம்; * ஆற்றனாத சித தேத்யாமபு* “காதுமெழா கண்ண கீரும் கிலை” இத்யாதிப் படியே விருககையானே பக்தி வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்; இதர விஷயங்களைக் கடைக்கணியாம விருககையானே வைராக்யம் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம் அன் றிககே, ஜ்ஞானபகதி வைராக்யங்கள் மூன்றாம் வைவேசர்மேஷ சாலிகளாய் வருகை

யானே அபூர்வமான ஐஞ்சாதிகளாயிட்டு பூர்வததி வைறறை மாற்றினுபடுபானே, தனகன வடிவிலே விவை காணாமபடி சிஞ்சுகும் பாமாதத ரொன்னவுமாம (பாமாத்நா) எனறது — ஸைனாரததிக பொருந்தாவாதும் பகவதவிஷயகதைகடு கிட்டபபெருமையாதும் இனி சிஞ்சுகுமென்கண் பெனனுமபடியான ஆக்தியை புடையவாகென்கை. (259)

260 இவர்கனோடகட ஸைவானத்தாக விததிகது மதெனென்ன வருளிசெய்கிறோமே (ஒருசெய) எனறு தெடவகி

260. ஒரு செய நம்ப தீ தினதல அல செய போதித்து காலுமாயோனே இவையினாதாகது மீள்கினோடகட ஸைவத்தத்தனே உருவுதல தீகடவதாய்க்கும்

அதாவது—ஒரு வயலிலே விதறய தீர்வினதல தீறறு உருவிகிடககிற அசை வலக ததானத்தியால வாத பொசினானே வடபமறறுக கிடகதுமாபடுபானே, ஐஞ்சாத பகதி வைராகயகன்ககிற விவை விவகாமையானே ஸைவரூப முதுவிகிடககிறவா கன்கரும் இவறறறு பரிபூர்ணரான விவர்கனோடகட ஸைவானரூப ஸைவாதத தானே இவறறிலே சிறிதவயமுண்டாய இவை கோரக விவகாமையானுண்டான வுருவுதல தீரகடவதா சிஞ்சுகுமென்கை. (260)

261. ஏதத் ஸைவானத்தாக இப்படி உருவுதல தீரகதிகிடகதுமாயோ வென்னிக, இவவளவு மனறு, தூத ஸைவானவிசேஷகன ப்ராப்திகருமுன்னே பூர்ணமாக வினாதறுமென்கிற (ஆறுதீ) எனறு தெடவகி

261. ஆறுதீ வரவனத்தாருத் அழக்த்பன அடையவகருண்டமே யோனே ப்ராப்தியனத்தானபிற இந்த வாயவகிசேஷகன தக காலிய விவக கடவதாய்க்கும்

அதாவது—வறறிகிடககிற ஆறு தீர் வாதத ஆனாவமானவானே ததனலிசை மான மனை பொசினை முதனான அடையவகக னுண்டாமாபடுபானே, பகவத ப்ராப்தி ஆனகையானவானே ததனலிசைமான விகை ஐஞ்சாதி ஸைவான விசேஷகன ஸையமேவ விவககடவதா சிஞ்சுகுமென்கை. (261)

262 இவையிப்படி வினாதவரப்புககான ப்ராபதி அணித்தெனறு தோற்றி சிஞ்சுகுமோவென்ன வருளிசெய்கிற (இவறறைககொனது) எனறு தெடவகி

262. இவ்வுருக்கொனது ப்ராப்திமேவது தனக்குத்தானே யறதீயிடலாய்க்கும்.

அதாவது—இப்படி மேனமேதும் புதுககணிதத வினாகதுவருகிற ஐஞ்சாத விவராகயகன்ககொனது, "இனி ககககொரு சீர்பரிகாஹியென்க, இது சரம சீரம" எனறு தனமகனனுக்ககே சிசகித்தக கொன்னவகிஞ்சுகு மென்கை (262)

263. ஆக, இப்படி ஸைவான விஷயமாக திசைப்பதிறசொன்ன அதுகல ருண்டய ஸைனாததததும் ததனலிவான பகதகதது மருளிசெயது, ததனாதரம

ஸஹவாஸ விவ்ருத்தி விஷயமாகச்சென்ன ப்ரதிகூல ரிஷ்ஞரென்னுமிட மருளிச் செய்கிறார்மேல் (ப்ரதிகூலாரகிருச்) என்று தொடங்கி.

283. ப்ரதிகூலாரகிருத் தேஹாத்மாபிமாநிகளும் ஸ்வதந்தாரும் அப்பேஷபூதமும் உபாயந்தரநீட்டமும் ஸ்வபேஷபூதமும்.

(ப்ரதிகூலாரகிருச்) என்றது—ஜ்ஞாநாதி கர்சகரணையாலே ஸஹவாஸயோக்ய ரஸ்ஸாங்க ழேசசென்ன ப்ரதிகூலாரகிரு சொற்படி. (தேஹாத்மாபிமாநிகளா கிருச்)—இதயாதி (தேஹாத் மாபிமாநிகளா கிருச்) காண்கிற தேஹத்துக கவ்வருகு ஓராதமா வுண்டென்றறியாதே, தேஹத்திலே அஹம் புத்திவைப்பவனானி அத் தையே யாதமாவாக வபிமாநித் திருகருமவர்கள். (ஸ்வதந்தாரகிருச்)—தேஹாநிரிகத மான வாத்மவஸ்துவை வறிந்திருக்கச்செய்தே அத்வைத கணகருசித்தராகவே கிளைத்து ஒருவிஷயத்திலும் சேஷதவத்துக கணகாரதவர்கள் (அப்பேஷபூதாரகிருச்)—சேஷதவத்தை விசைத்திருக்கச்செய்தே அத்வைத அப்ராபத விஷயவகளிலே விதி யோகித்திருகருமவர்கள்

(உபாயந்தர நிஷ்டாரகிருச்)—ப்ராப்த சேஷிவிஷய சேஷத்வத்தை யுடைய ராய்வைத்தே கத்பராப்தப்புராயக தசரணாநிசை சரணாகதி என்றிருக்கை வந் திகவே, கர்மாதுப்புராயவகளைப் பற்றி கிறகெறவர்கள் (ஸ்வபேஷபூதாரகிருச்)—ப்ராப்தசேஷிசரண கமலங்களை புராயமாகப் பற்றிவிருக்கச்செய்தே தரங்கள் பற்றினபற்றை புராயமாக கிளைத்தும், உபேயமான கைகவ்யத்தை ஸ்வபேஷய மாக கிளைத்து மிருககெறவர்கள். இப்படி கிருகெறவிவர்கள், ப்ரணவத்தில் த்ருதியா ஸ்ராதந்தரலே ஆத்மாவின்னுடைய தேஹாநிரிகதவையையும், ப்ரதமாஸ்ராதத்தில் சூர்த்தி யாலே—பகவச்சேஷத்வத்தையும், மத்மமாஸ்ராதந்தரலே—ததகவார்த்துவத்தையும், மத்யம பதந்தரலே அரவ சரணதவத்தையும், சரம பதந்தரலே அரவ பேஷயத வத்தையும் தர்சித்திருக்க மதிகாரிகரு ப்ரதிகூலரிதே. (283)

284. இவத ப்ரதிகூல்பததை உபபாநிகைகக்காக இவர்களுடைய விபாநி பத்தி கிபந்தமமான வுத்தேச்யாதி பேதங்களை வருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவர்களுகரு) என்று தொடங்கி.

284. இவர்களுக்கு உத்தேசயதும் உபபேஷபேயங்களும பேரித்திருக்கும்.

(உததேச்யாரகிருச்)—ஆதரணீயர். அவர்களாகிருச்—இவ்விடத்தில் ஸ்வாபி மதபாதரணவர்கள். (உபாயவகணாவன)—ஸ்வாபிமத புருஷார்த்த ஸாதகவன. (உபேயவகணாவன)—ஸ்வாபிமத புருஷார்த்தவகன். இவை (பேதித்திருகணகவரவது) —ததத விப்ராதிபத் த்வருணமாக வேறுபட்டிருக்கை. (284)

285. அததனை வடைவே உபபாநிககிருச்மேல் (தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு) என்று தொடங்கி.

285. தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு உததேச்ய தேஹவீத்தகரண மத்யுய் கை, உபாயம் அந்தம், உபேய மஹிகபேகம்; ஸ்வதந்தாரிக்கு

ப்ரஹ்மாத ப்ரமுகாச்சய என்னகடவதிநே. அன்றிகே, (கர்மஜ்ஞாஸக்திகள்) என்கிற விடத்திலே, வேதாந்தவ்யாபகதயாதே கர்மஜ்ஞாஸாத கருணீகதயான பக்தியே புரையமாய், ததகதயா கர்மஜ்ஞாஸகதே புரையமென்று உபசரித்துச் சொலதுமிறதாசவுபாயம்.

உபேயம் வினாத்தேதே கர்மம் காயக சந்தர்ப்பம்மனா விபச்சிதம் இத் யாதி ச்ருதிகளாலும், விசேஷாதிசயத்தாலாத ஸாஸ்பாஸக கதை—பேஷஜம் பகவத் ப்ரபதி ரோகதாத்யந்திதே மதம் இதயாதி ச்ருத் புபபரும்மனாஸகதாயம் சொஸ்கப்படுகிற கிரதிகயாஸகதாய பகவததாயம் இத்த ச்விதாதத்தித் 'பகவத் ப்ரபதி' என்கிறகித பகவததபகவமகவிதே கம்மாசார்யர்கள் கம்பாபத்தம்மனிகே யருளிச்செய்தது. கர்மாத புரையகனிக் ததகதயபுத்தியாதே பகவதத விடே ஸாஸாத்ய புத்தயா ப்ரபத்தியிகே கிழித்த கைப்ரபிபாஸுபார்க்கு உத்தேதல்யன், 'கெஞ்சிலும் கினைப்பான பகவன்' என்கிறபடியே—ஆசரித் தம்மன கெஞ்சாதே யாதோரு த்ரவ்யத்ததத் தனகருத திருமனியாகக கோகிலுர்கள், அதகதயே தனகருத் திருமனியாக கபியாசித்த அதிகே அப்ரகருத கிரஹத்தித் பண்ணு மாதாத்மதப பணனிகேகோண்டு அதபத்த ஸாஸபருகிருகிற அச்சாவதாரயான, ஸர்வேசவரன்; உபாயம், அதிகுட கிவ்யத்திகுத கிகுடபாப்திகுரு மகினை புரையமாக கினைத்த தான பற்றினபற்ற. உபேயம், தனகருதபாஸப் பண்ணும் கைகச்யம்.

266. ஆக, உத்தேதல்யாதிபதத்தானே கிவ்யகருகண்டான அக்யோஸ்ய விசேஷத்தத தர்சிப்பித்தார் கீழ், இவர்களிக் பகவத்கிஷயத்தோடு குட்டறகின்ற மூவர்கரும பகவத்கிஷயத்ததயே பற்றிகின்ற இருவருகருமுண்டான விசேஷத்தத தர்சிப்பிகெருர் மேக (முதலகோன்ன மூவரும) என்று தொடங்கி.

266. முதல் கோகின மூவரும் தீக்ஷித்தூக்கிக்ஞ. மத்த இருவரும் அதுக்ஷித்தூக்கிக்ஞ.

அதாவத—தேஹாதமாபிமாயும் கைகல்யாதத்தல்யமும் அக்யவிசேஷத்யமு மாகிற கிவய்துதகு அவகருகோன நரியாஸகயாதே, பகவதல்யகத்த ரஹிதான மூவரும், 'கிபியாமி' என்கிறபகவத் கிரஹத்தருகரு கிஷயம்; பாகருதேபராயபகவத கம்பார்ஹகேஷமான கம்பாபதகத யறித்த பகவததபக கைகச்யம்மகினைப புருஷார்த்தமாகக கோனருககயாதே அக்யபாயோஜகாய, கர்மஜ்ஞாஸாதிகளான புரையாத்ரவ்யங்களிலும் பரபதாத்ந்திதும் கிஷ்டரான கிருவரும் 'ததாமி' 'மேககத கிஷயாமி' என்கிற பகவததகிரஹத்ததகு கிஷயகிஷயகை. ... (266)

267. இவர்கருகரு கர்மகிரக தேஹபிபதத்தான வத்த விசேஷககினை தர்சிப்பிகெருர் மேக (மூவருகடவரும்) என்று தொடங்கி.

267 மூவருகடவரும் கர்ம மழபக கிரகயம், ததமதீக்ஷிக்ஞ ப்ராயசத்த கிரகயம்; அஞ்சமதீக்ஷிக்ஞப் புருஷகா கிரகயம்.

அதாவத—கிரஹத்ததக் கிககோன மூவருகடவரும் அகாதிகளார்ஜிதயான னதஸத் கர்மம், 'அகச்ய மதுபோகதகயம்' கருதம் கர்ம கபாசயம்—காபுத்தம்

கூடியதே கர்ம கற்பினைச் சந்தர்ப்பம் என்கிறபடியே—அவசயம் தத்பலமுள்ளது அதுபல்ததரணை நீ உபயோகப்படுக (அதுபலவிவசயம்) என்கிறார். அதுகாலத்திற்கு கிணக்காகச் சொன்ன விருவரீதும் வைத்ததாகவேண்டு, உபாயாததர விஷ்டனுள் காலமதிகாரிகது, கர்மஜ்ஞாபகதிகளாதிற அபாயவிசேஷங்களினொன்றை யதுஷ்டித்ததால் அத்தை பாயசசித்த ஸதாரீயமாகி எவ்வாறு ஸர்க்காமதகிளையும் கழிககையாகிலே, கர்மம் ப்ராயசசித்த கிணக்க மென்கிறார். பரபதம் விஷ்டனுள் அஞ்சாமதி காரிகது, ஆராயணவெளியிலே யாதிகாச கருதாபராதபீதஞய அவதநறயகடய எவ்வாறு பொதுககைக கூறுபாயக பீதாபடியை புருஷகாரமாக முன்னிட்டபசர திகளையாகிலே அதுஞககாக கிவனுடைய வபராதத்தத பெருகாமவனபொறுத தவரீ கரித்த இவனுடைய அகில காமதகிளையும் தனவிப பொகதிகையாகிலே புருஷகார கிணக்க மென்கிறார். (267)

268 இப்படி புருஷகார ஸ்பேஷமெனவின உபாயத்தினுடைய ஸகர பேக்திய ஹாசியாரதேர வென்கிற சங்ககதிலே யருளிச்செய்கிறாரமேன (உபாயம்) என்று தொடங்கி

268 உபாயம் ஸதிக்ஷைத்தத புருஷகாரபேஷமுமாய புருஷகாரபேஷமுமாய இருக்கும், கியகிகத்தத உபயோகபடியிருக்கும்.

அதாவது—ஸஹாயகதர ஸமஸ்காஸஹயான விததேரபாயம், சாணவரண ருப ஸதிகார காலத்தத ஸதிகர்த்தரவான புருஷகாரமும், ஸதிகரிப்போகும் புருஷ காரதததமும் அபேஷித்திருக்கும், ஸதிகருதஞன தான இவனுக் கவிஷ்ட கிவருத்தி பூவக இஷ்டப்பாரபதியைப் பன்னுக்கையாதிற கார்பகாலத்தத, புருஷதும் புருஷ காரமுமாதிற அபயதததது மீபகதியாதே தானேசெயத தகிககடதமெனக்க காரயகாலத்தத ஸஹகாரி ஸ்பேஷத்தமனுடையமீதே உபாயத்தினுடைய ஸகர பேக்திபத்ததரு ஹாசியருவதென்று கருத்த.

(268)

269 ஸவப்ரயோஜ்யபரகர பாதிகுளர் என்று அகிசேஷென வருளிச் செயதாரீதே, இதை ஸவப்ரயோஜ்யபரகத அதுககாரிசாரான ஆழவாரகன பககயிலும் தோற்றிவிருககையாகிலே தவரிபகதமனான ப்ராதிகுளய மவர்களபகனை வாராதபடி பரிஹரிககிவனுமென்று திருவுள்ளமபற்றி, தத்தினிய சககையை யதுவதிககிஞர் (ஸவப்ரயோஜ்யபர ரெகககாரமும்) என்று தொடங்கி.

269 ஸவப்ரயோஜ்யபரமகாரதமும் பாதிகுளாக திக்ஷனமே வென்கிற?

"ஸகதிக ஸமாதகி" என்றும், "காம கண்டிகத்த உத்தரட ஞாததனுடே கடவரயே" என்றும், "கண்டு காலுவின புக்கக" என்றும் இத்தபாதி வசகககளதும், மடமெடுககை முதகான பரவருத்திகளதும் ஆழவார்களாகரு மிகத ஸவப்ரயோஜ்யக பரத்வ முண்டகத தோற்றுகினததீதே, ஆனபினபு, ஸவப்ரயோஜ்யபர ரெககாரமும் ப்ராதிகுளரென்று சொன்கையார்ககில ஆழவார்ககையும் மபபடி கிணக்க வேணடி வாராதேர வென்று கககக கபிப்ராயம். (269)

270 அதததப பரிஹரிககிஞர் (இவரு) என்று தொடங்கி.

270 இங்கு ஸ்வப்ரயோஜந மென்கூறது ஆராயதோஷ ஜ்யமாயததை.

அதாவது—பாதிபூசயாகச சொலுமித இவ்விடத்தினை, ஸ்வப்ரயோஜநமென
கிறது, அதுபவனைகல்பனைகளுக காசாயமான சேதநனுடைய அவித்யாதி தோஷத்
தால் வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்தை என்கை. இத்தை (ஆர்யதோஷஜ்யம்) என்
றொதுகருகையானே, ஆழவார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜ்யம்
மென்று கருத்து இது தனனை (விஷயதோஷத்தால் வரும்வை) என்றித வாச்
யத்திலே வயகதமாக வருளிச்செய்திருந்தே. (270)

271 இவ்வர்த்தத்தை கிகழ்க்கிஞ்சுர் (ஆகையாலே தோஷமில்லை) என்று
தொடங்கி.

271. ஆகையாலே தோஷமில்லை.

அதாவது—பாதிபூசய ஜோதுவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வப்ரயோஜநம்
ஆர்யதோஷ ஜ்யமாய, ஆழவார்களுடைய பகவத ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷ
ஜ்யமாய கிருதகையாலே, அந்த பாதிபூசய நிவர்க்கப்படுகிறதும் வருமென்றித
தோஷமில்லை யென்கை.

அன்றிக்கே, ஸ்வப்ரயோஜநப்பாரை ஸாமாந்தியச பாதிபூசரென்று சொல்லு
மனவிலை, அதுபவரான ஆழவார்களுடையகூறியிருந்த ஸ்வப்ரயோஜநப்பாரை தோற்று
கையாலே அவர்களையும் பாதிபூசரென்று கினைக்கவேண்டி வருகையால், ஸ்வப்ர
யோஜநப்பாரை பாதிபூசரென்கை தோஷமன்றேயென்று கினைத்துப் பண்ணுகிற
சும்கையை யதுவதிகிஞ்சுர் (ஸ்வப்ரயோஜநப்பார ரெல்லாரையும் பாதிபூசராக
கினைக்கலாமோ வென்னில்) என்று. அதனைப் பரிஹரிக்கிஞ்சுர் (இங்கு)
என்று தொடங்கி. அத்தம பூர்வவத் கிகழ்க்கிஞ்சுர் (ஆகையாலே தோஷ
மில்லை, என்று (ஆகையாலே, என்கிற விதகல்த்தம பூர்வவத். (தோஷமில்லை)
என்றது, ஸ்வப்ரயோஜநப்பாரை பாதிபூசரென்று சொன்னதில் தோஷமில்லை
யென்கை—என்று இவ்வகையே போலிகையுமாம் ... (271)

272 இப்படி ஆர்யதோஷ ஜ்யமாயதிககே விஷயதோஷ ஜ்யமாயததும்
ஸ்வரூபகிருத்தமானது த்யாயமாயதே வென்ன வருளிச்செய்திஞ்சுர் மேல் (விஷய
தோஷத்தாலே) என்று தொடங்கி

272 விஷய தோஷத்தாலே வருவையென்கைம் துத்தியஜமாயிரேயிடுபபது.

அதாவது—அதுபவ விஷயமான வவனுடைய விரிவுருக்காய் ஆன்கிளையும்
பெண்ணுடை யுத்தமபடியான கிகாறு வைகாணஸமாதிர தோஷத்தாலே
வருகிற ஸ்வப்ரயோஜநப்பாரை, தததேதுவான ப்ராவண்யம், ததனித்தயர்த்தமான
வயாபாரகனாகிற கிலையென்கைம் ஸ்வரூப கிருத்தமென்று விடப்பார்த்ததாலும்
விட வரீதாயிதே கிருப்பதென்கை. (விஷய தோஷத்தாலேவரும்து) என்று பாட
மானபோது, ஸ்வப்ரயோஜநமந்தரத்தையே சொலுமிதது. (272)

273. விஷயதோஷத்தால் வருவதின் துத்தியஜம்வததில ப்ராமாணம் காட்டு
கிஞ்சுர் மேல் ("ஐமையரோடு செவிடர் வார்த்தை", "கதமந்யதீச்சதி") என்று,

273. "ஐமையரோடு செவிடர் வார்த்தை" "கதமந்யதீச்சதி."

“மற்றிருத்தீர்கடகு” என்று தொடங்கி “அதநகையாமே பெறென் றறுதிபிட டாக அவன வரும்வனவும் கரம்பரப்பி பார்த்தாநிதிருக்க வேணுகொண், சீ இவனே பதறலாகாதுகொண்” என்ற நாயமாசார சூத்திரம், “இவனிய்யத்தின் பராவண்ய மினதிககே எனனுடைய கிண்கரு வேறுபிறந்த வககளுககு எனக கோடுகிற தகை வறியப்போகாத, அவன அவன என்று வாய்புறற்றுமபடி சீரியபதி விஷயமான ப்ராவணயத்தை மறுபாநிருவவுடையெனய, இப்படி பவனை யொழியச செவகைமை புண்டானு வவனிருத்த விடத்தே சென்று கிட்டுகக பரப்புவா திருக்க, அதுகருக கால் கடைதாராகபடி திருக்கிற வெனக்க, கானவநிலுடே சென்று சேரமைக குறுப்பாக கீதகன் சொல்லும் வர்த்ததை கேட்கைகருப் பரிகரமினைத செவிட ரோடே சொல்லுமைகருப் பரிகரமினைத வகமைக வர்த்ததை சொல்லுப்போகே திருப்பதொன்று” என்று ஆண்டாளருளிச்செய்கையாலும், * தவாம்குத ஸ்யந்தி * என்று தொடங்கி—“வருத்த சேஷிபான தேவரீருடைய தேனேமருக திருவடித தாமரைகளில் போகயதைவிடெ யமுத்தின கொஞ்ச மறஞ்சு கூடும் விஷயத்தை விரும்புமபடி பெண்ணினி, மதுவே ஜீவகமான வனது மது பரிபூரணமான தாமரைப் பூவானது கிண்கலிற்செய்தே, அதின கவடறித தான, கெடுகை யரிதாய கெடனுலுமகாக்கு கிண்கலிப்பாராததா திருக்கிற முகனிப்புகிற சென்று படியாத மாந்ரமனறிககே அத்தைககடாகுப்பதம் செயயாதிதே” என்று ஆனவந்தா ரருளிச் செய்கையாலும், விகாண வகைகூண்பகைண்டு பகவத் விஷயத்தில ப்ராவணரானவர்க்கின மீட்க வரிதென்று தோற்றுக்கையான, விஷயதோஷத்தாக வரும் துண்பபலு மென்னுமிடம் விததமிதே. (273)

274. ஆக, தினசர்யோகத மகனாராரண அதுகல ஸஹவாஸபாதிகல ஸஹவாஸபவருத்திககின விவரித்தகர் தே; (ஸாசார்ய ப்ரஸாதததான வர்த்தின குமபடி பண்ணிககொண்டு யோசககடவன) என்றதகை விவரிக்கெதா கீமல் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

274. இப்படி கிலை வித்தினபும தைசார்ய ப்ரஸாதததான வர்த்திககும் போதைக்கு வதைவய மாரபகத்தீபும பகவதகத்தீபும; ககதவய மாரபய வகபவழம் கவதிக்ஷமும்; ஜபதவயம் குருபாம்பகையுத த்வயமும், பரீக்ஷணயம் பூர்வாரபிகளுடைய வந்தமு மதுக்டாநமும், பரீத்யஜய மகவக்ஷணவகைணமே மயிரதமும், ககதவய மாரபய ககவகவழம் பகவத் ககக்ஷியமும்

(இப்படி கிலை வித்தினபும தைசார்ய ப்ரஸாதததான வர்த்திககும் போதைக்கு) எகறது, தேயசொன்ன ப்ரஸாதததான இக ஸவாவ விசேஷக் கனெணமை ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதததான கெழுந்தவிடநி வகாததவரும் போதைக கெனறபடி, (வதைவயம் ஆசார்ய ஸகிதிபும பகவத ஸகிதிபும அதாவது, இவனுக்க குணவதைமை, ஹிதைவறிபாய உபதேசாதிகனாரிக விதததக, உத்பாத கனா ஸவாசார்யனுடைய ஸகிதிபும, அவன கட்டககொடுக்கை கககிகொண்டு அவனுக்க விஷயமாய் தன்பககலில விசேஷ கட்டகாதிகனாரி பண்ணிககொண்டு போகும் அர்ச்சாவதாரமான பகவான ஸகிதிபுமெனக. இது ஸமுச்சயமு மன்று

ஹம் விசயபாநமனா, ஆசார்ய ஸஞ்சிதீய ப்ரதாநா, ததவாபத்திந அர்ச்சயதா, ஸகந்தி எனநபடி. ஆகையிதே ஆசார்ய ஸஞ்சிதீயை முதல வநுஸிசசெய்தது. மஃ, பகவதஸ ஸஹ ஸமவாஸா ததவித்தென மயாபிவா. எனறிதே பகவதுகதீபுடி இனி வக்தவயா தொடங்கி மேலடைய ஸமுச்சயம் (வக்தவயம் ஆசார்ய ஸவபவமும் ஸவகிசர்ஷமும்) அதாவது, இவனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாககால சொஸ்ப்பநமது, துர்கந்தீய பற்ருசாகத் தன்னை அககிரீததருளிள வசார்யனுடைய தயா ஆதர்த் வாநிஸயபவமும், எததனாயேனும் தயாநிசுணபரிபூர்ணரு மேரிடபிப்பார்க்கில் அருவ ருகரும்படியின்றி அகாத்மநுணபூர்த்தியாதே தனனுடைய கிசர்ஷமுமாதே விஸயபு மென்னை ஸ்ரீமதாசகவியாழுவார், "கணமயகா" எனநிற பாடகித் தொடங்கி இவை பிரஸங்கடபு விசதமாக அருகிசசெயதாரிதே. (ஐபதவயம் ருருபரமபரபு த்வய மும்) அதாவது, இவனுக்கு, காலகோபத்தகரூப போகத்தகரு முதற்பாச சதஸய மாக வதுஸந்தித்தககொண்டு போரப்படுமது, *ராமாதுஜாஸகரி சாநோஸமி* இத் வாநிபபடியே ஸர்வேச்வரன குளிர்வோகருககருடகாய், *ஸாசார்ய ஸமசோ ஜ்ஜோபா—ஆசார்யானு மஸாவஸா விதி ஆபகவத்தி* எனநிறபடியே, ஸ்வாசார் யாநி பரமாசார்ய பகவத்ப்ரபாகதயான ருருபரமபரபு, அத்த ருருபரமபர ப்ரா ப்தமாய் ஸ்வாசார்யன தனக்குத் தருசமாக வுரிதெத்த த்வயமென்னை. இத் தாம், ருருபரமபர பூர்வகமான த்வயமேவிவனுரு சதஸம்மாக வதுஸந்தித்தக கொண்டு போரப்படுமதென்றபடி, பாஷ்யவார்த்தரு காலகோப ப்ரகாரமருளிச் செயகிறகிடத்திக, *த்வய மர்த்ததாஸந்தாநோஸஹ ஸகதவம் வகதா* என்றிதே பெரியபெருமானருகிசசெய்தது. (பரீகராஹ்யம் பூர்வசார்யர்களுடைய வசையும் அதுஷ்டாகமும்) அதாவது, தனருஜ்ஞாநாதுஷ்டாகவகன ஸதறிருக்ககன ருருப் பாசக கண்டகண்ட கிடகன்கிலே விவனுல் பரீகராஹிகபபடுமது, எதமுகிகளமுத லாக இவவருருகன பூர்வசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாதவயாதத பரகாசகமான த்வய வசகங்கமும், அகதவசாதருபமாக மறுவறற வதுஷ்டாககரு மென்னை. *ஸுவ பாஹருதாநி மஹகம் ஸாகருதாநி ததவததா, ஸஞ்சிதவத் திர ஆகீத ஸிஸஹார் ஸிஸம் யதா* என்னககடவநிதே. (பரீத்யாஜ்யம் அகவஷணவ ஸஹவாஸமும் அபி மாசமும்) அதாவது—ஜ்ஞாநாதுஷ்டாக வசகமென்னும் பயததாநே விவனுருஜ் ஸவாஸகமாக கிடப்படுமது, கவஷணவ கஷணவிகலாதவர்கனோடகட ஸஹவாஸ மும், அவர்கன இவன கமமுடையவன என்று ஒரோரகவயங்கனோடு தன்நிறத்திக பண்ணுமபிமாசமுமெனனை.

(கர்த்தவயம் ஆசார்யகங்ககர்யமும் பகவத் ககங்கர்யமும்) அதாவது— இவனுருகரு ஸவருபாதகமாவகே யெபபிபாதம் செய்யப்படுமது, மஹோபகார னுன ஸ்வாசார்யன விஷயத்திக ப்ரோமபூர்வகமாகப் பண்ணும ககங்கர்யமும், தகநி யோக பரதாத்ரானுய்ப்பண்ணும பகவத ககங்கர்யமுமெனனை. ஆக, திசர்ஸய பிறகொன்ன ஸவபாக விசேஷகன கொன்னா (ஸதாசார்ய ப்ரணாதத்தாநே வர்த்திக் ருமபடி பண்ணிககொண்டு போருககவாதது), தீப்படி கிருத்தனன வஸதவ்ய வக்தவய ஐபதவ்ய பரீகராஹ்ய பரீத்யாஜ்ய கர்த்தவயகனை யறிசது இவற்றிலே கிஷ்டருயப போருகக யெனததாயதது. (274)

[illegible]

(புண்யத்தக்கஞ்சுறெவன் பாபத்தைப் பண்ணினிதே) என்றது, பகவதூக ரஹிதேதவாக சாஸ்த்ரஸித்தமாய் இருக்கச்செய்தேழும் மோகந் திரோதி யெனது மததானே புண்யம் செய்கைகூடப் பட அஞ்சுகிற இவ்வதிகாரி, பகவச்சிகரஹிதேதவாக சாஸ்த்ரஸித்தமாய் காகாவஹிமென்று ஸாமஸ்யருமுட்படச்செய்யாத பாபத்தை யொருக்காதும் செய்யாவிதே என்கை (279)

280. இவன் புண்யத்தக அஞ்சுபடிக்கையம், வதன்களுள் தீசவரனாகும் இடமுறுமபடி பாபபரவருத்திவி கல்வயமற்றிருக்கையடிக்கையம் தர்சிபபிகெருர் மேக (இவன் புண்யத்தை) இவ்வாதி வாகையத்:யத்தானே.

280. இவன் புண்யத்தைப் யாபப்பதரிக்கும, அவன் பாபத்தைப் புண்ய மேந்திக்கும. அவனுக்கது கிடையது; இவனுது செய்யாக.

அதாவது அததா வித்வாக் புண்யபாபே விதய விசஞ்ஞய பரம ஸாமய முணபதி: என்னவானே புண்யபாபகவிரண்டும் மோகந் திரோதி என்றிருக்க மிவ்வதிகாரி, காட்டார் ஸா:ஹேதவென்று விந்யபிரிசுக்கம புண்யத்தை பகவத ப்ராபதிப்ராதிபத்தகதயா அவிஷ்டாவஹமாகையானே, தக்கஹேதவான பாபமென்று கினைத்த வெருயிடுகலும்; ஆசரிதர் செயத குற்றம் கற்றமாகவே கொள்ளு மதி மாத்ரவதன்களுள் தீசவரன், இவ்வதிகாரி யேதேனுமொரு பாபத்தைப் பண்ணினும் அதனைக் குற்றமாக கினைப்பதே கற்றமாக கினைத்தகெடுகலும்; அவனப்படி இருக்க தானேயாதிதும், இவ்வதிகாரி பாபப்ராபருத்திவி கல்வயமற்ற சியதனாய் வர்த்திகை யானே, பாபத்தை புண்யமாகக்கொள்ளும் வதன்களுள்வதுகரு, அதாவது பட்டுப் போமித்தனையொழியக் கிடையாதென்கை. ஆக, மேலு கர்த்தவயமாகக் கொள்ள கைக்கர்யமறிவத இன்னத்தானே என்றும், கைக்கர்யத்தான தவிசித்தமென்றும், அததா வினனதென்றும் ததப்பயு மினனத்தை யவகடபிததிருக்குமென்று கு சொல்லி, அதில் ப்ராணகவிக சம்ஸபரிஹாரமும் பண்ணப்பட்டது (280)

281. அதருக கைக்கர்ய மிவதுகரு ஏதேனுமொரு வழியானவாதிது முண் டாகவேனுமென்று மிதினுடைப அவசயகாரணீயத்வத்தை யருளிச்செய்கெருர் மேக (கைக்கர்யத்தான) என்று தொடங்கி

281. கைக்கர்யத்தான் பகத்யுக் ககிதை:யாது பீத்யுஸமாய் வானேனும்.

(பகதிஸூஸமாய் வருகையாவது)—சேஷிபுண்டய முகமகர்த்திக குறுப்பான வையே செயதுகொண்டு சிறாவெண்ணும்படியான தத்தியைப் ப்ரேமமடியாக வருகை (அக்ஸாதபோத பீதிஸூஸமாய் வருகையாவது)—அதினதிகவே யொழிந்தால், அவிஞ்சிக்கால்ய சேஷதவாதப்பத்தி: என்கிறபடியே—சேஷவருத்திவினைத போத சேஷத்வஹாசி பிறக்ருமெனனும் பீதியடியாக வருகை. இதிக பகதி ஸூஸ மானதுவே முககயம், ததவாபத்திக பீதிஸூஸத்தானுதிதும் வேனுமென்றபடி. (11)

282. அததானு மிகலாகியுக் செய்வதெனனெனன் வருளிச்செய்கெருர் (அதவுமிக்காதபோது) என்று தொடங்கி.

282. அதவுமிக்காதபோது அத்வாதத்திலும் உயரேயோபேயங்கிலும் அவய மிகுந்தக்கேயொழியும்.

அதாவது—அமுகவ்யமான ிதிமுக கைங்கர்யந்தாநுயிலைதபோதா, கிஞ்சித் காராபாவத்தாநே சேஷத்வரூபமான வதிகாரத்திலும், அதிகாரி ஸாபேஷமாபிரித் துள்ள சேஷியுடைய கருபாரூபமான வுபாயத்திலும், இவனுடைய வதுகூலவ்ருத்தி ஸாபேஷமான வவனுடைய முகமஸ்ததிகாரித வுபேயத்திலு மக்ய மற்றுகிடு மென்கை. (282)

283. ஆக, தீழிரண்டு வரக்யந்தாநும்—கைங்கர்யாவச்ய கர்த்தவ்யத்வமும், கைங்கர்யாபாவத்திலவரு மஸ்தத் கிசேஷமகனும் காடப்படடது; ஏவமஸித கைங் கர்யத்தில் ஸாதக புத்தியைத தவிர்க்கெருர் மேல் (கைங்கர்யந்தாநீன) என்று தொடங்கி.

283 கைங்கர்யந்தாநீனப் பவனாதமாக்கேதே பவமாக்க வேணும்.

அதாவது—இப்படி பவசய கரவீயமாகக மேசசொன்ன கைங்கர்யந்தாநீனப் பண்ணுமன்கிலை, த்ருஷ்டாத்ருஷ்டபவகலி ினேதனுமொன்றுகரு ஸாதகமாக ப்ரதி பத்திபண்ணுதே ஸவயம ப்ரயோஜனமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணுமென்கை (283)

284 இத்தை கிசதிகரிகெருர் மேல் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

284. அதாவது தான கையேனாதே அவனைக் கையிற் கப் பண்ணுகை.

(அதாவது) என்றது—இத்தை ஸாதகமாககாதே பவமாக்குகையாவ தென்ற படி, (தான கையேனாதே அவனைக் கையிற் கப்பண்ணுகையாவது)—கைங்கர்யம பண்ணுகிறதான அதக்குப் பவமாக வவனபகலிகே பொன்றை அர்த்தியாதே ஸவயம ப்ரயோஜனமாகச செய்யாதின்றுகொண்டு, கைங்கர்யம கொள்ளுகிறவகனை சதாஸ ஸர்வாச் சிரஸர தேவ ப்ரதிகருதற்றாநுகை வ்வாயு எனிறபடியே தன் பூர்த்தி பாராதே ஸாபேஷனும் கிரும்பிக கொள்ளுமபடி பண்ணுகை. (284)

285 இவ்வளவும போராது, தான்கொடுத்தத்தை அவன் கொண்டதுகரு பரத்யுபகாரம் பண்ணவும் வேணுமென்கெருர் மேல் (கொடுத்த) என்று தொடங்கி.

285 கொடுத்ததுக் கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைகூலி கொடுக்கவேணும்.

அதாவது—தேவியிமே ததாமிதே என்கிறபடியே—தானவனாக கொன்றை ஸமர்ப்பித்து அவன் பகலிகேவொரு ப்ரயோஜனம் கொள்ளாதே, "இன்று வந்தித்தனைபு மமுத செய்திடபபெறிக, காலென்று தாருகிரமாக கொடுத்தப பின்னு மாளுஞ்செய்வன்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமகனாரைப்போலே, தான ஸமர்ப் பித்த தர்வ்யத்தை பவனாககேரித்த வுபகாரத்துக்காக, அப்படி கிருத்தனவ்வற்றைத் தன்னபிசினேசாநுதனமாக கிறையககொண்டுகித்த ஸமர்ப்பியாதின்று கொண்டு பின்னியு மடினமசெய்வையாதிற கைகூலி கொடுக்க வேணுமென்கை. (285)

286. இப்படி அகைய்யாயோஜனனும் கிஞ்சித்கரித்தாணய்தது வ்வருப முஜ் ஜ்வஸாவ தென ஸமத்தத ஸத்ருஷ்டாத்ந்தமாக வருளிசசெய்கெருர் மேல் (ஸ்ரீகிதா ரையு) என்று தொடங்கி.

286. ஸ்ரீவிதாரையும் ஸ்ரீமாதாகாரையும் கூனியையும் போலே சிஞ்சிக்கித்தாம்
வெருபும் தீரம் பெறுவது

287. த்ருஷ்டாந்தபூதான வவர்களை இஞ்சிக்கரித்த ப்ரகாரத்தன்னை யருளிச்
செய்கிறார் (மடிதடவாத) என்று தொடங்கி.

287. மடிதடவாத சோதம கருநாகுத பூவும் கண்ணுப்பு படாத சாத்துமிநே
விளக்கம் கொடுத்தது.

(மடிதடவாத சோதவது)—முத்தற வாதத்தோடே விடரு பின்னை இதகருக்
காகதரலாகாதோ என்று மடிச்சீலை சோதிகைக்ககார மடிவயப் பிடித்தத் தடவி
உண்டவன்னெஞ்சு உடையுமபடி பண்ணும் ப்ரயோஜனாகதா பரிநிஞ் சோறுபோ
வனறிகடு, உண்டவன்னெஞ்சு உகருமபடி அகல்யப்ரயோஜனமான சோறு;
இப்படி யிருகதுளவ சோறிறே, அபுகதவதனாத்தினுக்காயேனா விஷண்ணை பரமா
னகே, விதாராக்காசிப்புநே கச்சி குணவந்திசை என்று பாவாதவ போகவதவ ப்ர
சனதமாமபடி ஸ்ரீவிதா ரவனுக்கு ஸைப்பித்தது. (கருநாகுத பூவாகது), அகலி
ஸ்பர்சமுண்டானாக் கரு கதுமபடியிறே பூவின் வவபாவமிருப்பது; அப்படியே,
ப்ரயோஜனாகதா ஸ்பர்சமாகிற கருகதற்றயினாகதபடி அகல்யப்ரயோஜனதவ
பரிமளயுகதமாகவிடும் புஷ்பம், இப்படியிருகதுளவ பூவிறே, ப்ரஸாத பரமேன
காதென மமகேஹ முபாகதென, தச்சோஹ மச்ச்சிஷயா மீத்யாஹ மாக்யோப
ஜீவகை என்று விசேஷஜ்ஞர் கவகிகருமபடி அதயாதரபூவகமாக ஸ்ரீமாரகார
ரவனுக்குக் கொடுத்தது.

(கண்ணுப்புடாத சாத்தாவது)—ஆவிரம்பொன்னழியக் கூடடியும் கண்ணுப்பு
திலகைபடக் கெடுமபடியிறே சாத்தின் வவபாவம்; அப்படியே ப்ரயோஜனாகதா
ஸ்பர்சமாகிற தோஷமினறிகடு அகல்ய ப்ரயோஜனமான சாத்தா இப்படியிருக்
துளவ சாத்திறே அகல்ய மெதத் ராஜாத்திரம் குசிரம் குசிராகிகே, ஆவயோர்
காதா ஸத்ருசம தியதா மறுபெயலம் என்று அவனர்த்தித்த வகத்தரம் அபூகஞ்சாந்
தாம்படி கூனி கொடுத்தது. ஆக, இப்படி அகல்யப்ரயோஜனமாக இஞ்சிக்கரித்தநா
லாய்த்த கைககர்ப்ரயமான வவருப முஜ்ஜுவகைவ தென்கை.

ஆக, இவவளவும்—வந்தவ்யாதி கணகையில் சரமோகதமான கர்த்தவ்யருப
கைககர்பத்தை சோதித்த தாத்ருச கைககர்பத்தானே வவருப முஜ்ஜுவகைமென்னு
மிடத்தைபு மருளிச்செய்தாராய்த்து. ... (287)

288. இப்படி அகல்யப்ரயோஜனாக் கொண்டு கைககர்பஞ்செய்தானே
வவருப முஜ்ஜுவகைவ கென்று சொன்னவிதிலே முகநாவஸதைபிள கைககர்ப
தகைசயில வவருபெனஜ்ஜுவகையும அர்த்தாதுக்தமென்று கிரீனதது, இப்படி கைக்
கர்பதகைசயில வவருபத்தை புஜ்ஜுவகைகருமோபாதி ஏகத்பூவ தகைவிசேஷகைளி
தும் வவருபத்தை புஜ்ஜுவகைகருமென்றுமென் தருளிச்செய்கிறார் மேல (கைககர்ப
தகைபோலே) என்று தொடங்கி.

288. கைககர்ப தகைபோலே முன்புள்ள தகைகளும் வவருபத்தை புஜ்ஜ
வகைக்க வேணும்.

காலுதகைசிலும் (ஸங்குபதகை புஜஜுவகைகருகைபாவது) இவ்வீவாவாகாரகளை முன்னிடுகையென்று கருதது. (292)

292. இப்படி இவனிவறறை முன்னிட்டாகிவனுக்கென சரிப்ப தெத்தரவே யெனன வருளிசெய்கிறார் மேல (அஜஞாமை தோவது என்று கொட்கம்)

292. அஜஞாநம் போவது சூரிய சஞ்சந்ததியே, அபூநத் தோவது காவா பூதத்தியே, சூநத் போவது அஞாநம், அபீந்தியம் போவது அபூபவத்தியே

அதாவது—தவதூறிகாதிகை விவனுக்கென அஜஞாநம் ஸவாஸைமாக சிவ ருத்தமாவது, அவறறை பகைகளை தனிப்பிடுதது அஜஞாத ஜஞாநம் பண்ணுக்கை டோன காவாபவனுடைய ஜஞாததியே பெற்றுதது நேறதுவாசிருகதுவன ஸத கர்மாதிசனென்றும் தனக்கெனையையாநிற வபூததி சரிப்பது இந்தநிலையான தொனறைய மபேகிபயமக காவஞ்செய்ய முபாய பூகதுன விசவாநுடைய ஸற்றகாரி ஸாரபேகயமாநிற பூத்தியே; அகினமபேக சூவககளை பாசிகைப் பெருகையாதுண்டான காவததி சிவது, ஆததிக்கடை காவறறாட்டாதே அப போதித காவஞ்செய்த திவகாடிகைகருத பாண பாதுகாஸறியுதுக்வமாநிற வவனுடைய சூகையாயே, அபூபவதகைசி தவகணம் பிறகே, மபீந்தியை மடகரு வது. அவநிஷயதகை மேனமேது மபூபகிகைகயேயே யெனனது. (292)

293. இவவஜஞாநதி சதாபததககம் நேறதுவெதென்னு மாவாநகை விடே யருளிசெய்கிறார் (அஜஞாததகரு) என்று கொட்கம்.

293. அஜஞாநத்தியக்க அபூநத், அபூநத்திய சஞ்சந்தித் தூதத்தியக் அகாயம், அபீந்தியத்தியக்க அபூந

அதாவது—ஜஞாநகைசில முன்னிடுதது அஜஞாததகக முகம், அகாதி காவகருத அகருதயகரண கருதயகரணதி ருபமான அகாநம், வரணதகைசில முன்னிடுதது அபூநத்திகரு சிவகை, பெற்றுதது நேறதுவாச சிவக்க காவதே தமம் தனக்கெனையைய தனிப்பிடுகைக் கூடகான ஜஞாநபூததி, சூநத் தோவதில முன்னிடுததுவாததிசரு நேறது, பாபய காவதகை சிவகைக் கிடப்பொருமை பாநிற அகாயம்; பாபயாநாவ ககைசில முன்னிடுதது அபீந்தியத்தககருக காவணம், அபூபகிததவனவாந தருதி பிறவாகே மேனமேது காவாபபடபண்ணு மகை வடிவழகெனனது. (293)

294. ஆதயசிவிகேவெந் திருக்குமபடி மேனினனன வருளிசெய்கிறார் (ஆததிபமசிவிகேவெந் திருக்குமபடி அகசிராதிகதிசில கொனவேனம் என்று

294. சூநத்திய மபீந்தியாந் திருக்குமபடி அகசிராதிகதிசில கொனவேனம்.

[“இக்கின்ற கீதையிலிவா முதகம்” என்று கொட்கம் “திருவா”கையின னுக்கை கண்டாய” என்று கருதகம் கீதககம் கொனனகொபடி பரமபகதி கீத யெருதகை] என்னுமனவாக - சூந்திதிருக்குமபடி, “செய்யவதுடைய திரு

முகமுஞ் செவகணிவாயுந் குழலுககண்டு" எனவிறாடியே முன்புத்தை யமுறை யருபயித்து என்று தொடங்கி, தன்கீழ்ப் பெற்ற ப்ரீதியை வந்த செவ்வியை வடிபயித்து] எனனுமனவாக அபிவிவேசயிருகருமபடினயடிம அதை ப்ரபசுதத்திலே ஸுஸபஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிதே.

ஆக, கைவச்ய தசைகருமுனபே ஊறு தசையுண்டென்றும், அவை தானினனதென்றும், அவ்வவ தசாநுருணமான வஜ்ஞாநாதிகளை முன்னிடிலே அவ் வவதசைகளில் ஸவருப மஜ்ஜுவகமாமென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளைப் போகரு மவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதிகளென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளுககு சிதாக்களுளு சொல் லிற்றாய்த்து.

... .. (294)

295. இந்த தசாசுதாஷ்டய ப்ரணங்கத்திலே, இவனுடைய குணசுதாஷ்டயத் தையு மருளிச்செய்கிருர் மேக (இவன் தனககு) என்று தொடங்கி.

296 இவன் தனக்கு நாறுதகையேனே நாறுதமுண்டு.

அதாவது—இவ்வகிரிககு ஸவருபவஜ்ஜுவகபத்தாச குடனாகக மேச சொன்ன தசாசுதாஷ்டயபேயே ஸ்வருபவஜ்ஜுவகப மேறுதவான குணசுதாஷ்ட யமுமுண்டெனகை.

... .. (295)

296. அவைதானெவை யென்று மாகவகைகறிலே (அதாவது ஜ்ஞாநமும் மஜ்ஞாநமும் சகதியுமசகதியும்) என்று. அந்த குணங்கள் தன்கீழ் யருளிச்செய்கிருர்.

298. அதாவது ஜ்ஞாநமும் மஜ்ஞாநமும் சக்தியு மசக்தியும்.

297. இவனுடைய குணசுதாஷ்டயகு சொன்ன ப்ரணங்கத்திலே ஈச்வரனுக்க யிவைபுணடென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிருர் (சூததா வவனுக்கமுண்டு) என்று.

297 இதுதான் அவனுக்கு முண்டு.

(அவன்) என்று—மேசுசொலகிககொண்டு வந்த ஈச்வரனைப் ப்ராமர்க்கிறத.

298 இப்படி இருகதான இருவருடைய குணங்களுககு விஷயங்களெவை யெனன, அவற்றை விபஜிததருளிச்செய்கிருர் (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

298. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம், அஜ்ஞாநத்துக் கிலக்கு இவனுடைய தோஷம். சகதிக்கிலக்கு இவனுடைய ரகணம்; அசகதிக்கிலக்கு பரிதபாகம்.

மேடுநித்தவடைவி எனறிககே ஈச்வர குணவிஷயங்களை முந்தறவருளிச் செயதது, சேதகருண விஷயங்கள் சொலி முடித்தாக அதினமேனே ப்ரணங்கிக மாக விஷிதத சாதுர்விதபத்தை விதைநேண அருளிச்செய்கைககாக. (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்தககிகளு இவனுடைய குணம்) என்றது, *பண்ணர்வஜ்ஞாந* என்றும் *ஸஹஸாரமகா* என்றும் சொலதுகிறாடியே ஸ்வஜ்ஞான அவனுடைய திவ்ய ஜ்ஞாநத்துககு விஷயம், அத்வேஷாபிமுகசயத் தொடங்கி விசேசதனபககதுண்

டான ஆதம்குண மெனகை (அஐஞ்சாததகவிகைகு இவனுடைய தோஷம்) என்றது, *அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸாயகி* என்றும், *அவிஜ்ஞாதாஹி பகதாநாமா கஸஸு* கமிஷணை, ஸதா ஜகத் ஸம்ஸதஞ்ச பசயகசி ஹ்ருதிஸதித* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வஜ்ஞகுல சிஞககசெயதே அவிஜ்ஞாதாவாசிருகரு மவனுடைய வஜ்ஞாஸதகரு விஷயம், பரகருதிவசயனு விவன பணனும் அகருதயகர ணுதி தோஷமெனகை (சகதிகவிகைகு இவனுடைய தோஷம்) என்றது, *பராயஸ சகதிர் விவிததவ சருயதே* என்கிறபடியே ஸர்வசகதியான அவனுடைய அகடித கடல ஈரமாத்மயமாகிற சகதிகரு விஷயம், இவனுடைய ஸகலாவிஷ்டவகீனயுட போகமி ஸவருபாஹருணமான ஸகலோஷ்டவகீனயும் கொடுக்கையாகிற தகண மெனகை. (அசகதிகவிகைகு பரிதயாகம்) என்றது, அப்படி ஸர்வசகதியான அவனுடைய வசகதிகரு விஷயம், தஸஸஹமாக விவனசெய்யும் தோஷவகீனாலை சிறிக கைவிடுகை யெனகை. (298)

299. இப்படி ஈசவர குண விஷயவகீன யருளிச்செய்த மேல சேதகருண விஷயவகீன யருளிச்செய்கிற (இவனுடைய) எனது தெரடவகி.

299 இவனுடைய ஜ்ஞாததகவிகைகு ஆராயகுணம், அஐஞாததிக கைக்கு ஆராயதோஷம், சகதிக்கைக்கு ஆராயகவகியம், அகதிக்கைக்கு தீஷ்தாநுஷ்டம்.

(இவனுடைய ஜ்ஞாததகவிகைகு ஆராயகுணம் என்றது, தீர்சேதகனுடைய ஜ்ஞாததகரு விஷயம், மஹோபகாரகளு ஆராயனுடைய ஸத்ருண ஸமுஹமெனகை. (அஐஞாததக விகைகு ஆராய தோஷம்) என்றது, இவனுடைய அஐஞாததகரு விஷயம், ஆராயன திருமெனி ஸவபாவஜமாய ஆகாதகமாயுள்ள தோஷமெனகை. (சகதிகவிகைகு ஆராய கைகவாயம்) என்றது, இவன் பரவருதி சகதிகரு விஷயம், ஸவராயனுக்கு உபபாசகசெய்யும் கைகவாயமெனகை. (அசகதிகவிகைகு விஷிததாஹுஷ்டம்) என்றது, இவனுடைய அசகதிகரு விஷயம், ஸவருபோபாய புருஷாதத விபோதிகவான ஈஸதா விஷிததவகீனனுடைய அஹுஷ்டம் மெனகை. (299)

300 இப்படி விருததான விஷிததத்தினுடையபடியை யருளிச்செய்கிற (விஷிததததாலும்) எனது தெரடவகி.

300. தீஷ்தததானும் தாறுபடியிடுகும்.

அதாவது—உபாதேயமான குணசதஷ்டவம்பிரதே த்ஹயமான விஷிததததாலும் சதர்விதமா சிருகருமெனகை. (300)

301. அகவதுபடியானவததா னேதெனனும்பெணைகிறே (அதாவது அகருதயகரணமும் பகவதபகாரமும் பாகவதபகாரமும் அஸஹயபகாரமும் என்று அவைதன்கள் புததேசிககிறார்.

301. அதாவது அகருதயகரணமும் பகவதபகாரமும் பாகவதபகாரமும் அஸஹயபகாரமும்.

அவன்செய்து காட்டின கர்ப்பவான் ஜாக் சோக் மோற்றாதிக்கிடந்த கர்மவசபரான மறுபயோடு ஸ்ரீராமியனாக விளங்குக. (வள்ளுசரம் விபீதமான வுபசாரமாவது) தராராததவசிகை ததவரின்னிகர்ஹவன் வைதிகைதரமாளானே சதுர்தத வர ஸாரானவர்க ஸாராததத, உததமாராயிகை முதலானுர் கருஹந்தவத தரமபூல கியேதவாதிக்கிப்பண்ணுதத தொடக்கமானவை (அசசாவதாரததி ஸுபாதாகிசுப ஸாமாவது), "தமருகைத தெவவுருவமவவுருவம்" இதுவாதிப்படியே, ஆசரிதரககபிமத மானதேதேனுமொரு தரவபக்கைத் திருமெனியாக வககேரிதத அதிலே அபார கருத விசரஹததிசுபண்ணு மாதரதவதப பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற ஏற தததை யறிப்பதே. மாதருயோசி பரீக்ஷகைப்படுபரிக இது இன்னதரவயமனரு வென்று விசரஹாபாதாததை சிருபிக்கை.

(ஆத்மபஹாரமாவது, சபேசவதர ஸாதமாதமாக மகவதர பாதிபதயதே, கிரேதர கருதம பரபம சோரோனுதமரபஹாரிணு + என்று ஸகைப்ப முஸமாக சோகைப்படுகிற பகவதேக சோஷபூதமாள, வாதம வஸதுவிக ஸவதாதரபுததி. (பகவத தரவயாப ஹாரமாவது), அமுதபடி சாததப்படி. க வஹமாளவததை பரகாசமாக வாதம அபரகாசமாகவாதத தளககாகருகை. (தொடக்கமானவை) என்றது, இன்ன மிப்படி கருமரக சாததரககளில் சோததுமவை பஸவமுண்டாகையாலே. தவாத மிச தபசாரதிசுரு முண்டுகிறே.

(308)

304. தோசொன்னவறதேசுபாதி பகவத தரவயாபஹாரமும் பகவதவிஷ்டமா சிருகருமோ வென்கிற சங்ககையிலே தானபஹாரிகிறமாதர மனறிகே அபஹரிப பரீசரு ஸஹகரிகை முதலானவையும் அவஹக கவிஷ்டமா சிருகரு மென்குரா (பகவத தரவயததை) என்று தொடங்கி.

304 பகவததரவயததை தானபஹாரிகைவும் அபஹரிக்கீதவாகருக்கு வஹகரிகைவும் அவாகவ பகவதிலே யாசீதமாகவும் அயாசீதமாகவும் பரீக்ஷிக்கையும பகவாருக்கு அந்நிடமாயிருக்கும்.

(தானபஹாரிகையாவது) -தேரே தரனை சிதகரு கர்ததரவாயச செய்கை. (அபஹரிசுருமவாசனாகரு ஸஹகரிகையாவது), ஸாமபஹாரிககிதே மிலையகிதே என்று கினைதது. (அபஹாரததரககளுகரு அதுமதயாதிகனாலே ஸஹாயம் பண்ணுகை. (அவாகவ பகவதிலே யாதிதமாகப பரிகாஹிகையாவது), காமியவபஹார ததகருக கூட்டனதே யென்று கினைதது தானவாகவ பகவதிலே கிவததை யபேக்ஷிதது வரவகிககொன்னுகை. (அயாசிதமாக பரிகாஹிகையாவது), காமபேக்ஷிததிதேயமே என்று கினைத்து அவாகவ தரககின தருமவததை வரவருகை. (பகவாருக கவிஷ்டமாயிருகது) என்றது, இவை சித்தகீடாயும் இவனுடையவுறுஜீவக பராமு கருஷிபண்ணிப போரும ஸாவேசவரன திருவுன்னததகரு அகபிமதமா சிருகருமென்கை.

(304)

305. அகசதரம், பகவதரபசாரததை விவரிககிருர் (பகவதரபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

305. பாகவதாபசாரமாவது அனுங்காராத காமங்கடையாக தீவனஞ்சர
கருக்குப் பன்னும் விநோதம்.

அதாவது—பரோத்கர்ஷண்கண்டு ஸஹிபாஸமகரும ஸவேத்கர்ஷ புத்திகரு
முடலான அஹங்காரமடியாகவும், அவர்கள் வஷணவாகரத்தை புத்திபண்ணி
விவர்களாசைப்பட்ட தொன்றுகிற இவறதைவிடப் பற்றுலோமென நிருககமாட்
டாமல அந்தக்காமவகையாகவும் ஸ்ரீவைஷணவர்களுகருச் செய்யும் விநோத
மென்கை (305)

306. அசத்தரம அஸஹ்யாபசாரத்தை விவரிகருச் (அஸஹ்யாபசாரம்)
என்று தொடங்கி

306. அஸஹ்யாபசாரமாவது நீதிபத்தமாக பகவத் பாகவதவிஷயமென்றும்
அஸஹ்யாதிருக்கையும் ஆசார்யபாரமும் தப்பகதாபசாரமும்.

அஸாத அபசாரங்களிலும காடகல் எசவாஸுகிற அசபத்தாஸஹ்யமா
விருகையாலே (அஸஹ்யாபசாரம்) என்றிறது; “பகதஸஹஸிய-ஆகஸி ரத”
என்றிறே பட்டாருளிசெய்தது (சிர்சிபகதஸமாக பகவத பாகவத விஷயமென்றும்
அஸஹ்யமாஸு விருகையாவது), சீழ்சொன்னபடியே அரதகாமாதி சிபத்தமமாக
வன்றிகே, ஹிரண்யனைப்போலே பகவத விஷயம் பாகவத விஷயம் என்றும்
காணக லோகப்பொருதபடி விருகைக (ஆசார்யபசாரமாவது), அவனருளிச
செய்த வர்த்தததினபடி யறுஷடியாஸையும், அவனுபதேசிட்ட மந்தர ததீத்தங்களை
அபைப்ரயோஜனங்களை எசரி அகதிகாரிகளுகரு உபதேசிகையுத்தொடகமான்வை.
(தப்பகதாபசாரமாவது)—ஆசார்ய பகதரான ஸபாஹ்மசாரிகளுடன் ஜகரஸ்யமுண்
டாய் வர்த்திகை வேண்டுகிருக்க, அது செய்யாதே, அவர்கள் திறதிகை பண்ணும்
ஸூயையும் அவனுக்குப் தொடகமானவை (306)

307 இப்படி அகருத்யகாஸூதி சதாஷ்டயத்தையு மடைவே விவரித்தருளி,
இவறநீனுடைய க்ரோஸ்ய விசேஷங்களையும் இவைதானினதகரு விநோதியா
விருகரு மென்னும்த்தையு மருளிசெய்கிருச் மேல் (இவை) என்று தொடங்கி

307. இவை யொன்றுக்கொன்று க்ரூங்கருமாய் உபாய விநோத்கருமாய்
உபேய விநோத்கருமாயிருக்கும்.

(ஒன்றுகொன்று கருககளையாவது), அகருத்யகாணத்தில் பகவதப
சாரம் கருமாய, அதிலும் பாகவதாபசாரம் கருமாய, அதுதன்னிலும் அஸஹ்
யாபசாரம் கருமாயிருகை. இதுகாடி, பூர்வ பூர்வங்களிற் காட்டி ஸுத்தரோத்
தரங்களில் பகவத்காஹ மதிகித்திருகை அகருத்யகாணத்தில், ஸ்வாலுஞா
திகைகமடியான சீற்றமிறே; அவ்வளவுன்றிறே இவ்வாத்மாவகரு ஆத்மாவாய்
அதின ஸத்தையே பிடித்த வேககிககொண்டு போரும் தனதிறத்தி ஸபசாரத்
தாஸ வரும் சீற்றம்; அவ்வளவுன்றிறே “ஜஞாநிதவாத்மவ” என்றிறபடியே
தனகருயிராக வினைத்திருகரும் பாகவத விஷயங்களில அஹங்காராதிக ணடியாகப்
பண்ணுமபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; அதுதன்னளவுமன்றிறே சிர்சிபகதமாகத்
தன்பகலிலும் தன்னுடையார் பக்கலிலுமாதை உபயவைபவ ஜஞாபகஸ்ய உபயாபி

[illegible]

ஆக, இப்ப்ரகாரத்தான்—சீமூகபெரபாயத்தைக் கொண்டு உபேயத்தைப் பெறும் சேதமனுக்கு உபாயோபபாதினா ப்ரதான பேகிதங்கனையும், ப்ரப கந்தர பரிதயாக நேமதுவான ஸவருப வசகத்வாதியையும், ப்ரபததியின ஸவருபாது உதத்வாதியையும், ஸவதனவினாராதுபாயத்தவத்தையும், பாகத ஸவிகாரோபாயத் வத்தையும், ததப்ரபாயத்தையும், அவனே ஸவிகாரிகுயிடத்திலும் புருஷகாரத்தை முன்னிமபடியையும், உபயரும் முன்னி மதுக்கு ப்ரயோஜன விசேஷங்களையும், உபேய தகைதிலும் ப்ராப்தி தகைதிது மிவன் சேஷத்வபாரதத்தீயங்களும் ஸவ தோஷ விவருத்தியும் ப்ராதுபவ விதோதிபாயபடியையும், தனனூங்கரும் ஸன்மயிங் அவனூங்கரும் ஸன்மயங்குள்ள வாகியையும், ஸவாரனே தகைகன், தான தனக்கு வசகனென ஹமத்தையும், தன்னைத்தான் கெப்பிகும ப்ரகாரத்தையும், அஹமகார மும் விஷயங்களும் ஸவருபேணவும் பாகவத விதோதத்தை விளித்த மிவன் ஸவ ருபத்தை கெப்பிகுமபடியையும், பாகவதபேர வனென்பத்தையும், தத் ப்ரஸங்கத் திலே பாகவத மாஹாத்தமத்தையும், இவன் திரேய்யையும், திரேயோகதங்கனைய ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தானே ஸந்திக்ருமபோகதக்கு அபேகிதமான வஸதவபாதி யையும், தசசர மோகத கந்தவயருபகைக்கீய வேஷத்தையும், கைக்கீய தத் பூர்வ தகைகளிய ஸவருபத்தை புஜ்ஜுவகமாசுமபடியையும், இவனூங்கனடான குண சதுஷ்டயத்தையும், தத்விஷய விபாகத்தையும், அதிவ அசகதி விஷய விஷித்த காதூர்வியத்தையும் சொலதுகையானே, அதிகாரி விஷ்டாகரணம் சொலவைப்படது.

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்—ஸதாசார்ய ஸஷண ஸவபவம்

308. அஸ்தாயம், (நான் ஹிதேபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (உகப்பு ரூபகார ஸ்மருதிமூல கடக்கவேணும்) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிகளுக்கு மேற்சொன்ன அர்த்த விசேஷங்களுக்கெல்லா ரூபதேஷ்டாவான ஆசார்ய ஸஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்தியதவர்த்தக ப்ரகாரங்களை தர்சிப்பிகைக்கக்க, ஸதாசார்ய ஸஷணம், ஸசஷிஷ்ய ஸஷணம், ததுபயருடைய பரிமாறறம் இவை விருகருமபடியை ப்ரஸகதாதுப்ரஸக்தமாக வருணிச்செய்திருர். இவ்வதிகாரிகளு அசகதி விஷயமான விஷித்தங்களை சொன்ன ப்ரஸகதத்திலே, அவைபெல்லாவற்றி லும் கருகிவித்தம்-பதேசபதேச ஸவயத்தினை விப்ரதிபத்திபென தருணிச்செய்திருர் (நான் ஹிதேபதேசம்பண்ணும்போது) இப்ப்ரதிவாகயததாலே.

308 தான் ஹிதேபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் கீழ்ப்பினையும் பஸத்தையும் மரூடி நீனைக்கை க்ரு நீடித்தம்.

அதாவது—தேப்ரகாரணத்திற் சொல்லப்பட்ட அதிகாரி ஸஷணம்சொல்லா வற்றாலும் குறையவற்றிருந்தான் நான், உஜ்ஜீஜீவிஷுக்களாய் வந்து தன்னை உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு உஜ்ஜீவசுபேஷிதவான மந்த்ரரூபஹிதத்தை உப தேசிக்கவும் காத்திற், உபதேஷ்டாவான தன்னையும், உபதேசபாத்ரான விஷயனை யும், உபதேச பஸத்தையும் விபீத ப்ரதிபத்திபண்ணுதக, பூர்வோகத விஷித்தங் களிற்காடகம் கருகிவித்த மென்றக. அவலோ விஷித்தங்கள் இவன்றனக்கு வரகமித்தனைவிதே; அவ்வளவன்றிக்வே, இவ்னுக்கும் உபதேசம் கேட்டவனுக்கும் கேட்கையாலே இத்தக அவற்றிலும் காடகம் க்ருகிவித்த மென்றத. (இரு வர்க்கும் ஸ்வரூபவித்தி சிலனை) என்றிதே மேல்சொல்லத் தேடுமெத. ... (308)

309. தன்னையும் கீழ்ப்பினையும் பஸத்தையும் மரூடி கினைக்கையாலதே தென்று மாகாமஸகதிகே, அவதகத புப்பாதிக்கிருர் (தன்னை மரூடி கினைக்கை யாலத) என்று தொடங்கி.

309. தன்னை மரூடி நீனைக்கையாலது தன்னை ஆசார்பனென்ற நீனைக்கை; கீழ்ப்பினை மரூடி நீனைக்கையாலது தனக்கு கீழ்ப்பனென்ற நீனைக்கை. பஸத்தை மரூடி நீனைக்கையாலது த்ருட்ட ப்ரபேஜனத்தையும், கீழ்ப்பனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும் பகவத் கைங்கியத்தையும் ஸந வாகத்தையும் பஸமாக நீனைக்கை.

அதாவது—உபதேஷ்டாவான தன்னை புள்ளபடி கினைவாமல் (மரூடி கினைக் கையாலத), உபதேச ஸவயத்திற் தன்னுடைய வாகார்வனைவே விவனுக்ரூபதேஷ்டா வாகவும் நான் அங்குத்தகைக்கு காரணபூதனாகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணிக்கொண்டு உபதேசிக்க வேண்டுகிருக்க, அப்படி செய்யாதே, ஆசார்பாதகத்தான விருகெறி தன்னை இவ்னுக்காசார்பனென்று கினைக்கை. உபதேச பாத்ரான கீழ்ப்பினை புள்ளபடி கினைவாமல் (மரூடி கினைக்கையாலத), தன்னுடைய இவ்னையும் தன் னுடைய வாகார்வனுக்கு கிஷயனாக ப்ரதிபத்திபண்ணி உபதேசிக்க வேண்டுகிருக்க, அது செய்யாதே, இவ்னைத் தனக்கு கிஷயனென்று கினைக்கை. உபதேச பஸத்தை

உண்பபடி கிணியாதே (மாதுடி கிணிகையாவது), பரோபதேசம் பண்ணுமனவின, இவ்வாற்தான் நிஞ்சி "ஆனமாவார்" எனவிற விஷயத்துக்கு மகனவாரணத்தக வானவவேணும் எனனுமிறவே பகவாக உபதேசியாதே, இவனாக வரும் அர்த்த சாஸ்திரபுரமான் திருஷ்ட ப்ரதீபாஜாதகதயாதக. சிஷ்யனுனவிவன மமஸாராத உத்தீர்ணனுய் வாமுலையாதே உஜ்ஜீவகத்தயாதக, திருகதவனுநினைச் செயறே திருவகாடடி கோராதமாவதத் திருததினாக மமபெருமான் திருவனன் முகககையானே இப்படி சிருகதனன் பகவத் ககவகர்யதகதயாதக, மமஸாராத நிஞ்சகருமகான தன தனிமாதிரக உடிவர்ததிககையாதே வஹுவாதகதயாதக உபதேசததகருப பக மாக கிணிகை பென்றபடி. (809)

310. இப்படி சிவன கிணியாதிருகக இரகாது பகழம் வித்திகிறபடி தானென்? எனவிற தஜ்ஜிஜ்ஜானா ப்ரகதகத பறவதிகககொணநி, அவை வித்திகரும் வழி யருளிச்செய்துச் (கிணியாதிருகக) என்று தொடங்கி

310. கிணியாதிருக்க இரகாது பகழம் வித்திக்கிறபடி யென்னெனக்கி ;
சேஷபூதனான சிஷ்யன கிணியாதே தருஷ்டபகம் வித்திக்கும் ;
எனான கிணியாதே உஜ்ஜீவகம் வித்திக்கும், ஆராயன் கிண
யாதே பகவத் ககவகர்யம் வித்திக்கும், உபகார மருநியாதே
வஹுவாதகம் வித்திக்கும்

(சேஷபூதனான சிஷ்யன கிணியாதே தருஷ்டபகம் வித்திகரும்) என்றது-- சிஷ்யனுனவன தனக்கு சேஷதவியமலையகம் என்றதனவிறததக கொணடிருககையாதே, விஞ்சிதகார மிமஸாதபோது சேஷதவம் உடாதென்று தன மலையக வரபத தகவகத் தன்னுனான விஞ்சிதகாரம் பகவகிககொணநி போருககையாதே, அர்த்த சாஸ்திரபுரமான் திருஷ்ட பகம் வித்திகருமென்றபடி (சுவரன் கிணியாதே உஜ்ஜீவகம் வித்திகரும்) என்றது, எதிர்குழக புகருத திரிதக கன் விசேஷ உபககக களாதே அதவேஷாதிகனை புண்டாகவி ஆசர்ய மமசாரபணத்திகே மூடடி இவ வார்ப்பனுடைய உபதேசாவையதகத புண்டாகவி அகடியாக விவகன் மமஸாராத திக வின்று மகககரபபுத்தவேணுமெனவிற, மமபெருமனுடைய கருபகர்ய மான கிணியாதே சிஷ்யனுனவனுடைய வஜ்ஜீவகம் வித்திகரு மென்றபடி (ஆராயன் கிணியாதே பகவத் ககவகர்யம் வித்திகரும்) என்றது, இவன் ஹிதேரபதேசம் பண்ணி மகனவாரணத்தக ககவகபடி சேதககரத திருதகவிறவித மமபெருமான் திருவனன்த்துக்கு மிகவு முகப்பாகையாதே, இது பகவத் ககவகர்யமனதே! என்றது ஸந்திததிருகரும் தன்னுடைய வசாரபன் கிணியாதே உபதேஷ்டாவகன் தனக்கு பகவத் ககவகர்யம் வித்திகருமென்றபடி. (உபகார மருநியாதே வஹுவாதகம் வித்திகரும்) என்றது, அகரதிகக மஹககார மககாரகனாதே ஷ்ட பராயனுபக கிடகதவெனகி அநேறதகமாக அககிகித்த அஜ்ஜாத ஜ்ஜாபக முகத்தாதே பவற திக குசியமாதறி மககனவாரணத்தகககனவபடி பண்ணின் மதேஹாபகாரனனதே எனவிற உபகார மருநியாதே, சிஷ்யனுனவன ககனகாமும் பிரிபகமனனதிககே உடிவககையா வகிஞ்ஞனடவன வஹுவாதக தன்னடைவே வித்திகருமென்றபடி. (310)

811. இப்படி விவன வினைபாதிருக்க இப்பகைதஷ்டமும் சிஷ்யேயசுவரணவா
சார்யர்கள் வினைவாதே விதநிகரமுன்னுமிட மருளிச்செய்து, உபதேசத்துக்கு
ஸாக்ஷாத பஸ்யபுஷ்ணம் உபதேஷ்டாவான் வர்சார்பபாதநாநாக ரூபதேசபாத
மான விவனைகருநித்தானபா வர்சார்பதவ்யம் விதநிகரமுபயுகை பர்சார்பததாரு
பேண வகுளிச்செய்கிறார் (ஸாக்ஷாத்பஸ்யம்) என்று தொடங்கி.

811. ஸாக்ஷாதபஸ்யம் ஆராயதவ்யம் விதநிகரபடி பேணனெனவீத;
தன விவனமும் வாயுத் திவனமும் விதநிகரம்.

(ஸாக்ஷாத்பஸ்யமாவது), உபதேசபாதமான விவன நிருகதி மகனனாரணைத்
துக்காரணாக; இது (தன வினைவாதே விதநிகரமாவது), உபதேஷ்டாவான் தான
விபாதிபதநிகரமொன்றுமின்றி இதுவிவ பஸ்யக வினைத்து உபதேசிகமே அவ
னப்படி நிருகதி மகனனாரணைதிகாரியாக. (ஆராயதவ்யமாவது), தனனை யர்சார்ப
பாதநாநாகவிவ யதஸாதிதநிருகநிற விவன தனபகை ரூபதேசனிகேடிறவனாகரு
ஆராய்புகை; இது (ரவவான் வினைவாதே விதநிகரமாவது), இப்படி தனனையும்
சிஷ்யனையும் பகைததையும் விபாதிபதநி பண்ணுத உளனப்படியதஸந்தித்து உப
தேசிகமும் பரிபாகமுடையனானவிவன இவனுககாராயனென்று வினைப்பிட்டருகு
கையாதே இவனுககாராயதவ்யமுண்டாக. (311)

312. இவனனன்றி கருவிகுத்தமக வடிவிகமொன்ன விபாதிபத்தியோபிட
யுபதேசிகமே உபயனவருபமும் விதநிபாதெனகிறார் (இப்படிபொழிய) என்று
தொடங்கி.

312. இப்படி பொழிய உபதேசிக்கக் கருவாக்கும் வவருப விதநி யிக்நி.

(இருவர்க்கும் ஸவருபவித்தி பிக்நி) எனகிறத-மேலுமொன்னப்படியே யதா
ப்ராதிபததியோபிடே யுபதேசிகமொழிய ரவவானிவனை யர்சாரயனாக வினைப்பிடாம
யாதே, உபதேஷ்டாவாக கர்சார்பதவ்யமாவே ஸவருபவித்தி பிக்நி; இப்படி யதாபாதி
பத்தியோபிடே இவனுபதேசியாத வனவிக உபதேசகத்தி பிக்நிமையாதே, உபதேச
பாத்ரமானவவனாகரு சிஷ்யதவ்யமாவே ஸவருபவித்தி பிக்நிபெனவக (312)

313. ஆராயனுக ரெண்டு ருண மவசயம் வேணுமெனகிறார் (ஆராயனுகரு)
என்று தொடங்கி.

313. ஆராயனுகது சிஷ்யனபகை கருவயும் வயாசாயனபகை யா
ததாயமும் வேணும்.

அதாவது—உபதேஷ்டாவான் வர்சாரயனாகரு, உஜ்ஜிஜீவிஷுவாயவகத
உபஸ்யனான சிஷ்யனபகை, ஐயோ! எனநிர்வகி அவனுஜ்ஜீவிக்கைக் குறுப
பான உபதேசாதிக்நிப பண்ணுகககிடோன கருவயும், தனனை கர்ததாவாக
கினைவாதே அந்நனைகருக் கர்ணபூதகருக் வதஸாதிகைககிடோன ஸவசாய விஷ
யத்திப பாதநாநாமும் அவசயமுண்டாக வேணுமெனவக. (313)

314. இவற்றை பரிசுரூபமாக்கிற வகுப்பிச்செய்து (கருணாபாசனே) என்று தொடங்கி.

314. கருவையாடு கிடிபனவையுபம் வித்திக்கூட, பாரதத்தாயத்தாடு தன
வையுபம் வித்திக்கூட.

[illegible]

ஆக, மேற்செய்ததாயத்தது — ஹிதோபதேச ஸமயத்திற் ஸவஸிஷ்யத்திலும் சிஷ்ய விஷயத்திலும் பகவிஷயத்திலு முண்டாம் விபாதிபத்திகள் நோக்கிவித்த மென்றும். அந்த விபாதிபத்திகள்தான் விஷயமென்றும், இவன் விஷயாதிருகை தருஷ்ட பாயோஜனாதிகள் வந்த வித்திகளும் வழியும், ஸாஸ்தா பஸாசார்பதவனை வித்திகளும் வழியும், இப்படியன்றியே விபாதிபததயா உபதேசிகெதுபயஸவருபமும் வித்தியாஸமபும், ஆசாயஜனவதுக வஸயாபேகித் ஞானத்வமும், ததபய பஸமும் சொஸவிறுயத்தது.

... (314)

315. இப்படி உபதேசஞ்ஞன் கீழ்க்கண் தாசிப்பித்த வராதாமு, உபதேசிகருமளவிக இன்னமாதாததை உபதேசித்தவனையே ஸாக்ஷாதாசாய்வேனென்ப தென்கிறா (மேரே) என்று தொடலி.

315. தேரே ஆளாயினென்பது ஈழநாடு நிர்வாகமான 26ஆம் திருமந்திரத்தையப்போதிக்கவண்ணம்

(36) திரு. சூரப்பனென்பது எனறத—தூரப்பதலம் குறையற வினறிவிருக
 ௯௪ செயதே பரதிமாத்ரவனென்று சொலதுமவனறிசுகே ஸாக்ஷாத்ரவ
 னென்று சொலதுவதெனறபடி.

ஸம்ஸாரவிவர்த்தகமான பெரிய திருமகத்தாதை உபதேசித்தவனை (எனறது, * ஐஹிகேனவிக ஸம்சலர்யம் * இதயாதிபடியே அதிவ பவபாதமா பிருகததே வரதிலும் அதயபலங்களில தாத்பர்யமினறிககே மேகஷாதததிலே கோககாபிருக வகபாதே, * ஸர்வயேதர்த்த ஸாரார்த்தஸ ஸம்ஸாராஸவதாரக, கதிரஷ்டபஷ்டரோ ருணா மபுஷ்பல கரவஸ்தினும் * எனறபடியே ஸம்ஸார விவர்த்தகமாய, அதவவ * மகதராணம் பரமே மகதரோ குஹ்யகாம குஹ்யமுததயம், பவித்ரஞ்ச பவித் ராணம் முஹ்யதேரஸ ஸகாதகம் எனறபடியே ஸர்வமகதராதரோதகருஷ்டமான் பெருஹ்யஸ்யவடத்தரன திருமகதாதை, ஸம்ஸாரவிவர்த்தகதவ பரதிபத்தியோடே உபதேசித்தவனை யெனவக, தவயம் பூரவோததரவாகயககளே இதில மதயம் சரமபத விவரணமாய, சரமசனேகம் பூரவோத்தராதத்தகனளே அதிவ பூரவோத தர வாகயவிவரணமா பிருகககபாதே, மஹ ரஹஸ்யதவயம் பரகம் ரஹஸ்யமான

வித்தோடே அகையா சிருகையாலே, இத்தகை சொல்லவே அவற்றிலுடைய வுப
தேசமும் தன்னையே சொல்கிறதென்று திருவுள்ளமற்றி (பெரியதிருமல்
தத்தை உபதேசித்தவனை) என்கிறார். ஆகையால் இது ஈழமலர்நோய்
தேசத்துக்கு முபகஷணம். (315)

316. பகவத மந்தரமகரி தேதனுமொன்றை உபதேசித்தவர்களுக்கு மாகார்
மதவயலையே வென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஈழமலர் வந்ததற்குமாய்) என்று
தொடங்கி.

316. ஈழமலர் வந்ததற்குமாய் ஆதரங்குமான பகவத மந்தரமகரி
உபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசியதவ பூததீபனை.

அதாவது—ஈழமலர்ந்தை விவரித்திப்பியாதமந்தரமகரிதே வந்தரு மலைய
யாய், பெருமையின திகழே ஆதரங்குமான சிருகையான தந்திர பகவதமந்தரமகரி
உபதேசித்தவர்களுக்கு, உபதேசித்தவர்களுடைய ஆசியதவ பூததீபமாந்தர
மொழிய தத்பூத்தி விளையென்கை. (316)

317. ஆதரங்குமொன்றை ஆதரதேவதா மந்தரமகரியன்றோ? பகவத
மந்தரமகரி சிப்படி சொல்லுகிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பகவதமந்தர
மகரி) என்று தொடங்கி.

317. பகவத மந்தரமகரி ஆதரங்குமொன்றை பகவதா

அதாவது—பாதேவதையான பகவத விஷயமாகையாலே வந்த பெருமையை
புடைய மந்தரமகரி ஆதரங்குமொன்று சொல்லுகிறது. அந்தநாமமுதர வித்யாதி
ஆதரபகவதரி சொல்கிற வழியாலேயென்கை. (317)

318. ஈழமலர் வந்ததற்கென்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்
(ஈழமலர்) இதயாதிபாலே.

318. ஈழமலர்வந்ததற்கென்கிறதும் அதநாலே.

(அதநாலே) என்றது—தேவதையான பகவதமான ஆதரபகவதரி
சொல்கையாலேயென்கை. (318)

319. ஆனந்தவருகிற ஈழமலர்களை வென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(இதநான) என்று தொடங்கி.

319. இதுதான் ஈழமலர்.

(இதநான) என்று—ஆதர பகவததந்தைப் பரமசிவகிறது. (ஈழமலர்
கம்) என்றது, உபாதி ப்ரபுகதமாய் வந்ததித்தனை பென்கை. (319)

320. அத்தகை உபாதிக்கிறார் (தேவதையான குமாராலே வருகையாலே)
என்று.

320. சேதநுடைய சூரியன் வருகையே.

அதாவது—பகவத மகதாமகனாகையானே மோகற்பாதத்வ சகதியுமுண்டா விருக்கச்செய்தே, துவதநிதுடைய கூடா பஸ்பாதத்வம் பரகருதி வசயனான சேதநுடைய கூடாபக குசியானே வருகையானே பென்கை. ஜசவ்யகாமாகரு கோபக மகதாநிகளும், புதரகாமாகரு ராமமந்தராதிகளும், கிதபாகாமிக்ரு ஹயகீமமகதாநிகளும், கிஜயகாமாகரு ஸூதர்சக காலிமஹ மந்தராதிகளும், இப்படி வியமேக கூடாபகமகனையே கொடுத்தப் போருகிறகித, சேதநுடைய குசயதருணமாக இவ்வோமகதாமக இவ்வோபகமகனாக கொடுக்க கடவதென்று சசவரன் வியமேக கலபிதத வகைகலிதே, அதனான சேதநுடைய குசயதருண மாக கலபிததநாமையானே, அவததககை வஸ்பாகிகமன்று, முன்பாநிகமெனன கலிதே.

(320)

ஸ்ரீவசகபூஷணத்தில் ஸச்சிஷ்ய மகேன சோதனம்

321. ஆக, (தான தரிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (ஆசார்யத்வ பூர்த்தியினை) என்னுமனவும் ஆசார்ய ஸவருப சோதகபண்ணி அசந்தாம, அதினமேக வாத பரணகிக சமககனையும் பரிஹரிததர் மே, மேக சிஷ்ய ஸவருப சோதகம் பண்ணுகிருச் (சிஷ்யனென்பது) என்று தொடங்கி,

321. சிஷ்யனென்பது காத்யாயநி நிகுத்தியும் பகதாத கீருகையும், ஆத்தியும் சூதாயும் அனாவையும் உடையவன்.

(சிஷ்யனென்பது) என்றது—உபதேச சீரணமாதீர்கொண்டி மேலெழுந்தவரி பாசக சொகதுகையன திககே, சிஷ்யனென்று முகையமாக சொகதுவதென்றபடி.

(ஸாதயாததா சிவருகதியாவது), ஸவருப கிரோதியான ஜசவ்ய கைகையக எனகிற பராய்பாததாதிக மதாத மகையமததிகுக்கை. அனதிககே, இவவசார யனறனனியொழிய வேகுரு பராயயவனத வநிதெனனதிகுக்கையாகவுமாம (பகணாதகசருகஷயாவது), "குரு கசருஷயா கித்ய" எனகிறபடியே ஆசார் யகாத தானபண்ணுகிற கசருகஷயானே ஸாதோஷிப்பிதத ஜஞாரோபஜீகம பண்ணுகை பராயதமகையானே, ஆசார்யன தனகருபகரிகிற ததத்வஜ்ஞாசமாகிற பகதநிதுடைய ஸிததிகரு ஸாதகயதிகுதகன ஆசாரயபரிசாயை. அனதிககே, ஸ்வருபாதருபமான பகதநிதும் ஸாததநிது முண்டான சரோ துமிசகை யாகவுமாம, அதவா, ஆசார்யபுகோகலாமைகிற பகததகரு ஸாதகமான ததபரிசாயை பெனன வுமாம, (ஆத்தியாவது), "திருன தருமாஞ்சகம்" எனகிறபடியே பிறகத ஜ்ஞாநத தகரு கிரோதியான இவகிபூதிநினதும் கதிகப் போகபபெருமையானேபுனன கடுகம். அனதிககே, ஆசார்ய கிகாஜாதபகணாபத்திக கடுகமகவுமாம, (ஆதாமாவது), உத்தரோததா மதபூகை கித்யுமபடி ஆசார்யனருளிசெயகிற பகவதருனதபகதநிக மேனமேது முண்டாககிறகிற கிருபம. அனதிககே, ஆசார்யககணடாக பசிபன சோதகதகணடாபபோகே ததநுபவ கைகையக கனிகே மனடி கிமுமபடியான கிருப்பமாகவுமாம, (அகனாவியாவது), ஆசார்யன்

பகவத் பாகவத வையவங்களைப் பாகவ உபபாதிபா கினாலும், “ப்ரவக்ஷ்யாமயம் ஸாலியை” என னுமபடி அதிஸாலியையறறிருகதை அன்றிகவே, ஆசார்யனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடைய உத்கர்ஷத்தையும் கண்டாக அதி ஸாலியை யறறிருகதை பென்னவுமாம். “அஸாலியப்ரஸவபூ” எனவிற விதவரு, “ஹிதம் சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமையபத்தப் பொறுத்த” என்றிறே பூவர்க அருளிச்செய்தது. பகவத விஷயத்திதூடபட அஸாலியைப்பண்ணு கினாலு தநியவிஷயத்தில் சொன்னவேனுமே, “இதவத தே குஹயதயம் பரவக்ஷ்யம யஸாலியை” என ருன்றே ஆக, இப்படி இருவதவன ஸத்ருண ஸம்பகவணியவத்த ஸேரே விஷயவெனபது (821)

822. இப்படி உதகைஷணபுதருண கிஷ்பனுசரு ஸவாசாரய விஷயத்தி னுண்டாகியவண்டும் ப்ரதிபத்தி கிசேஷதகத விதிகவிருமேன (மகத்தமும்) என்று தொடங்கி.

822. மகத்தமும் தேவதையும் பகமும் பகவதபந்திக்கும பகவதத்தமும்
ஐஷிகபோகமுமெனவ னாயவனே பெனது நினைக்ககடவன

அநாவது “மகத்தம தாயக இதி மகத்த” எனவிறபடியே அநுஸந்தாத்தரு ரகக்ஷமாபிசுமதவன திருமகத்தமும், ததபாதிபாதய பாதேவதையும், தத்பாஸாத ஸப்பமான ககைகர்யருப மஹாபகமும், ததநபகதிகளான அகித்தயாதி கிவருத்தி பூர்வமமான ஸவஸவருபாதிப்பாவமும் ஸாலோக்யாதிகளுமவிற கிவஸமும், ததாதித பஸபரதமான ஸாததமும், புத்த ததா கருஹிசேஷதா பகவகாத யதபவருபமான இஹாலோகததிக போகயவவிற இகவபெகஸம் கமகரு கமுமடைய ஆசார்யனே பென்று ப்ரதிபத்திபண்ணககடய வெனகை. “குருரோவ பரமபரஹம் குருரோவ பராகதி, குருரோவ பராகித்ய குருரோவ பராயணம், குருரோவ பராவமோ குருரோவ பரத்தம, பணமாத் ததபதேஷ்டாஸென தஸமாத குருதரோ குரு” என்றும் “ஐஹிகாமுஷ்யிகம் ஸர்வம் ஸசாஷ்டாஷ்டாதோ குரு, இத்யேவம் யே மகவத்தே த்வகதவயாஸ தே மகேஷிய” என்றும், இப்படி சாஸத்தககனிற் சொலதுகைவாகே, (கினைக்ககடவன) என்று விதிருபென அருளிச்செய்கிருர். (822)

823. இப்படி தாமருளிச்செய்த இவவத்ததத்தி னாபதிசுருடவாக இது பரமா சார்ய வசா வித்தமுமென தருளிச்செய்கிருர் (மாதா) என்று தொடங்கி.

823. “மாதா பிதா யுவதய” கெக்த கனோகத்திகே இவவத்தததத்
பரமாவியரு கருகிச்செய்தா.

அநாவது “மாதாபிதா யுவதயஸ தஸா கிபூதி” என்று, ஐஷிகபோகக் கணபும், “ஸாவம்” என்று, அதுகத கககைதாதத்தாகே மகத் தேவதா பஸாதி கணயு மெறித்த, இத்தணையும் ஆழவார திருவகுகனேபென தருளிச்செய்கையாகே, அத்த சனோகத்திகே கிவவத்தததததப் பரமாவியரான ஆனவகதாரு மருளிச் செயதாரெனகை. — — — — — (823)

824. இப்படி பெனகையிவனே பென தருணத்திகைககையேதெனன அருளிச் செய்கிருர் (இதுககடி உபகாரணமருதி) என்று.

324. இதுக்கடி உபகார மைருதி.

அதாவது—இப்படி ஆசார்பனை மகாக்ரு ஸகலமும் எனறதுஸைதிகைகரு நேறது. கித்ய ஸம்ஸாரியாங்கிடத்த தனனை உபதேசாநிகளாலே திருத்தி கித்ய ஸாநிரிகளுடைய அதுபவத்துகரு அர்ஜுனமபடிபண்ணின உபகாராநுஸந்தாக மெனகை. (324)

325. இவவுபகாரமைருதி ப்ரணைகத்திலே அதிநுடைய பாதம சாமரவதிகளை தர்சிபிசெய்கிறார் (உபகார மைருதிகரு) என்று தொடங்கி.

325. உபகார மைருதிக்கு முதலடி ஆசார்யங்கட்கு க்ருதஜ்ஞதை : ஸுடித்தநிஸம்
சாஸார்யங்கட்கு க்ருதஜ்ஞதை

இசேதனை முதலது அதுஸைதிப்பது, அதுஞாத ஜஞாபமமுததாலே தனகரு அஸெத்தைய மறிவித்த பகவதவிஷயதனைக் கூடப்படுத்தின வர்சார்பன பண்ணின உபகாராதையாகையாலே, (உபகார மைருதிகரு முதலடி ஆசார்யன பககல கருதஜ்ஞதை) எனகிறது கருதஜ்ஞதைய மூபகாரமைருதியும் பர்ப்பாயம் ஆசார்ய கௌரவம் கௌசிகை படப்பட அவவிஷயத்திலே தனனைக்கௌஸிகைகரு சேர்த்த விசுவான பண்ணின கருவிபரமபரையைப் பினனை யநுஸைதிக்கையாலே (முடிசதலில் மீசுவான பககல கருதஜ்ஞதை) எனகிறது. இதுவு மீசுவானபககல மூபகாரமைருதி பெனறபடி. இத்தால—பகவத் விஷயத்தை புபகரித்த வர்சார்பன பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸைதிகை விழிததால, அவனுடைய கையபயம் கௌசிகிலே ஊற்றிருத்தவாமே, இப்படி திருககிற விஷயத்தை காமபெற்றது மைபெருமாளுலையனரு வென்று தக்கருதோபகாராநுஸந்தாகத்திலே சென்று தரிசுககடி மெனறதாய்தது. ... (325)

326. இனி, இதை ஸதாசார்ய ஸைசிஷ்யர்களுடைய பரிமாறறமிருகருமபடியை அருளிச்செய்கிறார் மேல (சிஷ்யனுமார்சாரயனும்) என்று தொடங்கி.

326. சிஷ்யனு மாரையனும் அந்வேத்யம் ப்ரிய ஸிதங்களை நடத்தக் கட்டவாகன.

(அந்வேத்யம் ப்ரியஸிதங்களைக் கூடத்துகையாதது)—சிஷ்ய னுசார்பனுகரு ப்ரியஸிதங்க ளிரண்டையும் கூடத்துகையும், ஆசார்யன சிஷ்யனுகரு ப்ரியஸிதங்க ளிரண்டையும் கூடத்துகையும் (கூடத்தக் கூடங்கள்) எனறது—இதினுடைய அவசய கரணியதவம் தோறதுகைகாக. (326)

327. இருவரு மிரண்டையும் அந்வேத்யம் கூடத்தும் காமமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சிஷ்யன்) என்று தொடங்கி.

327. சிஷ்யன் தான ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன் ; சாஸார்யன்கொண்டு ஸிதத்தை நடத்தக்கடவன் ; ஆசார்யன் மருகு நடத்தக்கடவன்.

அதாவது—சிஷ்யனுசார்யனுக மிரண்டையும் கூடத்துயிடத்தில, தன ஸ்வ ரூபாநுருணமாக ஆசார்ய முகேசகலாலே புருஷார்த்தமென்று கினைத்து தன்னு டைய திருசிதகாராதிகளாலே தானுசார்யனுகரு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தைக் கூடத்திப

பேரகடவன்; மங்களாசாஸ்பரஞ்சகையானே இவன்பூதிஸ்வபாவத்தால் திருவுண்
னத்தி னொருகலககம் வராதொழியவேணுமென்றும், அப்படி யேதேனுமொன்று
வந்ததாலத்தி இதைப் பேரகதித்தந்தருளவேணுமென்றும் ப்ராகதித்த, எச்
வரண்கொண்டு ஹிதத்தை கடத்தகடவனென்கை (ஆசார்யன் மாறடி கடத்து
கையாவது)—ஹிதகபரஞ்சகையானே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹாமி வராதபடி வேறேயா
பாதேயன்களினுடைய ஹாதேயபாதங்களினு ளகாலிதம் பிறவாமல் கியமித்து,
ஸ்வகாலமும் காலபுரி கடத்திக் கொண்டு பேரஞ்சகையானே ஹிதத்தைத் தான் கடத்தி,
த்ருஷ்டத்தில் ஸாதேகாசத்தால் இவன் மிகவும் கைஞ்ஞமனத்தில் இருந்த காலாகு
இவன் கைஞ்ஞமன இவையுமவனுக்குண்டாய்படி திருவுண்மப்பற்றி யருளவேணு
மென்றாத்தித்து, எசவரண்கொண்டு ப்ரீயத்தை கடத்தக்கடவனென்கை. ... (327)

328. இப்படி செய்த பேரூமிடத்தி விருவர்க்குமிரண்டும் ஸம்பந்தாநா
விருகருமோவென்கிற சகைகிலை யருளிச் செய்கிருர் (சிஷ்யனுக்குமே) என்று
தொடங்கி.

328. சிஷ்யன் உகப்பிலேயுன்றிப்போதும், ஆசார்யன் உஜ்ஜீவனத்திலே யுன்றிப்போதும்.

அதாவது—சிஷ்யன் சேஷபூதஞ்சையானே சேஷியான ஆசார்யனுடைய
பரிதிதிலே யூற்றமாய்ப்போதும்; ஆசார்யன் பரமக்ருபாவானுசையானே தன்னுடைய
சிஷ்யனுனனியன் ஸம்ஸார தத்திரேணாய் உஜ்ஜீவிகைகளிலே யூற்றமாய்ப் போரு
மென்கை. ஆகையால், சிஷ்யனுக்கு பரிவரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே
ப்ரதாரமென்று கருத்து. ... (328)

329. சிஷ்யசொன்னவற்றால் பரிசுத்தத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஆகையால்)
என்று தொடங்கி.

329. ஆகையால் சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய னாகத்துக்கு இலக்காகயோழிய
ரோகுத்துக்கு இலக்காகக் கவகாயிற்று.

அதாவது—சிஷ்யனுசார்யனுடைய பரிவரணமும் ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய
ஹிதகரணமும் ப்ரதாரமாக கடத்திப்போருகையானே, சிஷ்யனுனனிய னுசார்ய
னுடைய பரிதிக்கு சிஷ்யமாய்ப் போருகையோழிய அசிஷ்டகாணுதிகளானே சிகர
ஹத்தாகு சிஷ்யமாகைக்கு இடத்தான் முதலிலே கில்லியென்கை. (ஆகையால்)
என்று, உகப்பிலே யுன்றிப் போருமென்று சொன்ன தொன்றையும் அநவதிகிற
தரவுமாம். ... (329)

330. ப்ரகருதி ஸம்பந்தத்தோடேயுக்கிற விவனுக்கு எப்போது மொரு
படிப்படக்குகருமோ, காதுஷ்யகருண்டாகாதோ, அதடியாக சிகரஹபாத்ரமாம்
போது அந்த சிகரஹம் இரண்டு தலைக்கு மெண்ணெயாகக் கடவதென்ன அருளிச்
செய்கிருர் (சிகரஹத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

330. தீக்ஷத்துக்குப் பாத்ரமாய்போது அந் தீக்ஷபயாகையானே பீடுவர்க்கு
ஸுயாதேயம்.

அதாவது—அவிஷ்டகாணுதிகளையாக ஆசார்ப சிகரஹத்தாகுப பாத்ரமாம தஸைஸி அரத சிகரஹம் விஷயஞ்ஞவிவகித அபிதபாவருத்தஞ்ஞாதபடி. விவரித்த கலவழி உடத்துக்கக குறுப்பாய்க்கொண்டு ஹிதருபமாவிருப்பதொன்றாகையானே, இப்படி கமணம் சிகரஹிப்பதே ஈரத இவன கொஞ்சிநதக, இவனை சிப்படி சிகர ஹிதகவேண்டுமிறதேயென்று ஆசாரயன கொஞ்சிநதக செய்கை யன்றிகே, சிகரஹ விஷயமான விவத்கரும் சிகரஹாசாரயமான வசாரயனாகரும் அமகேசாரய மென்கை

(330)

331. சிகரஹ முபாதிதயமாக சிகரஹாசாரணமு முபாதிதயமாகாதோ யெனன் ? (விஷயனாகரு சிகரஹ காரணம் தயஜ்யம்) எனகிதா

331. சிஷ்யனுக்கு நீகாணாயணம் தயஜ்யம்

அதாவது—சிகரஹ முபாதிதயமென்று கினைத்த மீனகம் ததகாரணத்தகர செய்வவொண்ணுது, யாதொரு காரணத்தானே சீரித கொருபொழுகாப்போனே தன விஷயத்தில குளிரகத தெனிடதிருகிற வசாரய ஹருகயத்தினை சிகரஹமெழுத திருத்தது, அந்த காரணத்தக மறுவகிடகப்படி விடவேண்டு மென்கை

(331)

332. கிழ்ச்சொன்ன வசார்ப சிகரஹம் ஹிதருபமென்று கைதமாக உபா தேயமாகவன்றிகே, இவனுக்க பரபய கோடி கடிதமாகிருகரு மெனனும்தகத ஸத்ருஷ்டாததமாக அருளிச்செயகிதா (சிகரஹாதான) என்று தொடங்கி.

332. நீகாணத்தான பகவத நீகாணம்போனே பரபயத்தகித்தம்

அதாவது—ஸவாசார்பன ஸவகிஷ்யத்தில ஹிதருபமெனபண்ணுகிற சிகர ஹத்தான, ஸவகிரோதி விவருத்தக குறுப்பாகையானே, "கொண்ட சிறுமொன றுண்டு" "செய்யுத நினை" இதயாதிகளி கொலலுகிற பகவத சிகரஹம் போனே புருஷாத்தகிதகிதே அரதாப்பூதமென்கை "ஆசாரய ஸாதகாமன களில கலையறறவனாகையானே அகவ நேறதயாசுப பெறுகலவும் வெறுகலவும் பரபத்திகிலை, இனி இவனுடைய ஹிதருபமாக வெறுத்தகனுகில அகலய பரப யாதத்கதமாகககடவது" என்று இத்தகனை மாணிகையகிடகிதே ஆசாரயபினை அருளிச்செயதாரிதே

(332)

333. கிழிசுவர்கரும் பாதா கருத்பமகனாகச கொன்ன ஹிதகான பரிப கானககளின வேஷத்தக விசதமாக அருளிச்செயகிதா (ஆசார்பன) என்று தொடங்கி

333. ஆசாரயன சிஷ்யனுடைய ஸத்ருபததப பேணககடவன், சிஷ்யன ஆசாரயனுடைய தேஹத்ததப பேணககடவன்

அதாவது—உஜ்ஜீவபரஞ்ஞ ஆசார்பன, உஜ்ஜீவீகிஷுமாய வகது உப ஸத்தி பண்ணி உகப்பினை ஆனறிப்போருகிற விஷயனுடைய ஸவருபததக ப்ரா மாதிகமகலும் ஒரு பழுத வசாதபடி கலகாத்தகனாககொண்டு உபதிதகாதி கனானே கோககிககொண்டு போககடவன், ப்ரிமபரஞ்ஞ விஷயன, தனனுடைய

உஜ்ஜீவகரனாய் தன் ஸவரூப ரகசனமே பண்ணிகொண்டுபோருகிற ஆசா
யனுடைய திருநெனியை உசித்தகதையாகவாரமே ஸர்வகாலம் மேகாகரத்தனாய்
கொள்குகொண்டு போரகடவ னெனுகை. ... (333)

334. இப்படி மிருவருமிரண்டையும் பேணிநா விண்ணு தனிகரும் பலிகரு
மததை அருளிச்செய்திருர் (இரண்டும்) என்று தொடங்கி.

334. இன்று கீழ்க்கீழ் வகுப்பமுடிய பகவத்கவகாயமுயாபிடுங்கும்.

அதாவது—ஆசார்யனான சிஷ்யனுடைய ஸவரூபத்தைப் பேணுகையும்
சிஷ்யனுனாசாயனுடைய தேஹத்தைப் பேணுகையும் ஸவலவாஸாதாரணாகரம்
களாகையானே, இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸவரூபமுடிய; * அஹமகம் * என்கிற
படியே அவனுக்கு போகாமலாகக்கு போகாமலாய்வதது அளவிலை மப்படி
விசியோகப்படுபெழுமக கிடகத விவன ஸவரூபம் தாக்கு விசியோகாரஹமாகத்
திருத்தம்படி பேணிகொண்டு போருகையும், "கனகெனதுடகை கககிடான" என
கிறபடியே, அவனுக்கு விடபுபிடுகக ஸஹிவாதபடிபோகாமலிருக்கிற ஆசார்ய
விசாரஹத்தைப் பேணிகொண்டு போருகையும், பகவதுக்கு மிகவு முகப்பாக்க
யானே, இவ்வதான வஸதுகத்யா பகவத் காககாயமுயா மிருக்குமெனுகை. (334)

315 இப்படி வயவந்திதமாகியவனுமே, ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய
தேஹாகுணத்திலும் சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸவரூப ரகசனத்திலும் மகவய
முண்டானவரும்நெதென அருளிச்செய்திருர் (ஆசாயனுக்கு) என்று தொடங்கி.

335 ஆசாயனுக்கு தேஹாடினம் ஸவரூபணி, சிஷ்யனுக்கு ஆதம்
ரகசனம் ஸவரூபணி.

அதாவது—கன்னுடைய தேஹரகசனவிக தன்னுபகதனையிருக்க சிஷ்ய
னுடன் இதுவே மகக்கு ஸவரூபம் என்று தன்னுடைய தேஹத்தைப் பேணிக
கொண்டு போருககபெழிய, தன்னுடைய தேஹத்தைத் தான் ரகசிககையானே
கிற ஆசாயனுக்கு ஆசாயதவமாதிரி ஸவரூபத்தைக் ஹாசி, தானுசார்யன பக
லிலே வயஸதாரண பின்பு தன் ஸவரூபத்தை அவன் பேணிகொண்டுபோரகக
கருகககபெழிய தான் தன்னுதமரகசனம் பண்ணுககையானே கிற, சிஷ்யனுக்கு
சிஷ்யதவமாதிரி ஸவரூபத்துக்கு ஹாசியெனுகை ஆகையால், மறத்தும், சிஷ்யனு
குத் தன்னுடைய ஸவரூப ரகசனமும், ஆசாயனுக்குத் தன்னுடைய தேஹாகு
ணமும் கீர்த்தவயமாதென ததாயதது (335)

336. இனி, ஆசாயனுட சிஷ்யனு மிப்படி தததததத வயவந்திதககான
ஆதமரகசன தேஹாகுணககின்ப பண்ணிடதகி, அவசயம் பரிஹாஸீயந
ககான விநோதிககி அருளிச்செய்திருர் (ஆசாய குதமரகசனம் பண்ணிடதகி)
என்று தொடங்கி

336 ஆசாயன ஆதமரகசனம் பண்ணிடத்தி ககவகககம் விநோதி;
சிஷ்யன் தேஹாடினம் பண்ணிடத்தி மககாய விநோதி.

அதாவது—ஹிதபாஸுன ஆசாரயன ஸ்வோபதேசாதிகளாலே ஷஷ்யதம் தக்ஷணம் பண்ணுமிடத்திலே, என்ன ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற வஹம் காரம், ஆசாரய பாரதந்த்ரயங்கே தன்னதிகார விநோதி, பரியபாஸுன ஷஷ்யன தரவயாதிகளாலே ஆசார்ய தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்திலே, என்னுடைய தரவயக களாலும் காண்களாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற மமகாரம், சரீராத் தப்ராஸுனிகளென்கை மாசார்யசேஷமென்றிருக்கக்கடவ தன்ன திகார விநோதி பென்கை. (336)

337. ஆசாரயனாகவும் ஷஷ்யனாகவும் தாதாமுடைய தேஹரக்ஷண தகையில் பரிபத்தி விசேஷமாகை வகுத நஞளிச செய்கிற மேக (ஆசாரயன்) என்று தொடங்கி

337 ஆசாரயன தனதுமடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்; ஷஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷணம் ஆசாரயனவகுது வகக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்.

(ஆசாரயன தனதுமடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது—சரீராத் தம் பராஸுன ஸத்ருகுப் பீயா கிவேதயேத உன்கிற படியே ஷஷ்ய ஸாவஸ்யமும் அடிவிலே ஸமாபிதமாவையாலே ஸ்வதேஹரக்ஷணத்தாக குறுப்பாக வவன் காணாதிதமாக விஞ்சிதகரிக்கும்வற்றை, அவனதென்னும் சிவானிதிகளை தன்னதென்று வாகவி விதியோகம் கொள்ளக்கடவ னென்கை

(ஷஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷண மாசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது—தனக்கோருடனும் தினநிகை ஸகலமூலகாரய சேஷமாகையாலே, ஸ்வதேஹரக்ஷணத்தாக குறுப்பாக விதியோகம் கொள்ளும்வற்றை ஆசாரய னுடைய பென்று பரிபத்திபண்ணி விதியோகம் கொள்ளக்கடவனென்கை. (337)

338 ஆசார்ய தேஹரக்ஷணத்திலே வஸ்தாவை, ஷஷ்யன் தனக்குள்ளுடனாக மனகுதவை யுடையவென்னும் கினைவாலே கொடுக்கையும், ஆசாரயனும் தாதருச வஸ்துவை பாகுதுகையுமொழிய, ஷஷ்யனுடைய மமதா துஷிதமான் வஸ்துவை யிருவரும் கொள்ளவும் கொடுக்கவும் கடவாகனமை ரென்கிற (ஆசாரயன் ஷஷ்யன் வஸ்துவை) என்று தொடங்கி.

338. ஆசாரயன் ஷஷ்யன்வஸ்துவை கொடுக்கக்கடவனென, ஷஷ்யன் தன் வஸ்துவை கொடுக்கக் கடவனென

(ஷஷ்யன் வஸ்துவை கொடுக்கக்கடவ னென) என்றது—இவன் மதியம் என்றபீமாசித்திருக்கும் வஸ்துவை மறக்கும் அநநீகரிக்கக் கடவனவன் னென்கை. (ஷஷ்யன் தன் வஸ்துவை கொடுக்கக் கடவனென) என்றது—ஸவகீயம் என்றபீ மாசித்திருக்கும் வஸ்துவை, அஹங்கார மமகார ஸபாசமுள்ளவை விஷய என்று வெருவிவருக்கும் மருத பாகுதியான வாசாரயனாகவு, விஷத்தை விநோதிப்பாலே ஸமாபிதகக்கடவனவன் னென்கை. (338)

339. அப்படி கொள்குதல் கொடுத்தல் செய்தால் வருவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கொள்ளல்) என்று தொடங்கி.

339. கொள்கல் மீடியனும், கொடுக்கல் கண்டனும்.

அதாவது—சிஷ்யன் என்னது என்றிருக்கும் வஸ்துவை சாபஸ்ததாரினை ஸீக்கரிக்கிற, எசவான் அகைபர விவாஹகஸ்யப் போருகையாரினை கமககென்ன குறைபுண்டு என்றிருக்கும் பரிபூர்ணான தான தேஹ யாதகாகருகட முதலற்ற தரிதரனாய்விடும்; என்னது என்று புத்தி பண்ணிமுறை பாய்ச்யனுக்குக்கொடுக்கில் சாரீரமத்தமம் இதயாதிபபடியே அடிநிலை ஸம்ப்பிதமாகையாலே ததியை நிகுகிற வதிலே மதியதல் புத்தி பண்ணுகையாரினை ஆசாரய ஸவாபஹாரியாய விஜ்ஞென்கை.

340. இவ்வனவேயன்று, ஸம்பத்த ஹாசியம் வருமென்கிறார் (கொள் கொடை) என்று தொடங்கி.

340. கொள் கொடையுண்டாகும் ஸம்பத்தம் குடியும்.

அதாவது—சிஷ்யசாரயதகம்கிற ஸம்பத்தமுண்டானும், சேஷபூதனான சிஷ்யன் +சாரீரமாதகம்+ இதயாதிபபடியே ஸ்வயம் மருதகதைய தென்கும் கினை வாரினை ஸம்ப்பிக்கையும. அப்படி ஸம்ப்பிததவற்றை சேஷியன் வாயால் வந்தி கீரிகையையும் முறையாடுகுக, இவன் தன்னது என்றபிரித்தவற்றை ஆசாரயன் ஸீக்கரிக்கையும, இவன் என்னது என்றபிரித்ததொன்றை ஆசாரயனுக்கு ஸம்ப்பிக்கையும்கிற முறைகெடான கொள்கொடை புண்டானபோது, சிஷ்ய சாரயதவருப ஸம்பத்தம் குடித்தேவிஜ்ஞென்கை. (340)

341 இப்படி தரிதரயதவவாபஹாரகன் வருவதும் ஸம்பத்தம் குடியுதல் கொள்கொடைத துண்டாகிவிடே, அதுதான்வகன் செயயாககென்னுமிடத்தை ஸ்வேறுதகமாக அருளிச்செய்கிறார் (இவன்) என்று தொடங்கி.

341. இவன் மீடியனாகையாரினை கொடான, அவன் பூணுகையாரினை கொள்ளுதல்.

அதாவது—சிஷ்யனான இவன், "கைம மாயாய ஸ்வம், கமதென்று ஸம்ப்பிக்கையாவ தெ னுறும்பு" என்றிருக்கும் மீடியனாகையாரினை, தாமதருத தைக கொள்குதல் கொடுத்தேனும் என்று கொடான, ஆசாரயனானவன், "எசவான் ஸகைபர விவாஹகஸ்ய வடததிககொண்டு போருகையாரினை கமககென்பென்ன குறை புண்டு" என்றிருக்கும் பரிபூர்ணான நிகுகையாரினை, இவன்பிரித துஷ்டமான்னை யொன்றைய மககீகரியா னென்கை. (341)

342. இதை பூர்த்தி தரிதர்யகன் விருவாகும் பரித்தவற்றை வருளிச் செய்கிறார் (அவனுக்கு) என்று தொடங்கி

342 அவனுக்குப் பூர்த்தியாக வஸ்துவம் ஜீவித்தது, இவனுக்கு மீடியனே வஸ்துவம் ஜீவித்தது.

அதாவது—ஆசாரயனுக்கு, இவன்பிரித துஷ்டமானவை யொன்றையும் கொள்ளாமக குடவான் பூர்த்தியாரினை ஆசாரயதவ்வகிற வஸ்துவம் ஜீவித்தது;

சிஷ்யனான இவனுக்கு, எவ்வேதம் புத்தம் ஒன்றையும் வைப்பிக்கொடுக்க வேண்டியதை விட எவ்வளவு தவிர்ப்பதன் பரிபாதி விதம் தாரித்யத்தாலே சிஷ்யத்துவமாகிறது என்பதும் ஜீவித்ததென்க.

(343)

343. இனி, சிஷ்யஞ்சார்பனாகுப பண்ணு முபகார மினனதென நருளிச் செயலதாக, தந்திஷய பராததை வறுவதிகெஞ்சு (ஆனால் சிஷ்ய ஞ்சார்பனாகுப பண்ணு முபகார மொன றுமினையே வெனனி) என்று

343. சூனிய சிஷ்யன் சூராயனாகுப பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றையேயோ வெனனி

அதாவது—இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோகத்தை இவையாவிதும், உபகார மெருதியுடைய சிஷ்யன் மஹாபகாரமான சூராயனாகுப பண்ணு முபகாரமொன்று மிகையேயெனனி என்க

(343)

344. அதுகருத்தம் மருளிச்செய்கெஞ்சு (ஆசாரபன் மினையேயெனனி) என்று.

344. சூராயன் மினையே யுனடி.

அதாவது—வைகுஜனஞ்ஞன் சிஷ்யன் மினைய கொருகாது மொன றுமினைய; வைகுஜிபன் ஸந்தாதுஞ்ஞன் சூராயன் மினையே யுனடென்க.

(344)

345. அதேதெனன வருளிச்செய்கெஞ்சு (அதாவது) என்று தொடங்கி.

345. அதுவது ஜகா வையனாய பரேம எய்யாயகன்

(ஜனாக வயவனாய பரேம எய்யாயகனாவன) வைகுயாதாத்மவஜ்ஞாந மும், தததுபாசானன் உபாய வயவனாயமும், உபேயப்ரேமமும், இவை மூன்றுகரு மதுருபமான எய்யவதுடாகமும் இத்தக, திருமகதாதிக பதர்யததாதும் பரிபாதிக்கப்படுகிற வைகுபராய புருஷர்ததகனிக ஜனாக வயவனாய பரேமக கனையும், தததுபாதுடாககனையுஞ் சொல்லுகிறது.

(345)

346. சூராயனாக குபபாக இவன்பண்ணும் கைகல்பதான பாவருத்தி விவருத்தி ரூபம் திருக்கையாலே, பாவருத்தி ரூபமனவறற அருளிச்செய்த அகதரம், விவருத்திரூபமனவறற மருளிச்செய்கெஞ்சு மேல (ஆசாரய பரித்யர்த்த மாக இவனுக்குத் தரிச வேண்டுகது) என்று தொடங்கி.

346. சூராயபரித்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தரிசவேண்டுகது பகவத் தாவயத்தை பயனிக்கையும் பகவத் யோஜத்தை விக்களுக யம் குரு பதா தேவதி பரியமும்.

(பகவத் தாவயத்தை) இப்பாதியாலே, அவைதன்னை உத்தேசிக்கெஞ்சு. (346)

347. இப்படி யதேதெத்தவறறின பரகாரகனை படைவே விசேதிகரி கெஞ்சு மேல (பகவத் தாவயபஹாராயவது) என்று தொடங்கி.

347. பகவத் தாவயபஹாராயவது விவதத்தவறற அநய சேஷதவறற; பகவத் யோஜத்தை விக்களுகையவது அவனுடைய பகவத் வத்தை விக்களுக

(பகவத் தரவ்யம்) என்கிறது, “பிறர் கனபொருள்” எனலுமபடி ஸ்ரீகௌரவ பரிபொருள் ஈசவரனுக்கு எப்பொழுதுமாய்மான ஆதமதரவ்யத்தை (ஸர்வாதமதரவ்யம் வது), சேஷநவக கிருபணீயமான வறறைத் தனஞ்சூரிததாக கிளைத்திருக்கை. (அம்ய சேஷத்வமாவது), பகவதேவ சேஷமானவறறை தநிதாசேஷமாக கிளைத்திருக்கை. இதுதான் மாதா பிதாபி தேவகார்த்தபாபகதமா சிருக்கும் இவையிரண்டும் ப்ரதமா கார்த்திக சதுர்த்தியாறும் மதயம்கார்த்ததாறும், கழிக்கப்படுகிறவைகிறே. இது தனனை * கிரேதேவ கருதம் பாபம் சோரேனாநாமபதமாரீனா * என்று, ஸகல பாப மூலமாகச் சொல்லுகின்றதிறே (பகவத்போஜனம்) இதுபாதி ரக்ஷணத்தை பகவத் போஜனமென்கிறது, ரக்ஷயவாகததினாடய ரக்ஷண மவதுக்கு பசுதவனாக குணயுபொருள் தாரகமச்சிருக்கையானே “மன்னும் விண்ணுமென்கா முடனுண்ட” என்கிறவிடத்திலே, “ரக்ஷண மவதுக்கு தாரகம்கையானே ‘உண்ட’ என்கிறது, இவையி லுள்ள கரக்கும் என்னவனமாம்” என்றிறே மமபிஷா பருளிசெய்தது ஏகம் பூசமான வவதுடைப ரக்ஷகதவத்தை விசுத்தையாகவது, * அவரக்ஷணை * என்கிற தாதவானே கிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகளுக்கே சொல்லப்படுகிற வவதுக்கு ரக்ஷிக்க விட மறுமபடி ஸவயதகதாரீனபாதம் பிறாரீகயாதல தனனை ரக்ஷிக்கவிறே ப்ரவருத தனாக. இதுதான். பகவதேவரக்ஷயதவ பரிபாதகமான மனஸஸானே கழிக்கப் படுகிறதிறே

(347)

344 அவன் ரக்ஷிதருளும் கரமகதா மென்னென்ன வருளிசெய்கிறா (அவனுடைப) என்று தொடங்கி.

346 அவனுடைப ரக்ஷகதவம் ம்பநத பரிதானதிகே போன்கேம குருப்பவமாவது கேட்டதாதத்தின்படி பனுஷ்டியா தொழுகையும் அந்நிகர்களுக்கு உபதேசிகையும், மந்தர பரிபவமாவது அந் தத்திவ விசுத்தியும் விபரிதாத்தபரிபத்தியும்; தேவதாபரிபவ மாவது கரணதவத்தையும் அபாரப விஷயவகவிறே ப்ரவணமாக்கு வையும், ததவிஷயத்திவ ப்ரவணமாகி தொழுகையும்.

அதாவது—ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைப ரக்ஷகத்வ கரமம், ப்ரபவபரி தாரண மென்கிற பாபகதத்தினை விசதவகசொன்னாலும், அவனே கண்ணுக்கொளவ தென்கை. அநிகே, அவனைப்பொழிகதா தடவகதும் அரக்ஷக மென்னுமத்தை ப்ரதி பாதித்த வகந்தரம் “ஈசவரன் மாதாபிதாக்கன ககவிட வவறறைததிலும் ஈபினனும் கின தடியேனாக மூறுகுளய வவர்த்து” என்கிறபடியே தனனுக்குக்கெடுத்த வேற் றுருக மொண்டு தாயமுக்கொட்டி இனசொலசொலையிம்” என்று தொடங்கி “இவனை பெண்கார்கரும் ரக்ஷகன்” என்கிறதனவாக, அவனுடைப ரக்ஷகதவ கரமத்தை ஸர்வவகதமாக வருளிசெய்தாரீறே.

(குருபரிபவம்) இதுபாதி (கேட்டவந்தத்தின்படி அநுஷ்டியா தொழுகை யாவது), விவேகஜ்ஞைவர்த்தமாக அவனருளிசெய்யக்கேட்ட தயாஜயோபாதேன ரூபமான வர்த்தகிசேஷகளுக்கத் தகுதியா சிருத்தான த்யாகஸவிகார ரூபமான வறுஷ்டாதைதவ பண்ணுதொழிகை. (அகதிகாரிகளுக ரூபதேகிகையாவது),

தனக்குத் தஞ்சமாய் அவனுபிதமிதத் ஸார்த்ததமகனை காணதிகயாதிகளாலே
 பிதாக்கதிகாரிக் கணநதவர்களுகு யோதினபாதினை கச்சி உபபிதகைக (மகநா
 பரிபவம்) இதயாதி. (அரத்ததநிச விமைருதியாவது) ஆசாரயன அரத மகத்ததக
 கருளிச்செய்த பதாரத்தகனைப் பகவானு மறுமதித்த கோககிகொணற்
 போருகை யன்றிகேக் ஒசநாஸ்யதநாலே மறுமதித்தக, (விபரிதாரதத பரதி
 பத்தியாவது), ஆசாரய னருளிச்செய்த பரகார மன்றிகேக், மகநாத்தகரு விபரித
 மாயிருகரு மாததமகனை இதுககாததமென்று ப்ராகதிபாலே பரபிபத்தி பண்ணிதிருக
 கை (தேவதா ரிபவம்) இதயாதி (கரணதாயததைபும் அபாரபத விஷயமகளாலே
 பரவணமாகருகையாவது) — *கச்சிதார தேஹி ஸம்பத்தி ரீசவராய சிவேதிதமா
 மாயவன நனகை வணக்கமவத்த கரணயிவை எனவிறபடியே—பகவத பரிசர்யார்
 ததமாய ஸருஷ்டககளாய, *உதனினனமுத திருமுத்திபுரு சிவதிதேத்திக
 கைகொழியும்* எனவிறபடியே—அவனை கிண்ககைகரும் ஸ்துதிககைகரும் வணந
 குகைகரு முறுப்பான மிளவாககாலகனை, ஸவருப பாரபதமலலாத தேஹவிஷ
 யமகளிலே, மேடகை கே பன்னத்திலே விழுமாபிபாலே பரவணமாகப்படி பண்
 ணுமை த்ருத்திஷயத்திச பரவணமாககா தொழிகையாவது) — *மககொள சிவதை
 யாராய் *காததமும்பெழ காரணவென நனமுதத மெயதமும்பத்தொழுது* இதயாதி
 களிற சொலதுவிறபடியே—ஸவருபபாரபதமான வவக்ஷயதகை மண்டகிமும்படி
 பண்ணுவியாதொழிகை. ஆக, *மகதரே தத தேவதாயாரஞ்ச ததா மகநா பரதே
 குரென, தரிஷு* பகதிஸ ஸதாக்காயாக* எனதும் *மகதரேதம் குரும் மகத்தம்
 ஸமதவேஷதபாலபேதம்* எனதும்—பூஜயமாகச சொலபபதிதே இம்முன்று விஷ
 யததைபும் பரிபகிகைகபாவ திகையாய்ததது. (348)

349. ஆக, இப்படி ஆசாரய பரித்யுத்தமாயச செயயவேண்டும்வையும், தயிர
 வேணும்வையும் மருளிச்செய்தாராய கிணறு சேழ, தினனமு மியனாக உபபதிதமா
 கிருப்பதொனதை அருளிச்செய்கிருர் மேக (இவனுக்கு) எனது தொடலி

349 இவனுக்கு சாரணநத்தமும் ஆசாரய விஷயத்திச 'என்கை த்ரணந
 கெடுத்தாய' "மருதிதொதும் மனமே தத்தாய" எனது உபகாரண
 குத்தடக்கவேணும்.

அதாவது—இவவதிகாரிகே, சார்த்ததொருகருகை காலிதததையும் மதேஹப
 காரகனுன வாகாரயன பகவகை, எனதுகடவ திபமனலலலைப் போககினாய, அகன்
 ப்ரயோஜகமாக வதுகை வருத்திகனைப் பண்ணும் மகனலலத் தகநாய எனது
 உபகார ஸமருதி யதவத்திககவேணுமெனகை (349)

350. மகனன்குத தினயாவ தேதெனது மாகாலகைகிலே மருளிச்
 செய்கிருர் மேக (மகனன்கு) எனது தொடலி.

350 மகனன்குத தினயாவது மருகனத்தையும் பகவத பாகவத
 தொகத்தையும் தினககை

(ஸவசுந்ததை வினைகையாவது)—சமதமாத் பாதம் குணமகம் சனகஞா
பாஞ்ஞம் அகிற வெழுதறுமினேன: கலக்தா ஜெனறுமினேன: எனகிற டி.பி—
சமகதோ தாதமகணமுமினேன: என்று தன் வெறுமையை பதனாதிகை வேண்டி
பிருகக, துணவெனகைம சமகதிப்பாதனாடென்று தனகருணடான ஸதகண
களைப் போரப்போலிய வினைகைக (பகவாஜுடைய தோஷத்தை வினைகை
யாவது), தனகருப பாதகதாமாத் துணவாதம் கணதகவத் தனதுபகைபாடு
அகாதிகைம கர்மததை வ்யாஜுமாககிக காகிபுருத்தவன், அவ்வவடி மனறிகே
கிர்தயரைப்போலே யதாகர்ம பாதகியாய் கிரயமகனிகை தனவி பதாததறுத்தத்
நீதமயவன் கைகெனடாதம் கிரயசுர ஸவதக்தாஜுமையானே துண
போதினனபடி செய்கம் என்று கிரவனிகைகெனனாஜுதவன் கனரூப்போலும்,
கருஷ்ணவதாதததிக ஸ்வகா கிஜாஜமகனிகிபி தர்ம ஸமஸதாபகம் பண்ணப
பிறாவனாஜு துணவன் செய்கை முகதஸையா பிருகததிககிபி கனரூப்போலும்
வினைகைக அககது, ஸமகக கல்பாண குணத்தமகான கிஷயத்திக வினைகைக
தொரு தோஷமினகிபி. இனி, (பகவத தோஷத்தை வினைகையாவது), திரு
மேனிப்போடே துணமையானே மேகெழத தோதறுகிற வாகாதகனிகிபி, பாதக
வசயா, அஹமகாரகாததா கனரூப்போலே வினைகைக. ஆக, துண ஸவசுந் தததபம்
பகவத பகவத தோஷத்ததபம் வினைகைகையாவது (350)

351. ஆனால், தனகருச சிக குணமுண்டாபிருகக அது வினைகைகா தென
கிரூப்போலே, அததகககும் சிக தோஷமுண்டாபிருகக வினைகைகாதெனகிறதோ
வென்ன அருகிசசெயகிர (தோஷம் வினயா தொழுகிறது) என்று தொடங்கி.

351 தோஷம் துணயதொழுகிறது துணயப்போலே புண்டாபிருக்கவனது,
துணயமையானே.

அதாவது—பகவத் பகவத கிஷயக்கனிகை தோஷம் வினயாதொழுகிறது,
தனகரு குணமுண்டாபிருகக அது வினயாதொழுகிரூப்போலே உண்டாபிருகக
வினயாதொழுகிறது. முதலினே துணவிஷயக்கனிகை அநிமகாமையானேயெனகை.
கனவனே பெனனிகை ' ஸவசுநி பரண்கம் வாராதபடி தானிட கட்டிகிபி
அவகிகிகைகைகை, "குனறி மொனறி புனகம் பகடத்தான்" என்றும், "எதி
குருகபுகு" என்றும் சொன்னகிறபடியே, கைகதயககருடையடி முஜுஜீவகத்தகரு
ஸருஷடயவதாததிகனிகை கருஷி பண்ணிககெனாடி போருகையானே, அகாதிகை
முபேஷகருயக காகிபுருகதா கெனனகெனனாது, கிர்தயரைப்போலே
கர்மதகுணமாத தனகககிறது, மனகினத பாதஜுமாத காகிகை குறிபிபி
அஞ்சப்பண்ணுய மாதகைப்போலே ஹிதபாஜுப் செய்கையானே உஜுஜீவகத்தக
ருடனகிததனை, கிரயசுரஸவததததபம் பூசக பாதஜுதகையப் போகததே
யாகிதும், கருபா பாதகதாஜுப அவகிகித்த பிளபு, கிர்தயமனகரிசய கிர்தயனலரி
கனொடு ஸமாத போகபாபிபாகுமனகிக கிவாததா செய்கைக குறுப்பா கிர்தனை
ஆகையானே, கைகயமகிததனை, கருஷ்ணவதாதததிக க்வகா கிஜாஜம் பதி மே
பாதஜுமகர்ம ஸமாத் எனகிறபடியே தனககிகை போகததி கெடபுமகாமையை
வெனிபுகைகைகைகை, "கேப்பி காமாத்" எனகிறபடியே அவகழியானே பகர்

களைத் தனபககல ப்ரவணராகதி உததரிபயிககககககவும் செயததாக்கையாலே, ஸ்ணமித்தநிபககல குறறமனது. இனி, பாகவதர்க்களும் "குறறுமினறிக குணம் பெருகதி" எனகிறபடியே, சிவோஷாய கிரவதிகருணா சிருககையாலே, உளனாற வாராயகத பார்த்தாக, அவர்கன பககலிதா கணகாவதொரு தோஷமில்கிதே. மறறுமிபுடைகளிலே பகவத் பாகவத விஷயககளில தோஷககன தோறறிதருகில பரிஹாரககன கண்டுகொகவது. இதனதபெககம திருவுளளமபறறியாயத்த (இலகாமையாலே) எனறிக ருளிசசெயதது. (351)

352. தோஷமில்கி எனது கவபகதததாலே ஸாதித்தா தோ, இனி, பாகவதத்தாலே தோஷகதபாவதகத அககேரித்தககொண்டு ததபரிஹாரதகத அருளிசசெயகிருர் மேல (தோஷமுணடு) எனது தொடகதி

352. தோஷமுண்டெனது நீலககில அது பாதோஷமனது, ஸவதோஷம்.

அதாவது, தோச கொண்படியனறிககே பகவத பாகவத விஷயககளில தோஷமுண்டெனது கில்ககில, அவர்கன பககல தனகருத தோறறித தோஷம் அவர்கன தோஷமனது; தத தாஷ்டாயான தனனுடைய தோஷமெனகை (352)

353 அது ஸவதோஷமானபடியை ஸாதிக்ககககக தத்விஷய ப்ரசகதகத அதுவதிககிருர் (ஸவதோஷமானபடி மெனகெனனிக) எனது.

353. ஸவதோஷமானபடி வேக்கெனககில.

பாகதமாய்த் தோறறிதவது ஸவதோஷமானபடி பெககனெயெனனி கெனறபடி. (353)

354. அதுக குத்தா மருளிசசெயகிருர் (ஸவதோஷததாதும) இதபாதியாலே.

354. ஸவதோஷததாதும பதததாதும

அதாவது—காசாதிதஷ்ட த்ருஷ்டமனனுகூ, சகதா த்விதவாதிக்க தோறறு மாப்போலே, கிர்தோஷமான விஷயககளிலே தோஷம் தோனறுமபடியான துர் வரணகதஷ்ட கித்ததையாதெ ஸவதோஷத்தாதும, பித்ராதிகன தோஷம் புதராதிகன தாமாப்போலே அவர்களுகருண்டான கோஷம் தனனதாமபடி அவர்கனோடு தனகருண்டான பகத கிசோஷத்தாது மெனகக. (ஸவதோஷததாதும) எனகிற கிது, அத்தகிலே தோஷபாவத்தப பறறச சொகறுகிறத, மறறவது, தோஷ வத்ததையை அககேரித்தககொண்டு சொகறுகிறத. (354)

355. ஸவதோஷத்தாலே என்னகாவது தோஷகதாதுண்டானனெரு வெனன அருளிசசெயகிருர் (தோஷமில்கியாலே) எனது தொடகதி

355 ஸவதோஷமில்கியாலே குணப்ரதிபதத் நடககும்.

அதாவது—சகதா த்விதவ தாசாதோஷமான சகதா தோஷமில்காதபோது

சத்தீகதர்மமே நிராஹஸ்யபிபாசகே, தோஷதர்சனேஹிதவான் ஸவசித்த தோஷ-
யிலகாத்விபாசு பகவத பாகவத விஷயநகரிக குணப்ரதிபத்தியே டடகருமெனவை.
அது டடவாமையாஸ தோஷமுண்டென்று சொன்னவேணுமென்று கருத்து. (855)

856. டடாததிகியாஹிஸ வரூப தோஷமெனனெனன அருளிச்செய்திருத்
(டடாததிகியாஹிஸ) என்று டடாடகமி.

856. டடத்தீகதர்மமே தோஷகுருபே தோஷமாம்

அதாவது—குணப்ரதிபத்தி டடவாடோழிகதாம் தோஷப்ரதிபத்தியிற டடப
பது, அதே தோஷகுருபதாரின இவனுக்கு பகவத் சிகாஹிஹிதவான் தோஷ-
மாம்; இஃடியாஸ வேசெரு தோஷமுண்டாமெனன வேண்டாமெனவை. இத்தரக,
இது அவசயம் பரிஹாஸீய மெனனுமிபஃ சொல்கிறதாயது. (856)

857 இத்தரகெனமாம் சொல்கிறவன்ஹித இத்தனக்கு அவகாசமிவனு
ருண்டானுமிதே பெனவிசா மேல (இத்தனக் கவலாயினி) என்று.

857. இத்தனக்கு அவகாசம்ஹி.

அதாவது—பகவத் பாகவத தோஷசித்தவ்யபிதவித்தனக்கு அவகாசத்தானிவ
னுக்கு முதலிலே சிகிதம்பெனவை. (857)

858. அநெத்தரீகமெனன அருளிச்செய்திருத் (ஸகிதோஷததகரும) என்று
டடாடகமி.

858. ஸகிதோஷததகரும பகவத பாகவத குணங்குருபே கமெ
பேசுகையினை.

அதாவது—“கீசனை சிகாஹிதவானுமினை” “பொய்க்கினற ஞானமும்
பொகலவொழுக்கு மழுகுடமபு, மிக்கினற கீசனம்” “அமாயாதி கதூதர்” “வித்
வேஷமாமகராக விதொப கோஹாதயாஜாஃபூமி” “அதிகாரமக் கஜஞாமதவவிதி
கிஷேதேஷுபவிதபயபிதகுஹயக் காகதிகுதிசீரீ பகதாய ஸாததம், அஜாநத்
ஜாமகலா பவதஸுஹரீபகலி ததி” “ஸ்ரீரமிகே தவத குணாயிவாஸமாததீதாஷா
ஞம கி பாரதருசவா யதீதாஹம்” இதயாதிகளிற சொல்குறிப்படியே, அவ்வித
மான தனனுடைய தோஷாஹாதாதாததகரும, அதே தோஷததைப பாராம ஸகி
கரித்தருளின பகவாஹுடையவும் “வேதம் கவலார்க்கிசகெனாநி” என்றும் “பேரத்
வததபரஸாபமெனதும்” அவனடியார் சிறுமாமனிசாஃ பெனனையாண்டா சிகிதகிரிய,
கறுமாவிகர கணமலாடகதேப புருகல, உறுமே” என்றுஹி சொல்குறிப்படியி,
புருஷகாரமும் உசாதததீகதீக பாரபயருமான் பாகவதகெனாஹுடையவும், “ஸமஸத கல
யாண குணபருதேததி” “அஸகையேய கலயாண கெனகெனகமஹாராணவ” “யதா
ததகாதி ஜஸித ரஸககதேயயாதி புதரக, ததர குணஹி வாததலைய அஸககதேயயா
மஹாரதமக” என்றும், “கஹித ஸமாததீதா பகவத ப்ரியாஞம வாததம் குணா
பதம்புலோப பகவயாத” என்றுஹி சொல்குறிப்படியி அஸககதேயயாதிருதகன
குணாஹாதாதககெனாஹுடைய காமம் பேராதததததததத கவகாசமிவனாமலாரகே
பெனவை.

(இவற்றுக்கே காமப் போருகையானே) என்கையானே, மைஞன் மைரணத் தாகு அவகாசமினை யென்னுமிடமும் அரத்தாத்தித்தமிதே. (358)

359 ஆக, (மண்ணுக்குத் திண்பாவத) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்— பகவத்பாகவத தோஷமொன்றை மாகா தென்னுமிடமும், அவர்களுடைய கார்த்தோஷமும்; தோஷமுண்டென்று கினைக்கிற அது தத்தோஷமென்று மைதோஷமென்றும், அதுமையதோஷமாகக்கூ விதமாகளும், மைகோஷ பாவசமக்காகத்ததமும், தோஷபாதிபதி உட்கிணத்தானே இவ்வுககு மறா தோஷமாமென்றும், மைதோஷ பகவத்பாகவத ஞ்ஞறணைதாதததகே காமப் போருகையான இத்தனக்கு இவ்வுக கவனமினை யென்றும் அருளிச்செய்தாரே, இப்படி தனக்கு உத்தேசமாய் பகவத்பாகவத விஷயமாகில தோஷம் கினை யாமதும் கினைத்தானுதினத்த தன்னுடைய தோஷமாக கினைத்திருக்கவேண்டுமென்றருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்தினை, மைரணிகள தோஷவிஷயாநுஸந்தாசு மினை படியாகவேண்டு மென்கிஞாமேன (மைரணிகள்) என்று தொடங்கி.

359. மைரணிகத்தோஷம் மைதோஷமென்ற கினைக்க உட்கிண

அதாவது—மைரணிகளுக்கொண்டான பகவத மைரணிகையா, அகாதமகையாதம் புத்தி அமையேவைபுத்தி முதலான தோஷமகண்டான அத தோஷமகினைக்கிட்டு அவர் கினை மிகழுகு இவர்களுக்கும் மைக்கும் பணிபென்னென்றிராத அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென்றதுவித்திருக்கக்கடவென்னகை (359)

360. அதக்கு நேறது வென்னென்ன அருளிச்செய்கிஞர் (அதக்கு நேறது பாதஜஞாம) என்று.

360. அதக்கு நேறது பாதஜஞாம

அதாவது—தனக்கு சேஷிகளான பகவத்பாகவதான தோஷம் மைதோஷ மாக வறணைக்கைக்கூ நேறது அவர்கினைத் தனக்குண்டான மைபாதஜஞாம மானுப்போகே, மைரணிகள தோஷமகத்த தன்னுடைய தோஷமாக அதுவித்தி க்கைக்கூ நேறது மாரபணதவ பாயுகதமான மைபாதஜஞாமென்னகை மைரணிகு மீசவரஞேடு மைபாத மொத்திருக்கையானே அவையிரானே தனக்கு மவர்களுக்கும் மைபாதமுண்டாகையானே, தனக்கு அகாஜிபரான பாகுதிபகைக்கைக்கூ வகை தோஷம் தனக்கு வகைதகை கினைத்திருக்குமொபாதி, மைரணிகளுக்கொண்டான தோஷம் தன்னுடைய தோஷமென்றே கினைக்க குறைவினைக்கிதே (360)

361 இத்தான வேண்டுவது அவர்கள் தோஷந்தா விவனுக்கூ தோனறி கிறே. அத்தான முதலிகே விவனுக்கூ தோனகுதென்கிஞர் மேன (இறைப்பொழுது மென்குறும்) என்று தொடங்கி

361. 'இறைப்பொழுது மென்குறும்' கைக்கையகே அதுதான தோனகுது.

அதாவது—கடக மைரண தகையதும் துறைவார என்னுதே மிருப்பாரை இறைப்பொழுது மென்குறும் என்று, பாயபத்தினை விதவனாலிகள் பரிசுது

பரிசீலையானது விருத்தும் பெருமையும் புலமையும் வைத்து திருக்கடவுள் மனநிலையில் வந்து தவண்ப பெறுகைக்குத் திறைகிடைக்காதே தீர்மையை புலமையுடன், இக்கொருதீர்மை விருத்தியுடையது எனத் துணிவோடு தோற்று அகலாதது ஸ்திரீதாம் பண்ணிவழங்கிடுக, அவனியைப்பாட்டிக்கொண்டு காரியமற்று நேகம் தேவமேபாஷுணதி பாராமிருக்கிற மைனாரிகளை அழகாகவும் கிணியோமெனவை காணும், மைனாரிகள் தோஷத்தா லிவவதிகாரிகளுத் தோஷமுதெனவை விருத்தவை பாறவாராணியெய்தகிற பூதிவவதிகாரிகளைவந்த மொகருமிதே (361)

332. (தோனகுது) என்னப்போமோ, *சொன்னால் மீரோதமா *ஒருவர்களை
*சொண்டபெண்டிர் இதயநிழலை ஆழவர்க்குமுட்பட மண்ணாகக் குற்றம்
தோன்றிற்றிலையோ சொன்ன அருளிச்செய்தும் (தோனமவது) என்ற தொடராகி.

882. தோண்டுவது தீவிரத்தோடே.

அதாவது—ஸமஸாரிகள் தோஷம் தோன்றுவது அந்த தோஷங்களினின்றும் மயங்கிவிட விவாதநிபந்தகங்களாக வெளியாக. அன்னாளுக்கிவோதம் முதலானவற்றுக்கு முழுவதும் திருவுள்ளமாகவந்தது அந்நேரம் சேவாநிகளினின்றும் மயங்கிவிட விவாதநிபந்தகங்களாகவந்தேற, அந்நேரமாகவே மொகருமென்று கருதும் (382)

389. ஆக, இவ்வதிகாரி ஸம்ஸாரிகளே நோஷகங்கள் என்றவாறாகவும் ப்ரகாரமும், தத்தோஷகதா ஸிவனுக்குத் தோனகு தெனனுமிடமும், தோனறுவ தினனதுகாரகவென்று மருளிசெய்தார் கீழ், இப்படி காதாசிதவமாகத் தோனறும் ஸாஸாரிகளே நோஷகரின் ஸவதோஷமா1க வினைத்தும் தாவிவந்ததனாடிம பீபாகுமன வனறிக1க, ஸவவிஷயத்தினை குறறமாகிச செய்தாக இவனுக்குக் வநிகரூபடி யருளிசெய்தெழுர் மேல (பிராடடி) என்று தொடங்கி

083. பரமேஸ்வரர், பரமசிவன் குற்றம் பெருமாளாகும் திருவடிகளும் அந்நி
யாதிபதியேனென தனக்குப் பீடாதிபதி குற்றமென மகன
மகனத் தீயவனவன அந்நிவகக் கடனனனன

அநாவது—ஏகாதி சகஸ்ஸி முதலான எழுதா நாகரிகக் கருவியைப் போலே பத்து மூலம் தாஜு பர்த்மம் பண்ணிடுகத பிராடடி, இவர்களைப்படி செயத குற்றத்தை பகவத விஷயமான பெருமானாகரும பாகவத விஷயமான திருவடிகு மறிவிமாதாப்போலே, தனவிஷயமாகப் பிறர்செயத குற்றங்களை பகவத விஷயத்தினாதல பாகவத விஷயத்தினாதல மறந்தும் விண்ணப்பஞ்செயலகடவ னாகனெனகை (அறிவிக்ககடவ வல்லன) எனவிறது, அவர்கள் திருவுள்ளாத திலே புணப்பட்டாள் பண்டே லுத்திடெகிற இவர்களுகரு யிகவும் விவாச வேறுதவா மென்று கினைத்தது (363)

354. இது மிகுபுகழ்பால வித்தமாய்படி ரசவாணபடியை அருளிச்செய்தொ
(அறிவிக்க வுரியவை) என்று தொடங்கி.

364. அத்தீக வுபவனையுட வய்த்வாதே னாவது விஷயங்கூக்கும்
மறைக்கு மென்குத்தரத்தே.

அதாவது—“எதிரொழுகுகரு” என்கிறபடியே தமமுடைய சீலனெனப்பாதி
களைக் காட்டி மயனாரி சேதனைத் தப்பாம கைப்படுத்திக் கொள்ளுவதாக வந்தவ
தரித்து தமக்கடியார் வேணுமென்றபேயித்தாக அவர்கள் அப்படி அதுகூடையத்
தோனருதொழிந்தாலு, “இவர்கள் செயதாடி செய்கிறார்கள், வாயிவர்களுக் குறுப
பாகப் பெறவேயுமிறே” என்று அதனானே போகலாக விருப்பம், அதனேமேல
அவர்கள் கைமுக்கையம் பண்ணினார்கள் என்று அவர்கள் குற்றத்தைத் தனிவிருப்பினை
பிராட்டிகளும் அருளிச்செய்யவொன்றே “குழைக்கையா” என்கிறபாட்டிலே, சேதன்
செய்த குற்றமனைத் தன திருவுள்ளத்தாக குறைவர்களுட னறிவிக்கவொரு ப்ராயத்
னான ஸர்வீசவரனுடயத் தன திருப்பலனம் நிறைகுளிச்செய்யாதே, தானருளிச்
செய்ய தொழிந்தாலும் அறிபலனம் ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று
கொண்ட கின்றதிறே பெனங்க தீததாக, அவனுடய விப்படி மறைவாகின்றது
விவதுகூப் பினாரிச கொணடுவெனுமொ வென்றபடி. (364)

365. இப்படி உத்தேசம் விஷயங்கள் கறிவித்திருக்கும் மாத்ரம
பொராத, குற்றஞ் செய்வர்கள் விஷயமாக கடிந்தவாழிகளும் கடவகவேணு மென்
கூர் மேல குற்றஞ் செய்வவர்களை பகை) என்று தொடங்கி.

366. குற்றம் செய்வவர்களுக்கி, பொறையும் கருவியும் சீர்ப்பும் உகப்பும்
உபகாரமுதீயும் நடக்கவேண்டும்.

(பொறையாவது), அவர்கள் செய்த குற்றத்தகூத தாமோரு பாதிகரீயை
பண்ணுதக கூடுகிறே னன்றிவித்தக செயலாண்மையாமிற அபராத ஸஹந்தம்
(கருவியாவது), சம பொதுத்திருத்தமாவது மெய்பெருமா ளுத்ததண்டம்
பண்ணவனதே புதுகிறன், சூழ்மா! இனி விதவென செய்வாய் என்கிற பாதிக
காணுறிகுணதலம். (சீர்ப்பாவது), அதருட விஜாதமாக விவாகளாக செயய
காவ தொனறிவிக்கிறே, பாருவாதி முகத்தானே கவாதிகாபாதித்தருட விஜாதம்
கனிறே இவாகளாக செய்வாவது, அப்படி சைவறறை செய்வாக தவனோபாதி
காமுவிவறறிறே சபாராய இவறறிகுணதல ஹாவிவயப்பற்ற கூடுகாதக படடுத்
தனர்வுதேமென திருத்தவர்களுகாதே, தீவாக கறிவித்தன திருத்தபடிபென!
என்று பண்ணும் ஹாணம். (உகப்பாவது), அவர்கள் பண்ணும் பரிபவாதிக்கூடு
விஷயமான சீர்ததைத் தனகூ சதருவாகவும், அவர்கள் ஹாவிபண்ணும் தருட
பதார்த்தங்களை தனகூ ப்ரதிபகைகளாகவும் கினைத்திருக்கையாதே, தனனுடய
சத்ரு விஷயமாக கொருவன் பரிபவாதிக்கிப்ப பண்ணுதக தனகூ ப்ரதிபகைகளா
னவற்றைப் போக்குதக செயதா ளுக்கூமாபிப்பாதே, அவர்க ளனகிக பிறக்கும்
ப்ரீதி. (உபகார மென்குதியாவது), மமுடைய தோஷங்களை சம மறத்திருக்கும் தகை
களிறே உணர்த்தியும், மககிவ்கிருப்பின கைவழைப்படியான சேறுபபுகளின்ச
செய்தம், இவர்கள் மககூபபண்ணுகிற உபகாரமென்கூன்! என்கிறகூதம் கருத

அவனுடைய தயாஅகார்த்தியாதிசன் ; அததநுண்கதரணம், அகாதிசாணம் ஸமஸாரிஹை
வாயப்போகத ஸகலகாஷபகத்தைப் பார்த்து துனனமு மப்படியாகிக் செயவதென
என்றெ பயத்தினுடைய சிவருத்திகரு ஹைதயெனகை * தாததஸபாசாதே ரபரி
ஹரஸீபஸஸஹதேதா சிஹீசாசாரோஹமகருபக ரகபஸயாஸபதம்பி, தயாஸிகதேதா
பாதேதா கிரகதிக வாதஸைய ஜமதே தவஸமாரம் ஸமாரம் குணகணமிதிசசாமி
கதபி: எனனககடவதிதே (366)

367. இப்படி இவ்விடத்திலே பயாபயிஹைதகணான ஸகலிதாஷ ஸகல
குணகணையும் சோச சொஸலிதிககசசெயாதே, (இழவுகடி காமம், பேற்றுகடி,
கருணை) என்று, (காம பகமபேசிலே கருபாபகமு மதபசிதிகபறபேணும்)
என்றும், காமத்தையும் கருணையையும் இழவுபெறுகளுகரு ஹைதவாசச சொஸலிச
கொணடுபாய, (பயஹைத கீம்ம, அபயிஹைத கருணயம்) என்று கிசமித்தது
இவையொகாவதறிந்து மிகனுகரு ஸமஸார யோகுககளுகரு பாதாஹைதக
கணவபாஸகயாதே, இவைய இரண்டையும் பினசெகதம் மறதுளளவையும் இவைய
புககிடத்தே தானே வகத விதிமிதே. இவையன்னதிகதே, அவனபடியையகினைதத
பயமு, தனபடியையகினைத்த அபயமுமாமனகிக அறிவிதிததனமே பகிகருமென
கிருச (பயாபயகக கிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

367. பயாபயங்கிரண்டும் கருடிக அஹகுதயே வித்தீக்கு.

அதாவது—இழுகசொனனபடியனதிகதே, அகாதிசாணம் தனகருப பாதாத்ர
மான ஆதாவஸதவை கீம்வபஜுத்தாதே ஸமஸரிபசித்தப் போகதவனனரு !
கிரகருஸவதாத்ரானவக வன்னனும் ஸமஸரிபககிக செய்வதென ; என்று
அவனபடியை கினைத்த பப்பபுககடியும், முனபுபேசானதிகதே கமகசிப்போ தாத்ம்
குணககளுண்டாகவாஸ பேற்றிம் கணனழிவிசியெனது தனபடியை கினைத்த
பயககெடுககடியாமனகிக, தனதனகரு வாககனென்று பப்பபுககடியும், கசவாரே
ககுகனென்று பயககெடுககடியாஹ ஜஞாத்ருத்வலேஷ மிஸஸாமயாதே அஹ
குததயே வித்தீத்துகிடு மெனகை. (367)

368 (அஹகுததயே விததிகரும) என்ற விததைத் தனஞுகககாக, ஆழ
வாகக பாகாதககிககொண்டு பாத்வஸதாதம் பணனினவர்க்க கககையை யது
வதிககிருச (ஆகுண) என்று தொடங்கி

368 ஆகுண "நலிவானிங்ள மென்னுகிக்கும்" "ஆந்தரங்கைமழ யாம
போககுகிளறேன" எனகீர யாகாயகுகுக்கு அடியெனவினகிம்.

அதாவது—இப்படியாகிக, ததத்வவிதகரோஸாரான ஆழவார்க்கன, "உணஸி
ஸாஸிய வவவராம குணமதிற்றி எனனைவுன பாதபகயெம், கணனிலா வாககயே
கலிவனனின மென்னுகிளறைய" என்று, "காடகிப்பதிப்பாயோ" எனகிறபடியே
விஷயககினை கரணிக முகடியபடியான மெனகை, உளவே கிரகதரவாஸம் பணனு
ககயாதே ஆதாதசத்ருககனாவிருகிற இரதரிவககினைததாலும் கலிவுனனுமபடி.

பண்ணிப் ப்ராபதமுமாய் போகயமுமான உனநிருவடிக்கீனக கிட்டாத டிபாகலே, சரணுகதனானபின்பம் ஸமஸாரத்திலே வைத்து கலிய வெண்ணுசினருபென்றும் ; "மக்கள் தோற்றகருழி தோற்றுவிப்பாப்பொகை லெனநின்ன மாற்றங்கரைவாழ மரம்போகஞ்சுகின்றேன்" என்று—மறுஷயர்களுடைய கப்பல்தாத்திலே என்னுடைய கர்மாறுகணமாக கின்னமஸைஸிப் சிகிஞ்சியாவென்றும், இப்போதிப்போது போய்த்து என்னும்படி பயஸ்தாமான ஆற்றங்கரைலிலே வந்திக்கிற மரம்போகலே உன் ஸ்வாதத்தாயத்தக கினைத் தஞ்சாகின்றேன் என்றும் அருளிச்செய்த பாசரம் களுகரு கிதாசமென்னென்னி லென்கை (369)

369. அதுகருத்தரம் அருளிச்செய்திருச் (பந்தாறுஸந்தரம்) என்று.

369 பந்தாறுஸந்தரம்.

அதாவது—பெரிமுவுகளினைப் பவலுமே பென்னலாம்படி கிருபாதிக ரகதக னானவலேஸ் தங்களுக துண்டான ஸமபந்ததநினுடைய அதுஸந்தாச மென்கை. (369)

370 பந்தாறுஸந்தாசத்தாலே இப்படி தனஞ்சல வருமவற்றை அவன் குறை யாகச் சொல்லலாமோ வென்ன ; ஆமென்று யிடத்தை கைக்குஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிருச் (ப்ராஜை) என்று தொடங்கி

370 ப்ராஜை தெருவினே யிடத்த தாயமுதுகிலே குத்துயாபோனே, த்ருபாதிக பததுவாய் சத்தருவிருக்கிறவன் கிலக்காநொழித்தாக் அப்படிச் சொல்ல கையிதே.

அதாவது—கீடார்த்தமாகத் தெருவினே ஒடித்திரிசிற ப்ராஜை, அங்கே யிடநிக கால சொசதவாதே அமுதசொண்டு அகத்திலே வந்து, தனக்கிவ்வேதனை வந்தது தாயாலையாக கினைத்து, அவன் முறமிகே குத்தமாப்போனே, ஒருபாதி ப்ராபுத்தமலையாமையாலே ஒழிகை ஒழியாத பந்ததையுடையவனுமாய், இச்சேதக னுடைய கர்மத்தோடு ப்ராசுருதி ப்ராசுருகமகினாடு வாயிவறஸர்வமும் ஸ்வாதிகமகை யாலே கர்மாறுகணமாக ப்ராசுருதி ப்ராசுருகமகனாலே விவஸ்படுகிற கலிகைத் தகிர்க் கைகரு சகதனுமா யிருக்கிறவன், கலிவுபடமிட்டு கிலக்காநொழித்தாக், அவ லிவற்றைவிட்டு கலிகைகிஞ் னென்னலாயிதே பென்கை. ... (370)

371. கிலக்காதமாத்தரங்கொண்டு அவனே செயதா னென்னலாமோவென்ன அருளிச்செய்திருச் (ப்ராஜையை) என்று தொடங்கி.

371 ப்ராஜையைக் கினைத்தக் கரையிலிக்கும் வாய்காநொழித்தாக் தாயே தக்கிரு வென்கைகடவத்தே.

அதாவது—கினைத்தின் கரைலிலே ப்ராஜை கிருககிறபடிவைக கண்ட மாதா வானவன் அப்போதே யோடிச்சென்று கினைத்தின் கரைலினதும் வாய்காநொழித் தாக, அககினைத்திலே ப்ராஜை கிருகதவனகில, "தாயப்போதே சென்றெடுத்தா ளாகில் ப்ராஜை கிருமோ, கினைத்தின் கரைலிலிருப்பப விவஸ்துமதி பண்ணியிருக் கையாலையையுநே கிருகதது. ஆனபின்பிவன்னரு தன்னினுள்" என்று கோகஞ் சொல்கை கடவதிதே பென்கை. ... (371)

372. ஆனால், * அப்ரதிஷித்தமதுமதம் * எனகிற க்யாயத்தாலே, கிலக்காம வாவது அதுமதியாய்த்தபின்பு, அவனதுமதியோ பினை இவனிழவுகரு நேரது வென்ன அருளிச்செய்திருச் மேல (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

872 இவனுடைய அழகு போலக் குழை வலையாடப்போக அமனுடைய அழகுபோல குழைக்கு நேறுவது.

அதாவது—ரக்ஷயபுகளுள் இவனுடைய ரக்ஷயதவாத்மதி அசிதவயாவருததி வேஷமாகையானே பகவதாபததகரு நேறிதவனாதியை யாதி, ரக்ஷகளுள் அவனுடைய ஸம்ஸாராநுமதீயம் ஸவாஸ்துரூப சாஸதா மாயாத ஜீவிக்கைக்களாக கரமேனாவகேரிகளே ஏ மென்று இவன் ருசிபாததி குகிற விருப்பாகையானே நதநா பத்தகரு நேறிதவனமென்கை (373)

373 இவவநுமதி தவயநும 9-வகை யேதாவகென்ன அருளிச்செய்திரு (இரண்டாம்) என்று தொடங்கி

373 இரண்டு பீதுவாகும் ஸவநுபம்

(இருவர்களும ஸவநுபம்) என்றது, ரகசகாரரூபம் ஸவததர்ரூப மிருகிற இருவர்களும ஸவாஸ்துரூபமென்றது அதாவது, ரகசகாரனுள் இவனுக்கு ஸவாஸ்துயதவாத்மதி ஸவநு யாதிரேயஸகாஸையானே ஸவநுபம், ஸவததர்ரூபம் அவனுக்கு ஸவாஸ்துயதவாத் ரக்ஷயததிக ஸவாஸ்துரூப சாஸதர்ரூபமென விரவதற னுத்ததமான் ஸம்ஸாராநுமதி ஸவதததாய வேஷமாகையானே ஸவநுபமென்கை

374. ஆனக இழவு பேறுகளுக கடி பெண்பென்ன அருளிச்செய்திரு (இழவுகளை) என்று தொடங்கி.

374. இழவுகடி காயம்; பேற்றுக்கடி கீதுயம்.

அதாவது—பகவத் விஷயத்தை அநாதிகாஸ மிழுககைக்கு நேறது, "முன் செய்த முழுவினை" எனனுமபடி அநாதிகாஸ ஸஞ்சிதமான இவனுடைய கர்மம்; இப்படி இழுகதெட்கிறவின ஸவவிஷயததைப் பொறுகைக்கு நேறது, "விதிவாயக வின்று காப்பாராள்" எனனுமபடி இதுகாஸபுமழியப் பெருநும பகவத் கருணை யென்கை. (374)

375. இவனானறிகவே மாரிச சொனதுமனவிக வகுமாத்ந்தத்தை அருளிச் செய்கிருர் மேல (மறையப்படி சொனவிக) என்று தொடங்கி

375. மறையப்படி சொனவிக இழவுக்குறுபயம்.

அதாவது—இப்படியானறிகவே, (பயப்பயக ஸிரண்டும் மாறுகல) எனகிற விடத்திற்போகே, "இழவுகடி, ரசவா ஸவதததர்ரூபம், பேறுககடி சேதம் ஸத குணம்" என்று இழவு பேறுகளுக நேறிதவனாதியை சொனவிக ரசவாஸ கை வாகருகையானே அவன் திருவட்களைப் பெரும விழுகுத போககை குடாஸமென்கை, அதவா, (மறையப்படி) இதயாதிகரு, "இழவுகடி சேதம் கர்மம், பேறுககடி ரசவா கருணை" என்று இழவிவனுதும் பேறுவனுதும்கா சொனனபடி யானறிகவே, இழவு பேறுக ஸிரண்டுருகும்பி ரசவா ஸவதததர்ரூபமென்று அநாதிகாஸ மிழுகததகரு மடி அவளுகா சொனவிக அவன் கைவாகருகையானே ஒருகாஸமுமவகைப் பெரும விழுகுத போககை குடாஸவிகிடு மெனனவுமாம். (375)

376. இப்படி சொனதுமனவிக ரசவாஸ கைவாகரு மெனனுமத்தை, மெனவிக வாயத்ததை புபஜீவிததககொண்டு தாசிப்பிககிருர் (எடுக்க வினைககிற வகை) என்று தொடங்கி.

876 எடுக்க நீங்கத்தவனைத் தங்கிடுபவனை டோமங்குதுயபிழை.

அதாவது—ஆழகத வினாற்றிக் தன் கர்மாறுகுணமாக அகலாதததாலே விழுந்தவனை அருவினென்று னொரு கருபாவானாவ னெடுப்பதாக வதவிக்றெவன விலே, தான் விழுவிடுபாது அவனுக்கெனவெறையாதததைக்கொண்டு அவன் தன்னைத் தள்ளினானு கினைத்து, "இவ்வெனற்றினை யெனனைத் தள்ளினாயும் சீயனடு" எனருக, "கான் செய்வாத கார்பததை இவன் சொல்லுவதே!" என்று சேற்றமெழுந்திருத்த எடாமல் கைவாங்குணைக குறுபாயாப்போலே, வைகம்மத்தாலே ஸைலாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்தவனென தனனை வெடுக்க கினைக்கிற கருபாவான விசுவாசை, "இத்தனை காமமுமெனனை ஸைலாரத்திலே தள்ளியிட்டு வைத் தாயும் சீயே" எனருக, சேறிக கைவாங்கி. பட்டத படுகுறுக எனறிருத்த விடுகைக குறுப்பாயிடுற யெனகை. (876)

317. இப்படி சொல்லுகை எவ்வாறுகூச் சேற்றத்தக குடவென்றுமிது வென்கெய்யாயத்தைக்கொண்டு சொல்லுகெனுமித, ததவ தச்செனான திருமங்கை யாழ்வார் பூர்வோகதிக கைத்தாத்திலே தானே அருளிச்செய்தாரிடுற யென்கெருச் (சேற்றமுன்) என்று சொட்கெ.

377 சேற்றமுனென்த வத்தாத்திலே யெனத்தத்ததைத் தானே அருளிச்செய்தாரிடுற.

அதாவது—"இன்னம், மகன தோற்றக்கூழி தோற்றுவிப்பாக்கொல்" என்று, எவ்வான் தன் கைவாதைத்தத்தாலே ஸைலாரிபிகெருகை சொன்னவிற, கர்மாறு குணமாக ஸைலாரிகெற ஆத்மாவை ஸைலாரத்தினின்று மெடுக்கைக்கு கருவி பண்ணிப்போருமவன திருவுன்னம் சேறுகைக் குடவென்று கினைத்து, சேறு விண்ணப் பளு செய்த வார்த்தைதயாலே திருவுன்னத்துக்குச் சேற்றமுன்னென்ற முதல் வார்த்தைக கைத்தாத்திலே, இழவுகைக பவனாகை சொல்லுகை கிவாற ஜாகமென்னு மில் வர்த்தத்தை முன்பப்படி அருளிச்செய்த தானே அருளிச்செய்தாரிடுற யெனகை. 377

378. "சேற்றமுன்" என்ற பினபும "ஆவெனும் செப்புவன் என்று முன்பு சொன்னது தன்னையே சொல்லுகைகரு னெறுகை, ப்ரகனைத்தாருபென் ப்ரகா சிப்பிகெருச் (சேற்றம்) என்று சொட்கெ

876. சேற்றமுனென்தத்தைத் தானே அருமபபடி யென்கென்கெ, அருகும்

கூத்திபும அத்தவகத்தவழும் சொல்லப்பண்ணும்.

அதாவது—சேறுச்சொன்ன வித்தாலே எவ்வான் திருவுன்னத்துக்குச் சேற்ற முன்னென தறிந்தான பினனைபு மிவ்வார்த்தையைக் கூசாமல் திருமுனயே சொல் லுமபடி யென்கென யென்கெ? அவன் சேற்றத்தைத் தன் ஸைலாரிலே ஜீவிக்க வெட்டாத பரதிககாஸுறியுணுத்தவருகையான் கருகையும, சேற்றகெனடஞ்சி வாய் மூடவெட்டாதபடி கையழிகுது சொல்லுகிற ஸைலாரார்த்தபும, சேறிபெய்த தெறி விதும்வேறு புகலிகலாமைவாற அகப்பகதித்தபும சொல்லுமபடி பண்ணுகென்கை. இத்திருமொழியிலே, "அடைப வருகா யென்கருனறனருனை" "தானியெனினி கின்னருனமல தென்கரு" "தொண்டரானவர்க கின்னருன செய்வாய்" என்று பக விடகவளிலுமவனருளையும், "ஆறறககரை வாய் மாயபோ களுகெனெதேன" "காற்பத திடைப்பட்ட கைவா மனமபோ கைற்றத் தனக்ககிற்பன்" "பாமபோடெரு கூரை விலே பவினருப்போக தாமாதுணைத் தனனும்" "இருபாடெரி கொன்னியுனன்

சென்றுப்போ துருகா விறகு மெனதுளனம்" "வெள்ளத்திடைப்பட்ட கரீரின்ம
போலே புள்ளை துளக்கா விற்பன்" என்று பன தருஷடாகதவனாஹம் தம்முடைய
சூதபவவகதிவகவீரபு மருளிச செய்தாரிநே (378)

379. இப்படி அகையகிதவாதிக ஞண்டானுஹம் அவனாகுச சேறறம் பிரக
மும்படி கிலவறஹாச சொகவையெனென அருளிசசெய்திரா (சீறினாஹம்) என்று
தொடங்கி.

379. சீறினாஹம் கைக் கடிக் கொளனையபடி பீதுப்பாடுகுவிப்ப
பெறகுல் கெளப கொளையிநே

அதாவது—சீறின காததிலும் சேறத்தகை விஷயமானவர்களுகை
சென்று திருவடிகளைப் பூண்டு கொளனையபடி பரமகருபாவான விருப்பாடுகு
வீணப் பெறகுல் சினைததபடிபெளவம் சொகவையிநே யெனகை (379)

381. சீறின தகையிலும் கையாகடிக கொளனையடிகுதும்படிகு பர
மானக கரடிகுதிரா (* கருபா பர்பாபாயத் * "அரிசினததா") என்று.

380 "கருபா பர்பாபாயத்" "அரிசினததா".

பிரிவினகைகைசரீரீ திருவடிகளே சரணம்.

அதாவது—* ஸதம் சிபதிதம் பூமென சரணபச சரணாகதம், வதார்த்தமபி காகு
தஸ்தி கருபா பர்பாபாயத் * என்று, அபாரதத்தத நீககழியசெயத பரஹ
மாஸ்தரதத கிலகையப் புறம்புகுஹறவாதே வகை திருவடிகளிலே விழுத
காகததை, கருபாவலே தகிதத சொகவையாஹம், 'அரிசினததா வீணதத
வதறியினும் மறவனத னுன சினைததயமுதறியதிலே போன்றிருக்கேன"
என்று, பெறுககாகு வருகதி வரகெடகை பெறத தாயானகை, ஆத செயத
நிமையகண்ணு அரிசினபெரெடிலெனது சேறத்தகை புறம்பயனாக கெண்ணு கிட
வரவெரெடாமல் தனளிகிடகாலும், வேறு போகடியதது, சீறிவெறததெறிநே
அவனாஹம்முகத திரகைததைய சினைதத அழுத கைகத தழுவிக்கொளனைய நுழை
போலே, என்னபாரததககண்ணு அருகவாரதபடி தவா தனளிகிட பரக
கிலும் திருவடிகளைகது வேறு போகடி பறதிகுமிதன என்று ஸ்ரீ குககைசரப
பெருமானருளிசசெயகவையாஹம், (சீறினாஹம் கைக் கடிக் கொளனையபடி விருப்
பாடுகுருவன) என்னுமிடம் விததமெனகை இப்படி, ஆழவ ருளிசசெயத இவ
வத்தகத்த, "விரானகையாபி வதவகததனிலு மஹைஹாஹம் தவபாத பகலும்,
ருஷா கிரணதேபி கெளவதகதைய கஜாஹம் தச சரணென ஜிஹானதி* என்று
சூனவகத ருளிசசெயதாரிநே. ஆக, இவகவா, (பயரபக கிரணதமரகூக
அனுஞ்சைய விததிகரும) என்றதினமென வகத ககை பரிஹாரகை பண்ணப்
பட்டது. (380)

தருதய பாகாஹம் குறத்தத.

பெரியஜீவா திருவடிகளே சரணம்.

மயககைசரீரீ பரகரணயான தருதிய பாகாஹம் ஸம்பூரணம்

ஊம்படி அபயம் விருகமும், பரமகாசத்தில இவனுடைய கித்யமான விபூதி தரிபாத் தெனனுய்யடி மும்மடகா விருகமும். "இந்த விபூதி தவய விஷயமான பாதசபத மும் தரிபாசபதமும் அபயதவ மஹத்தவகளுக ரூபகண்ணியித்தனையொழிய பரிசேசேதபா மனது, வீணவிபூதியி ண்டடங்காதான அலகையாதகனாவிறே விருப்பது" என்று திப்பாகாசத்திலே ஜீயாருளிச்செய்கையானே, இவ்விபூதியில கர்வரூப ப்ரதேசத்ததப்பறத பரமகாசத்தில கித்யவிபூதி மும்மடகா விருகரு மென்னவுமாம். அனதிகடே, "நிதி" இதி அப்ராகருகம ஸதாகமுசயதே; தரிபாத தவருச, அபராகருதா போகயிபாபோபகாண போகஸ்தா க விசேஷகா வர, பூஷணஸ்தாதிருபேண ஜகதகதாத கஸதவயிமாசிபிர கித்யப் பகவதரூபவ மாத்ர பகாசக கித்யவித்ததத் முகததா காத்மபிரவ ஸம்பவதி" என்று சருதபா காலிகைவிசே படாரருளிச செயதபடியே, அபராகருதவ விருத்தான போகய விசேஷகாண போகோபகாண விசேஷகாண போகஸ்தா க விசேஷகாணாநிற மூனறமசகனினாடே கூடிவிருககையானே, அஸத்ர பூஷணத்யாயததிறபடியே பூஷணஸ்தாதி ரூபத்தான ஜகதகதாத கஸதவயிமாசிசெனா கித்யமும், கேவல பகவதரூபவபராக விருகமும் கித்யமும் முகதமும் திப்படி மூனறமசமா விருகரு மாத் மாககண உடைத்தாஸையானே யாதக தரிபாததெனனவுமாம். ஆக, இப்படி வீண விபூதியில அத்யகதவயாவருத்ததயாகையானே கிரதியே ஸாநாவகைறபான கித்ய விபூதியிலே.

(பரிபூர்ணரூபவம் உடவாசிறக) கித்யமுகததோடே கூடிவிருகத ஓரொன்றே கிரதியாகாத ஜகமான் ஸவரூப ரூபருண விபூதிசெனகாவறதையும் யுசபதே வாதூபவிகையாநிற பரிபூர்ணரூபவம் அவிசெனகாபச செனாசிறக வெனகை.

(அத உண்டதருகாடடாதே) அதாவது—அபபாதபத்பாது வடிவ இடநி மாதிரிபுபோகில புதககனித்த வரப்பாணனு மாத வதூபவமொன்றும் வடிவில தோறமுதே வெனகை

(தேசாகதாசகளுக புத்தான பகவதிலே பிதரு ஹருதயம மிடகருமாபிபானே ஸமஸாரிகன பகவதிலே திருவுளம ரூப போய) அதாவது—அநேக புதராகனில வைததகொணு ஒருவன ஸவகாம தருணமாக தேசாகதாமே போனும், மற்றுண டான புதரர்களும தானாவிருகத ஜீவிபாசிறகசெபதேயும், 'இவாநினாபாதி அவனும கூடவிருகத வாமுதகக மிடநிபிதகத வைத்தம் இததை கிழகத மிடக கிருனே!" என்று, தேசாகதாசகளுக வந்த புதானபகவதிலே பிதாவிலுடைய ஹருதயம மிடகருமாபபோனே, கித்யமுகதமும் தானும கூடிவிருகத வாமுசசெயதே "இப்போகததில பராபநியுண்டாவிருகக இசேசகத ரித்தக கிழகத மிடபாதே!" என்று தேசாகதாஸ்தான ஸமஸாரிகன பகவதிலே திருவுளம ரோகபிபா வெனகை.

(இவாநிபிப் பிரிகதால ஆறறமாடடாதே) அதாவது ஸஹருதி ஸமயத்தில [பராபநி யுண்டாவிருகக] கித்ய விபூதியில இஸஸஸாரி சேசகாப பிரிகத தானிருகருமனவில, புதாபெனதாநிகனோடே ஜீவிததவன அவர்கில கிழகத

தனியனுப்போலே, * ஸாக்ஷீ கரமேதஃ என்கிறபடியே அவ்விழவு ஸாஸ்திரமாத்
டாதே யென்கை. ஸமஹருதா விருகதமனவிறும் இவர்களை சீரமைக்கொண்டு
தான் சீரியா விருககச்செய்தேயும், அதனதயொரு கணியாக விளையாதே, கரண
கனேபா ஸாஸ்திராய அவர்கள் வந்திருக்கிற காலத்திலே அந்தாரம்மதபா ப்ரய்ருத்தி
விவ்ருத்திகளை விவ்ருத்திக்கொண்டிருக்கை முதலானவற்றை இவர்களோடகூட
கணியாகவும், இவர்கள் கரணகனேபா விதாராய, அநெகிசேஷிதாய்ச்சிடகை
தான் வித்யவிபூதிதிலே விருக்ஞமிருப்பு இவர்களைப் பிரித்திருக்கிற விருப்பாகவும்
அவன் வினைதருகைகையாலே (இவர்களைப் பிரித்தாக) ஈனதருளிச்செய்திருர்

(இவர்களோடிகூட கரணத பரிமாறுகைகளு கரணகனேபாக்களைக் கொடுத்த)
அதாவது—அந்தாரம்மதபாஹம் அவதாரார்ச சாவதாரணகளும் இவர்களோடே
கூட்டு பரிமாறுகைக குறுப்பாக, * விசிதா தேஹஸம்பத்திஃ இப்பாதிப்படியே,
ஸ்வசரணமலை ஸமாச்சயிணுபகரணமகளான கரணகனேபாக்களை * தயமாச மகா
வாய்ச் கொடுத்த தென்கை.

(அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிகைகடோன சகதிவிசேஷகளைபும் கொடுத்த)
அதாவது—அந்த கரணகனேபாக்களைக் கொண்டு அறிவவேண்டாமவற்றை அறிந்து
செய்யவேண்டாமவற்றைச் செயது கவிர்வண்ணமவற்றைத் தவிர்ந்து இப்படி வ்யாப
ரிகைகை டோன சிசகதி ப்ரயருத்திசகதி விவ்ருத்திசகதிகளாகிற சகதி விசேஷம்
களையும் கொடுத்ததென்கை

(கணகானவிறகை ஆணையிட்டு விவகருவர்களைஎன்று கண்ணுக்குத் தேர்ந்
ருதபடி) அதாவது—இதனைப்புகொடுத்த ஸவாயிதவ ப்ராபதிதேவற்ற இவர்கள் கண்
ணுக்கு விஷயமாய விறகை, * தயமேஃ ஈனதரு ஸாஸ்திரமலை, * அஹமேஃ ஈனதரு
ஸவதசதாராகையாலே, எககை கண்ணுக்கபிதே ப்ரோருககையும் சிற்சககடவை
யலகை என்று திருவாணையிட்டு விசேஷிப்பாக்கொன்று வினைத்து, * சகஷுஷா
பசயதி சசககைமஃ * டிசுஷீ என்கிறபடியே இவர்கள் கண்ணுக்கு ஒருகாலமும்
விஷயமா காதபடி யென்கை. (உறவருகிற ப்ரணஜஸயத தாயமுதுகிலே யனைத்துக்
கொண்டு கிடகருமாபபோலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே நேறதவாக கிடமட்டாதே
அகவாயிலே யனைத்து) அதாவது—தன்னைபும் தாகமபுமறியாதே கிடத்து உறவருகிற
ப்ரணஜஸய வத்ஸலயான மகாவானவன் தானறிந்த சக்யரகைக ஸம்பந்தமடியாக
முதுகிலே யனைத்துக்கொண்டு கிடகருமாபபோலே, அகாதிமாயயா ஸுப்தராய் ஸவ
பாணைருபங்களி கொன்றறபு மறியாமல் கிடக்கிற விசேதகரை சேஷியான
தானறிந்த சக்யரகைக ஸம்பந்தமே நேறதவாக கிட கருமாணவிகிலே, * ஆதமகி
திஷ்ட்டஃ * என்கிறபடியே அந்தாரம்மதமேஃ இவற்றை ஸ்பாதித்துக்கொண்ட
தென்கை

(ஆட்சிசிற தெரடாசசி கனதென்னுகிடாதே ஸத்ததஸை கோகதி) அதாவது—
ஒருவனுடையமையை யொருவ ன்பஹரித் தானகிறக உடையவனுய வைத்து உடை
யமையை விழுகதவன் தன்னதென்னு கிடக்கேதேற்றப் பலாளும் தெரடர்குத போக்
தலை பின்பு வயவஹாரததிக விஜயநேறதவாக கிற்சுமிதே, அப்படியே, " அறுபவ
விபவாத் " என்கிற சேதருகூடய ஆட்சிசிறும் மைமதென்னுகிடாதேதேற்ற ஒருதகூ

பற்றிவெண்டு பொருதெ தொடர்ச்சி ப்ரபலமென்று கினைத்து, அந்தார்த்தபர
அவஸ்திதருள தான்கவின் பொருகனதும கைவிடாதே தரகருமவெண்டு தர்ப
பூதரான திகாவன வந்தத பழியாமல் லோகி மெனகை, (உடன் கேட்குய)
அதாவது—இப்படி வந்ததந்தரகதய னவகை ஏன பரிகோதி னாவவனவதவிது
யிவகருகாத தகிளபாபபேருகை (உடன்கேடன, சனபத, திவனகேடு தன
கேடாவிருகருவன்கிடுற

[illegible][illegible]

தென்கை. அன்றிக்வே, (சனமபென்று பேரிட மாவதொரு நிலம்) என்மிறை, * சவேபிணாபிசா யதிஜாத: * என்று ஆன்மிகப் ஜகதாவ விஜிதமாவையாலே சனமபென்று பேரிடவாதிருக்கும்தாய், பரநிமிதமாவாகையாலே நிலையாதிருக்கிற சவேபித்பறுஷ்டாசத்தையாய், அவகோத்தகசுடவானதொரு சனம காணாத வளவனநிகவே சாஸ்தர மர்யாதையானே மேக தானுமிற மாகடுகொளஞகைகரு யோகவமான சாஸ்தராலகியத்துக ருடவான அகதானுமுட்பட இவர்கன்பகக் காணப்பெருதே பென்னவுமாம்.

அபிபாகைகரு, (மெறியைக கொத்திப்பார்த்தாக) தித்யாநியாலே, ஜனாத ணுகாதயோகவதை சிவநாமயான அதுஞாத ணுகருகதா ணுண்டாவென ஞாயாத, அதுவுமிகாமையாலே ஒருவழியாது மங்கோர யோகவதையற்று இழ யோடே மீளுமபடி சொல்லுமிறை.

(தனகேற திடம்பெற்றவனவியை) அதாகத—திப்படி மீண்டாபிபாலே மீண்டுநிலையன்றிகவே இவர்களை உஜ்ஜீவிபிசைககிதுண்டான சாபகதாலே, பினையு மங்கேசிகைகை வகாசம பார்த்தத் திரிபும தனகேற அவகாசம பெற்ற வளவியை பென்கை.

(என்னுரைச சொனஞய தித்யாநி, என்ருப்போலே சிவநாதே பேரிடடு) அதாக. ௧—அவலுர் இவலுர் என்று திவன பக வர்களைபுது சொகா சிறை, கோமின திருமலை முதலாகத் தாதுகை வர்களைநெ பெதெனுமொனகறா சொனஞக, அம மாதாமே பற்றுசாக, என்னுடய வகாச சொனஞய் என்றும், அவர் இவர் என் ருப்போலே சொகா சிறை, ஒருவன பேகாச சொல்லுமிறதாக திருமாமவையிலே யொனகறா சொனஞக, அவவனவே கொண்டு, என் பேகாச சொனஞய் என்றும்; சில பாகவதர்கள் கூடாடுகை வறி போகா சிறை அவர்களை நியமித்தகை கககிதுன் னது பறிப்பதகை வழி பறிகரை ருத்தேயகெமெறவனவிக, வைகாச்யதநிலே போகிரு னெரு தேவகன அவகன பினவே தேனற, அவனை ததாநுஞாததமாக வருகிரு னாக சினைதது அவகன பப்பபடாப பறியாதொழிய, அது பறஞசாக அத சேவ கனை, என்னடியாகா யோகெனய என்றும், ஒருவன வர்க்காகதநில தன வயக நிலப்புசகவாதே சிருவனவிடததே சின்றும வளவியை வர வெக்துராதநிலே துலவிட கிறையாகிறக, மருபுமியிலே வெக்துராம வகத, தித்தனை ஜனமபெறிகை ம பாரணன தரிககும் என்னுடயபடி பினத்த வருகிருகன சில பாகவதர் அவனநி வாமக அதத சீரிலே தககன ஸ்ரீபாதம் முதலானவறற வினகடு தினைப்பாறிப் போனாக, அதடியாக, என்னடியாக விடாமயததீர்த்தாய என்றும்; ஒருவன தனகருச ருதாதரகைம பெருகைகரும் காறறபொகிதமன்னபோது வகநிருகைகரும் இவற் றுககாகப் புறகதினைக் கூடகைகக, வர்க்குபீடதாய அகிகை பொதவருவோ மென்று வருகிருர் சில பாகவதர் அவகை பொதவகி திருகதபோக, தாவகவாதந் தாலே, என்னடியார்கரு குதகக விழுகை கொடுத்தாய என்றும், இப்புண்டகனிலே சிவநாதை அவர்க வறியாதிருககத் தானே யாதோபித தென்கை,

(மயுஷங்காபிட்டு) மயுஷங்கா விநாயகவத—மாதா பெடாமக வெறுமனே வழி போகிறான் மயுஷிகை மாங்காயை மறைத்தகொண்டு சென்றிட்டி, மாங்காயைக் கவவுகண்டா யென்கை. இது வலிய ஆரோபிக்ருமதக்கு த்ருஷ்டாதம.

(பொன் வானியன் இப்பதி, ஒன்று பதநாகி உத்திகொண்டு போகும்) அதாவது, பொன் வானியம் செய்வனெருவன் ஆரோஜம் பீகழிகைகளுக காட புன் பொன்னின் உரை கவிதை புனர்த்த ஒன்றும் சோராதபடி மெழுகாரை யொத்தி யெடுத்த கவினாட்டத்துடன் காண பொன்னுயதது, கழுகை பொன்னுய்த்த என்று சிவநாபிபாரை, ஒரு ஜகம் மிரண்டு ஜகம்க்கை வன்றிகினை சேதகருடைய ஜகம் பாம்பாக்கவிதாறுக, கிடாயைத் தீர்த்தகா, ஒதுகை கிழிகை கொடுத்தபன்னாப்பாரை புண்டாய் மாத்துக்கிசை, ஊதாச பொன்னுய், பேரைச பொன்னுய் எனருப்பாரை வரும் பாரணமிகை, அடியாகா தோகெனிய எனருப்பாரைபுண்டா மாதுகைகிசை எனமெ னாகருத கிதேஷககினை, சாஸந்த விழித மும் சேதா கிதிதமுன்னறிப்பிருக்கத் தானே கவித்த, கவிதமானவைதனைக் ஒன்றை அகேஷமாகி உத்திகொண்டு போகும்மென்கை (381)

382 இவ்வஜ்ஞாத னாகருத மயுஷக எச்சா னவகேசீகருமெனனுமது கானகாமிடமுண்டோ மென்கை (கவிதா சரிதாதிக்கினை இவ்வர்த்தகம் கருதக் கொழி யக் கானகாம) என்கிருர்.

382. கவிதா சரிதாதிக்கே இவ்வர்த்தம் கருக்க கொழியக் கானகாம.

அதாவது—கிதாப்பராஜ னாகதபாய் காரோஜ மலிநியானகவிதை, ஸபத் கிள்காண முற்றது கதரீகிதும் கட்டகை ஆரோபமம் அநிசைய பர்த்துமத்தத தேஜாதேஜுளன ஸ்வருண ஸம்பக்கைத இவை புண்டாய்க் அநிஹாராத் கிபாச மற பகவத் ஸ்வகிதிக்கே அநேகம் திருவினக்கிதறி அநினை கிள்கையாய்ப் போருமெற பகவாய் கண்டு, "உன்கை விவகாபிசுப்பாதிக்கைகும் தோரோபண கைகக்ய ப்ரா வண்பத்தக்குக காரணமென" என்று ஸபதகிசை கேடக, அவன ஜாதி ஸைருதி போடே பிறதவனாக்கையாகே, + ததேஷா கையாமபதத் யத் வருத்தம் மம் சோபலா + என்று தொடக்கி, + ஸௌகிய ராஜஸய புர ஸைதிரியாபூத புரோ ஹிதா, தேச சாயதஸ கிஷ்டேனா காரிதம் தேவிசாதேடே அஹஸபஹி கசருஷம் புஷ்ப தாபாமபு ரொணா, தோதாசாதிசொகைசாதி தத்யஸா தவிஜா" என்று ஸௌகியராஜ புரோஹிதஞ்ஞ னாதிரையன், தேவிபாறதஸகையினை ஒரொம்பெரு மான கோலியுண்டாகி, அநிகை கானகேஜம ஸகை கைககையககிளையும் பணனி வந்ததிததபகையபும்; + கார்த்திகே திரீதேதா திப உபாந்தகை தேசஸகதா, ஆஸீச கிர்வாண பூகிஷ்டேடே தேவஸய புரீதா கிடு, தேவகையதிரோஸை தத்ய ஹமபி ருஷிகா, பாதி ரகாததிசாஹினை கருகபுதகிர் காரகா, கருஹிதாச மயர் வந்தி ப்ருஷகமகோ ராவச, கஷ்டாசாஹம் தகைதஸய மாஜ்ஜாஸய பபாநகா, வகதா பராந்தேச சையதயா ஸதிபா ப்ரோதேதாமயா, ஜஜுவாண பூகவத திபதயா தஸகிச காயகதேபுர + என ர, கார்த்திகைமாஸத்திசை, அவனகை எம்பெருமான ஸககிதிசி கேறறின அத திருவினகை அகிபந்திதிற வககிசை, அகேகாமிக்கினை பொரு பென்னெனியாய்கொண்டு வந்ததிசெறதான அததிருவினககிசை திரிஸயக கைகிச

பற்றற்று ஸர்வத்ர ஸ்வதர்ஸியாய் பகவத்ப்ரபாகரூப் காரணகாரத்ர வ்யாபத்தாரே பெஞ்ஞம் ஸஞ்சரிப்பாடுஞ்ஞ பாகவதன் ஒருவர்தீ உனவாசன புறத்தின்கீழ்க்கே னொதுவனெனவன்கீழே தவாரிககாரர் அவர்க்கு களனெனவது பிடித்துக் கட்ட, அவனவன்கீழே சீயோடிசென்று அககட்ட விடுத்தது அந்த பாகவதனை உன கருஹத்திதே கொண்டுபோய சூசவளிப்பிததாய், அத்தரிகே சித உனகனைய டாய்தது என்று இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்திதே சொகனப்பட ஸுமாரதோபாகவாச மும்; இன்னமும் ஒருவர்தீ யமபடாரிகே அத்தயாத பிடுகதயாய சூகாசத்திதே ரகசகா பேகனக் தோற்றக் கூப்பிடிகுகொண்டு வாரகிறா, அசுவத்த நீர்த்தத்திதே சிர காம தபஸஸு பணனிலிருந்த மாதவி அதகதககண்டு கருகப பணனிலி, தாடுஞ்ஞ கள செயத தபப்பகத்தத அகனாகருக கொடுக்க, அப்போதித யமபடரும் பகது பூததாய், யாமயவாககதும் ஸுமோத்ததாயாய், வாதவ சீராயுக் கோய வினகன சீராயாய், இவ்வாயுக் கொண்டு அவகன யமன ஸகிதிபிதே சொதயவன்கீழே, சீரிதவ தர்மாரஜேபூத் தஸயவ தத பரியதாசை, ஸாதவயவ ஸ மஹாதேஜா வ்யாஜஹார தாமபாதிம் எனது, பித்ருவத் ப்ரஸங்கவதஞ்ஞ இவ்விகருறிதது இன கொதுக் கொதுகிற யமன, பததேர் தவய ஸுஷுக்ருதம் கெருகெடுகிறவிதயித, இதேர தவாத சூகாசதித த்வாமகசிக விதத சூகிசத, விஷ்ணுபகதேர விவ ஸாததம ராத்பாகத தயிவசயி, ததககிதத பரபவன தவனா தஸமாசயி, ஸாஹி ஸவப்ரஹ்ம விதயி ஸ்ரீமதரகசுபாச்சீதா, ததாதீர்த்தோததயம் ஸ்ரீமதசவததம் காமஸஸரீதா, தர்மஜ்ஞாநர்ம பரமா யஸவானித ஸவகியா பவத்ம் எனது, மாதவி விதுண்டய வயகோர முனகரு வருகக குறுப்பாக சீபறியச செயத தொரு காமம் வினா, இஹ ஜம்மத்தகசுப் பணனிரண்டாய ஜாமததிதே பெரு ராதரீ உனது டைய கருஹத்திதே தவபிப் போகககார ஒரு பாகவதன் வத்தன்கீழே பிடி பிருஹதிபாஞன, தத்ஸகிசாததரிகே யுண்டானது கருககககித ஸாதஸமா கமம் எனது முனபே யுண்டானதோ அதுஞாத ஸுக்ருதததத இவன் பேற்றாக கடியாகச கொனஞனெனகிற காகுடபாணததிக கோகிம மாஹாதமபததிக கருத யம் முதனானவறகதே கொதுகிறது. (கருகக மொழியக் கானகாம) எனறது, வின ததோன கானகாமெனறயு. இவ்வஜ்ஞாதஸுக்ருகக கடியான பகவத கூப ககிம இவர்களுககென்கே பகவகன வருகககரு ஹேதவாகவாதிம, அஹுஞாதஸுக்ருதம்கிளப பறசுசாகக கொண்டு காவனவகேசிகரு மெனதுகிதகரு இவன் உதாதஹாஸமாசனயிதே

(382,

383. ஆக, ஸர்வோவரன் தன் சிதேஹதிக கருகயாதிம ஸமஸாரி சேத ஸாத யுஜ்ஜீவிப்பிகககிதிக உதயுகதருய கரணகிளபா ரதகாநிகிளப பணனிலி ஸவாஜ்ஞாநுப சஸதரஹ்ருணயாக இவகன பகவதிதே சிக ஸுக்ருத கிதேஷக கண்டு அககேசிககனாமவழியுண்டிபெனது பார்த்த, ததஸபததிக ஸவமுகதி ப்ரஸங்கமும் கவனமய ஸகர்கருணயமும் வாரணககார அஹுஞாத ஸுக்ருதமகிளத் தானே ககித்த, அவன் தன்கீழ் ஜகம் பரமபகாரக தோறுமெனது பததாசகி கூத்திககொண்டு பிபாகுயபகவ விதைதோன அருளிசெய்து, அஹுஞாதஸுக்ருத மககோர ஹேதவாமபகவயயம் தாபிப்பிததாராய சினசூர சீழ, இவர்கீழே

கருவிபண்ணிகளொன்று வரும் பரவாததை அறிவாத மறவுவர், வானவலியாகே ஜீவித்தத திரிவர் தவறுதலு வகைதொரு ஸ்கருத்தியை ஸமுதய வானரத்தாரென்று கிளைத்திருக்கமுட்போடு, சிர்நிறுதகமாவைத் பகவதகேராததை தவறனாகருத பகவதாரினை வகைதார கிளைத்திருப்பின்கொன்று பொருளாகக்கடவது. அப்போததரு, ஸகமமுமவனருளரிக வகைதென்று தெளிபகவஸடவர்க்க அவன கிர்நிறுதகமாவப்பண்ணின் உபகார விசேஷமாகி அநவகித்தநிபுடுமபுதய அருளிச்செய்கிறொன்று மேலே வாய்பததரு ஸககதி. (384)

385 இவகிரநிறுத கிஷகிகார ஸதாபகவனதொரு ஐமிஹ்பததை ஸயரீப பிசெருர் (பாஷபகாரர் காலத்திலே) என்று தொடங்கி

385 பாஷபகாராகைத்தலே ஓதாந பெருமான புறப்பட்டருகுநதநியும
பாநதுப பேரீய தீருமஸடபத்துக்கு உழாக முதகிகென்றாரும்
தீவகிருந வகினை இவகாதத பாநதுநயக, பின்பு பீதந
வாதகதகி ஸயரீபயது.

அதாவது—ஸகே வேதாத தாதாப்ரீததகென்கார ஸமசய விபரீபயமற உத்த செனகிறகிற ஸககககவகவன பாஷபகாரர் காலத்திலே, ஒருவன பெருமான் புறப்பட்டருகுநதநியும பாந்நப பெரீயநிருமஸடபததருகெழாந ஐஞா காதிகாரன முதகிகென்கவாரும் திரவகிருகென்கினை, ஒரு சூரியவஸஸவர், "இத கெடுககவ மர்வககினை அவகவ புறபாந பாந்நிருகிரதாரகென்கொன்று தெரீயாத, தினது வகுத்த ரிசவிவான பெருமான் புறப்பாந பாந்ந வாதிருகக வனன ஸாகருதம பண்ணிஞோம்" என்க, தத்பரஸகததிலே "கித்ய ஸமஸாரீயாயப் போக்தவதுகரு பகவத் கிஷபதகி ருசிரகககக கடிமென்" என்று கிரகிககக செய்கிற, பாந்ருசகி ஸாகருதமென்க அஐஞாத ஸாகருகென்கப பிறாததாய, அவவககினை மிடாபிப்பெருமகிருதவர் "ககக பகவத் கிஷபமபிபாரக ஸாகருத தேவகொன்று கொருவருனிட வகர்வகிய" என்க, பிளிகிருககத பூரகாயர், "ஸாகருகென்கொ கொகுகிறதம கி கிளைகிற கிஷபக தனகிப வகன" என்கருளிச்செய்ய, ஆக இப்படி பின்பு பிறாத வகர்ந்தககி இவகிடத திலே கிளைப்பதென்கபடி. இகககததான "தருதயாககடாயென்" என்கிற பாடகன வயாகவயாததிலே ஸககிரநிறு பூர்வகருகிச்செய்த ஸவததாரககிநே. இத்தக அஐஞாத ஸாகருத முண்டாய்த்தகிதும் அத பகநிறுதவகன்று, அததை வயாஜமகி அககிகிகரு பீசவாரினை பகநிறுத கனநகாயதது. (385)

386 மேலகதமான அர்த்தததை கிவிகெருர் (ஆகவக) என்று தொடங்கி.

386. ஆகவக அஐஞாதயான தகவககிபே பதருககிகொண்டு
கடாவிவாந்நயு.

அதாவது—மேலககொன்க பரவாததாரினை ஸவமுசிற ப்ரஸகககிகள வார ஸகககக இசசேதகன நியாமகே கிளபுமவயான கெனாகருத கிசேஷககிபே இவகி அககிகிககககருப் பதருககப ரிசுததகென்ககி கிசேஷ கடாஷததைப் பணஞுகிறகென்கக.

387. இப்படி அஜ்ஞாநஸ்கருதவாநிபாதிதம் நேஹதவாககொண்டு
கடாக்ஷிகருமனவிய அமகேசரம் விஹதவாகாதே வெணன அருளிச்செய்திருர்
(இவையுடைய) என்று தொடங்கி

387 இவையுடைய இவனுக்கு விநயமுபயிற்ற இவனானது முதலில்
அவன் கருஷத்தது

அதாவது—இந்த யாத்ருசிகாதி ஸ்கருதவகளுமுடைய இவனுக்கு ஞானம்
பயிற்ற இவற்றாகும் விபாகவதததிகாரகபடி காரணகோபா விதரஸுபா கிடந்த
இவனானது கருஷகாமததிகார காரணதிகாரககொடுத்தது அவ ஞானடாக்ஷித்
தென்கை இததான, கடாக்ஷ நேஹதவாகக கொணன யாத்ருசிகாதிகளு மவ
ஞானடய கருஷிபந மென்கை சசபதத்தரீக, தவபவாயாத் ஐஞாநஸ்கருதவ
கருகரு மடி அவன்கருஷி மென்கிறது அசநிகே, வக்ஷயமான விநயவாநிசே
ஷவகிள ஸமுசகிசெநதரவெமாய கருஷகதான சேதகர்மதருணமாகவனஞே
வெனனிக? கருஷகப்பாது கர்மத்ததக கடாக்ஷிததவாகிதம் மென்கபதய மது
காஹ காரயமிற்ற. (387)

388. தவவிநயவாநிதி விவனுக்கு ஸம்பவிகருமதகை அருளிச்செய்திருர்
(அதாவது) என்று தொடங்கி.

388. அதுதனனை நீடுபத்தக இவனானது ஒன்றும் வையவேண்டாத
படியி வீடுகரும்

அதாவது—அதிகவிசேஷிதவாயக கிடக்கிற தகவகிகே உஜ்ஜீவகோபயோகி
யான காரண ககோபாநகிள பரமதவையாகே அவன் கதபபடிமய அநானகித்தரக,
தததிக ஸததரகிகளுள் இவனானது ஸ்வீகாரஜீவகாமசததிகவன செயதபடி கண்
கருகவகவொழியத் தாக்ஷு பரவருததி பணனவெண்டாதபடியி வீடுகருமென்கை.

389. பசவா கருஷகயா விவனுக்கு விநய மககேரபபறதககை யாத்ருசிக
காதிகவாகாதரீக யானது, இன்னமும் கெவனகெனது தகிப்பிகைகககவாதல்,
கேசகொணன இவனாக ஞானடய பரகாரததய புபாநிகைகககவாதல் அருளிச்
செய்திருமேக (பகமுபதக) என்று தொடங்கி.

389 பகமுபதக உபுஷது தடுகது விநயநயப்போரும கேதாதத்திகே
உதரீ முகத்தது பகவாயத்தயாயகே, இவனானது தவனடயே
விநயமுபயிற்ற பத்தியுமன் பமுபுஷத்தத கருஷத்ததட்டின.

அதாவது—புநிகாத தரிக திருகதிகதனதிககே பகமுபதக உமுஷது கடு
வது விநயதவாககொண்டு செயககவாயப்போரும் கேதாதத்திகே கர்ஷகன அதுக்
கெனன வெரு கருஷியு பணனதிருகக உதிரியானது முகித்த விநயத தரிக
கடமகப்போகே, மேறகொணனப்புகுவித விநயவாநிசேஷவகவாதல் கேசகொணன
யாத்ருசிகாதிகவாதல் இதககெனன வெரு கருஷி செயவவேண்டாதே இச
சேதகர் பகவகிகே தவனடயே விநயமுபயிற்றதது, பகதிகரு கர்ஷகளுள்

காவ்யா ப்ரவாஹுருபேண கடகதே மைஸ்யாயாதே பழம்புனததை ஸத்ருஷுததத் திருத்த மெனதபடி. (389)

389. (இவை) எனது கீழ்க்குளிச்செய்தவற்றை விசைகரிகைக்கரை நன்விஷய பரகததை அதுவகிசுரீசுர் (அவைதானெனவென வெனசூன) எனது.

390. அவைதானெனவென வெனசூன,

391. அதுகரு உத்தர மருளிச்செய்திரா (ஸ்ரீகருத) இத்தாதிபாரே,

391. பூங்கருத புனய புனய பனவகினை கீடாம புநீதது, உத்தர காதததி ஸைனகொனது ப்ரவாததக்கு மத்தனை வெனனுபயக கெயெழித்த தகையினை, தாமா? தாம திதா தினையது? தமகினைபெக் போககெயது? எனது பிதப்பன கிள திதப்பன கிசெஷககருண்டு, அவையாதகி, மூப்பு மொக்தவையாதகி.

அகாவத—முனபு செய்ப்பட்ட புனயபாபருப கீமத்வயததினுடையவும் பகைகளை ஸைர்கை காவதிகளினினை கொகைம மதுபித்த மேதுள்ள காதததி ஸ்ரீகருத வானகைகொனது புனயபாபருப கீமகவகினை பாவத்திகைமததிகா வெனது கொகைததகதையபடி. அககீமாவாய கீம பனாதுபவத்திகை காவபா திகைவினத தகையினை காவாதே தேஹிமா தேஹாதிரிகைரே ஸைதாதாரே பாதகதாரே காமாரெனதும், கெகருமபடி கினசூமே பிகழகருபபடி கினசூமே? காம கினதகினைபிதெனதும்; இப்படி கினத கைகினைபெக் கீடெதுகைகெடென போககடி யேதெனதும் தனனகடபே புனடாவன கிள கிருபன கிசெஷககருண்டு, அகிருபன கிசெஷககாவதக, பூமோகதகவான பாத்ருசிகைதி ஸுக்ருதக காவத மெனவக (391)

392. இககீர்தேதுக கிசுரீகா காம காவதாததினெனகி கொககித் தெனன அருளிச்செய்திரா (யதாஸி) எனது தொடங்கி

392. "யதாஸி மோககா: பாதித" எனது தொடங்கி இத்தூடைய காமததை பகை காவதாததினை கொககிதது.

பகை காவதாய தாதெடகி ஸைதிகைதபாசினி திருப்பது, அதினை வென திரே அஹிரபபுதய ஸைதிகைத பாகுசாதாரண கருதலைய காத காவபனல ஸையமா எனதிறபடிய கைகத்தகரு மாதிகைத பகைகரு திருகைச்செயதே தததத ஸைதிகைதகைதேததும் அகாவத கை கைகருமுனகிற; அதிகைத ஸைதிகைதகரு அஹிரபுதய ஸைதிகைதகரு குதான காதகாவகையினை இத்தத அஹிரபுதய ஸைதிகைத எனதிறத; இத்த ஸைதிகைதகினை, "தனனுனார்கினை கீகார் கனடத் தமகான" எனதிறபடியே ஸைதிகை தினைபித்ததோது ஸைதிகைதகினை கிருகரும ருதாரினை, தேவகவிபய ப்ரஹம கிததகரு ஸ்ரீகாவதபகையான செனதறுவத்திதத ஸை ஸையககெனலாம கெடக, அவன கினைபித்ததகெனகி காவகிறக, பதினாச மத்வயததினை இவன பனனகினை பரககத்தகரு உத்தரமாக மைஸ்ய மோககிதேதுக காவன கிசுரீகைதி அதுகாவதாததி வெனது காவகைகருக கினைகி கைதி புன

[illegible]

393. இப்படி எவ்வளவு சொன்னவனவனதிலே சி?ஹதா விஷயமாகத் தகரா போல பாதுகாப்பை ஆபத்தமாகவேண்டாத ஆழ்வா இயங்கத்தலைத் தெரிய வருகிறசெய்தாசென்றோ மேல (செறிதே) என்று சொல்லி.

393. "கேரீதே வதங்கசேவன" என்ற இளவீரத்தலைவர் பெருமையாக
அருளிச் செய்தாரிதே.

(வெறிதே வருகசெய்வார்) என நன-விட்டுறையுமாக வருவாய் பண்ணுவரெனற படி. (இவ்வந்தததை எப்படியாக வருவாய்செய்தார்) என நன, இவ்விதேறையும விஷயிகாரமாகிற நனவாய்ததத்தை மைய விபரம்பரற மகனரு மறிப்புமபடி ப்ரகாசமாக வருவாய்செய்தா ரெனகை. (393)

394. அந்த நிவ்வனலாகிக கலாதரோகநிவி கபிராய மறிவாதார் சக் கையை பதவதித்துப் பரிஹரிக்கெஞர் (செய்வார்கடரு) என நு தொடங்கி.

394 "செய்வார்கடரு" என நு அருளுகரு நேது னுக்குத மெனஞ்சிறந்தே யென்கை; அப்போது "வெறிதே" என்கு விடம ரோது.

அதாவது-"அருளசெய்வார்" என ந வந்தரடி, ஆகருத தானென நு மபே ககலிகே, "செய்வார்கடரு" என நு, அருளுககரு குறுப்பாகத் திருவுள்ள முககரும படி. சிலவறகறச் செய்புமவர்களுக கெனகையாகே, அவன அருவாய் பண்ணுமகரு றேறது சேதம் னுக்குத மெனஞ்சிறந்தே யென்கை? அப்படி சொலதுமபோது விடுறையும வாய்வான "வெறிதே" எனநெவிடம மககதமகர் தெனகை. ஆகையாக, "செய்வார்கடரு" என நன, தானசெய்ய கிறந்தவர்களுக கெனறபடி. (394)

395. ஆபிழகவயத்தகரு பகவத் கருவாய் காரணம், அதவிஷததகரு னுக் குதம் காரணமென நு கிறந்ததச் சொலதுவார் வசாததை அருவதிதமுககொண்டு பரிஹரிக்கெஞர் (பகவதாபிழகவயம்) என நு தொடங்கி.

395. பகவதாபிழக்கவய னுக்குதத்தவனத்திகே பகவத் கருவாயாகே ப்ரகக்ட்ரு. அதவிஷயம் னுக்குதத்தாகே யென்கை, இந்த பக விசேஷத்துக்கு அததை விததயாக்க மொனஞது.

அதாவது-அவநிவாயம் விழகவயப்போத இசசேதமகரு பகவத் விஷயத் திவி பிறகெற வாயிழகவயம், இவனுண்டய னுக்குத விபந்தமகவனறிகேகே கேவல பகவத் கருவாயாகே பிறகெறது, தத்பூர்வபாயியான அதவிஷயம் னுக்குதமடி யாகப் பிறகெறதென நு சொலபயார்ககே, அதிவாயமருணுதியாய ஆத்மோஜ்ஜீவ வாயுராய் பிருகதான பகவதத்தேவமகிற இப்பலன்சேஷததகரு அதிஷ்டுதா மான யாத்ருசகிகாதி னுக்குதத்ததை காரணமென நு சொலவொனஞ தென்கை. ஆகையாக அதவிஷயத்தகரும பகவத்கருவாயே காரணமென நு சொலவிஷய மென நு கருத்து. (395)

396. சாஸந்தாவிஹிதமுமாய சேதாவிதிதமுமாய இதை யாத்ருசகிகாதி கருகரு னுக்குதமென நு பேரிடா ரினஞரென னுயட ததை கைகபரி ஹாரஞபெண் அருவாய்செய்கெஞர் (சாஸந்தாமு) என நு தொடங்கி

396 சாஸந்தாவிதிதமுமாய சேதாவிதிதமுமாய இதை யாத்ருசகிகாதி கருகரு னுக்குதமென நு பேரிடா ரினஞரென னுயட ததை கைகபரி ஹாரஞபெண் அருவாய்செய்கெஞர் (சாஸந்தாமு) என நு தொடங்கி

அதாவது—விடுதலை விடுதலை என்று இவ்வளவு விடுதலை, இவ்வளவு
கார்த்திகேயனாய் மயங்கிவிடுவதென்பதென்ற ஆழவாய்ந்த பகவத்கோ
புராணகவனான பாசனங்கள், "கெறிநீர் பருளசெயல்" "காண்நீர் செய்து
கென்னென்குலை நிகழவதே" எனவும், "நிஞ்சலிருந்திசையின் வென்றே
னெனன்" "மாதவனென்றிதகொன்றி" எனவும், "கொன்றேனது செய்த
யிலைன்" எனவும், "கொன்றேன் பகிழ்வி" எனவும், "வானெத்தவத்தாற
காண்பனகொ வினது" எனவும், "வானின் தகளுசெய்தேன்" எனவும், இவையி
களான பகவத்கோடுதல்களெனவும் தவண்பகவத் திகழ்பெனப்பத உண்
டாளுறவிபானே சொல்லுவதானபகவத் கருத்தறிவாதவர்களுக்கும் பாஸ்பாவிருத்தம்
பேரான பரதிபாவிருமென்கை அகற்றிக் கொள்ளும் பரிஹாரகவனான,
"மாதவன்" "மகி" எனவென்கை வயவநத்தபுகழிமாதவான்கையானே அவதகை
ஆரோபிதவகை மேனங்குமெற பகவத்கருளாய் அககொடுதலு, அவத நேத
வனநென்குமிடம் விதகம்; "கொன்றேன் பகிழ்வி" எனறது, என்கருப பக
ஜமங்களுண்டாய்ப்பகவதாய்ந்து வான வாதவநாடிபகவ பண்கிறதென்கு
வையிவான்கு சொன்னவித்தினை, அகக ஜமம் உண்ணப் பெறுககரு வாத
துடிபகவ பண்கிறேனென்குபகவ வனது; "வானின் தகளு செய்தேன்" எனறது,
"இருத்தமிழகவான்கு வினைபகவத்கு சொல்லப்பெற்ற பரிதவதிகவதகானே வன்குப
பேரான பகவதம் பண்கிறுக்கிவென்கு இப்பெறுபெற்ற தகவம் கவாவித்தகவத
மென நிப்புண்டகவத்கு விடுதலகவத்கு வாதவதக வாதவதக விடுதலகவத்கு பகவத்கு

தோற்றமவற்றுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்கள் (மறறுமுண்டான வகதவயங்கள் வன்), மறறுமிக் கிரீஹேதக ஸதாபனார்த்தமாகச் சொல்லவேண்டியவையான சவும ஸம்ஸ்கிருதி சகரஸ்தே பராமயமாகே ஸம் காமபி, ஜீவே து:ககாருதே ஸிஷுணு: கருபா கரபபஜ்யபதே, சிவோஹேதக கடாஹேண மதியே மஹாமதே, ஆசார்ய ஸிஷுபிகாராத் பரபதவகதி பரமகதி, காஸென புருஷகாரேண ஸோபயமயே நேஹதா, தேவஸம் ஸிவசசையவாஹம் பரிஹே கருகித கதாசா இத்யாதி பரமணமகஸம், ஏதகதகாரஹகதர்கககஸம். (ஸ்ததரபயதநாகே சொஸ்துதி லோம்) எனறது, இவையென்களு சொஸ்பார்கருமன்கித கரகதபரபப வருமென மருகிச சொஸ்துகிரேமிஸம் பென்றபடி. (397)

398. ஆக, மே (பகவத் குணதஸாதா மயபிறிது) எனற பரிஜ்ஞகரு உபபாதகமாக, ஸ்ரீபாத விபுதிதிகே) எனற தொடகி இவவவவம், ஈசவரன் இவ வாதமோஜ ஜிவகார்த்தமாக விபுகதகஸ்யே பிடிதத கருஷிபண்ணிப போருமபுபை ஸிஸ்தரேண அருளிச்செய்தார், அதுதனை விகமிகிருர (ஆகையால்) எனற தொடகி.

398. ஆகையாக் இவன் விபுகளு தமாயிதபட்ட உஜ்ஜீவிகைகரு க்ருஷிபண்ணி ஈசவரன் யதுஸக்திததாஸ வபோத்ய தீபயாகுயே பிடுககு பித்தன்.

அதாவது—ஈசவர ஸிவகார்த்தமோஜஜீவகத்தகரு கருஷிபண்ணும் கடடின் விதவாகையாலே, இப்படி விசேதனைதனபகவ விபுகளு அவஸ்தைவிதுமுடபட இவனுஜ்ஜீவிகைகரு கருஷி பண்ணிப்போகத குணதிகளு அவன் அதுஸக்தி தாஸ, சவுமபுத னுனவவ ஸிவவவஸதாபகாராகி ஸம்ஸம் காமாதுருணமாக ஸம் ஸரிசகவிடாஸெனற ததருணவிசவஸத்தாகே ஸாவகாஸமும் சரபபாருயே விருகரு பித்தனை, பவபரணகமிஸம் பென்றபடி. (398)

399. விபுகளுதஸகிதுகட்ட உஜ்ஜீவிகைகரு கருஷிபண்ணின் விசவரன் யதுஸக்திததாஸ எனற தாம மேருளிச்செய்த வாதததி ஸாபதிகருடலாக லுஞ்ஞாநதிகருடைய அதுஸாதா விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிருர (எதிருழகபுகரு) எனறது.

399. “எதிருழகபுகரு”

“எதிருழகபுகரு” எனறது, என்கருத் தபபவொணனுதபடி பாததவிட மெகரும தானேயாபபடியான வயாபதிதிகே உடபுக கென்றபடி. “எதிருழக” எனகிறத, அவதாரபரமாமறறுணனாராலே வயாகவாதமாயததாதிஸம், இப்போது இவரிவவிடததிக வயாபதிபரமக வருளிச்செய்கிருர். அகேவோஜுஸக னுண்டா விதே விருபபது. (399)

400. அதுகரு தருஷ்டாததம் (ஒருவன் பிடிக்க கினைதது ஸுஸா வன்வாஸைப போலே) எனறது.

400. ஒருவன் பிடிக்கின்றது ஸுஸாஸவாஸைப போலே வயாபத்யம்.

அதாவது—ஒருவனைப்பிடிக்க விரைந்தவன் அவனைத்தய யமம் பிடிக்கவேண்டுமென்று மயிசிலேசுததானே அவனுதரச சேர விரைபுமாப்போலையாதது ஓராத மாயை வகப்படுததிகொளளுகக்காக னைக சேதனசேதன்களிலும் வயாபிதது கிறதும்படி; ஆகையால், வயாபிதம ஸ்வர்த்தமாகவென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகரது ஸந்திப்பதென்கிறார். (வயாபிதம) என்றது, ஸ்வர்த்ததேஹதவானவதுவு முடபட வென்றபடி. (100)

401. ஸ்ருஷ்டயவதாராதிகளை ஸ்வர்த்தமாக வதுணாதிகளைய லித்தவத் தரித்து, இதுகரு த்ருஷ்டாதமாக வகுளிச செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்ட யவதாராதிகளைப் போலே) என்று

401. க்ருஷ்டயவதாராதிகளைப் போலே க்வாததமாக காந்திரே த்ருஷ்டத் த்ருஷ்டப்பபு

*முதலீர ஓரத்தில முதற்பாடபுகே, ஸ்ருஷ்டயை ஸ்வர்த்தமாகவும், இரண்டாம் பாடபுகே மூன்றாம் பாடபுகே, அவதாரதனை ஸ்வர்த்தமாகவும் இவாதாமே யதுணாதிகளினாலே (அவதாரதிகளை) என்கிறவிடத்தில, ஆதிசபததானே, குணசேஷதாதிகளைச் சொல்லுகிறது. (401)

402. இப்படி இவன் விழுக்கூனதகசிறும் ஸ்ருஷ்டயவதாராதிகளானே விவனுடைய வறுஜீவகத்தக கவன் கருஷிபணணிப்போகுகிறது தனனுடைய கிரேஹதக கருபவாலேயிதே, தாத்ருச கருபாபலியினுகரு அவசயாதுபாவயமென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாதமாக வகுளிசெய்யுகின்றகொண்டு, நே, (சிப்பரானு கிருக்குமிதத்தின) என்றவதகத ஸதிசுகிரகிறார் மேக (கம்பமபோலே) என்று தொடங்கி.

402 கம்பமபோலே க்ருபவதே ப்ருபதித்த யதேனும்.

அதாவது—தான் செயத புண்யபாபருப கம்பம, * அவசய மதுபோகதவயமா என்கிறபடியே அதுபதிததேயதிரேணாஜமோபாதி, கிதயமெனார நேஹவான காமத்தைத் தனளி கிதயலுரிசினோடு ஸ்வர்த்தமாக பாபோகருககரு நேஹவான அவனுடைய கருபாவமும் இவனுக்கு திரைசலிகையேயாகிலும் அவசய மதுபதித்தேவிடவேண்டுமென்கை. (402)

403. கம்பபூதகருப அகாதியாதிருககசெய்தே, காமகாததாவான சேதனனுடையவும் ததயததாதாவானவிசயனுடையவும் ஸ்வாதகதயவகனாலே தகயப்பட்டனதே கிடகதுபோகதது, இன்னும் மப்படியானுனவென வகுளிசசெய்கிறார் (கருப பொருபபுகளை) என்று தொடங்கி.

403 கருப பெருகப்புகுகை இதுவ க்வாததயததானும் தகய வென்னுதபடி இதுகையுமழ்யப் பெருகும்.

அதாவது—கருபாகுணம் கிரயருச ஸ்வாதகதிரான விசயான தானிடக்கட லிசிலே வரதவாதே யகிகிரிக்கக்கடவோமென்று திரசேதனை கர்மாறுகுணமாக கிரவதிகருமனல்ல, இதுவ ஸ்வாதகதயததானும் தகயப்பாடு கிறதும்நெழிய,

அக்கப்பட்டியை வாராமையானே துர்க்கிப்பற்றுக எனின் பவனதானே மேல விழுந்தாலே கரிகைகருடையடி பெருகுமனகில, ஸ்வராயமான விசுவானுடைய சேதகர்மாறுகுணமாகவே கிர்வழிக்கக்கூடவேமென்றிருக்கிற ஸ்வாதந்தர்யததா ளும், ஸ்வவிஷயமான சேதகனுடைய 9-9-தினமெருநிர் மமைவாஜ்ஞா பவநா முலவை கயவர்தததே ௯ என்கிறபடியே ஸ்வரஜ்ஞானைய பதிலாகித்த கூடகைக கடிபான ஸ்வாதந்தர்யததா ளும் கிரோதிககவொண்ணாதுபடி "விதிவாயகின்று காப்பாரா" என்கிறபடியே உபய ஸ்வாதந்தர்யகுபமான கிரணா கரைபுழைந்ததழியுமபடி குருட்டில கிணைமை மேனமேதும் பெருகாசிற்று மென்கை. (403)

404. ப்ரகருதிபில பயாபயிற்றுககனாகச சொன்ன ஸ்வநிதாஷ பகவத் குணவகளில பகவதககொண்டு, கர்ம காகுணபகன ப்ரதாசகனாகையான அவற்றை புப்பாதித்தகொண்டு வாதர் சீழ்; அது தனனை கிசமிததருளுகிஞர் மேல (பயநேறுது) என்று தொடங்கி.

404. பயநேறு கிடம், அபயிற்றது கிடுன்பம்.

அதாவது—ஸ்வராயன உபாயமென்றிருக்கிற இவ்வதிசாரீகரு இன்னமும் ஸ்வநிரமபூவாததிகில செயலதென்? என்கிற பயத்தாகே நேறுது, அகாதிசாஸ ஸ்வநிரிகைகருக காரணமாய்ப்போகத ஸ்வகாம ஸ்வாணம், "குழிநெப்பு மருகமே வரப்பெறுமே" என்கிறபடியே, ஸ்வனாஸ கமருகம் வரமாட்டாது, சிரோவணாதத் திலே பகவத் பராபதிகமும் கண்ணழியிலை என்று கிரப்பயனா கிருகைகரு நேறுது, கர்மததைப பாராமனைகரித்த ஸ்வனாதத்தை பகவதுததத தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துகொள்ளுகைக குறுப்பான அவனுடைய கிரேற்றுக காகுண்ய ஸ்வாண மேனகை (ஸ்வ தோஷாதகைதாசம், பகவத குணதஸகைதாசம்) என்று தொடங்கி னத்தை கிசமிக்கிற விடமாகையானே (கர்மம், காகுணம்) என்கிறவிடத்தில் ஸ்வாண பர்யதம் விவாதிதம். (404)

405. இப்பயாபயகன கிரணா கிவதக கெவவனகை கூடுகமென்ன அரு ணிசசெய்கிருர் (பயாபயகன கிரணமும்) என்று தொடங்கி

405. பயாபயககிரணா கிவதக மாநிமாநி ப்ராப்தியனவும் துட்கும

அதாவது—பகவத கருபா விஷயமாய பரகருதிபோடே கிருகைகையானே அகாதிசாஸ ஸ்வாண நேறுதுவாய்ப்போகத ஸ்வகாமத்தை அநுகதிப்பது அத தைப்பாராதே அகிகரித்த பகவத காகுணபத்தை அநுகதிப்பதாய்கொண் டுநே இவ்வதிசாரி கிருப்பது; அதில, கர்மத்தை வதுணத்தித்தபோது பயமும், காகுண பத்தை வதுணத்தித்தபோது அபயமும், இரண்டும் மாநிமாநி ப்ரகருதி ஸ்வபத் தமறு பகவத்பராப்தி பண்ணுமனவும் கூடுகமென்கை. (405)

406. இப்படி உபயமும் மாநிமாநி பராப்தியனவும் கூடகிறதென்? ததருண விசுவாணத்தாமே யெப்போதுகொகை கிரப்பயனா கிருகைகொண்ணாதோ வென்ன அருணிசசெய்கிருர் (கிவர்த்ல ஜ்ஞாஸம்) என்று தொடங்கி.

406 தீவரதயஜுநம் பயனெழு, தீவரதத ஜுநம் அயனெழு.

அதாவது—அவனுடைய கருணையதாரினை சிவாததிப்பிக்கெப்பதற்கான அமித்யா காமவாணனை ருசி பராக்ருதி ஸம்பகத விஷய ஜுநாவ, இவை விடகையாரினை துணை மும் ஸம்பாசம் மேலிகுத செய்கதென? என்கிற பயனெழுது. * ஸர்வபாபேபயோ மோகாபிஷயாமி * என்று, ஸர்வேசுவர விவரகரத தானிப்பொழும்படி பண்ணு கையாரினை இவற்றாகரு விவரதகையான அவனுடைய கருணையவிஷய ஜுநாவ, ததபய ராஜரிதய நெறுதுகெனகை, விவர்த்தக பகமரிததததம் விவரதம் விடகரு மனவும் பயமும் கடுகடுகிவ கைசெனெனதுமெனது கருத்து

ஆக, இப்பரகாசனததாம் இவறுகரு பயா ல நெறுதுகெனும், ததபய விபர்ப யத்திக விததிகமும்தவும், தவிபந்தக கைச பரிஹாரகெனும், ஸர்வேசுவரன ஸம் ஸாரிகனெரு குஜுஜீவகததிக கருவி பண்ணுபடியும், அஜுஞாத ஸுக்ருத பகவதமே கார நெறுதுததயும், இவிரிநெறுது கஞ்சிகார கையவாபிஜுஞர் படியும், ஏதத கையவாபிஜுஞர் படியும், இவகர்த்த மபிபுத கசைவித்தமென துமதவும், அஜுஞாத ஸுக்ருத கையாரினை ததகருவி பகததயும், தஞ்சீருண பகிதமும், அககோசப் பறத சாமகை காதாசுதகமாக கையிமக விசுகை கடியும், அவற்றின தகவகிதயமும், சவமபூத விஷுரிசார காதாசுதததததமும், இவவிஷுரிசார பெறதகர் இத்தத வெளிபாகப பெசின படியும், ஏததகபிஜுஞகசைபரிஹாரமும், ஆபி முகயகத் தகேஷ ஸபாபிததகருபாஜுவிதததமும், யாத்ருகெனகெனிக ஸுக்ருதாமயீசுவரகருதமென து மதவும், ஏததர்த்த விஷுபாபிபுததகசை பரபார விஜாத பரிஹாரத்யதகதிநெறுது வும், தீழ்பாரக உபயாசிததததததததத பகிதமும், தோபதிநெறுதுததபா ஜுஞாநிசார ஸகதாசுதமும், கிரிநெறுது கருபாபகசைபாதுபாவதததமும், ரதரு கருப ப்ரவாஹ தாவிவாரததமும், பாகாநுதி ப்ரதிஜுஞாதர்த்த கிவமும், பயாபயாதுவாத்ர காலாவதியும், ஏததபய நெறுதுதத ஜுஞாத விசுகைகனும் கெனதுகையாரினை, இவ கதிசாரிகரு அதிவகாதி மோகாபயாத அகெனப நெறுதுகையான பகவதாசனமிச கருபா பரபாவம் கிதைநேன பரிபாதிசெப்பட்டது. இததக, தவியாபதேஷ்டரு பூத-ஆசாரியோபகததயாதிசெனும் ததபதிஷ்டதவயார்த்த ஜுஞாநிகருகரும நெறுதுகையான பகவத கிரிநெறுது கருப கையகம் கெனகப்பட்டது (406)

சுவ ப்ரபய ப்ரபக ப்ரகாசனம்

407. இப்பரகதததிக உபகாமமே பிகுத்த இவ்வளவாக, கிரிநிதாபய பூதன ஸர்வேசுவரனை சேதனகரு பரமபுருஷார்த்த கைகன மோகா கிரிநிதிகரு கிரபேகா ஸாதகமென தருகிசெவது, உபாயபூதன ஸர்வேசுவரன காமபிந்தக மாக ஸம்பரிப்பிக்கென கருணையதபாதகனம் முகதனுகென கன திரங்கு ஸவதத் தானுகையாரினை அவனை உபாயகையபறதி கிருகருமகர்கருகரு, ஸககாதுகாதா னததததத தத கருணாபாதுகாதததததததத கருப பயாபயககை பகவத்ப்ரபதி மாறி மாறி விடகரும்புகையும தர்சிபித்தார தீழ் இனிமேல், ஸாகாசகாராயனோ தேன கருதன மாத்யமம் ததம * என்று "நிருமாமகை கொழுன தானே

சூருவாமி" எனமுஞ் சொல்லுகையாலே அந்த வித்திதாபாய பழிப்பூதமன்றியே நச்சரமாவதியாய், பகத மோகங்க விரண்டுகளும் பொதுவாசிருகளை யன்றிகூட மோகத்தை ஹேதுவா சிருகையாலே தந்திஷ்டர்க்கு பயபரஸகமின்றியே ஏப போதுமொகை தீர்ப்பாயராக கொண்டிருக்கையாய், கர்வாவதியான ஸவரூப ப்ராப்யங்களுக்கு அநுபமான சரமோபாயம் கைதாசாயாபிமாதீமபென்று எனக் வேதாந்தஸார வித்தமரான பூவாசாய்க்கள் தக்கனாகுத் தஞ்சமாவதஸைதித்து உபிதசெதமபேபகத ஹஸ்யர்த்தத்தை கைகருமதிகதாஜீவிசருமபு பரபகத சேஷத்தாஹம் ஸாஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்திருர் அதிக இப்படி பயபாயக விரண்டம் மாறியாதி யதுவாததியாமக கப்போது மொகை கீர்ப்பயனாசிருகையாவ தெரு வழிபிஸிஸியா வென்று மாகாணகதவிதே யருளிச்செய்திருர் (ஸவதஸ்தரீஸ்) என்று தொடங்கி.

407. க்வதத்தினை உபாயமாதத்தான பறநிஸியோத்திரே இயஸமதேதா ஸவவது.

அதாவது—கர்வாதுருணமாக ஸம்ஸரிப்பிகளையும் கருணயாதுருணமாக ஸம்ஸார சிவருத்தியைப்பண்ணித் திருஷ்டகனிதே சேர்த்துகொள்ளவும் வகை கிரகருச ஸவதத்தான விசுவரீச இஷ்டாசீஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரங்களுக்கு உபாயமாகப் பறநிஸியோத்திரே, யாவதப்ப்ராப்தி பயபாயகவிரண்டம் மாறியாதி கட்டருமென்று சிப்ப்ரணககதாஹுளளதெனகை பரத்ததாஸவரூப மோகைஹேதுவான ஸவாசாய்வினை உபாயமாகப்பறநிஸி சிப்பரணககமினை, கைததசிப்பயனா சிருகையா மென்றுகருத்த (உபாயமாதத்தான) என்று ஒரு முழுச்சொலித்தனை. (407)

408. பரமானுத் பரமேவசிசயம் பண்ணவேணுமிதே; இவவர்த்தமென கொண்டு கிரண்டிககககடலோமென்றுமாகாணகதவிதே யருளிச்செய்திருர் உண்ட போது) என்று தொடங்கி.

409. உண்டபோ தொருவாததையு முன்னுதபோ நேருவாததையு
கொணுயர் பததுபபேருஷ்டே, அவர்கி பாதவகெண்ட டனது
இவவர்த்த மற்தியிடுவது.

அதாவதமதிகை கருணப்பெற்று பகவதபகவகதாரகாரசிருகையும் ஆழவார்களுக்கு உண்டபோது முன்னுதபோதமாவன, பகவதபகவ தக்காப காலகை; அதிக, பகவதபகவபண்ணி ஹருஷ்டாஸனபோது, தததாஸயசிவருத்திகாமதயா ததிபதாஸயததிலேபூனதி, "பகிதம் பிறப்பிண்டிதே நெமணயாளும் பரம" "காணும் பிறப்பிண்டிதே நெமணயாளும் காத" "கருணைபுரிமணமும் கமணம் பகிகரும் பிராககை" "கவிப்பிளநியாண்டெமணம் கணமகணமாகதாக்கரப்பர்" "கணமப்பெறுததெமணம் காலுபககெனகெனற கவா" "எம் பஸிதபிண்டிதோது கைதொழுருகைதாமகை" "அவனடியா சிறுமணிகரே பெண்ணை யாண்டாசிககை திரிப, சைதாமகை கணதிககருதான கறுமணிகர கணமணிககெழிப் புருதக, உறுமோபாஸியேதுகை" எனமு, "ஆரெணணும் கெஞ்சண்டயாத நெமணயாள வாரே" "கூனததிகெனியுருகை கினைவாரென குவகரே" "கேசிததொழுவார கசசெனறன கணகெனே" "போளன்னபோளதம் பெரியோரை யொருவாஹம் பிரிவினேன," "கணனாக கணகிருகை கையாத் தொழுவாரை கருதக கை,

உன்னுத கௌகூதறதிமாவத பாலகனரீசா" என்றும், "கடவகண்டிடக
கூடுமே கதளாணும் கணபவஞகித." 'தொண்டாடிப்பொடியுட காமபெறிக
கணகரீச் சூடக்தாடும்பெடகபென்ருகித," "இன்புறதொண்டர் சேவடி
யேததி வழுத்த மென்னெஞ்சமே" என்றும், இத்தயாதிகளான தத்விஷயத்தினும்
காடக ததீயரீ கமகரு சேஷிகளுநாயோபிப பூதருமென்று அத்தயாதமபண
ணிபபேகவத, பகவதபவகாப கவிஷ்டரானபேத, அப்படியும் சேஷிகளும் பரம
பராப்யபராபக பூதருமன ததீயர் கவிஷ்டரிதாரகிருதததும் அவகனடகக கெஞ்ச
சௌகாமக பகவத விஷயமே பராபயமும் ப்ராபகமும் கினைதத, "காணவாராய,"
"காணுமாதருளாய, "கவிசௌ வெஞ்சிறகவினகிதத கமகமும் கவிசெனென
செய்கேன," "வெஞ்சமத்திரேசாதாத கெயமகுகளும் வாரகுக," "வாகுதவா
வுன வாகு பார்த்த வாரமனத் குனறிக புறகினைதேன" என்று இதயாதிகளான
கூர்த்திபவசாரபகந்தாவத கவிசெத, "வெஞ்சிறகற்புன" 'கடவகனரீசெடக
கினை கினை" என்று இத்தயாதிகளான, கெறுபபத உதறுவகாங்கயான, உண்ட
பே தொருவார்த்தம உன்னுதபேதொரு வார்த்தமும் சொகறுவாரீ என
கிதா ஆழவ கவிசெனரு மேக பாகுதிசௌக கவிசௌகா கிருகைகயான,
(பததிபெருண்டிதே) கவிசுரீ. (அவகன பாகுதிசௌககனென்று இவ்வார்த்தமறுதி
கிடுவத) என்றத, மயர்வறுமறிக மருளபபெற்றவர்கனகையான பாதமார்த்தித
காடக சாமபர்வததகருள தனினறமகடபத் தெனிககனெடு பேகன்கினை
யாகிதும், சாமபர்வக கிஷ்டரனதீய பாதமாவததிச மனடி ததபவ ஹருஷ
டரானபேதொனகற சொகறுவத, ததவப கவிஷ்டரானபேதொனகறத்
சொகறுவதாய, ஒருடியுபபடரகனதவகன பாகுதிசௌககனென்று ஆசாரியன
உபாயமென திவவாத கிசைய பணனுகதெனகை. (408)

409. கினை ஆரகனகென உததிசெவதென அருளிசெய்குரீ,
(அவகன) என்று தொடங்கி.

409. அவகன கித்திசுப்பாடுகரு குண்டிதே, அவ பாகுதிசெனடு
இவ்வார்த்தமறுதிபகடகென.

அதாவத—"மேகினைவன பௌனடி, தேவமற்றதீயன" என்று,
வ்வாசாரயரான கம்மழவார் திருவகனான பராபயமும் பராபகமும் புறவறப்
பறதி அகிதிசௌககதததாய "கவிசௌககிதரினபெய்தினை" என்று தத்
கவிசௌககதததத கிபாராய, "அடியென கிதரிதன" என்று, உதவதரிதத
பறதின சௌககிருகையான சாமாவததிசுறமறிதத பேககிறகசெய்தே
தீதகவிஷ்டரனதீய பாதமாவததிச மனடி ததவககனயபாசாராய,
உண்டிபாதொருவார்த்தம மூன்னுதபேதொரு வார்த்தமுகு சொகறுவத
ஆழவகன பதினமகாய அடியிக ஓரகனவன திருவகனபபறதி அவகாத
கவிசௌககிருகைபெருதித கவிசௌககனயதததானே சிசேறம பகவத விஷ
யததிச மூதற மூன்னகிதத ததபவதகசரி சொகறத சொகறுவத
ததவபதகசரி மூனகற சொகறுவதாய, இவகன பதிதபாடுன; என்று
பதிதனிததிருகமும் ஸ்ரீமதாசாரியமாவொருவருகித; சாமபர்வ கிஷ்டரார்

ஸ்தாதகருப வசவரான இவருடைய பரவரமான கண்ணிதன றுத்தாமலைப்
கொண்டு இவ்வர்த்தந்தை ஸம்சயவிபரீய கதமற விசயிககக கடவேமென்னை.
அதவா, (உண்டபோது) இவ்வாதிசுரு, பகவதஸுபகம் பண்ணினபோது "உணவு
களித்தேற் குயரெனருறை" "பாவர் விசயகை வானத்தே" "மாறுளதோ விம
மண்ணினமிவா" என்று இப்படி அதுவ ஐவித ஹர்ஷபரகாஷ கர்விதமானதொரு
வார்த்தையும், ததஸுபகம் பெருதபோது "மதியெல்லா முன்கலங்கி மயங்குமால்"
"சாபலொடுமணிமாலை தளர்ந்தேன வான்" "காணவாரா யெனறென்று கண்ணும
வாழும் தவர்கத" "தீயோடுடன் சேர்மெழுதா புலகை திரிவேடு" என்று இப்படி
சோகிவக ஐவிதமானதொரு வார்த்தையுஞ் சொகதுவாரொருவரிருவருமன்றிக்
பததப் பேருண்டிறே; ததீயோ சேஷிகனும் உபாயோபபபூதருமொ றறிந்திருக்கச்
செய்தே, தததருணமால் சிற்சுடட்டாமக பகவத் விஷய கைகககண்ப பரவரால்
இப்படி உண்டபோதொரு வார்த்தை சொல்லுகிறவர்க ளுகதிகொண்டனறு ஸ்வ
சார்ய சாணபுகளமே உபாயோபபமென்றே இப்பரவார்த்த சிவனபம் பண்ணுவது,
ஆழவார் திருவடிகளைய தவகத தஞ்சையகப்பறறி "கேஷமறறரிவேன" என்
திருககையாடுக ப்ரதம பர்வத்திடுமணடி ஹர்ஷசோக பரவரால்ப பேசுகிறவர்
களைப் பரிஹாவித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீமதரகவிசன்
தவபலாவித்தியைக கொண்டுவந்தத சிசயம் பண்ணககடவேமென்று இவ்வனை
யோஜிக்கவுமாய். ... (409)

410. இப்படி ப்ரவாணவித்தமான அர்த்தத்தை உபபத்தியாலே ஸ்திரீகரித்
திருர் மேல் (ஸவருபத்தகரும்) என்று தெடல்மி

410. கவருபத்துக்கும் ப்ரபயத்துக்கும் சேத்திக்கு வேணுமித ப்ரபகம்.

ஸ்வருபோபாய புருஷார்த்தங்களை சிஷகர்ஷிகருமளவின, ப்ரதமம் ஸ்வ
ருபத்தை உணபடி சிஷகர்ஷித்த, அகந்தாம பரபயததை தததருபமால் சிஷகர்
ஷித்த பரபகத்தை ததபயாதுருபமால் சிஷகர்ஷிககவேணுமிதே; வபுத்ததி
தகையில் உபேயம்முற்பட்டி உபாயம் சிறபடகருகரும், அதுஷ்டாதகையில் மாஸுடி
கிருகரும்; ஸ்வருபத்தகரும் பரபயத்தகரும் சோகமயாலேமித உபாயாதாததை
பரிதயஜித்தத; ஆகையாலே (ஸவருபத்தகரும் பரபயத்தகரும் சேர்ந்திருக்க
வேணுமிதே) எனவிரா. இனி, ஸவருபத்தகளை சிசுரித்தால் ஐஞ்சாணாதகைளும்
புறவிதமுன்னுமபடி பகவதகம்யாற்ற சேஷதவமே வடிவாய், அதினுடைய
வாதாத்மயம் தசசேஷதவமும் புறவிதமுன்னுமபடி ததீயசேஷதவமே வடிவாயிதே
கிருப்பது, சமப்பூத ஸ்வருபாதுருபமான பரபயததை சிசுரித்தால் தத் கைகககாயம்
ப்ரதமாவதிலாய ததீயகைககாயம் சாமாவதீயா கிருகரும்; ஸ்வருபபரபாய வேஷ
யிதவாகையாலே ததபயாதுருமளவ ப்ரபகம் ததீயதீயாகவேணுகிதே கிருப்
பது; இனி அக்த ததீயரின கைத்துககெகண்ண, முதனுகினை தனனையககிரித்த
ததவஐஞ்சா பரதாததைப் பண்ணின மிதோபகாரகன ஸ்வாசாரபனுகரு சேஷ
மாயிருகை ஸமஸத பகவதருகடய உகப்புமாய், தன் ஸ்வருபத்தினுடைய எககி
கிகமுமா கிருகரும்; இந்த ஸவருபத்தக கதுரமான பரபயமும் ஸ்வாசாரயன
திருவடிகளின் பண்ணும் கைகககாயம் கிருகரும், இப்படி ஸ்வருப ப்ரபயககளாய

அத்தால் இவையிரண்டுக்கும் ஸத்ருகவான் ப்ராபகம் ஸ்வாசாஸாஸ்யபுகள் மாக வேணுமென்கை. இதில ஸ்வரூப ப்ராபகங்களுக்கே சேர்ந்த உபாயமென்கையால், ஈசுவர ஸ்வாததந்யாயபீதயா சிப்பராதவததைப்பற்ற இந்நிபோதவளவகை, முகியோ பால யிதவேபென்னுமிடம் ஸம்பாதிபகையிதே. (410)

411. இவகர்த்த விஷயமாக ஓதாநிற்றபத்தை யருளிச் செய்கிற மேல (வநிகையி) என்று சொடகெ.

411. வநிகையி ஆழ்வாநியு மானடாநியு யீதுகைய ரென்பா.

அதாவது—ஆழ்வா நிருவடிகளில் ஸ்ரீமதாருவிக விதாதாப்போடு, ப்ராப் யப்ராபகங்களிரண்டு மெப்பெருமானார் நிருவடிகளை என்று ப்ராபததிபண்ணி "தேவமற்றறிவேன்" எனநிருகையும் வநிகையி, எம்பெருமானாகே சிறுதுமடிதாறும் போடு அவிக்கூதராய ஈரமாதலுண்ம சாணைசாணம் பரபதியை ஈரமாத லுரீயவசை பரீவாததிஷ்ய என்று உபாயமாயேவக விவாதிருவடிகளும் அத்திரு வடிகளில் பண்ணும் கைகல்யாணமென நிநுகையும் கூர்த்த"முயாநியும், தாதருசாரண மூதலியாண்டாநியா ஸாஸாரததி விநுயி ஸுககொநிப்பாடுகலந்த ஆததிநினை யிருநியாடுக கலமதி காநாநிகையாகப் பெருமான பகலிதும் சென்று பகலாடிலது தத்தவகைதாண்டம் கண்டவாநிற பரவணாராயப்போருவதா மிலவகைவகமெனநி எம்பெருமானார் நிருவடிகளை ப்ராபயமும் ப்ராபகமும்மான "தேவமற்றறிவேன்" எனநிருகையெண்டாநியா, அகலனனறிகை சாமவதிநிதும் பாதமாவதிநிதும் கைகலந்த விநிதிறய்வக விநுகையென நருளிச்செயல் ரென்றபடி. ... (411)

412. (ஸ்வரூபதத - தும் ப்ராபயத்தகையும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிதே) என்ற விடத்தில், ஸ்வரூபகதை மெருவதிலாநிகைகை பகவத் கைகல்யாணநிதே ப்ராப்யம், ப்ராபயத்தகை ஸதருசாரணியெனநிறபடி மெனநினை என்பாருகடய கைகல யைய பீதிறுக்கைககை, ப்ராபகம் ப்ராபயவேதகை ஒடகைததக கைடுகிசுரீ (ப்ராப்யததாநி) என்று சொடகெ.

412. ப்ராபயத்தகது யாதமபாலம் ஆசாரியகையாலம் ; மத்தயஸபாலம் பகவதகையாலம், சாமபாலம் பாகவதகையாலம்.

(ப்ராபயாவத)-தேவதகைக விநுயலீயமான ஆத்மவஸ்தவகரு புருஷார்த் தமான கைகல்யாண சர்வரூபதா, அசுவாதி இவந, பாதமபர்வமாசா சொகலுநிற ஆசாரிய கைகல்யாணாவத. "நிருகதித்திருகைக வேவனுக்காகவியேன்" எனநிற படியே முதலடியிலே தனநியமகேர்த்த பகவத விஷயததக காரணமபடி நிருத்தின ஆசாரியனுக்கு உபபாபகப் பண்ணும் பகவத கைகல்யாணம், மத்யம் பரவமாசாசொகலு நிற பகவத கைகல்யாணாவத "அடியார்த்தகைகளை யாபாநிதத விமகை" எனநிற படியே தானுக்கதாதாத கனநடியார்த்தகைகைய பதததம் பகவானக துப்பாகப் பண்ணும் பகவத கைகல்யாணம், சாமபாலமாக சொகலுநிற பகவத கைகல்யா ணாவத. ஆசாரயவாஸெயா துக்கருவகக்கைய, ஆசாரயகையால லுலாபகராய ஆசாரிய கைகல்யாதகினைறற மறியுணர்க்கைய பகவத்கைகல்யாணக்கு முகப் பாகப்பண்ணு மாகைய கைகல்யாணம். ஆக, ஆசாரய பீதி விஷயமான பகவத கைக

கர்யத்தை ஆசார்ய கைகர்யமென்று, பகவத பரீதிவிஷயமான பாகவத கைகர்யத்தை பகவதகைகர்யமென்று, பாகவத பரீதி விஷயமான வாசார்ய கைகர்யத்தை பாகவத கைகர்யமென்று சொல்லிற்றுத்தது. ஆகையால், ஆசார்ய கைகர்யம் பராயமென்று சொன்னவிதம் குறையிலகியென்று கருதது. (412)

413. இப்படி ஆசார்ய கைகர்யமே சரம்பர்வமென்று சாஸாஸு சொல்ல திருகைசெய்தே, இது வருத்திவழிதானென்னென்ற சங்கடமேய் வருளிசெய விஞா (வைகுப ப்ராபதிகை) என்று தொடங்கி.

413. வைகுப ப்ராப்திகை சாஸாஸு வருத்திவழிதானென்னென்ற சங்கடமேய் வருளிசெய விஞா (வைகுப ப்ராபதிகை) என்று தொடங்கி.

அதாவது—பாஸாஸுபாதி ரூபமபதய விஷயங்களை அபிவிஷயப்படுத்தி வருகிறது—பாஸாஸுபாதி பூதகையால் அகாதிவிஷயங்களை விஷயமபதத்திலே மன வருத்திவழி மனவிஷயங்களை திரிவிதமான மனவிஷயங்களைத்திரிவிதமான ஆவிப்பாவ ரூபமான பாஸாஸுபாதி கைகர்ய சரம்பர்வம் வருத்திவழிதானென்னென்ற சங்கடமேய் வருளிசெய விஞா (வைகுப ப்ராபதிகை) என்று தொடங்கி. இப்படி ஆவிப்பாவ ரூபமான வைகுபதகையால் வாதமா, சேஷதகைய விருப்பம் மதமா சேஷிவிஷய விருத்திகாரததானென்ற சேஷதகையால் இருகைகையாலே, அதை வைகுப ப்ராப்தி பகவதகையாலே பகவத பகவத ஜிபிதபரீதிக்காரித கைகர்யம் வருத்திவழிதானென்ற, சேஷியானபகவதகையால் விருத்திகாரததிலும் வைகுப விஷய விருத்திகார முகப்பாகையாலே, அதை பகவத கைகர்யமாகிற வாதமத்தின் வருத்திவழிதானென்ற மதமபர்வமான பாகவத கைகர்யம் வாதமத்தின் வருத்திவழிதானென்ற மனவிஷய விருத்திகாரததிலும் தனக்குபகாரக னா வாசார்ய விஷயத்தின் விருத்திகாரமே பகவதகையாலே அதை வாதமத்தின் வருத்திவழிதானென்ற சரம்பர்வமான வாசார்ய கைகர்யம் வாதமத்தின் வருத்திவழிதானென்ற. (414)

414. இதை சரம்பர்வ வாதமத்தின் வருத்திவழிதானென்ற மனவிஷய பகவதகையால் வருத்திவழிதானென்ற. (415)

414. இதை சரம்பர்வ வாதமத்தின் வருத்திவழிதானென்ற.

415. இதை சரம்பர்வ வாதமத்தின் வருத்திவழிதானென்ற. (416)

415. இதை சரம்பர்வ வாதமத்தின் வருத்திவழிதானென்ற. (416)

அதாவது—காந்தர விஷயங்களை புறப்படுத்தி வாதமத்தின் வருத்திவழிதானென்ற. (416)

கீழ் கிரகஞ்ஞவனுக்கு பாதம் பாலமாவதனதவிட்டு சரம்பர்மான் ஆசார்ய கை
கீழ்த்திலை வருகைக்குள்ள அருமை வந்தபடி. (416)

416. அதெனின பென்னும்காவகைதிலை அருளிச்செய்தித் (அரு)
என்று தொடங்கி

416. அபகு தோஷதாந்தத்தானே மீள்தம், இவகு அது செய்ய வேண் றது.

அதாவது—அநுந்த விஷயங்களின் தோஷதோஷங்களும் அபாஸ்திரத்
வாதி தோஷங்களு முண்டாசிருக்கையானே அவற்றை தாசிகாவே அருவகுத்து மீள
காசிருக்கும்; விஷயங்களைவிடாதுபகதமாய மைக்கையான குணத்தையைய விதயமாய
அபரிச்சேதமாய இவ்விஷயத்தின் தோஷங்களை மீள்கையானே தோஷதந்தம்
பண்ணி மீளப்போகாதென்கை. * மைக்கையாக கை சகயத்தே குண தோஷாச
சாங்கினி, ஆகையாத பாதமோராகி பாலாதேவ பசுமிகு என்ககடவதிநே(416)

417 அநுந்த விஷயங்களுக்குச்சொகதுவிற தோஷமென்று மிகுக்கொகை
காவதிலைப்போகும், மைக்கைய பகதிபரவசக்கு மைக்கையேனென்கததை
உருவ கடததாதே விசினத்தித தகைகை விளக்கையானே "கையன் கொடியன்"
இத்யாதிப்படியி சொககையடி தோஷமென மிகுத்தோஷமுண்ட, அதனை
மீள்கை குடகாதுமென்கை அருளிச்செய்தித் (தோஷமுண்டாதும்) என்று
தொடங்கி.

417. தோஷமுண்டாதுது குணம் போகே உபாதேயம் மிகுக்கும்.

அதாவது—அப்படி ஆறதமையானே, தோஷமென மிகுத்தோஷ முண்டாது
தும், "கொடிய மென்கென்கை மென்கென்கே மிகுக்கும்" என்று அவதன்கையே
விருமபி மோவிருமபடி இத்தகையானே தோஷமாத, விஷயத்தை விருமபி மோ
விருமகக்குடகாது குணம்போகே உபாதேயம் மிகுக்குமென்கை. (417)

418 தோஷத்தின் தோஷம் தோஷமாய குணமுபாதேயமாயனதே இருபாத
தோஷம் குணம்போகே உபாதேயமாமென்கை அருளிச்செய்தித் (தோஷபி
தம்) என்று தொடங்கி.

418. தோஷபிதம் மிகு இவக்குப்பது

அதாவது—தோஷம் விருமகக்குட கைய குணம் பதற்கை குறுப்பாசிருக்கும்
தோஷபிதம் மனத்தே, தோஷம் குணம்போகே உபாதேயமாதே இவ்விஷ
யத்தி விருப்பமென்கை. (418)

419 எவனாரு செயதாது தோஷம் குணம்போகே உபாதேயமாககடதமே
வென்னு மாகாவகைதிலை அருளிச்செய்தித் (குண முபாதேயமாககது) என்று
தொடங்கி

419. குணம் உபாதேயமாககட்டான தோஷ தோஷத்துக்கு மூண்டதே.

அதாவது—பகவத்குணம் தத்வணர்க்கு உபாதேயமாகக்கூடான ப்ராப்த சேஷிகதத்வமாகிற ஹேது, அவ்விஷயத்தின் தோற்றமிற தோஷதனக்க முண்டிதே பென்கை இதநால, அவன் பகவதுள்ள தென்னுமத்தானே குண முபாதேயமாகிற யோபாதி, அவன் பகவதுள்ள தென்னுமத்தப்பற்ற கோஷு முபாதேயமாகக் குணத்தின்குணத்தையதது இப்படியாகையாதே தோஷமுண்டாகுணமது மீளுகைக் குடனாகாதென்று கருதது. (419)

420 விசேஷ தகைதின் தோற்றம் கவிக்ருணயாதி தோஷததை அறிக் கரித்து, அதனான கணவதபாதேயமாகி ஒருமபகவைய அருவிசெய்க்காதே, அதை னாகக்ருணயாதி தோஷககான முதலினை இவ்விஷயத்தி வின்குணப்பெனனுபிடத்தை அபிபுரத வசனகனாரினை தாசிப்பிகெதூர் மேக அகித முதலினை, ஆழவாகுதைய வசகத்தை தாசிப்பிகெதூர் (விக்கருணன்), என்று தொடங்கி.

420. திக்ருணனெனது வாய முடுவதற்கு முன்னே கருணையினெனது சொல்லுமபடியி பிடுதத்திற.

அதாவது—“என கவனகணனா தகவுகளை” என்று கவனனை திருத்தன கத்த னவபாவரான உமமுதைய கருகபகை, காடகினை இப்படி குணுககனாமாய பரதிகாஸறியினுக்கனாமா திருப்பார கித தாமின கடைபாட அபகிகெரு அமுதிதாகக் கடுககிடககை திருத்ததென்று, பொன்கிளின் பாறகுமைக் குதவாதது கொண்டு திருத்ததாயா விக்கருணனெனது வாய முடுவதற்கு முன்னே, அவன் வாய்ப புதைத்ததாப்போகே “தகவுடையகிள” என்று, கெவியாபி ஆகாததின் தகவு மறுகருமே, அது கருதறதகாண என்று கருணுத்ததையே சொல்லும் படியி திருத்ததிறே பெனதபடி. (420)

421. இவ்வுகதிகான தாயாசொன்ன குணஹாஸிக் ஒரு பரிஹாரம் பணனின் மாதரமே னஹகுதயமாகச் சொன்னதே வெனகிற கணககிகே, இதின் னஹகுதயத்ததை முதலிகெதூர் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

421 இப்படி சொல்லுமபடி பணனிற கருகபயகே பெனது கிடுததும் உபகாரணமுதீயம் தடத்ததிற.

அதாவது—குணஹாஸி சொன்னததைத் தன்கி குணம் சொல்லுமபடி பண னிறது கருகபயகே பெனது, “கிக கிருமபு” என்று, னிகெஹமும், “பிரான” என்று, உபகார னமகுதிபும கடத்ததிற. ஆகையாக “தகவுடையகிள” என்ற கிடு னஹகுதியாகதி பெனகை. (421)

422. அகாதரம், பிராடகியுடைய வசகத்தை தாசிப்பிகெதூர் (விக்கருணனாக) என்று தொடங்கி

422 திக்ருணனாக கவீத்து சொல்லுமததைபிறம் கரணத்தை கைகையாகிடு சொல்கிற.

அதாவது—பிரிவாறகுதையாகே பெருகை கணகின் ஸ்ரீஜகராஜன் திரு மகன், பெருமான் தனகுதயமைக் குதவவாது முகை காடபபிபுருத் தினகுப்பாகே,

*ககயாதிப் பராலுது கருதலுதுசை ஸாதுகிரசை ராகம். ஸதவருத்தோ விதவகோ
சசையிகை என. 1, பெருமான சிவருணராக சமத்திர சொலுவிற் அயலணதவி
லும், கமநராகப ஸாதிபாதம் என்ற. திபபடி சமநிகைகாகடி பென ஸுடைய பாகடி
ஹாசி பெனகையாகிடு, சமகா காரணததை ஸவாதாகவிற் சொலிற்றெனகை.

423 (பரதம்பரங்குண்ட ஸ்ரீமது) என் றெனிடத்தினே. அந்தநாடகத்தான் பகவத ஸமச்செய்யும், (தோஷமுண்டாகும) என் றெனிடத்தினே, அந்தநாடகத் தான் ததவிச்செய்யும்வென்ற ஐதவியானது சொல்லாததை அருளிச்செய்துச் (தூஷ தோஷங்க ளீரணமும்) எனது தொடங்கி

உரை: குணத்தையுடையதும் அந்தப் பகுதியைத் தவறிய பகுதியைத்
காண்பது உய்யும் சூழ்ச்சி.

[illegible]

"வெஞ்சிறைப்புற" இப்பாதிக்காரினை அவர்கள் தலையிட்டு வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவதாய்வு பண்ணுகையானே புருஷார்த்த காஷ்டையினை வெஞ்சிறைப்புற பண்ணுகையும். (423)

424 இதனை, கூடாது புருஷார்த்தத்தைக் குறிக்கமுண்டென்றவித தனபகை வினை அகப்படாமைப் புறம்பொருளியை மறிப்பதற்குப்பண்ணும் இவ்விஷயத்தினை ஸம்பாஷம் சொல்லுகக்கூடக் கூடக்கொண்டவித்தனை, புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குறிக்கமுண்டென்றவித இவ்விடத்தினை அப்பகிதம், ஆனபின்பு கூடாது புருஷார்த்த பஞ்ஜகதவம் பரணவகை மானவகையினை அதனைவிடப்பராகரணிகமான சரம் புருஷார்த்த பஞ்ஜகதவத்தை முதலிகென்று (மீதம் சத்ருவாசிரித சிந்திய) என்று

424. தீயசத்ருவாசிரித சிந்திய

அவ்வது—"சத்ருவகை வித்யசத்ருவாசிரித" என்று, பெரும்புறம் அபிமத விஷயமான ஸ்ரீபாதமுதலியை தனக்கு உத்திகையெனப்பற்றி அவ்வியை தறிவா சிந்தியுமே ஸ்ரீசத்ருவகையான பாதமுதலிகையினை வினோதியான சரம் ஸெனத் தர்யமாகிற வித்யசத்ருவாசிரித சிந்தியுமே மெனவகையினை தீயகையென விஷ்ட னுக்கு வித்ய சத்ருவாசிரித பகைத் தீயகையான மித்யபதெனவகை ஆகையால், இப்படி விவகாசமான விஷயத்தினை ஸம்பாஷம் வினோதியுமேயிரானும் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குறிக்கமுண்டென்ற குறையினை என்று கருத்தி.

அதற்க்கே, மேல சொன்ன குணதீயகையானபு செய்புததையருளிச் செய்கு (குணதீயகையானபு) என்று தொடக்கி அனாவது, (இவ்ரு அது செய்வொன்றது) எனவிறவிடத்திற் சொன்ன புண்ணம் த்ருஷு தெதர்ப ஹாரியான ஸெனதர்ப சிந்தியை: தோஷமாகது, (குணமேயானே புராதேயமா சிந்தியுமே) எனவிற விடத்திற் சொன்ன "கையான கையான" இவ்வாதினை (இரண மும் கூடாது புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குறிக்கமு) என்றது, ஒரொன்றே விரண்டையும் செய்குமென்றபடி குணமிரண்டையும் செய்கு பாவது, "மனப்பாச பிறகதர் பிறக்தெயதம் பேரினப்பெண்ணை துறகதர் தெழுநா ததோன" இவ்வாதினென்ற சொல்லுகிறபடியி, கூடாது புருஷார்த்தத் தைக் குறிக்கையும் ஸம்பாஷமாயததானே ஆழகையெனவி புருஷார்த்த காஷ்டையான தீயசெனதவ சிந்தியைக் குறிக்கையும், தோஷமிரண்டையும் குறிக்கையாவது, குணமேயானே உபாதேயமாய், அவ்வென்றே விடக்கமுமபடி பண்ணுகையானே ஸ்ரீபாதமுதலியை பகை முதலானவற்றினை பொருஷார்த்தமைய வினைத்து கூடாது புருஷார்த்தத்தைக் குறிக்கையும், "நிறமா மனிரா பெனனை பாண்டாரிகை திரிய, உறுமனிரா கணமகாநகரே புருகை, உறுமே" என்னும் படியான புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குறிக்கையும் என்றவகையினை யோஜிக்கையுமாய். இவ்ரு பேரணுக்கது, (வித்யசத்ரு) எனவிறவித, ஸெனதையாதி குணமிகெட்ட வளது விஷயமாகக் கூடவது. அனவனுமன்றிகே, குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையான குறிக்கமு, தோஷம் கூடாது புருஷார்த்தத்தைக் குறிக்கமு என்று இவ்வனை

விபஜித்த யோஜிபயாகு முன்ற அப்போதககம், குணம் புருஷார்த்த காரண
வைக குணகருமென னுமதுகரும், தோஷம் கருதா புருஷார்த்தததை கருணகரு
மென னுமதுகரும் பூர்வ யோஜுககனிற் சொன்னபடியே பொருளாக நடவது.
இவவிஷய கருபாக கிதுவாகையாலே சாயபாவமான ஆசார்ய கககர்வவாதே இது
தான் னர்வமென னு விமர்சனகருககையத்தாலே வேறாபி நடவயம். .. (174)

425. (ஸங்குபததகதம் பரபயததகதம் சேந்திரககேனுமீதே பரபகமி எனறமீதின, ஸங்குபததகதமன பரபயம் சமபர்கமன ஆசாய கககம்ம மெனறு கிரணகித்தரபய தினதர் தீழ, இதை பரபயததகதமன பரபக கிரணகம் பண்ணுகுரமேக (இப்படி பரபயததகத யததிடிடக) எனறு தெரடகதி.

425 இப்படி பின்புலத்தை வதாரிட்டு அதுக்கு எதிராக வேறுமீதே
பார்க்கும்.

அகலவத—இப்படி ஆசாய காலத்தில் பரப்பென்றதென்பதால், இந்த பரப்பித்தகவல் தகுதியாகவேண்டுமே, அதன் பரப்பென்கை இததாக. ஆசாய காலமாய்விதே சம பரப்பதககு ஆசாயமே பரப்பென்கை மென்றபடி.

496. இப்படி மலையாளப் பேரவை நன்றிப்பெற்றதன் அருளிச்செய்துத் (அலையாளப் பேரவை) தனது தொடக்கம்

426. அகிலாதேயேசு பரமேஸ்வராயகங்காதேவ ஜகத்பதிஃ.

அதாவது—இப்படிப் ப்ரபலத்தாகக் கைஞ்சலாயிற்று ஆகையினால் ப்ரபலமாகக் கொள்ளுகிற காலத்தின் ப்ரபலமாகக் கொள்ளுகிறபோது, ப்ரபலத்தாகவும் ப்ரபலத் தாகவும் தன்னிலையிலுள்ள பெண்கள் ப்ரபல ப்ரபலத்தாகவும் ப்ரபலப் ப்ரபல தாகவும், சமயபலத்தாகவும் கொள்ளுகிறேன். ஆகையினாலேயே இந்த யமுதனார், "பெருமனுமறநிலை மின்சாணநதி அபிபநயித்தற ளாருமனுமறநிலை மறநற் சாணநதி " என்று ப்ரபல ப்ரபலமாக விளக்கு மேலதிகமாகவும் அருளிச் செய்தது.

4:7 இப்பொத்ததி அபகாரமே பிடித்த (வைதாந்தீன்) இதயநி வரையத் தனவும், விதிநாபாயதய ஸைகசைதா வித்தனா விசைநி பரமோபாயமாகவும், ஆசாய் னஜ்ஞாத ஜ்ஞாபக்யமே உபகாரஞ்சையிதே சொகிப போத்தத; இப்போத, சைவநீனகிடே ஆசாயின புராயமேனதுமகிஸ் சைந்தா விதோத நும ஸைவாகநி விதோதநும ஸைபகிபாதே, சைவநீன புராயமகப் பததமதித் கரடகா ஆசாயின புராயமாகப் பத்தினுங்கரு மேதநாநீனீதா கெனகிற சைககினமேகே மககிசசெயிஞா (சைவநீனப் பததகா) னதா தெடககி.

427. நவாபைப் பற்றாகக் கையெழுத்திட்டுக் காசியை வெள்குறையாதி,
ஆகாயநாப பற்றாகக் காசியைப் பிடித்துக் காசியை வெள்குறையாதி.

அதாவது—சான்றிதழ் பற்றாது, அவன் கையெழுத்தாக காரியங்களைச்
செய்யப்பாதி, ஆராய்ச்சிப் பற்றாது, அவன் கையெழுத்தாக காரியங்களைச் செய்வது

பாதி பென்கை, இவ்வனருளிச் செய்தது, ஈசுவர விஷயத்தினால் ஆசார்ய விஷயத்துக் குண்டான அஸயத்வமும், அவ்விஷயத்தைப் பற்றாமதி விவ விஷயத்தைப் பற்றாமதுக் குண்டான கார்ப வித்தியை அமோகதவமும் தோற்றுகைக்காக அநெக வனே பென்னின? ஈரணதேவாகதியானே ததஸயத்வம் ஸம்பாதிபக்கம் (ஈசுவரனைப் பற்றுக்கை அவன் கையைப் பிடித்தது காரியம் கொள்குமோபாதி) என்கையானே— மஹாபாபுவா விருப்பானொருவனை வசீகரித்தது காரியம் கொள்குமோபாதி என்கையானே— மீர்மையானே கொஞ்சினகை காரியஞ் செய்யடியாய், ஸவாதகதாயததானே உதறி விடடியா விருக்கைகடானே இன்னப்படியென்று அறுதிபிட கொள்குமோபாதி, ஆசரிதனான விவனுடைய வபேகிதம் தனனுடைய கருமையானே கொஞ்சினகை காரியஞ்செய்யிடு பகிக்குமபடியாய், ஸவாதகதாயததானே முறுகிச் செய்யாதொழியிடு விபகிக்குமபடியா விருக்கைகளும்; (ஆசார்யனைப் பற்றுக்கை அவன் காரியப் பிடித்தது காரியம் கொள்குமோபாதி) என்கையானே— அப்படிப் ப்ரபுவானவனறன்கையே காரியப் பிடித்தது வேண்டுகொண்டு காரியம்கொள்குமன்கலை தயாபாவனாய் காரியஞ் செய்தகதை விவனாமையானே தப்பாமக காரியம் வித்திகுமோபாதி, ஆசரிதனான விவனுடைய வபேகிதம் மறுதியாக பகிக்குமபடி விருக்கையாலும் அமோகத்வம் ஸம்பாதிபக்கம். (427)

428. ஆக, ப்ராபய விர்ணயத்தைப்பண்ணி, (திருகரு ஸத்ருசமாக வேணுமிதே ப்ராபகம்) என்றவித்தானே—ஆசார்ய கைகாரியமாகிற சமயபாடயததகரு ஆசார்யனை ஸத்ருசேபசய மென்னுமத்தத பாதிபாதிதத, அப்படியானதிகளே ஈசுவரனை புபாயமாகக் கொள்குமன்கலை வரும் விர்ராதம் கரடடி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யத்வ மீசுவரனோ டவயததானேயாமோபாதி ப்ராபகதவமும் ததஸயத்வ விபகதம் மென்னுமததததத ஈசுவரனைப் பற்றாமதிக இவனைப் பற்றாமதகருளவ வேறறத்ததயு மருளிச்செய்தார் மே, இனிமேல், பல வேறதககளாலும் ஆசார்ய கைய வத்தைப் ப்ராபிப்பிக்ஞா இவ்விஷயத்தை புபாயமாகப் பற்றாமவர்களுகரு ருசி விச்வஸஸகை விர்ணகை ருதுப்பாக, அதில பாதமத்தினே, ஈசுவர சேதராக விருவாகருயில னுபகாரகனானமைய பருளிச் செய்கிறா (ஆசாரயன்) என்று தொடங்கி.

428. காராயன இதுவாக்கும் உபகாரகன்.

அதாவது—இப்படி புபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட வாகாரயன், சேஷிசேஷ பூதரான மீசுவர சேதம் ரீருவாகரும அபிமத வஸ்துகைகளைக் கொடுத்த உபகாரகனென்கை (428)

429 இரண்டுநகைகரு மிவனுபகரித்ததவை பெவை பென்ன வருளிச்செய்க்ஞா (ஈசுவரனுக்கு) என்று தொடங்கி.

429 ஈசுவரனுக்கு சேஷகருவாக புபகரித்தான, தததததத சேஷகரு புபகரித்தான.

அதாவது மேனமேதும் ஹருஷ்ட் பவதாநாநிகாப் பண்ணி வசிகரிகப் பார்த்த விடத்திலும் ஓராத்மவஸ்துவு லெடப்படாதவையகே இழவானது சிஞகநிற விசுவானுகரு சேஷமான வாத்மவஸ்துவை, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபாஸுகே நிருத்தி இஷ்ட விசியோகாரஹமாயபு கைப்படுத்தினான்; பகவத் ஜ்ஞாகாபாவத்தானே அநாதிகார மஸத்கஸபஞங்க விடந்த சேதநதுகரு, பகவத ஸம்பந்தத்தை யறிவித்த சேஷியான வவநீசக காடகுககொடுத்தா னென்கை இதற்கு, ஆசார்பனுடைய சேதமேசவாரக னிருவர்கரு முபகாரகனாகையகிற ஸம்பவம் சொல்கப்பட்டது. (439)

430. இன்னமொரு ப்ரகாரத்தானே ஆசார்ப கைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக் கிருர் (நசவானருளும்) என்று சொட்கை.

430. பவதநாநும ஆஹபதவத்த ஆகஸ்ப்படபுநுக்கும்.

அதாவது—இதனவிடநுப் பிறவாத விசவானருளும் இவவாசார்பவத்தினற் றத்தைப்பற்ற விதிக யிகவும் சாதகதபண்ணி சிஞகருமென்கை. (430)

431. அநெசகே கண்டதெனது மபெகைகிபிகே, அததை மூதவிசகிருர் (ஆகைகிறே) என்று சொட்கை.

431. ஆகைகிபிகே குதுபாயமையிகே கதவத்ததும், ஸ்ரீகைபு மயயப்ர தாநு மதுகிசெபததும்.

அதாவது—ஆசார்பதவத்தை யாஸைப்பட்டிருகைகையகெகிறே ஸைசாசார்ப வஸகே ஜிகுய, ஆசார்பானுஸாஸக விதி ஆபகைததும் எனதுமாயு. குரு பரம பஸரகிகே தவமேபபெஷ்டகுதகே காவகித்ததும், ஆசார்ப கருதயததை யேறிட கெகெண்ணு அஜ்ஞாநக குறித்த, ததவ விசுவகி சாமிபாயாயகார்த்த ப்ரதிபாநிகையான ஸ்ரீகைத யருகிசெபததும், ஸ்ரீகைபிகுணுறவான கம்ததமாக, கஸகருதெவ பரபகைய தவாஸகிசெபகாதே, அபஸு ஸவபுதேபமேபாததாம் யேத்த வரதமமம் என்று அபயாதாக மருகிசெபதத மென்கை. இதற்கு, நசவானு மாஸைபபுமபுயனரு ஆசார்பதவத்தின பெருகை மெனது ஆசார்ப கைபவம் சொல்கிறருயதது. (431)

432. இன்னமு மொரு வதிகானே ஆசார்ப கைபவத்தை தர்சிப்பிக் கிருர் (ஆசார்பனுகரு) என்று சொட்கை.

432. ஆசார்பனுகரு கததா பாதபுகாரக பண்ணிவது கீழுத் ததுகடயதும் கவ தவபு குகைபிகே.

அதாவது—உபயகிபுமியையும் கிபுநிமனான விசவானுபும் தானிடது வழக காமபு பண்ணிககெகிறத வசாஸவன பண்ணின உபகாரததகரு கைருசமாக ப்ரத்யபகாரம் பண்ணகைவது, இப்படியே இன்னமுமிரண்டு கபுநிபும கிபுநிமனானு கிருப்பாநிகு சீவானும யேதேபுண்டாகி கென்கை. உயோததபாத பகவத ஜ்ஞா னு மருவாத தர்மோபகேஸவம், கருதஸாரமவ பருநிமீத ததவக உ தததுகஸு கதஞ்சக உ என்குகினறகிறே. இதற்கு, ஆசார்பனுடைய பாதபுகாராவகாசாஷிக மதேஹாபகாரகதருதவமகிற ஸம்பவம் சொல்கிறருயதது. (432)

433. இன்னமுமேரு முகத்தாடு ஆசாய ஸம்பவத்தை அருளிச்செய்கிஞர் (ராவர ஸம்பவம்) என்று தொடங்கி.

433. ராவர ஸம்பவத்திற் பத மோக்ஷமகிர்னடுக்கும் பொதுவாயிருக்கும்.
ஆசாய ஸம்பவம் மோக்ஷத்துக்கே நேறுதலாயிருக்கும்

இவ்விடத்தில், (ராவர ஸம்பவம்) என்கிறது, (ராவரனைப் பற்றுகை) என்று மேற்சொன்ன ததாசாயணரூப ஸம்பவத்திற், அது, பத மோக்ஷமகிர்னடுக்கும் பொதுவாயாவது), காமாதுருணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் கருணயாதுருணமாக முகதனாகவும் வலி கிரகருச ஸ்வதந்தரீனாதினான ஸம்பவ மாகையானே, உபய ஸாதாரணமா யிருக்கை ஆசாய ஸம்பவமாகிறது, (ஆசாயனைப் பற்றுகை) என்று மேற்சொன்ன ததாசாயணரூப ஸம்பவம்; அது, (மோக்ஷத்திற்கே நேறுத லாயாவது), காமாதுருணமாக ஸம்ஸரிக்ஷமனிதம் ஸ்வதந்தர னன்றிக்வே ஸா பாரததத்து யிவ்வா யுஜ்ஜீவிப்பிததே விதம் கிரதீசய கருபாவானோடட ஸம் பவ மாகையானே, ஸம்ஸார மோக்ஷமகிர்னடுக்கும் பொதுவன்றிக்வே ஸம்ஸார விமோ கத்தை நேறுதலா யிருக்கை.

இத்தால், மோக்ஷக் நேறுதலை விபகதமான ஸம்பவம் சொல்லப்பட்டது. (433,

434. உத்தராதவததி ஸாசாயணரூப ஆதிவத்திற் அருளிச்செய்தார் நிழ்; உபகாரதவததி வீசவானரூப வாதிவத்திற் யருளிச்செய்துக்கொடுக்க அடி சொன்னடெழுந்திருக்கிஞர் மேல் (பகவத ஸம்ப) என்று தொடங்கி

434. பகவதஸம்ப ஆசாயனுகே.

அதாவது—கிருபாநிக சேஷியாய கிரகருச ஸ்வதந்தரீனாதினான பகவானை ஸபிக்கை, ததஸ்குத்ததீயக் பாயோஜனனாகக்கொண்டு மகன்களாகாததக் காளாக வேணுமென்று தனனை பங்கீசரித்து தத வயாமோறு விஷயமாகவின் ஸாசாய னுகே யென்கை. (434)

435. ஏவமபூதனா ஸாசாயணரூப ஸபிக்கைக்கு நேறுத தவதென்னு மாகவகைக்குக் அருளிச்செய்தார் (ஆசாய ஸம்ப) என்று தொடங்கி

435 ஆசாயஸம்ப பகவானுகே.

அதாவது—பகவதஸம்ப நேறுதலாய பரமரூபபூதனா ஸாசாயண ஸபிக்கை, ராவரஸம்ப ஸெனஸாரததம் + இதயாதிப்பாடிய, கிருபாநிக ஸாஹிருத் தாய விசேஷகடாஷப் பற்றுகைப்படி தானே கம்பித்துக்கொண்டு விசேஷ கடா ஷத்ததைப் பண்ணி அத்விசேஷத்தைப் பிறப்பித்த ஆபிமுதயத்தை புண்டரகவி ஸாதனக் ஸம்பாஷணத்திலே முடி. ஸாசாய பரமரூப பண்ணுதற்குக் கிர நேறுதக் கருபாவான பகவானுகே யென்கை. (435)

436. ஆனா திருவரு முகத்திற் ஸம்ஸாரவென்ன அருளிச்செய்கிஞர் மேல் (உபகாரய வந்து) என்று தொடங்கி.

436 உபகாபவதநிஷேதத்தானே ஆராயணிகாடகம் மிகவு
முபகாபகம் கௌரவம்.

அதாவது—உபயகுழப்பகரித்த வஸ்துகளின் கீழ்க்கிப பார்த்தால் ஆசார்
யோபகாரய வஸ்துவான பகதமேகோபாய நேறதவாய பாதம் பர்வமுமாயிருந்
திற பகவத் விஷயத்திற காடக பகவதபகாரய வஸ்துவான மோககிக நேறது
வாய சரம்பாவமுமாயிருந்திற ஆசார்ய விஷயத்தினுடைய கௌரவத்தானே, கசவரின்
புபகரித்த ஆசார்யனிற காடக ஆசார்யனை புபகரித்த கசவரன் மதேறபகாரக
னென்கை. (436)

437 * அசிகத்பாத் புதாசலிஷ்ட ஐஞ்ச கவராகய ராசயே, அகாத பகவத்
பகதி விசதவே * எனவிறபடி யே ஆசார்யனறனக நேறந உஞ்சா கவராகய பகதி
கனாலேகிற, அகதஜஞ்சா கவராகய பகதி ஐண்டானவனிற ஆசார்ய ஸம்பந
தத்தை செறி வின நனுகிறும் அவை பகவதகபததக குடகாமெவனன அருளிச
செயகிறார் மேல (ஆசார்ய ஸம்பநதக குடகாமெத கிடததா) என்று தொடங்கி.

437. ஆராய ஸம்பந்தம் குடகாமெத கிடததா ஐஞ்ச பகத் கவராக்யக
குடகாமெத கௌரவம், ஆராய ஸம்பந்தம் குடகாமெத அவை
புடகாமெத பரபோஜனம்.

அதாவது—மேலகௌரவபடியே புத்தாரகனுமாய உபகாரகனுமாய விருத்தான
ஸவாகாரயன “இவனெனனுடையவன்” என்றமேகிகருப்படி அவன் திருவடிகளில்
தனக்குண்டான் ஸம்பநதம் என விபரிப்பதறியானே குடகாமெதபடி அதனை மேகிக
கௌரவம் கிடததா, ஆதமகவகாரகனான ததவஜஞ்சாம அபாரபத விஷய
கவராக்யம் பாரபத விஷயபகதியெறி ஆதமருணககளில்யேயவகிறும், அவகா
ராய பரணாதிகளானே காமென உண்டககிககௌரவம், ஸாமகக நேறது
வான அகத ஆசார்ய ஸம்பந்தம் என விபரிப்பதறியானே குடகாமெத, ஐஞ்சாதிக
கானவகய பூஷணகருதககளானே சிறிதுண்டாயததகிறும், பகவதகார நேறது
வாகாமையானே கிஷ்ப்ரயோஜகமென்கை. (437)

438. பரபோஜக மிகவாகாரியயனது, அவதயகரமுமெனகென த்ரஸி கிட
ததா என்று தொடங்கி.

438. தாமி கிடததா பூஷணக பணஸிப பூஷணம்; தாமி போஜக
பூஷணக கௌரவம் அவதயதத விஷயம்.

அதாவது—பதிவரதயான ஸதீகரு பதிஸம்பநத ஸலாகமான தாலியென
றும் போகாமல கிடததா, பூஷணக விஷயமெனகிறும் முதலுண்டானபோது
பணஸிப பூஷணகௌரவமாயிருக்கும், தீர்த்தா பூஷணமுண்டி என்று கிடததத
தாலியை வாககிபபெரகட்டால், கிடததகவகாரகப மாககார மே பூண்ட பூஷணக
னென்கை அவதயவகறககளாய் விருக்குமென்கை. திடதா, ஆதம்பூஷணகனான
ஜஞ்சா கவராகய பகதிகளில்யேயவகிறும் ஆசார்ய ஸம்பநதமாதாம குடகாமல
கிடததா, அவன் பரணாததானே அவை காமென உண்டககிககௌரவம்;

ஆசார்ய ஸம்பந்த மிதந்தியும் குணத்தான, ஆத்ம குணங்களான ஜ்ஞாந பகதி ஸ்வராக்ஷயங்களெனவா முண்டரஞ்ஞம அமை சண்டைதா ஹேதுவனதிகே அவத யாவஹமாய விடுமெனறபடி.

(438)

439. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் விடகதாஹம் க்வரூப விகாஸை மீசவரனன்றே, அது குணத்தாமிது மித்தனை ஆதமஞ்ஞ முண்டபவஹகரு அவன் ஸ்வரூப விகாஸை கைப் பண்ணுதே எனவிற சமககதிகே அருளிச்செய்கிருர் (நாமநாயக) என்று தொடங்கி.

439 தாயகாயை அவித்தகடென கூத்தபவதானே தீமைப் பித்தாக்
அததபுவித்ததுமே போன, ஸ்வரூப விகாஸைப்பவனது மீசவர
நானே, ஆசார்ய ஸம்பந்தம் விடகதாஹம் அதத விடப்பவனும்.

அதாவது, ஜகஜ்ஜெனனுமபடி ஜகததிகே பிறகது ஜகை தாரகமாச்சுருகரும நாமநாயக, "செவகமல மந்தரஞ்சே வெவகதிரோத கவகாஸகராவாக" எனனுமபடி. தியமேக விகாஸைப்பப் போரு மாதித்யனருனே, ஸ்வதாரகமான ஜகததை விசேஷ வித்கால அதத நாமநாயக விகாஸிபயிதமாதா மனதிகே சேஷிபயிகருமாப போனே, ஆசார்யாகவயததானே ஸத்ததபெறது ஸ்வஸ்ததாதாரகமான தத்ஸமயாத தம் குணயாதே கிறகுமனவிக, இவனுடைப ஸ்வரூபத்தத ஜ்ஞாந விகாஸமுகே "உன்ன உககனவும யானு முனருவன்" எனனுமபடி விகாஸிபயிகரு மீசவரனருனே, ஸ்வஸ்ததாதாரகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தத ஸ்வஸிபாதிபததிபானே இவன் குணத துககொண்ட காலததிக தான் விகாஸிபயிகககடென அதத ஸ்வரூபத்தக விகாஸிப யாத மாதாமனதிகே கருகரு காலம கஷட ப்ராஜகுமாய ஸவிகாஸித்தப போம படி. பண்ணுமெனவது காராயினுபி விகருதம் யாதி குரோ பரபுதஸை, தப்ப புத்தே, கமகம ஜகாதிபதம் சேஷபதி தவிக ததாயதிக எனனககடவதிரே.

440. இவனை சொல்கிறதென? இவவாசார்ய ஸம்பந்தம் குணத்தானே ஹம் "ஒழிகு வெழியாத" எனவிற பகவத ஸம்பந்த முஜ்ஜீவகததக குடக காதேர வென்ன அருளிச்செய்கிருர் (இதததபெழிய) என்று தொடங்கி.

440. இத்ததபெழிய பகவத ஸம்பந்தம் தூயம,

அதாவது—அயாதி விததன் கிருககசெய்தியும், ஆசார்ய ஸுணர்த்த வதற்கு முன்பு அஸ்தகஸமய அவனுணாததின் பீனபு இவனுக்கு காரபகாமகக கடவதா கிருகருமது இவவாசார்ய ஸம்பந்தம் குணத்தானே தீதடியாகவகத தானம் குணத்தியமாவகையானே, இவவாசார்ய ஸம்பந்தத்தத யொழிய பகவத ஸம்பந்தம் இவனுக்கு கிடையா தெனகக. ஆகையாக இது போபததாமிதும் அது கமகரு உஜ்ஜீவகததக குடமெனதிகுக்க விகாஸிக வென்று கருதது. (440)

441. இப்படி ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தத யொழிய பகவத ஸம்பந்தம் கரியா மையா காதியோஜ்ஜீவகததக கிரணம வேனுமெனகமததத தர்சிபபிதத

அகத்தரம், பாகவத விஷய மைபத்தமு மவ்யவாபாதி விவணுகவச்யாபேகதித
மென னுமத்தை தர்சிபபிகைகககாக, தத்விஷய பரத்ததை யதவதிகெருர் (இரண்டு
மையாதோ? கூறிற் பெருங்குடி யென்னென்னி) என்று.

441. இரண்டு மையாதோ, நடுகிப் பெருங்குடி பென்னென்னி;

அதாவது—ஆத்மோஜ்ஜீவகத்தாகரு பகவத மைபத்த ஸதாபகமான ஆசார்ய
மைபத்தமும், தத ஸதாபிதவான பகவத் மைபத்தமுமாதே உபயமும் போராதோ,
ப்ராபய மதயமபாலோகததயா கூறிற் பெரும் குடிபோகி விருகதே பாகவதர்ச
னோடு *ஸாத்விதகவல்லம்பாஷணம் எனதே மைபத்த மெத்தைப பற்றிவண்ணுவ
தெனிறதாதி ஸெனகை. ... (4 1)

442 இப்ப்ரகத்தாக ருத்தர மகனிச்செய்குர் (கொடிய) என்று தொடங்கி.

442 கொடியக் கொடுக்காமலே துள்கும்போது கவிக்கை
வேண்டுமா போகே, ஆராயாதவதத்தும் இது வேணும்.

அதாவது—உபகாபேஷமாய வளருவதொரு கொடியை அதின் பரிணாமத்
துகமெல்லாம் இடங்கொடுகததகை பெரியதொரு உபகாத்திலே சேர்க்கும்போது,
முதலிலே அது தனதொரு சேர்க்கப்போகாமையானே தலைப்படாமல் முகத்ததான
இதுககாச்யமாயகொண் டணுகி வின்று தனதொருடைய வக்யமுமே கொண்
டாமலிலே கொழுத்தவிக்ரம கவனிககா கபேஷிதமாயப்போகே, *கொடுத்த
போகுகொழுத்தபோகே அபிமுகனான விசேதனை ஆசரித தபபதியாம் துததரிப்
பிக்ரம மஹதாச்யமாய ஆசார்யா நிருவடிசாரி அகவரிக்ரமபோது, முதலிலே
ததவயம் விததிகை அரிதாவையானே முத்தரத் தான ஸாஸாராய வின்று
தவகனோடே வினகருவித்த அவவழியானே ஆசார்ய விஷயத்திலே சேர்க்கும்
பாகவதர்ச னோடைய மைபத்த மவ்யவா பேஷித மென்கை இப்படி ஆசார்யா
வயத்துககடி பாகவதர்சனாக, (ஆசார்ய ஸாய பகவானு) எனபானென் னென்
னில்; அதுகருக ருதையிலே, பாகவதாவயத்தனைகடி யவனாகையானே, ஆபிமுக
பர்பத்தமாகத் தானே கருவி பண்ணிககொண்டு வகது திண்டி பாகவதர்சனோடே
வினககி அவ்வழியானேயே யவனான ஆசார்ய விஷயத்திலே சேர்ப்பது; இது
இததனையும் இவரருளிச் செயத த்ருஷ்டாத்தத்திலே விததம். எனதேனெ பென்னில்;
சேதனை கொடியினுடைய ஸதாயோகவும், ஆசார்யனை கொள்கொமபினுடைய
ஸதாயோகவும், பாகவதர்சனை கவனிககவினுடைய ஸதாயோகவுமருளிச்செய்
கையானே, கர்ஷகனாகிருப்பானொருவன் வ்யவாபோஜனார்த்தமாக முதலிலே வித்தத
கிட்டு முளைப்பிதது கொழுத்த சர்க்குமனவும் வளர்த்துகொண்டு போத்ததொரு
கொடியை, இதுகவினி ஓர் உபகாம் வேணுமென்று தானே உபகாமுமேதடி
அதிலே சென்றேறுகைகரு கவனிககையும் கட்டி துவவழியானே உபகாத்திலே
சேர்க்குமாப்போகே, ஸர்வசேஷியான ஸர்வேசுவரன் ஸகப்ரபோஜனார்த்தமாக
இச்சேதனை முதலிலே க்ருஷ்டித்து, ஸாஸாரஸ்ப ஸெனஹார்த்தமாக இப்பதிப்
படியை காமேணுபிமுதய பர்பத்தமாக வினைத்த இவதுககோ ஸாஸார்யனையும் இன்னு

மென்றுதானே நிரவுவன்புறந், அவ்வினிட சோதனும் பாகவதர்கினோடு முதவைவிப்பித்த, அவ்வழியாகே ஆசாய விஷயத்திலே அகவியிடுகருமென்று மிடம் நீதாறுகையாகே, கொள்கொம்பினை வேறவிட கரங்களுக்கே அந்தக் கொடியாதுவன் பாயியாஜுமாயாபிபாடு, ஆசாய விஷயத்தி லீசவான சோதந சேதானுதவன் பாயியாஜுமூ மீசவானதே பென்னுமிடமும் பரிதம. இனி அசே தமவன் கொள்கொம்புபோவனறியே சேதவேததமனான இவ்வாசாயமனருதும் பாஸமருததரியே பானுமையாகே, வவசோஷிபான் மீசவானுடைய பாயியாஜுமே ஸவரபோஜுமாயக் கினைத்திருக்கும்போ (442)

443. இனி (ஸவாபியாததாரோ) எனறு தொடக்கி, (ஆசாயாபியாதமே புத்தாரம) எனனுமளவாக, இப்படி ததீயர்முன்னுட்ப்பறறப்பற ஸதாசாய னுடைய அபிமாதமே உஜ்ஜீவாததகரு உசிதோபாயமென்று இப்பாபத நாந் பாயததை பாகாசிப்பித்தருளுகிரு. பெருமிதியனான ஆபாணததகரு காயக கலபாபிசயாயதது வசம்புண்ணத்தகரு இப்பாதேசம் வாயததமாவிருக்கும்படி, இத்தனைய மருளிசெய்ககையப்பறற அதிஷ்டகையி ஓசகொண்டு வந்தது மேடககதும்; மேடககதும் இதில விஷுடகைய ஸாபிகிறது. இதில பாதமந திலே, இவ்வாததம ஸதஸம்பாதமவித்தமென்று ஸாவரும் விவலிகைகருடகாக இது தமகரு ஆபிதாபதேசகபத மென்னுமிடத்தை அருளிசெய்கிரு (ஸவாபியாததாரோ) எனறு தொடக்கி.

443 ஸவாபியாததாரோ வவாபியாதததகரு துதத்துக்கொண்ட இவனுக்கு ஆபாயபிமாதமோழிய கதிபிலைமென்று பினை பகையி டருவிச் செய்கு கோய்க் கேட்டிருக்ககைய பிடுக்கும

அதாவது—“அவ்விதமும் ‘வானெனகரு கீவாதுவன்’ என்றிருக்கும் தன்னுடைய தாயிமாததாரோ, ‘இவன் வகருசேஷம்’ இவன் வாயம் வகருே பரம்” எனறு தனனை உஜ்ஜீவிப்பிக்ககருடகான வவாபியாதததை அழித்தக் கொண்ட இவனுக்கு, தர்கதியோற்றுகாக அவ்விதத தன்னுடைய உஜ்ஜீவாத தகரு கருவிபண்ணிப போரும் பரமவாயுவான ஆசாயன், ‘இவன் வமருடைய வன்’ என்றிமாதித்திருக்கும் வாத அபிமாதமோழிய வேறு உஜ்ஜீவபோபாயமிதில்’ எனறு, ஸவ வஸந்தாஸாதததாரோவான வபினை நிகுவகுகனிலே பமுகல லேவித்தத ததேக பாததாராய வகல வஸந்தாததப்பயவகையம் அவாருளிசெய வகவேட்டு தகவிஷ்டாபிருக்கும் வமருடைய ஆசாயானபினை, தருசமாகப்பகாது மருளிசெய்யக் கேட்டிருக்ககைய விருகருமேசறபடி ஆகவாஸ, ஆசாயாபி மாதமே இவ்வாததவகரு ருஜ்ஜீவிபோபாயமென்று கருத்து. (443)

444 இப்படி, (ஆசாயாபியாதமோழிய கதிபிலை) எனபானென்? காணத் தரித்தவகளான பகத்யாதபுபாய விசேஷககருண்டே! எனவிற சவகையிலே, இதொழித்தவை பெவன் மிவனுக் ருபாயமனறிகே வினறமைவை அகடவையருளிச செய்கிருமேல. அதில பாதமநதிலே, பகதி உபாயமனறியே வினறபடியை அருளிச செய்கிரு (ஸவஸவாதததாய்) இதயாதியாகே.

448. அஃமபட்ட யோகுடிக் கைவிட்டுப் புதைத்த யோகுடிக் கைக்கெட
கடவனவன.

அதாவது—கைவிடிக் கிருகமிற தலைபொருளை அநீனுபபஞ் கிருகமிற ஆசார்
யானை குறைய கினைத்த அந்தாததா'கை கைவிட்டு, பூமிவிடிக் பிறா புதைத்த
கைத்த தலைபொருளை எப்பப்பாமைப்பா'கை "அரும பொருள்" எனனுமபடி. தா
பயமான பகவத விஷயத்தை அநீகமாய்ப் பற்ற இசைக்கெடவ னவனவனவன.
ஃனுபபம் கைகுறும் தயகதவா துஸபம் ய உபாஸித, கபதம் தயகதவா
தகம் ஸூரிடா குபத மகிஷைதி கதிதென் = என்றும் "பறது குருகை" என்று
தொடங்கி, "தன, கைப்பொருள் விட்டாரேனும் கைவிடிக் தாம புதைத்த, அப
பொருள் தேடித்திரிவானறது" என்றும் சொல்கை கடவதிதே (448)

449. இன்னமும் சில திருஷ்டாந்த முகததாரே, ஃனுபயமான ஆசார
விஷயத்தை விட்டு துஸபமான பகவத விஷயத்தை பாசைப்படுவானகை என
கிரு மெக (விடாய் பிறைப்பாது) என்று தொடங்கி.

450. விடாய்பித்தப்போது கானதயான உத்தத்தை உபேகித்து ஜீமூத
ஜகத்தையும் கைகைவித்ததையும் கித்தவித்ததையும் அபீகப
பயனகைகையும் அஞ்சிக்கெடவனவன.

அதாவது—பிரானை விஞ்சினபோது கடவகென் பாலம் பண்ணையபடி
பாந்த கதையாககொண்டு தன் கைகிவிருகமிற ஜகத்தை ஃனுபகதபே நேறுதவாக
வாதிரித்தத தகாவிடிக் புருத்த, ஆகாசனதமாயக கொன் டெட்டாதபடியாயும்
பூமிஸதமாய் கிருகக துரணதமாயும் ஆகைகம் கிருககசெய்கிப் பெருகுதகைகமொழிய
வற்றின காகமினதிகபேயும் எப்போது முண்டானும் அயவனவும் கொன்று
உபஜீவிக்கவேண்டியும் திருத்தவிடகனனிகை புண்டாயும் கித்தரதிகனகொண்டு
கலைப பெறவேண்டி, கிருககம் ஜீமூதாதிகனின் ஜகத்தை பாசைப்படுவானப
பொருளை, கைகைப்பெண்கை பிறைத் தகைகிபபிப்பாத தகை குதவாய்படி கைபுரு
கிருகமிற வானாய விஷயத்தை ஸெனகபயமே பறதசாக உபேகித்தது, பாயகாச
வாதநியாய துஷ்பாயான கிருகமிற பாதவதகதமும் பூமிவிடிகையாயும் கிதாபதிபனவும்
செனக வகவகைகளுகென் றியே புதவாத வபூறுதகதமும், ஆஸைகமாய் வதமும் தாத
கைகைகெழிய பாசைதயாக குதவாத கபவதகதமும், கிதபனகிதி புண்டாயும்
ஸைப்பாணுதிகனாய் கிவதினா கைகைகிதாத வானகைதாததமும், கிருகமிறவிடிக
தனனிகை புண்டாவிருகததாதிகை வகையகி கரமென பதகித்த தாகைகிவனமும்
அததாய்கித்தவததையு பாசைப்படக கடவனவன கொன்கை, கைகைகையம்குறும்
தயகதவா கானதரகையகது யஸ மீத, கானதமுதகம் தயகதவா கானத மபீவாஞ்
சதி = என்றும், "எட்டகிருக குருகை கிதற வனவென்று விட்டு" என்று தொடங்கி,
"அடிபுத்தகதப பாசைதிருபா னறது" என்றும் சொல்கைகெடவதிதே இது
வபூறுதிகளுககு முபகைகென் (449)

450 இப்படி ஃனுபயான வானாய விஷயம் ஸை ரகைகைதககுடவா
கிருகக இததை புபேகித்த துஸபமான பாதவாதிகை வானுக்கெட கடவனவனின்

பாதினும், பரம்பயநிலைவகை சிவனுக்கு வாகுசீபனைனதே வெணை, அவை பெணை மார்பினேயென நிஞ்சககடவ நெனநெயர் (பாடநிக கேட்குமிடமும்) என்று தொடங்கி.

450. பாட்டுக்கேட்டுமிடமும், கயிட்டுக்கேட்டுமிடமும், குத்திட்டமும், மீட்டித் திட்டமும், ஊட்டுமிடமும் எல்லாம் குத்திட்டமே பெயர்த்துக்கிடங்கம்.

அதாவது—சுதந்திரம் காயல் கானகம் எனநெயரடியே கிரந்தாரபவபர னான கிதயமுதல் அதுபவத்துக்குப் போகவுண்டாப பண்ணும் காமகாலம் கேட்கும் ஸதகமான பரம்பதமும் அனா ராணை பிடிதான பரஹ்மநி தேவிக் காரதத காதம் கேட்கச் செவி கொடுத்தகொண்டு கணவனும் வழுநா ஸதகமும், அவர்க ளார்த்த த்வி கேட்டுத் துத்ததககொண் டெழுந்திருத்த கைபர்பவக முத்தருந்ரப றம்பாசதோ மதரப புரம் எனநெயரடியே கிருப்பாற கடலிலே நிருவரகிணயிக கின்று கிவவருகி வரக குதிப்பாரைப்போடுவ காதகதரித வவதார ஸதகமும், கிணத்தத த்விக்கேட்குமனவும் மகிளாபா வகிப்புப்போடுவ தூட்டவடி போலிடாதே வகித்ததகொண்கருகெற வர்சாபதார ஸதககனும், வேலாமித்திவர சபாமோ ல்லுததியை ணுப்ரதிஷ்டதி என்றும் "ஒண்ககைத வானழியா நெருவனடியே னுனனாதே" என்றும் சொல்குநெயரடியே லுருதய கமகததிகே மிதாத தானகை தார்குத தனனமுதக புஜிப்பிகரும் அகதரபாமிதவ ஸதகமாதே கித பராப்ப ஸதகககெனனாம், தனகந் வகுத்த ஸதகமாவ பராப்பவ கிருகந் மார்பய கிஷயமேயென தத்யவகித நிஞ்சகக கடவனெனகை. (கிணத்தவிடமாவது), பிறாநி யாதபடி நிகரவகிததகொண்கருகெற வகதர்யாமிதவ ஸதகம், (ஊட்டுமிடமாவது) கைநா கிஷயவா கிருகந் தன வடிவமுதகையும் குணககிணயும் ஆசரிதரை புஜிப பிகரு மாரகாவதார ஸதகமென்று சொல்கவயமே. வேலாவ குருணயவாவ வான கிதயா பரபியிசே, தனவ கவகனாட தாதரபநி த்வாரகாண ஸ்வ வவணம் என்றும் "கிணவார்மணி கொழிகரும்" என்று தொடங்கி "அருவாரிகைததவவா" என்றும் சொல்கை கடவநிதே அனநிகே (பாடநிக கேட்டுமிடம்) தூய்நிகந், தகைமாரக வவதகை யாரைப்பாட கடவனனகெனகெற அளவன நிகே அவையெனகாம தனக கிவகிஷயமே யெனநிருகககடவ நெனநெயரெனது கீழோடுதோர யோஜிககவுமாம்.

(450)

451. எவ்வுதனான கிவவநிகாரிகரு கவகாரககத்வ ஸவநுப வர்த்தகதவ ததபவ ரஸிததவககாரக பாநிகாராவம் அதுகாராவம் அதுபயரபு மிருகந்மவ் கிண தாபிப்பிகெரு மேக (இவனுக்கு பாநிகுலர் என்று தொடங்கி.

451. இவனுக்கு பாநிகுலா கவததாநுத நெதநந்த பாருவ; அழகனா குராவயததந்தி, உபேகனியா வனர யதந்தி.

அதாவது—இப்படி ஆசார்யாமிமா கிஷ்டனா பாதவாநி பன்ககத்தினுமுன் பராணயம்மடவ கிவகிஷயத்திகே ஒநுமட பநதநி "நெவமறநிபென" என நிருகரு கிவவநிகாரிகரு, அனுநிகாதமவசதததப பிறப்பிகரும் பாநிகுலர், ஆதவ பநுாரிகனான கவததந்தரு, பாதகதரபத்த ககெகாதகைத்தே பகவத்யவநிகிகத

தேவதைகளுக்கு பாதந்தாரா விருகருமவர்களும்; ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலேவருபத்தை வளர்க்கு மறுகூடர், ஸ்வருபத்தை புன்னபடி புணர்ந்து தச்சரவாவதி கிஷ்டரான ஸதாசார்ய பாதந்தார்; இப்படி ஸ்வருப ஈசகரும் ஸ்வருப வர்த்தகருமனாமையாலே வெருவுதலுக்கும் விருப்பத்துக்கும் விஷயமல்லாத உபேகாணீயர், சரமபர்வமான வாசார்ய பாதந்தர்யத்தி ஹறறானநிலே பாதம பர்வமான ஈசுவர பாதந்தர்யத்திலே பூனறிவிருகருமவர்களென்றபடி. பாதிகூலகாச சொலதுவிறவிடத்தில் ஸவ தந்தர் தேவதார்தாபாதந்தர் விருவரைபுஞ் சொன்னவித, ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்திற் சொன்ன மறறுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கு ருபமகூலம. ப்ரதமபர்வ கிஷ்டனுக்கு ப்ரதி கூலமானவர்கள் இவனுக்கு ப்ரதிகூலகாணாம விலகிலிறே. இததான, கீழ் பகவத் ப்ரபக்ஷாதிகாரிகு ஸஹவான தகவிகுத்திகளுக்க குறுப்பாக வறுகூல ப்ரதிகூல தர்சகம பண்ணுவிததாப்போலே, ஆசார்யாபிமாச கிஷ்டனு ஸ்வனுக்கும் ஸஹ வான கிவ்ருத்தி விஷயமான ப்ரதிகூலகாரபும ஸஹவான விஷயமான வறுகூலகாரபும தர்சிப்பிதது, தததிகமாக உபேகாணீய விஷயமூயிவனுக்கொன ஹண்டெனது மிடம் தர்சிப்பித்தா ராயத்து. .. (451)

451. இவ்வநிகாரிக ருண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்தியறுஷ்டாசம்ஸிப் பல படியாது மருளிச்செயதார் கீழ், இதை ப்ரணக்கத்திலே அபியோபாய கிஷ்டருடைய ஜ்ஞாநாதுஷ்டாசமகளுக்கும் இவனுடைய ஜ்ஞாநாதுஷ்டாசமகளுக்கு ருண்டான விவியோக விசேஷத்தை யருளிச்செய்துத் மேல ஜ்ஞாநாதுஷ்டாசம்க ஸிரண்டுகளும்) என்று தொடங்கி.

452. ஜ்ஞாநாதுஷ்டாசம்களிரண்டும் அக்தாநீர்க்கு உபாயங்கமாயிருக்கும், இவனுக்கு உபேயங்கமாயிருக்கும்

அதாவது—தத்வஜ்ஞாநமும் தததுயமான வறுகூலமும், ஆசார்யாபிமாச கிஷ்டனு ஸ்வநிபொழித்த வநிகாரிகளுக்க, உபாய மநிகாரிஸாபேகாமாணையாலே உபேயபராபதிமனவும் உபாயதிகாரம க்ருவாமல கடக்கைககுறுப்பாயக கொண்டு அவவழியாலேபுபாயசேஷமா விருகதும்; ஆசார்யாபிமாசமே யுததாரக மாகையாதுபாயதிகார சேஷமாக வேண்டுமென நிகலாமையான, இவ்வநிகாரிக ருண்டான ஜ்ஞாநாதுஷ்டாசம்களிரண்டும் ஆசார்யன முகமகத்தத்யாவிற வுபேயத் துக்கு சேஷமாவிருககு மென்கை (இவனுக்க ருபேயமாவிருகதும்) என்று பாடமான போது, ஆசார்யனுக்க கபிமதமாயக கொண்டு இவ்வதா விவனுக்கு உபேயமாவிருககு மென்றபடி. (452)

453. இப்படி ஜ்ஞாநாதுஷ்டாசம்களிரண்டும் ஆசார்ய பரீதி தோறதுவாக விநித்தக குறிககொண்டு வர்த்திககு மிவ்வநிகாரிககு அவசயம் விவர்த்தகேயவகளை யருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதம கிஷித்தாதுஷ்டாசம த்யாஜ்ய மெனனுமத்தை அருளிச்செய்துத் (இவனுக்கு கிஷித்தாதுஷ்டாசம) என்று தொடங்கி.

453. இவனுக்கு திஷித்தாதுஷ்டாசம தக்தியும் ப்ரதமம் தர்சிபீகையாலே தயாஜ்யம்

அதாவது—ஏனென்றால் கிவ்வழிகாரிகளுக்கு பரதாபரீகரணத்தின் கீழ்நின்ற அடி
டாகும், எவ்விரைந்ததைதரும் அவர் துஷ்டமடைந்து பருவிய விசாதத்தைப் பண்
றுக்கையானே பிரதயஜிக்கப்படுகிறதென்றான்.

(458)

451 பாயகிரசுறு மிதநிலை கருநிறாகு பெண்ணியொன் அருளிச் செய்கிர (நாணகரிகிறது) என்ற தொடர்பு.

164 தாம் திகில்து மூர்ப்பாதித்தும் அநாயகியானே; பிற
திகில்து தனையதிகில்தும் தன அனுகூலத்தையுடிகில்தும்

[illegible]

4.6 இப்படி பாதாளநிபாசம் உட்பரவிவாரிவந்த வானக்கடி, சாஸ்தா விழித்தயானக்கவித, இவ்வளவற்றிகளை, சாஸ்தாவுற்றித் திஷ்டயான வளதார போகததுகருக சுதாநிவநியபெனன் அருவசெய்துநீர்மம் (விழித்தபாசம்) என்ற தெரடவெ.

465 கீழ்தபோகர நீத்ததபோகரபோகி மோகித்ததபுரமது ; தாக
 னதுமரமது, ஆய்நகர செய்கி ஈகரப வித்ததபுரமாய
 மோதாத வித்ததபுரமாய சீரடகித்ததபுரமாய மாயமயநீபநகர
 மாய திடுகமகயாமே நீயாதும-

அதாவது—விசிட்ட வேஷவிகிப்பான் சாஸ்திரத்தினை எதிகவப்பட எவ
தாரத்தினை போய், தாத்ருச சாஸ்திர விஷிதமான பாதா பரிசுறுப்பதனை நோக

விருத்தமுமன்று, *செம்பிஞ்சியின்ற பாணையததமுவுகை முதலான கோதுககரது பஹு பண்ணும் கரகவேறுவுமன்று, இப்படி பரத்யகூபரோகூ வித்தவகலான கோகவிருத்ததவ கரகவேறுதவவகலிரண்டு மறறிசுசகசெய்தே, அஹய போகத்வ ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமுமாய், *கரகிதாதாதத உபரத விதிநிகூர் ஸமாஹிதோ பூத்வ ஆத்மகயேவாதவகம் பசயேத், இதயாதிகளாலும் திருமகத்ராதிகளாலும், உபாஸகோடு பரபகவேறுவகியற இருவச்சும விஷயபோகமாஹ தென்னு மிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாததத்துக்கு விருத்தமுமாய், தோஷதர்சனததாலும் அப்ராபதி தர்சனததாலும் விஷயபோகத்தை யருவருததெருகு மாசாரபாதகரான ஷ்டாகளாலே ஹேமமென்று கிசிக்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராபகவிஷய விரகதி ப்ரியஞ்ச வாகாரயனாக கசிமதமாகையான ஆசாரய முகாமக விவாஹா யவருப ப்ராபயதத்துக்கு பரதிபத்தமுமாய், இப்படி அநேகாராததவஹமா விருகஸகயாலே இவவதிகாரிகு பரித்யாஜயமென்றபடி. (455)

456. போகவதா புத்தியவமிட்டு தாமபுதயா பரவீரதிகருமளவில இவை மெனதுமிக்கையேயென்ன அருளிச்செய்தித்ரீ மென (போகவதாபுத்தி குணத்து) என்று சொடகி

456 போக்யதாபுத்தி குணத்து தாமபுதயா ப்ரவீரத்ததாலும் ஸ்வரூபம் குணமும்

அதாவது—விஹீத விஷயப்ரவருததிலை காழகதயாவருய போகவதாபுத்தியை விட்டு, உபாஸகரான மஹாவிசை சொடகமென ஷ்டாக பைதருக்குணமோசக பரஜோதபாதகராததமாகவும் ஸாரக நிவளத்தி கைகேரியவிகுத ப்ருணஹதயாதி தோஷமுண்டென ஸுமதநதப் பற்றவும் தம்புததயா பரவீரதிகரு மாபிப்பாலே இவனுமப்படி தாமபுததயா பரவாததெனதாய், வித்ததாமசிஷ்டஞான இவனுக்கு அநயதாமகவகம் விரோதியாகையானே அநயோபாயதவ ரூபமான ஸ்வரூபம் குணபு மெனவை. இத்தான், போகவதா புத்தயா பரவீரதிகிலை அநய போகதவ ரூபமான ஸ்வரூபம் குணபுமோபாதி, தாமபுததயா பரவீரதிகிலை அநயோபாயதவ ரூபமான ஸ்வரூபம் குணபும, ஆனபினபு ஒருநாயாது ம்வவதிகாரிகு விஹீத விஷய பரவருததி யாகாதெனததரவதத ஆகையான ஏதென மொருபடி யவவீத தாலும் ஸ்வரூபஹாசி தப்பாத, ஆனபினபு பரிதயஜிக்கவேண்டு மென்னுமிடம் கிசிக்கமிதே. (456)

457. இப்படி ஸ்வரூபஹாசி வருமென்னலும் பயதகாலே விதிக்கறவனவு போராத, பராபத விஷயப்ரவண வித்தததயாலே பராசருத ஸகை போகவ வஸ்து களும் பாதிகுலமவத தோறது மவஸைத தீறககவுமவேணும் ஸ்வரூபம் குணயாமக கென்கிருமேன (கோதரானி, என்று சொடகி

457. "கோதரானி மீதரானி" கைகீத கென்கத்தவனதை தீறகவேணும் ஸ்வரூபம் குணயாமகரு.

அதாவது—கோதரானி மீதரானி தலாசி காத புத்ராசச தாரா பசவோ கருஹானி, தவத பாதபதம் பரவணுதம் வருததோ பவகதி ஸ்வே ப்ரதிகுல ரூபா

என்று பேரநாள்வாள் பெருமானைக் குறித்துப் பரதமான் விநாயகபித்த சீலாகத்திற்
சொல்லுகிற சேஷத்தையிதா தவதிகளான மானகவனதக்கன மதிகம்பமாய்த்
தோற்றும்படியான அவன்மத பிறகுகளையும் மனசுப் பரதபுதி பிறவானமக
கெனாக இத்தசீலாகத்தத்ததை "கைபுதகவ" இதயபிபாலை அருளானப்
பெருமானைமபெருமானு மருவிசெய்ததரிதே. (457)

ப்ரபந்தத்தை அப்பலித்தவர்களுக்கு வாஸஸ்தாபனம் ததீய கையபவீம நடக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டமென்று ஸ்ரீமதாக்கலி யாழகா ரஞ்சிதசெய்கையாலும், சரமபர்வ விஷ்டாநவர்களுக்கும் ஸ்வாசார்யனுக்கந்த பகவத் விஷயத்தினை பரிபூர்ணாநுபவாதிகள் லீத்திபப தவவிபூதிநீலேயாகையாலும் பரபப பூமி பரமபதம்; இந்நுதருவ ஞான மாகையாலே அதுகரு விநோதியான ஸைனாரம் தயாஜ்ய பூமி. (அதுபவாரகபத்தி னாதம் தாரணியோகயதைபாலது), ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலும் அவனுக்கந்த பகவத் விஷயத்திலும் முண்டான வதுபவம் பெருக வளவிக தான தரித்திருக்காமாட்டாமை என நினைவின் யோஜிக்கவுமாம் (458)

158. உகதேதரபாய சதுஷ்டயத்திலும் பகவத் விஷயத்தை வயஸைபீத்திருக்கிற பகதி ப்ரபத்திகளாகிற டபாய த்வயமு கியவதிகாரிகரு கழுவிசிறை ப்ரகாரத்தைக் கீழருளிச்செய்த வக்ககரம், (ஆசார்யநியமம் தான் பற்றும் பற்று) என்றும் (ஆசார் யாபிமாதீம புத்தாரகம்) என்று மருளிச்செய்த ஆசார்ய விஷயத்தினை ஸ்வகத பாகத ஸ்வீகாரருபேபாய த்வயத்துகையும் பரமான தர்சனம் பண்ணுவிககவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, பாகதம் ஸ்வகத ஸ்வீகாரோபாயத்துகரு பரமானம் காலடுகிருர் (பழுதாக்காது) என்று தொடங்கி.

459. "பழுதாக்கா தொத்தரித்தேன்" என்கிற பாட்டைப் பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமானமாக அனுத்திப்பது

அநாவது--அமோகமா கிருப்பதோ குபாயமறிந்தேன், ஆர்வரிப்பார்கரு ஸமர்ச்ய ஸீயனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்த்தருளுகிற வவனுடைய திருவடிக்கீழை தப்பாத ப்ரகாரத்தை வினைத்த காலோது மறகூன வருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் ஜ்ஞாநாதிகாரை கண்டு தவகளுக் குத்தாரகராக வர்வரித் தஜ்ஜீவிகரூவர்கள், ஆத்மாவோ டவிசுபூதமான் பரபத்தைப் ேராகவி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில திருவாசன திறந்த அங்கே ஸைருக்கமான ஜ்ஞாநாதிகளை புடைபராய ததீய கையகாய கிரகாரய்க்கொண்டு வயாவருததார கிருப்பர் என்று பரமாப்தரான திரு மழிகைபரீரா னருளிச்செய்த "பழுதாக்காதேன் றறித்தேன்" என்கிற பாட்டை ஆசார்ய விஷயத்தில் மூறபடச்சொன்ன ஸ்வகத ஸ்வீகாரமாகிற வுபாயத்துகரு பரமானமாக வதுஸைதிப்ப தென்கை.

இத்தரம், ஸ்வகத ஸ்வீகார மஹாகாரகர்ப்பதயா அவத்யகரமா கிருத்ததே யாகிலும் பவலித்தியில் வந்தால் பழுதுபேரகாதென்னுமிடம் சொகலிற்ருயத்து *குருணா யோபிமர்வேபத குருவ வ யோபிமர்வநித, தரவுபென பரமாய லீத்திய சியமா தபகச்சத" என்று, பாகத ஸ்வீகாரத்தேதரபாதி ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்துகையும் பவம் தப்பாதென்னுமிடம் பாரதவாஜ ஸைவநிததீதிலும் சொல்லைப்பட்டதினே. (459)

460. இனிமேல், பாகத ஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துகரு ப்ரமானங்கள் பவவற்றையும தர்சிபபித்தருளுகிருர் (கை வெந்தோழி) என்று தொடங்கி.

460 "நக்தவென் தோழி" ' மாகுய தானவன் " என்கிற பாட்டுக்களையும் கீதோத்தரிதே முடிந்த ஈனோகத்தையும் "பகி மழடியை" என்கிற ஈனோகத்தையும் இதுக்கு ப்ரமானமாக அனுத்திப்பது.

அதாவது—தொழியாவன இவள் தனக்கு' நிறைவு கூடாத விஷயத் திருப்பது, அவர் உதயஜெயம் எனத் தவிர்த்ததையும், செரிபாழுவார் வயிற்றிற பிறப்படியாய்ந்தது, இரீபோ தவன் வர்த்தகத் தனக்குப் பரிபாத ஈகர்த்தகத் கொண்டு இத்தன்னிதய நிசைகை பண்ணு வினாது, இனி இவ்வெனவியை ஜீவித் தத் தலைகடடப்புருவெனெனது நிறுவிதாற்றங்குகக, அவ்வப் பர்த்து, என்னது மென்னிழவுகரு நெய்ப்புதுபடி ஸிசைகதபாள் வென்னுடைய 'தொழி' அகாத சாசியாய அதாவ ஸாவனமாதபாசா சிருகசெறவர், அதாகுமிக சரியபதிகளாய் ஒருவருகக பெட்ட வெண்ணுத பெருமைகய புடையா சிசுப் பா ரொருவர், நெய யோவிசிறே பிறகது சிறிசினய சிறகையு ஸாறிகி: அவர்க்கும ஸககும் பர்வத பரமாணுர வினாடகை வரவிசாருபடி கூுதாராண மதுஷ்பா காம, சூனியிபு காமாண செயா உதாண்டா, அவரொரு வர்த்தக முனபே சொககிவைத்தா ரெனறதகககொண்டு ஸமாத அவரை விரககபபேமோ, அத விடககிதும், ஸககும் பேறறுகரு வழிபுண்டுகாண, ஸ்ரீவிவலிபத்தாரிசே பவதரிதத வேறறத்ததபுடைய ஸர்வ வபாபா ஸாந்தவைத் தனநிருவுள்ளத்திசே ஈடககிக கொணகருகசெற பெரி யாழுவார். * ஆசார்யிதீயாபவ * எனசெறபடியி ஸககும் தேவராண தமககும் தேவராசிருகசெற அவரை ஓரிகசைவச்சொகலி சிசைககவுமாம், சிறிய அறுத்த வரப் பண்ணவுமாம், திசுமஞசனத்தைய சேததவைத் தகழககவுமாம், திருககழக பணிகயச் சைமத்தவைத் தகழககவுமாம், திருவகதிககாபபிட வறழககவுமாம், அன்றித்தீச சாண் தமமை முன்னிட்டாப்போசே தமககும் புருஷகாரயாவரை முன் னிட்டி வரடபண்ணவுமாம், வறவதொரு ப்ரகாரம் வறவித்தாராசென் அத்தகத் கண் கருககக கடவேராம், காம மேககிழக் கடவேராமகிசைம் சாண் துண்டா ஸருளிச்செய்த "ஸைவவெனதொழி" எனசெற பாடனடபும்; சர்வாணென்றுபாராதே, தனக்கெதிரி யான ஹிரண்பாணாரிசை கூரிய திருவுமொசே, வரபகங்காரிசே பூண்டகபிருககெற மார்வை பொனமகி: பிளத்தாப்பிபோசே சிராநகருமபடி அகவாரிசை: சித்திதப் பொகட்ட மிசுக்கைபுடைய காலிமறறத்தத, "அக்திய: போதிகரியருவாசெ யரியை வழித்தவரிசை பகனாண்டு பாதிதும்" எனறு, அகவாரிசேஜகாரயக கொண்டு மககனாசாஸகம் பண்ணிசிருப்பாரை ஜுகிககும், வயாவருத்தாரிசிருகசெற அவர்சன் பகனகிசே ஸயஸதாராய அவர்சனபிமாசதசிறே பொதகசெ சிருப்பாருடைய ஸு:க ருதம் - எனறு சிருமழிகசெபிராண அருளிசெய்த 'யாதுய தானகிசை' எனசெப பாட்டனடபும், * அகருதரிசை * எனறு தொடககி, ஸாபாசிகமய தேவருடைய - பரா பதமுமாய 'பாககமுமான திருவுககிசைதுண்டான ப்ரிமத்திதுடைய அநிசைததக் கெககிசைமை சிருப்பாராய, அக்தப்போம் ப்ரகர்ஷத்தக கடியான ஆத்மயாதாத்மய ஜ்ஞாசகத்தை யுடையராய, விதகையாதும ஜ்ஞமத்தாதும் அடியினுக்குப் ப்ரிமமற ராசிருகசெற காதமுசிகிசைப்பாரதது, அடியினுடைய வருதத்தகதப் பாராதே ப்ரணசாரா வருளவேணும்" எனறு பரமாசார்பாராண ஆனவகதா ருளிசெய்த வேதாந்த தாதபர்வமான ஸ்தோத்தரததிம் சரயணன சேகைத்ததபும்; ஜ்ஞாஸம் பிதகககரு யோகயகதசிககாத பகபகிகனாசவுமாம், ஜ்ஞாஸியாகயகதயுணன மதுஷ்யருகவுமாம், வாவர் சிசை பகவத் ஸமபத்தமே ச்ருபகமாபபடி சிருப்பாருரு ததியிசுசிட ஸமபகதித்திருகசெருர்சன, அவர்சனத்த வவஷ்ணவருசே ப்ராயய

பூமியான பரமபதத்தைப் ப்ராபிப்பீத மென்னையானே, ஐஞ்சுழண்டாகவுமாம் இக்கியாசவுமாம், ததியாபிமாசமே உத்தராத மென்னுமிடத்தை ஸுஃப்பஸ்டமாகாச சொலதுகிற, *பகர் மநுஷ்ய பகதீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்சரயா, தேவைவ தே ப்ரபாஸயந்தி தத் கிஷ்டேன பரமபதம்* என்கிற பெளராணிக சமேசததைதபும்; ஆசார்பாபிமாசமாசிற விசத் பரதஸைகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுணை திப்ப தென்றபடி. (460)

461. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபததி கிஷ்டனான் வதிகாரிகா உபாயாதிகாரத்திற் குறையுண்டாதெனும், அது பாராம வீசவான கார்பனசெய்கைக்குடையகொண்டு அங்வுபாய சேஷமாபிசுத்தான ஆசார்பாபிமாசத்தை இப்போது ஸவகந்திரோபாய மாகா சொல்லுவானென? ஒன்றுகடிக உபயாகாரமு கூடுமாவென்கிற சந்தை யினை யருளிச்செய்கிறார் மேக (ஆசார்பாபிமாசந்தான) என்று தொடங்கி

461. ஆசார்பாபிமாசத்தான் ப்ரபத்தியானே உபாயத்தங்குக்
கவகமுயாய் கவதத்தமுமாபிடுக்கும்

அதாவது—ஆசார்பாபிமாசமாசிற விததான, *நிமவச கயம் புநுஷம் ப்ர பத்யே* தமேவ சாணம் சாச* இத்தயாதிகேற சொலதுகிறாயி கிரேதி பரப தையத்துக்கும் பதிகிவிருத்திகை முடையகொண்டு உபாயத்தரமான பதிககம் கமுமாய், தத்தயாக பூர்வகமாக *மாமேகம் சாணம் வரஜ* என்று விதிகரும்படி இஷ்டாதிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரக கிரணாகும ஸையிமவ உபாயமாய்கொண்டு ஸ்வதந்திரோபாயமுமா கிருக்கும் ப்ரபத்தியோகே, உபாயாதிகார மாகதயத்தைப் பார்த்து சாவர ஹிபகிபாயமக கார்பம் செய்கை கூறுபரகையானே ஸ்வததிரோ பாயமான ப்ரபததிக்கு ஸாபகபத்தை புண்டாக்காகின்றுகொண்டு அவ்வுதியானே அதுகையகமுமாய், அத்தைபொழிபத தசனையே உபாயமாக கொள்ளுமானகி அகி ஷ்ட கிவருத்தயாதிகைக்குத் தானே உபாயமாய்கொண்டு ஸவகந்தாமுமாபிடுகை மென்கை. அன்றிகடிக, *அவசார்போபஸந்தா ஹி கிதியாய் காயதி தருவம்* என்றும் *சாஸதாதிஷ்ட* ஸுதருஷ்டாபி ஸாகக ஸஹப கைதயா, உபாஸித்தயதி வை கித்யா கிரே ஸதபதேசதம் என்றும் சொலதுகையானே ஏதனுமொரு கித்யவை வவஸைபிகைவதுகை அதுகிரே சார்பியாபதேசம வேண்டுமையானே ஆசார்பாபிமாசம் ஸகிரோபாயமாகவையிகை, *தேவைவ தே ப்ரபாஸயந்தி* என்று ஸ்வதந்திரோபாயமாக சொல்லுவானெனென, ஆசார்பாபிமாசத் தான) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறாக்கவுமாம் அதாவது, ப்ரபத்திதான கம்ஜுஞாகபகெனாத உபாயாததகைக்கு உத்தத்தி கிவருகதி கிரேதி பரி ஹாராததமாக கிஹிகையகொண்டு ததவகமுமாய், *அவையஸாதிய ஸவாபீஷ்டே மஹாவிசவாஸ பூர்வகம், ததேகோபாயகா வசஞா ப்ரபததிச சாணுதி* என்கிற படியே, அக்யோபாயவகினை பொழிந்த தசனையே புராயமாக கொள்ளுமானகி அகிஷ்டகிவருகதி பூர்வகைக ப்ராபதிகை ஸவயதேவ சிவாஹாமாயகொண்டு ஸ்வதந்திரோபாயமுமா கிரையோபானே ஆசார்பாபிமாசமாசிற விததான ஏதனுமொரு உபாயத்துக்கு மாகார்போபதேச மவசயாபகிதமாகையானே அவ்வுதியானே புராயாததகைக்கு அகவா கிருகததேவாதெனும், உபாயக ஜுடாக்காச பக்கிவா

புதிதான ததா, ஸதாசார்போன ஸப்தகுடாப பரபதவதி பராகதமம் பகத்
மதநயி பகதீனா இய்யாதிபபுயே ஸய்யிம ரிவாதநாநவகையபே ஸயதத்
ரோபயமுய விருகருமெனகை. (461)

462. இப்படி ஸயதத்தியான இய்யுபாயத்தகரு அநீகர் கிள்குறென
தருளிசெய்திரா ப்ரகதிகம் அகததகரு) எனது தெரடகதி.

462. பகதீயிதாத்தகரு ப்ரபததி: ப்ரபததீயிதாத்தகருத் தீத.

அதாவது—“ஈய பகீகரீத ஸயததய” என்கிறபடியே இவ்வாற்த
ஸதாசார்பிதத கம இய்யுய ஸயதகுதரகத கானதுகரு இய்யுமதாய ஸயபர
தத்திய விஜோதிபான ஸயதகுய்யா கிருகரு பகத் ஈயபததி, தஷகாதவ
புத்தியாநய ஸயருப விஜோதிதவ புத்தியாநய கமிதகரு கதாநகரெனது ஸ
காநகிதவதுகரு, கிருகதி ஸதயதயா ஸுய்யுய்ய பகத பரதததீய ரூப
ஸயருபகுதகுபமுயன் ப்ரபத்தபுரவ, அதுவஸவ இய்யுய்யுய்யன் ப்ரபத
புரவத்தித மதாநிசவாஸ நுஸ்டாகம் அநீதநகயது. பகதியோகநக கிரீன
கேரம பௌதவான ககா ஸயதததீய ப்ரபதநய கமிதகரு கதாநகரெனது
தேவகிதவதுகரு பகதகிருகரு கர்யா ககய்யித கிவான ஸாபகத
மனதிகமே யோகநக தேவகியு கிருகரு ப்ரபத ஸயருபுன ஸதாசார்ப
துகடய அயிமக குய்யன் கித கரோபாய மெனக பகதி ககததகரு
தஷகாதவ ஸயருபவிஜோதிதவ கிரீனம் தேவகிதவ இவகிடத்தித ஸ
ரூப விஜோதிதயிம ப்ரபத தேவ, ப்ரபததி ககததகரு கிவானஸயதீய
பகத ஸயதததீயபயருப தேவ தயமுய்யிடயிதம் பகத ஸயதததீய
பயிம ப்ரபத தேவ, (ஸயததததீய ப்ரபதநிம பகதி கருகிதது; பகத
ஸயதததீய ப்ரபதநி ப்ரபதி கருகிதது) எனநித இய தாய கிருகரிச
செபத தீததக, அநியபாயகததய அகயகிவானகித ப்ரபதயதிகரி
யாமோபாதி, இய்யுபாயதிகரிபு அநியபாய கததய அகயகிவானக
கெனததயதத அநநிகே, இதி ஸயதததததத ப்ரதி ககததகரு
இதயதிகரி கதிகிகிருகருகரு ககயாரத யோஜுநகிக பௌகிக,
பகதி ககததீய கதிதத கதிதயான ப்ரபதபுரவ ஸயததததயரூபே ரே,
ப்ரபத்தி ககததீய கதிதத கதிதயானகிதய ஸயதததததக ருததிகரி
மெனது கருதது. (462)

463. இய்யுசார்பியிடக கிதக நுஸ்டாகரு பக பாய ஸதய கருகிச
செபத, இய்யுதததத கிவிகதகருகிதா (தீத) எனது தெரடகதி.

463. இது ப்ரபத ஸயருபத்தய பகததீயகரு, ப்ரப புருபீதயகரு,
அததய பகயபத்தயகரு.

பிசம் நெககாரப கிருகருகித கானம்.

அதாவது—இப்படி கிருகருகித கார்பாயிதவகித கித, ப்ரபததீய
இசேதகரு ப்ரபதவகத பகததததத தேவதததத கையப

பரீயந்தமாக உணர்ந்தி, அனநிகாமை ஸ்வாதந்தர்யமாகிற அழலினை மண்டிச் சருகெழுந்த டிடந்த ஸ்வரூபத்தைத் துளிர்த்தெழும் படியாகவும்; இப்படி பண்ணித் தான் பின்பு, மத்யம்பதோகதாஸ்ய சரணதவத்தை சரமபர்வ பரீயந்தமாக உணர்ந்திப் பண்ணிசகமான உபாயாத்யவளாய யோகததானே ஸ்வரூபத்தை புஷ்பித மாய்படியாகவும்; இப்படி புஷ்பிதமான வஸந்தரம், சரமபதோகதாஸ்ய போகத்வத் தையும் சரமபர்வ பரீயந்தமாக உணர்ந்தி, சித்ய கைகர்ய போகத்தானே ஸ்வரூபத்தை பலபரீயந்தமாய்படியாகக் கு மென்றபடி. ப்ரதம ரஹஸ்யமான திருமகத் ரத்தினை பதநாய ப்ரதிபாத்யமான அகம்பாஹு சேஷத்வாத்யாகார த்ரயமு மாத்மா வுக்கு ஸ்வரூபமாய், அததான சரமபர்வ பாலந்தமாவிறே விருப்பத்; இவைதான ஆசார்யோபதேசாதினானே சுப்தஞ்ஞானகையாலும், அங்வுபதேசாதினாககடி இவன் சுமமுண்டயவனென்றிற் ஆசார்யாபிமாக மாகையாலும், ஆசார்யாபிமாக மிவற்றை புண்டாகக் கு மென்கிறது. ஆக, இப்படி விருத்தான பதநாயார்த்த விஷுடைமைய இவ்வாசார்யாபிமாக மிவனுக்குண்டாகவி புஜுஜீவிப்பித்தேவிரூபடி சொல்கின்றாயதது. அதவா, இப்படி ஸ்வதந்திரோபாயமான வித இவன் ஸ்வரூ பத்தை பர்வகரமென உஜுஜீவிப்பிக்ரும்படியை பரகாசிப்பிபா இன்றுகொண்டு, இவவர்த்தத்தை கிகித்தருளுகிருர் (இது) இத்யாதியானே. அதாவது, ஆசார்யாபி மாகமாவிறே வித, ப்ரதமம் பகவத் விஷயத்தினே அக்வமிப்பித்து, அநாதிராம ததன்வய ரஹித்யத்தானே "வாடினென" எனனுமபடி உருவிகிடாத ஸ்வரூபத்தை பண்ணிதமாகவும்; பின்பு, பகவத விஷயத்தினே பூனறுவித்த பகர்வய யோசய மாக்ருகையானே பண்ணிதமா விருத்தவத்தை புஷ்பிதமாகவும்; அஸந்தரம், "இன்று தன் புகழேந்த" என்கிறபடியே சரமபர்வத்தினை கிண்பெறுத்தி புஷ்பிதமா விருத்த வத்தை பலபரீயந்தமாகக் கு மென்னவுமாய்.

ஆக, இப்ப்ரகாணத்தான, ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றினுக்கு பயா பயங்கலிதன்மம் மாறி மாறி உடகருமென்னும பாலககமிஸைமையும், இவவர்த்த கிர்னாயக ப்ரமாண மினன்தென்னுமதும், இவவர்த்த ஸதாபகத்துகடேன உபபததியும், ஐதிரையமும், இவவர்த்ததோபாதகார்த்தமாக பராய கிரணயமும், இப்படி பராய கிரணயம் பண்ணினு இதுக்கு ஸதருசமாகவே கொள்ள வேணும் பராயகமென்னுமதும். அநாதபோத வரும் துஷணமும் ஈசுவர விஷயத்திலிவனுக்குள்ள சரணவத் ப்ரதந்த்ர்பாஸவதவகனை ஸுசிசிப்பித்துக் கொண்டு ஈசுவரனைப் பற்றாமதிக இவனைப் பற்றாமதகருள்ள கிசேஷமும், ஈசுவர சேதராக விருவர்கரு மிவனுபகாரக மென்றும், ஈசுவரனு மாகைப்பாடும் பதத்தை யுடையவனென்றும், இவனபண்ணு முபகார்த்துக்கு ஸதருச ப்ரத்யுபகாரமினை யென்றும், இவ்வினுடடை மைபகதம் மோகததககிக வேறாவா சிருக்குமென்றும், ஈசுவரனை யுபகரித்த கிவனிதும் இவ்வினயுபகரித்த கிசுவரனே மீறொபகாரக மென்றும், இவ்வாசார்ய வைபவமும், ஆத்மருணமுண்டானும் ஆசார்ய மைபக தத்தை கெடுதிக அந்தப்ரீயாஜுமும் அவத்பகாரமும் ஈசுவர கிகாஹ்நேதுவுமாய் படியும், ஆசார்ய மைபகத கிசேசதத்திற் பகவத் மைபகத தெனர்ஸ்யமும், ஆசார்யாஸவததகரும் பகவத மைபகத மபேஷிதமென்னுமதும், ஆசார்யாபிமாக

மொழிய உலுஜீவகோபாயமிஜை பென்னுமிடத்தில ஆப்தேதாபதேசமும், இவ்வர்த் தத்தினுடைய ஸநீகரணமும், இவ்வசார்பாபிமாந நிஷ்டனுவன ஸுபமாந இவநிஷயத்தையிட்டு ஸுபமாந பகவத் விஷயத்தை சுகமாக துச்சிககக கடவனனென்னதும், பாதவாதி பராய் நாதகககெனலா மிவநிஷயமே பென திருகககககடவனென்றதும். இவனுக்கு ப்ரதிகூலாநகூலாநபய சிநனூசென்றதும், இவனுடைய ஜஞாநாநகூலாநகககக விநிதேயமும், இவனுக்கு விநிதேயநகூ டாகும் விநிதேயகாதிகளும் தயாஜயமென்னுமிடமும், ஸவநுபர்சபுதி வரராமைக்கு வேணமெவனதைபூ, பராயபூமி பரவணயாதித்யபு மிவனுக் கவசயாபேஷிதமென்னுமதும், ஆசார்ப விஷயத்தின் ஸகத பாகந ஸலிகாரோ பாலதவய பரமாணகககக, ஆசார்பாபிமாநத்தின் ஸகதகதிரோபாயதவயும், தத்திரசரி சிணயமும், இவ்வசார்பாபிமாந மிசீசதானக குண்டாகரும் பலபரம் பரையையும் சொலுதுகையாலே, ஸதாசார்பாபிமாநமே ஸவர்கு பூசாரக மென்னுமிடமும் சொகலபபட்டா ஆக இத்தக வாகய தகியாகதேதாபாயே பேய சரமாவகைய அருளிச செயதாரபத்த. 403.

பெரிவஜீய திருவடிகளை சரணம்.

 ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்தர் க்ரந்தமானியில
 ஸ்ரீவசனபூஷண வியாகியானம்
 முற்றிற்று.

— சாற்றுத் தனியன் —

வாழி புனகாசிரியன் வாழியவன் மன்னுந்ருண்ட
 வாழி முருகைபென்னும மாககரம்—வாழி
 மனஞ்சூழாத பேரின்ப கருமிகு கலவர்க
 இனஞ்சூழத் திருக்கு மிருப்பு.

பிள்ளை வேகாசார்பர் திருவடிகளை சரணம்.

ஸ்ரீவசனபூஷண மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்களுக்கு அட்டவணை

81. இவ்விடத்திலே வேடுவெட்டிப்பிள்ளைக்குப் பிள்ளை பருவியெய்த வார்த்தை
89 அந்நிமகாஸத்துக்குத் தஞ்சம் . . என்ற ஜீயரூவியசெயலா.
82. திருக்கணனமங்கையாண்டான் கண்ணப்பரத்தை கிட்டான்.
84 பிள்ளை திருநறையூரைப் படிகுப்பெய்தார்
112. அந்நாளைக்குப் பிராடடிபருவியசெய்த வார்த்தையை ஸமீர்ப்பது.
122 திருக்குருகைப்பிரான பிள்ளை பணிக்கும்படி மதிராபித்துமீசரமான
166 தந்நேம ரோஜுஜநகமென்கிற வார்த்தையை ஸமீர்ப்பது
177. தனஞ்சனமுந் தன்மக விஜயபாதி யோகி என்ற பிள்ளைவார்த்தை
192. சீவரவந்தித்துப் பண்ணின என்ற ஜீயர் அருவியெயலா
208 பிள்ளைப்பிள்ளைவாழ்வானுக்கு ஆழவான பணித்த வார்த்தையை ஸமீர்ப்பது.
234. மாறியினிதம்பி கிஷயபாகப் பெரியதம்பி உடையவனெக்கருவியெய்த
248. பிள்ளையுறவகவிக்கிதான் பக்ககினை கண்ணாம.
385. பாஷையகார் காதத்திலே ஒருநாள் பிளபித்தந்த வார்த்தைகளை ஸமீர்ப்பது
396. சாந்தரமும் விதிபாதே சாவாநென்று கேட்குக்கையெடுத்து
411. வடுகநம்பி ஆழவானையுமாண்டாணியும் இருக்கையெயலா
443. வைபேமானத்தானே என்ற பிள்ளை பகையாறுவருவியெயலகேட்குக்கை

முழுஞாயப்படி மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்கள்

41. அதர் பகவத வேணபதி மிரா வாகாஸ
263. உயயககொண்டா கிஷயமக உடையவா
265. இத்தான அதவாத ரொடியிலே பென்று காவியபுரத்தையி
வார்த்தை.
275. ஆஸ்திகரூப இவ்வந்தத்தின படருகரு எம்பார் அருவியெய்த
வார்த்தை.

ஆசனாப ஸ்ருதப மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்கள்

86. மனேசசனும் பகதஞ்ஞக வாகாறுயாகோத்தர விதிகளில்
204. தாயகரும் மகனாகரும்... இவரடி பணிகதவாகருமே இவையுள்ளது

ஸ்ரீவசநபூஷண ஞானைகளின் அட்டவணை

(1945-துணைகளின் வரிசை எண்)

அகரிநூலார்	184	அபகருகடமக	214	தனதுகடய	337
அகருதயகரண	302	அபாயகாயத	118	வினாவகை	344
அகருதயகரண	47	அபேகதாமி	150	திருவகரும	428
அகருதயகரண	171	அபேகதாமி	22	அபாயகரும	432
அகருதயகரண	418	அபேகதாமி	425	அபாயகரும	313
அகருதயகரண	11	அபேகதாமி	61	அபாயகரும	335
அகருதயகரண	11	அபேகதாமி	255	அபாயகரும	448
அகருதயகரண	185	அபேகதாமி	258	அபாயகரும	224
அகருதயகரண	306	அபேகதாமி	105	அபாயகரும	461
அகருதயகரண	383	அபேகதாமி	195	அபாயகரும	447
அகருதயகரண	42	அபேகதாமி	251	அபாயகரும	98
அகருதயகரண	187	அபேகதாமி	253	அபாயகரும	138
அகருதயகரண	43	அபேகதாமி	252	அபாயகரும	62
அகருதயகரண	293	அபேகதாமி	409	அபாயகரும	185
அகருதயகரண	292	அபேகதாமி	143	அபாயகரும	137
அகருதயகரண	4	அபேகதாமி	125	அபாயகரும	294
அகருதயகரண	151	அபேகதாமி	245	அபாயகரும	200
அகருதயகரண	197	அபேகதாமி	342	அபாயகரும	35
அகருதயகரண	301	அபேகதாமி	298	அபாயகரும	280
அகருதயகரண	223	அபேகதாமி	348	அபாயகரும	261
அகருதயகரண	277	அபேகதாமி	178	அபாயகரும	240
அகருதயகரண	290	அபேகதாமி	148	அபாயகரும	343
அகருதயகரண	296	அபேகதாமி	390	அபாயகரும	368
அகருதயகரண	345	அபேகதாமி	14	அபாயகரும	270
அகருதயகரண	284	அபேகதாமி	364	அபாயகரும	128
அகருதயகரண	158	அபேகதாமி	181	அபாயகரும	440
அகருதயகரண	32	அபேகதாமி	181	அபாயகரும	50
அகருதயகரண	195	அபேகதாமி	73	அபாயகரும	205
அகருதயகரண	213	அபேகதாமி	77	அபாயகரும	41
அகருதயகரண	360	அபேகதாமி	386	அபாயகரும	5
அகருதயகரண	388	அபேகதாமி	398	அபாயகரும	59
அகருதயகரண	67	அபேகதாமி	329	அபாயகரும	324
அகருதயகரண	132	அபேகதாமி	30	அபாயகரும	54
அகருதயகரண	106	அபேகதாமி	216	அபாயகரும	201
அகருதயகரண	68	அபேகதாமி	175	அபாயகரும	357
அகருதயகரண	282	அபேகதாமி	271	அபாயகரும	56
அகருதயகரண	114	அபேகதாமி	258	அபாயகரும	196
அகருதயகரண	69	அபேகதாமி	141	அபாயகரும	99
அகருதயகரண	90	அபேகதாமி	431	அபாயகரும	319
அகருதயகரண	112	அபேகதாமி	346	அபாயகரும	133
அகருதயகரண	155	அபேகதாமி	437	அபாயகரும	40
அகருதயகரண	259	அபேகதாமி	435	அபாயகரும	102
அகருதயகரண	39	அபேகதாமி	336	அபாயகரும	414
அகருதயகரண	107	அபேகதாமி	338	அபாயகரும	130
அகருதயகரண	88	அபேகதாமி	333	அபாயகரும	74

இது பரதம	463	இலவியொள்து	307	‘கல்கி’யின் கவிதை	172
இந்த ஸ்வபாவ	53	இழவுகங்கை	374	காடகப்படுமா	186
இப்படி கொள்	121	இதரப்பொரு	361	கீழ்ச்சொன்ன	275
, கொள்ளாத	109	இளங்கோவிய	173	குணக்குதலாய	111
இப்படி சொல்லு	44	இளையபெருமா	247	குணநோவுகள்	423
இப்படி சொல்லு	421	இஷ்டாங்கிடவக	278	குணம்போகை	164
இப்படி நினைபா	225	நகரவாழ்வு	430	குணம்போகை	419
இப்படி பரப்ப	425	நகரவாழ்வு	192	குறந்த சொந்த	365
இப்படி யினா	274	நகரவாழ்வு	429	கேவலகாலதிக	188
இப்படி பொழிய	312	நகரவாழ்வு	427	கையா பதகை	288
இப்படி ஸ்வபா	243	நகரவாழ்வு	433	கையா பதகை	283
இப்படி ஸ்வ	45	உருவகுளியில்	257	கையா பதகை	28
இரண்டுகூறிய	17	உருவகுளியில்	408	கையா பதகை	276
இரண்டுகூறிய	441	உருவகுளியில்	212	கையா பதகை	448
இரண்டுகூறிய	16	உருவகுளியில்	436	கையா பதகை	110
இரண்டுகூறிய	373	உருவகுளியில்	325	கையா பதகை	442
, ஸ்வபா	334	உருவகுளியில்	12	கையா பதகை	265
இருவர் முன்னிடு	152	உருவகுளியில்	13	கையா பதகை	340
இருவருமே திரு	11	உருவகுளியில்	80	கையா பதகை	339
இருவருமே திரு	149	உருவகுளியில்	85	கையா பதகை	320
இருவருமே திரு	262	உருவகுளியில்	87	கையா பதகை	291
இருவருமே திரு	206	உருவகுளியில்	92	கையா பதகை	384
இருவருமே திரு	248	உருவகுளியில்	57	கையா பதகை	91
, கையா	27	உருவகுளியில்	268	கையா பதகை	452
இருவருமே திரு	387	உருவகுளியில்	58	கையா பதகை	204
இருவருமே திரு	31	உருவகுளியில்	86	கையா பதகை	117
இருவருமே திரு	203	உருவகுளியில்	273	கையா பதகை	208
இருவருமே திரு	264	உருவகுளியில்	376	கையா பதகை	220
இருவருமே திரு	249	உருவகுளியில்	389	கையா பதகை	199
இருவருமே திரு	222	உருவகுளியில்	84	கையா பதகை	19
இருவருமே திரு	262	உருவகுளியில்	46	கையா பதகை	198
இருவருமே திரு	142	உருவகுளியில்	157	கையா பதகை	381
இருவருமே திரு	295	உருவகுளியில்	79	கையா பதகை	241
இருவருமே திரு	280	உருவகுளியில்	250	கையா பதகை	29
இருவருமே திரு	291	உருவகுளியில்	248	கையா பதகை	20
இருவருமே திரு	3	உருவகுளியில்	400	கையா பதகை	230
இருவருமே திரு	189	உருவகுளியில்	211	கையா பதகை	202
இருவருமே திரு	144	உருவகுளியில்	154	கையா பதகை	177
இருவருமே திரு	97	உருவகுளியில்	128	கையா பதகை	178
இருவருமே திரு	387	உருவகுளியில்	227	கையா பதகை	180
இருவருமே திரு	341	உருவகுளியில்	457	கையா பதகை	52
இருவருமே திரு	151	உருவகுளியில்	78	கையா பதகை	309
இருவருமே திரு	94	உருவகுளியில்	380	கையா பதகை	160
இருவருமே திரு	86	உருவகுளியில்	403	கையா பதகை	439
இருவருமே திரு	349	உருவகுளியில்	314	கையா பதகை	438
இருவருமே திரு	53	உருவகுளியில்	148	கையா பதகை	124
இருவருமே திரு	451	உருவகுளியில்	232	கையா பதகை	454
இருவருமே திரு	372	உருவகுளியில்	239	கையா பதகை	308
இருவருமே திரு	299	உருவகுளியில்	158	கையா பதகை	122
இருவருமே திரு	6	உருவகுளியில்	25	கையா பதகை	170
இருவருமே திரு	104	உருவகுளியில்	402	கையா பதகை	265

தோனறுவதுவிவ	362	பயதபனாரகா	303	மாறபாறமனகு	85
தோஷகிவருத்தி	176	பகவதாதிமுடயம்	395	மாறபொசிவமி	234
தோஷம் நினைபா	351	பகவதமகதாங்க	317	முடியம் அதுவே	48
தோஷமுண்டா	417	பகிவரவிருப்பா	83	முதலொளக	268
தோஷமுண்டென	352	பதகம் புஷ்யம்	139	முளபேரமு	289
தாமகமுகம்	182	பதாதுகைதக	369	முயிரிதுமகவத	100
கடவததிலையா	356	பபிறேதுகாமம்	404	முயருகடயவும	267
கலம்பெனதோ	460	பயகிவரதகவக	254	பதாதுரிமோஷ	392
காமருபககரி	190	பயாபயக்களிர்	405	ரகனாததுகேபே	63
கிளர்ந்துதருப	330	மாறுகக	367	ரகத்தருகருபம்	123
கிளர்ந்துதருக	332	பாதருபேரக	128	ரகககிளதோஷ	18
கிளருகடயுமத	218	பாபாபேரதுபா	72	ரகாணாபுரிதம்	237
கிதவதருக	424	பாபாநாதுக	169	ருயிகள நாமக	231
கிளருகனெனத	420	பகததுக ஆகம்	60	மவிதாசிராதி	382
கிளருகனாகவ	42	பகமியமிளதி	33	மோகவிபரிதம்	418
கிளாதுபதுகாம	406	பமுதாக்கெத	459	கருகககவன	167
கிளையாதிருக	310	பகழபதா உரு	389	கடுககமி ஆழவ	411
கிவித்ததாதும	300	பகவதனாநிக	236	காத்ததே பெ	120
கெடுபாந அகவ	147	பகவதாபாசக	184	கிடாபரிதா	449
கெடுகடககி	119	பககதாபாச	305	கிஷயதோஷ	272
கேரே ஆகாம	315	பகடுககேடரு	450	கிஷயகிபமு	34
கைகம் துளம்	215	பகாடகககிபு	21	கிஷயகிபமே	24
பகாபாபிபதிவி	28	பகையகாநா	385	கிஷய பரிவன	415
பகரு தெருகி	370	கிறகரு ககம்	103	கிஷித பேரகம்	455
பகருகையகிள	371	கிரகககவககி	82	கெடுகேபருக	393
பகரிக்ககாவிரு	263	கருககெத	81	கேதகபென	221
பகரிக்ககைய	183	கிரகக முறக	8	கேதகதகவ	127
பகபதிககேபகி	37	கிரகக கககரி	363	கேதகதமதுதி	1
பகபதிகரு தேச	23	புளககிபதகக	279	கோருடுகவ	188
பகபதபாயதரு	134	புளககபேரகே	163	ஸ்ரீபாதமுலா	145
பகபோதுக	209	புருககாததகரு	15	ஸ்ரீவிதககபு	286
பகதாபாபிழ	242	புருககாபா	7	ஸ்ரீவிதககக	228
பகதாபாபா	235	புரககககடப	140	கெபகேபிபு	217
பகாபநாவுக பக	70	புதககககே	39	ககதாமுமிதி	396
பகாபயகரு	412	புதககககக	138	கிஷய உகபி	328
பகாபயபரிதி	174	புரகக க	36	கிஷயகாபரி	327
பகாபயபுயிபி	458	புரகககிபமா	136	கிஷயகரு கக	331
பகாபயபய	98	புரகககபப	38	கிஷயகாபா	326
பகாபகககபரி	15	புரககருதபு	391	கிஷயகெனப	321
பகாபகககக	116	பெகிபயகடப	229	கிறமுனகென	378
பகாபகககக	207	பெகிபயகடப	84	கிறமுனகென	377
பகாபகககக	238	பெருகக ஸ்ரீப	233	கிறமுனகென	379
பகதிதககக	51	பேகககபுததி	456	கெபகககரு	394
பகதிபிசகக	482	மகககககக	244	கேதகககிரதி	78
பகவத தகவத	304	ககதகககக	287	கககககக	166
பகவத தகவப	347	ககபுடககக	191	ககருதிபா	2
பகவதவிஷப	108	ககதகமுதக	322	கருகடயகத	401
பகவதவிஷப	113	கககககக	350	கவதககக	407
பகவதவிஷப	434	ககதகப	375	கவதககக	354
பகவதவிஷப	210	ககதகப	101	கவதககக	358
பகவத விஷப	445	ககதகப	323	கவதககக	353

ஸவதோஷமிவலை	355	ஸவதததாயமு	75	ஸமஸாரிகள்	359
ஸவதோஷாதுஸ	366	ஸவரிமாததா	443	ஸவாபராதவக	146
ஸவபரபோஜக	269	“ஸவதோ	26	ஸவாஸிமகாக	156
ஸவபதமிவருததி	71	ஸவபததததக	219	ஸவாஸிமகாக	311
ஸவருபதததக	410	ஸவசமேஷதக	10	ஸவபஸமாம	93
ஸவருபபரோபதி	413	ஸவசமேஷமிசக	9	“ஸவரோ”	162
ஸவருபஸித்திபு	153	ஸவஸாஸததக	316		
ஸவஸவாததாய	444	“ஸவததக	318		

3 பூர்வீகவாசுதல வராக்யான ஸம்ஸ்கிருத பராமாணுதகரமணிகை

281 அகிலுதெனைய	19 அஞ்சு ரெசவையதம்	184 ஆனவதபதனாதுவானம்
460 அகிருதமிதவசனா	382 அனபயபெயிசனாகி	168 ஆனவததெனைய
16 அகிலுதனாயதம்	267 அனபயபெயிசனாகி	4 இந்நாணபுரணமபுரணம்
86 அகிலுதனாயதம்	298 அகிலுதனாயதம்	1 இந்நாணபுரணமபுரணம்
129 அகிலுதனாயதம்	298 அகிலுதனாயதம்	50 இந்நாணபுரணமபுரணம்
209 அகிலுதனாயதம்	133 அகிலுதனாயதம்	321 இந்நாணபுரணமபுரணம்
303 அகிலுதனாயதம்	49 அகிலுதனாயதம்	30 இந்நாணபுரணமபுரணம்
303 அகிலுதனாயதம்	278 அகிலுதனாயதம்	90 இந்நாணபுரணமபுரணம்
188 அகிலுதனாயதம்	84 அகிலுதனாயதம்	246 இந்நாணபுரணமபுரணம்
358 அகிலுதனாயதம்	14 அகிலுதனாயதம்	84 இந்நாணபுரணமபுரணம்
83 அகிலுதனாயதம்	19 அகிலுதனாயதம்	435 அகிலுதனாயதம்
129 அகிலுதனாயதம்	168 அகிலுதனாயதம்	14 அகிலுதனாயதம்
198 அகிலுதனாயதம்	170 அகிலுதனாயதம்	246 அகிலுதனாயதம்
11 அகிலுதனாயதம்	28 அகிலுதனாயதம்	57 அகிலுதனாயதம்
1 அதேதனாயதம்	7 அதேதனாயதம்	58 அகிலுதனாயதம்
1 அதேதனாயதம்	6 அதேதனாயதம்	204 அகிலுதனாயதம்
3 அதேதனாயதம்	381 அதேதனாயதம்	198 அகிலுதனாயதம்
26 அதேதனாயதம்	446 அதேதனாயதம்	90 அகிலுதனாயதம்
(அவ) அதேதனாயதம்	72 அதேதனாயதம்	79 அகிலுதனாயதம்
61 அதேதனாயதம்	834 அதேதனாயதம்	6 அதேதனாயதம்
6 அதேதனாயதம்	146 அதேதனாயதம்	189 அதேதனாயதம்
6 அதேதனாயதம்	19 அதேதனாயதம்	97 அதேதனாயதம்
19 அதேதனாயதம்	6 அதேதனாயதம்	145 அதேதனாயதம்
461 அதேதனாயதம்	228 அதேதனாயதம்	88 அதேதனாயதம்
1 அதேதனாயதம்	882 அதேதனாயதம்	9 அதேதனாயதம்
(அவ) அதேதனாயதம்	443 அதேதனாயதம்	5 அதேதனாயதம்
803 அதேதனாயதம்	81 அதேதனாயதம்	392 அதேதனாயதம்
14 அதேதனாயதம்	1 அதேதனாயதம்	882 அதேதனாயதம்
139 அதேதனாயதம்	77 அதேதனாயதம்	346 அதேதனாயதம்
8 அதேதனாயதம்	122 அதேதனாயதம்	315 அதேதனாயதம்
18 அதேதனாயதம்	127 அதேதனாயதம்	332 அதேதனாயதம்
50 அதேதனாயதம்	அதேதனாயதம்	126 அதேதனாயதம்
454 அதேதனாயதம்	50 அதேதனாயதம்	9 அதேதனாயதம்
358 அதேதனாயதம்	151 அதேதனாயதம்	19 அதேதனாயதம்
94 அதேதனாயதம்	19 அதேதனாயதம்	22 அதேதனாயதம்
87 அதேதனாயதம்	246 அதேதனாயதம்	231 அதேதனாயதம்
88 அதேதனாயதம்	169 அதேதனாயதம்	133 அதேதனாயதம்
34 அதேதனாயதம்	129 அதேதனாயதம்	153 அதேதனாயதம்
197 அதேதனாயதம்	15 அதேதனாயதம்	84 அதேதனாயதம்

882 கார்த்திகேயேபிதோதிப .	81 தத்தஸ்யஸத்ருசம்	166 தீர்க்கமுஷணம்விநிச்சஸ்ய
14 கார்ப்பய்யபதோஷோபஹத	8 ததாசப்த்பாயிணவதேஹ	386 தூர்த்தஸ்யாநாதே .
8 கார்ப்பம்சுருணமார்ப்யண	8 தபோவகாசுப்யஸ்யாதி	384 த்ருஷ்டாஸீதா
120 காலேஷ்வபிசஸார்பேஷு	32 தம்பிரபிசஸிரோகீவம்	86 தேவகார்ப்பரோபூத்ண
5 காவ்யம்ஸாமாயணம்சுருத்	280 ததாவித்வஸ்புஷ்பபாபே	206 தேவகாஸம்துமதம்சுருத்வா
347 கிம்தொக்துதம்பாயம்	38 ததிச்சபாமஹாதேஹா	8 தேவத்தேவதேவதேஹயம்
203 கிஞ்சிதாசதஸம்ஸம்ப	382 ததேஷுசதஸம்ஸ்யதத்	8 தேவ்யாஸாருஷ்யருபய
208 கிந்துமேவஸாஸ்தபாதம்	97 தம்ஸ்த்ஸம்ஸாஹமணாதீஸம்	14 தேஹிநோஸம்ஸிவதாதேஹே
206 குபிதாஸவததாஸார்பே	151 தமப்பயாஷஸௌமீத்தே	285 தேஹிமேததாமிதே
83 குருஷஸமாமதுஸம்	303 தபீச்சாணும்பாயம்	97 அதவாதீஸம்ஸுதஸார்பம்
6 க்ருஷணம்தரிமம்ஸாஸதம்	14 த்மேவஸாஸ்தம்ஸுருஷம்	265 அதவிஸம்பத்திமோஷாப
5 க்ருஷணக்ஷவபாயம்	14 த்மேவஸாஸம்ஸக்ச	26 தெனாஸ்தம்ஸம்
281 க்ரோதச்சத்ரு	278 தஸம்ருதஸஸப்திதி	32 த்ரோஸப்த்பாஸாஸிதாஸ
246 கௌதரோஷாத்ப்ரஸார்த	99 தஸ்மாதேவமஸிச்சக்த :	274 த்வயமீத்தாஹுஸார்பாஸ
96 கௌமாஸாத்ஸம்	882 தஸ்மாத்த்ஸம்து கமுத்ஸ	27 த்வயேவஸாஸாத்ப்ரோ
15 கபிபாமி	146 தஸ்மாத்த்பாஸோபாஸாதீதய	242 த்விபாஸித்தாஸஸார்போம்
457 கேஷத்ராணியித்ராணி	22 தஸமாத்த்யுத்தஸ்வபாத	14 த்விஸ்யுதஸார்போஸோஸ
422 க்வாத:ப்ராஹு க்ருதத்ருச	97 தஸாமஸாஸித்வாத	83 தஹாஸாபஸாஸம்
246 கதோராமஇநிசுருத்வா	19 தாஸாயிஷ்பாசெனாதீதய	19 தரிமகேதரோகுருகேதரோ
243 கர்வோபிமாரோஹங்கார :	14 தாஸோஸாஸிஸம்ஸம்ஸ	228 தரிமத்ருஸமய .ப்ரமாணம்
111 குணீர்தாஸயமுபாஸத :	5 தாவத்ராஸாயண கதா	230 தரிமாஸுஸாதுதத்ஸாஸம்
459 குருணயோபிமர்பேத	284 தாஸாஸிஸக்சரோதேவ	8 தரிமோசரித்தேசகாமேச
223 குருரேவபயம்ஸாஹம	892 திரோதாஸகரீசக்தி	206 தாஸ்பரீபஷ்டக்யமித்தே
321 குருசக்ருஷபாவித்வா	246 தேதம்ஸோமமிகேதவீதம்	182 ககாமகதுஷம்ஸித்தம்
851 கோப்ய :காமாத	461 தேஹஸபேத்பாஸஸப்தி	19 ககாஸ்பேஷிஸ்யம்சுருஷண
20 கோவித்யுஸ்டீகசக	198 கேஷம்ஸத்வஸாஸம்சுருதவா	6 ககாமமிஸுஸாதீரே
449 கசுஸார்பம்ஸம்ருதம்	881 தீரிபதஸாஸம்ருதம்ஸிதி	8 ககஸ்வத்ஸவஸௌஸித்திரே
87 கஞ்சஸம்ஸுமிஸ :	149 த்ஸாருஷ்யபிஷ்பாஸேதா :	881 கசுஸுஷாபசிபதி
14 கதுவிதாபஸுத்தேமஸம்	146 த்வத்தாஸ :வித்தபுசாஸம்	88 கசஸீதாத்வபாஸார்ப
236 கதுவேததரோசிப :	1 த்வதரிச்சாஸிதிமுபரி	23 கஸுஸிபேதம்ஸுருஸம்
143 கித .பரமசிஸஸாபே	15 த்வம்ஸாதாஸார்போகாஸம்	14 கஸுஸபேதம்ஸிபதேவா
84 கித்வஸ்திஸுசத்ஸஸுதம்	381 த்வம்ஸேஹம்ஸே	5 கதேவகக்ருதாஸாய்பே
83 க்ஸாஸுசஸமஸ்திவ்யம்	146 த்மேவஸாதாச	803 கதத்ஸம்ஸக்சப்யித்ச
83 க்ஸாஸாமரபாஸார்பது	14 த்வமேவஸாஸ்யுதோமே	460 கத்பிரேயம்ஸகத்யுச
183 ஸுஸமாந்தரஸாஸார்பேஷு	206 த்வம்ஸவகித்ப்ரபாஸே	14 கத்யேவகாஹம்ஸாதுகாஸம்
246 ஸுபொஹிதேவதேவேச	228 த்வம்ஸுதிசுருஸாய்ஸம்	182 கதேஹம்ஸ்ப்ராணு
265 ஸுஸாஸ :கித்பரிதிதம்ஸரிம	266 ததாமிபுத்திரோகம்	281 கதரிமசிஷ்டோஸமிஸாஸ்தம்
73 ஸுஸாஸாஸ்தம்ஸஸாத்வா	96 த்மேவபாஸாஸாஸாஸம்	243 காமேயம்துஸஸிதி
307 ஸுஸாஸ :கவாத்ஸமஸ	73 தாஸ்யுதாஸாஸவதஸ்ஸார்பே	14 காமஸக்ருக்ருஸார்பதம்
84 தச்சித்தயிமஸாஸுஸாத	14 திவ்யம்ஸதாமிதேசுஷு	489 காமோகித்யாத்புதாச
206 ததஸாதஸமித்ருதாஸாதேத	166 திபோகேதாதுஸ்யேவ	22 கபோதஸ்யாமி

[illegible]

